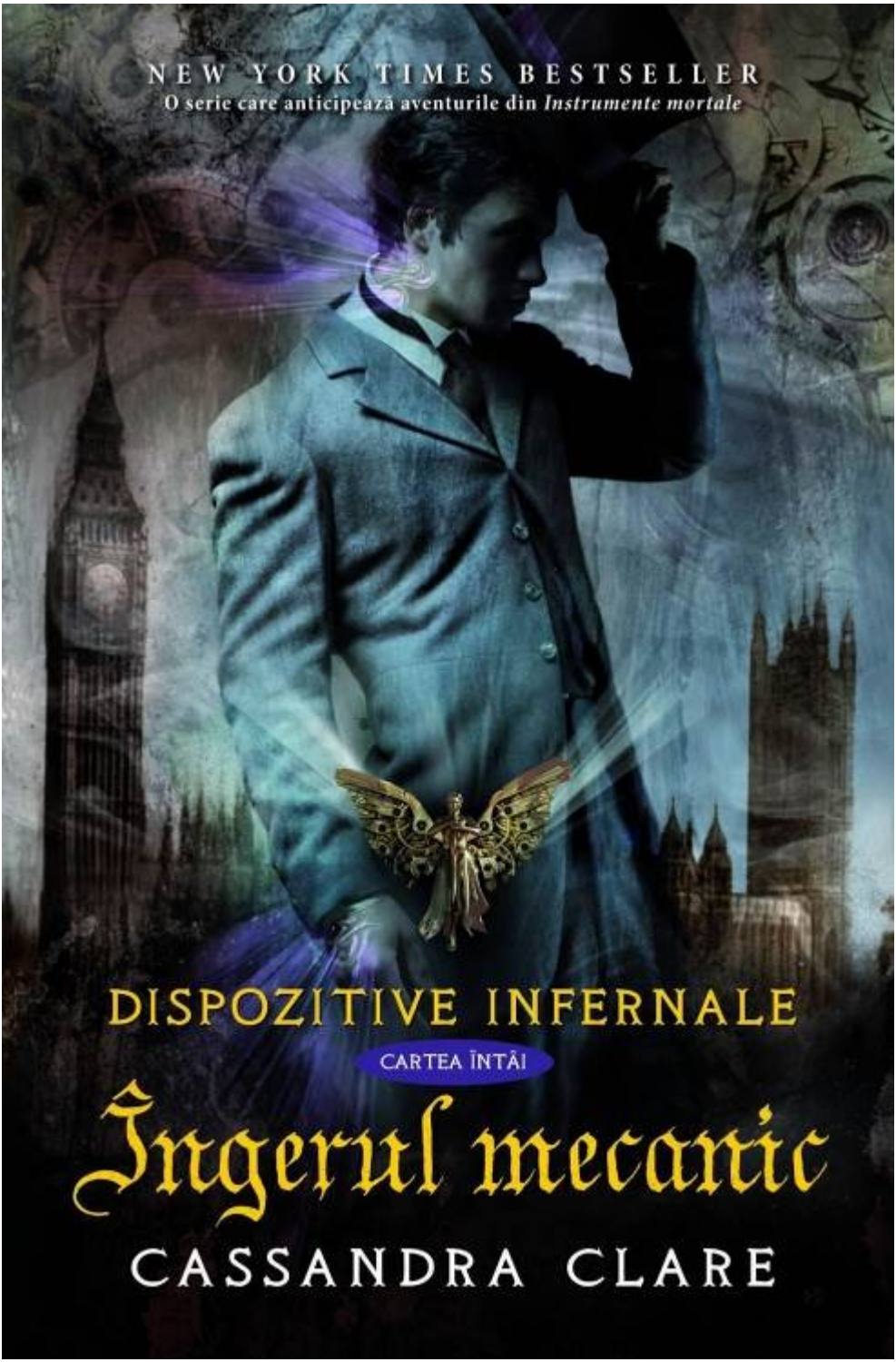
NEW YORK TIMES BESTSELLER
O serie care anticipează aventurile din *Instrumente mortale*
DISPOZITIVE INFERNALE
CARTEA ÎNTÂI
Îngerul mecanic
CASSANDRA CLARE

Cassandra Clare

ÎNGERUL MECANIC

[Dispozitive infernale 01]

Traducerea
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA
Bucureşti, 2011

PROLOG

Londra, aprilie 1878

Demonul explodă într-un şuvoi de măruntaie şi sânge. William Herondale smuci pumnalul, însă fu prea târziu. Acidul vâscos din sângele demonului începuse deja să corodeze lama strălucitoare. Înjură şi azvârli arma cât colo; aceasta aterizâ într-o băltoacă împuţită şi începu să fumege ca un chibrit stins în apă. Demonul, desigur, dispăruse - expediat înapoi în lumea infernală, oricare ar fi fost aceea, din care venise, nu fără să fi lăsat în urmă un dezastru.

— Jem! strigă Will, răsucindu-se pe călcâie. Unde eşti? Ai văzut? Ucis dintr-o singură lovitură! Nu-i rău, ha?

Dar nimeni nu răspunse chemării lui; cu doar câteva clipe înainte, partenerul lui de vânătoare stătea în urma lui, pe strada umedă şi întortocheată, păzindu-i spatele - putea să jure -, însă acum Will rămăsese singur în întuneric. Enervat, se încruntă. Era mult mai puţin amuzant să o facă pe grozavul, dacă nu o făcea pe grozavul în faţa lui Jem. Aruncă o privire peste umăr, unde strada se îngusta într-un pasaj ducând spre apele întunecate şi umflate ale Tamisei. Prin golul acela, Will vedea contururile de umbră ale vaselor ancorate la chei, o pădure de catarge asemenea unei livezi fără frunze. Nici urmă de Jem; probabil se întorsese către Narrow Street, în căutare de mai multă lumină. Ridicând din umeri, Will o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Narrow Street se intersecta cu Limehouse între docurile de lângă fluviu şi cocioabele înghesuite care se întindeau în vest, spre Whitechapel. Strada era la fel de îngustă pe cât sugera şi numele, mărginită de depozite şi de clădiri

şubrede din lemn. În acel moment, era pustie; chiar şi beţivii care se clătinau în drum spre casă când plecau de la Grapes îşi găsiseră alt loc unde să zacă pe timpul nopţii. Lui Will îi plăcea cartierul Limehouse, îi plăcea sentimentul de margine de lume, de unde plecau zilnic vase spre porturi inimaginabil de îndepărtate. Nu-l deranja nici faptul că zona era o speluncă a marinarilor, şi în consecinţă plină de tripouri, de bârloguri pentru fumătorii de opiu şi de bordeluri. Era uşor să te pierzi într-un asemenea loc. Nu-l deranja nici măcar duhoarea - fum şi miros de frânghii şi de smoală, arome de condimente exotice amestecate cu mirosul de apă murdară al Tamisei.

Privind în susul şi în josul străzii pustii, îşi şterse faţa cu mâneca hainei, încercând să îndepărteze sângele care-l înţepa şi-i ardea pielea. Mâneca se mânji de nişte pete verzi şi negre. Avea o tăietură şi pe dosul mâinii, una urâtă. I-ar fi prins bine o rună[1] vindecătoare. De preferat, una de-a lui Charlotte. Ea se pricepea foarte bine la desenat *iratzes*[2].

O formă se detaşă din întuneric, îndreptându-se către Will. Înaintă puţin, apoi se opri. Nu era Jem, ci un poliţist mundan îmbrăcat cu o haină groasă, cu o cască în formă de clopot pe cap şi o expresie încurcată pe chip. Privea fix spre Will, sau mai degrabă *prin* Will. Chiar dacă se obişnuise cu iluziile magice, tot i se părea ciudat ca cineva să se uite prin el, ca şi când n-ar fi existat. Will îşi dori brusc să înşface bâta poliţistului şi să se uite cum bărbatul s-ar fi întors nedumerit dintr-o parte într-alta, încercând să-şi dea seama unde a dispărut; dar Jem îl certase de

[1] *rune* - semne grafice (litere) ale scrisurilor vechi ale germanicilor. Există mai multe alfabete runice, provenind din diverse regiuni și perioade. În unele alfabete runele pot reprezenta sunete (foneme), iar în altele cuvinte sau termene. De asemenea au mai fost folosite drept cifre sau și semne magice. Cu excepția unei scurte faze în Scandinavia, runele nu au fost folosite în mod curent de oameni pentru comunicare în scris.

[2] *iratzes* - o rună care-i apără pe vânătorii de umbre de răni.

câteva ori când mai făcuse asta, şi cum Will nu putea nicicum să înţeleagă obiecţiile lui la toată povestea, de ce să-l supere?

Ridicând din umeri şi clipind, poliţistul trecu de Will, scuturând din cap şi mormăind ceva cum că ar trebui să renunţe la gând înainte să înceapă să aibă vedenii. Will se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe bărbat să treacă, apoi strigă:

— James Carstairs! Jem! Unde *eşti*, ticălos trădător?

De data asta se auzi un răspuns vag.

— Aici! Urmăreşte lumina lămpii-vrăjitoarei!

Will porni spre locul din care se auzea vocea lui Jem. Părea să vină dintr-un gang întunecat dintre două depozite; în întuneric se vedea o rază firavă de lumină, ca o flacără rătăcitoare.

— M-ai auzit şi mai înainte? Demonul ăla shax s-a gândit că mă poate învinge cu cleştii lui afurisiţi, dar l-am încolţit pe o alee...

— Da, te-am auzit.

Tânărul care apăru în capul aleii era palid în lumina lămpii - mai palid decât de obicei, adică foarte palid. Nu purta nimic pe cap, aşa că părul îi ieşea imediat în evidenţă. Avea o culoare argintie strălucitoare, ciudată, ca a unui şiling nou. Ochii erau de aceeaşi culoare argintie, iar pe faţa lui cu oase fine, prelungă, curbura uşoară a ochilor era singurul indiciu cu privire la originea sa.

Pe piept cămaşa albă îi era plină de pete de culoare închisă, iar mâinile îi erau mânjite ici şi colo cu roşu.

Will se îngrijoră.

— Sângerezi. Ce s-a-ntâmplat?

Jem făcu un gest cu mâna către Will, să stea liniştit.

— Nu e sângele meu.

Întoarse capul spre aleea din spatele lui.

— E al ei.

Will se uită în spatele prietenului său, în întunericul dens al aleii. În colţul îndepărtat era o siluetă chircită -

doar o umbră, dar când Will se uită mai atent, văzu conturul unei mâini palide şi o şuviţă de păr de culoare deschisă.

— O femeie moartă? întrebă Will. O mundană?

— O fată chiar. Nu mai mare de paisprezece ani.

Auzind asta, Will înjură zdravăn. Jem aşteptă răbdător să termine.

— Dacă măcar ne-am fi nimerit pe aici puţin mai devreme, spuse Will în cele din urmă. Afurisitul de demon...

— Asta-i ciudăţenia. Nu cred că e lucrătura demonului - se încruntă Jem. Demonii shax sunt paraziţi, progenituri de paraziţi. Ar fi vrut mai degrabă să-şi târască victima în bârlogul lui, ca să-şi depună ouăle în pielea ei cât ar mai fi fost încă în viaţă. Dar fata asta... a fost înjunghiată de mai multe ori. Şi nu cred că aici. Pur şi simplu nu e destul sânge pe alee. Cred că a fost atacată în altă parte, şi s-a târât până aici, unde a murit din cauza rănilor.

— Dar demonul shax...

— Asta-ţi spun, nu cred că *a fost* shaxul. Cred că shaxul o urmărea - o vâna pentru ceva, sau pentru cineva.

— Demonii shax au un simţ dezvoltat al mirosului, încuviinţă Will. Am auzit de magicieni care îi folosesc pentru a lua urma dispăruţilor. Şi se pare că ăsta se deplasa cu un scop ciudat.

Se uită din nou în spatele lui Jem, la micimea demnă de milă a formei chircite de pe alee.

— N-ai găsit arma, nu-i aşa?

— Poftim! - Jem scoase ceva din jachetă, un cuţit înfăşurat într-o batistă albă. E un fel de stilet, sau un pumnal de vânătoare. Uite cât e de subţire lama.

Will îl luă. Lama era într-adevăr subţire, terminată într-un mâner din os şlefuit. Lama şi plăseaua erau pătate cu sânge închegat. Încruntându-se, şterse lama cuţitului de materialul aspru al mânecii sale, frecând-o până când începu să se vadă un simbol pirogravat. Doi şerpi,

muşcându-şi unul celuilalt coada şi alcătuind un cerc perfect.

— *Uroboros*, spuse Jem, aplecându-se pentru a privi atent cuţitul. Unul dublu. Dar ce crezi că înseamnă?

— Sfârşitul lumii, zise Will, uitându-se încă la pumnal, cu un zâmbet jucăuş pe buze, şi începutul.

Jem se încruntă.

— William, înţeleg simbolul. Dar te întrebam ce crezi că semnifică prezenţa lui pe pumnal.

Briza dinspre fluviu îi răvăşi părul lui Will; acesta şi-l dădu din ochi cu un gest nervos şi începu din nou să studieze cuţitul.

— E un simbol alchimic, nu unul de magician sau de-al vreunui locuitor din Lumea de Jos. Asta-nseamnă de obicei de-al oamenilor - mundani nesăbuiţi care cred că jucându-se de-a magicienii obţin biletul câştigător pentru avere şi faimă.

— Genul care de obicei sfârşesc într-o grămadă de zdrenţe însângerate în interiorul vreunei pentagrame, spuse Jem înverşunat.

— Genul care se preumblă prin Lumea de Jos din frumosul nostru oraş.

După ce înfăşură batista cu grijă în jurul lamei, Will o vârî în buzunarul jachetei.

— Crezi că Charlotte o să mă lase să mă ocup eu de investigaţie?

— Crezi că în Lumea de Jos ar avea cineva încredere în tine! Tripourile, locurile colcăind de vicii magice, femeile de moravuri uşoare...

Will zâmbi aşa cum probabil că zâmbise şi Lucifer chiar înainte să cadă din Rai.

— Crezi că mâine ar fi prea devreme să încep să caut?

Jem oftă.

— Fă cum vrei, William. Ca-ntotdeauna.

Southampton. Mai.

Tessa nu-şi amintea să fi fost o vreme când să nu-i fi plăcut îngerul mecanic. Îi aparţinuse mamei ei, care îl purtase până în clipa morţii. După aceea, zăcuse în caseta de bijuterii a mamei până când fratele ei, Nathaniel, îl scosese într-o zi să vadă dacă mai funcţiona.

Îngerul nu era mai mare decât degetul rozaliu al Tessei, o micuţă statuetă făcută din alamă, cu aripi de bronz, cât cele de greier. Avea o faţă delicată din metal, cu pleoapele în formă de semilună închise, şi cu mâinile încrucişate în faţă pe o sabie. Un lănţişor subţire care trecea pe sub aripi permitea ca îngerul să fie purtat la gât în chip de medalion.

Tessa ştia că îngerul avea un mecanism, pentru că dacă îl ducea la ureche auzea sunetul maşinăriei, asemănător cu cel al unui ceas. Nate exclamase surprins că încă mai funcţiona, după atâţia ani, şi căutase, în zadar, un buton sau un şurub, sau o altă modalitate prin care să poată întoarce mecanismul îngerului. Nimic. Ridicând din umeri, îi înapoiase Tessei medalionul. Din acel moment, nu se mai despărţise niciodată de el; chiar şi noaptea, în timp ce ea dormea, îngerul îi stătea la piept, ticăitul lui constant semănând cu bătăile unei alte inimi.

Acum îl ţinea în mână, strâns între degete, în timp ce *Main* îşi croia calea printre celelalte vapoare masive cu aburi, pentru a găsi un loc de acostat la docul din Southampton. Nate insistase ca în loc de Liverpool să vină în Southampton, unde soseau cele mai multe vase transatlantice cu aburi; pentru că, zicea el, Southampton era un loc de debarcare mult mai plăcut. Dar Tessa nu se putu abţine să nu se arate puţin dezamăgită când văzu pentru prima dată Anglia. Totul era cenuşiu şi trist. Ploaia răpăia pe turlele unei biserici din depărtare, în timp ce din coşurile vasului se înălţa un fum negru, pătând deja cerul cu o culoare incertă. O mulţime de oameni în haine de culoare închisă, cu umbrele în mână, stăteau pe docuri. Tessa se uită atent să vadă dacă fratele ei era acolo, dar

ceaţa şi fumul vasului erau prea groase ca să poată distinge pe cineva din mulţime.

Tessa se înfioră. Briza mării era rece. În toate scrisorile, Nate pretinsese că Londra era frumoasă, cu soare în fiecare zi. Tessa speră, în sinea ei, că acolo era vreme mai bună decât aici, pentru că nu-şi luase haine călduroase, în afară de vechiul şal de lână al mătuşii Harriet şi de o pereche de mănuşi subţiri. Îşi vânduse aproape toate hainele ca să plătească înmormântarea mătuşii, gândindu-se că fratele ei o să-i cumpere altele odată ajunsă la Londra, unde avea să locuiască împreună cu el.

Se auzi un şuierat. Vasul *Main*, cu strălucitorul său corp vopsit în negru, lucios datorită ploii, ancorase, iar remorcherele brăzdau apa umflată şi cenuşie, pregătite să transporte bagaje şi pasageri pe mal. Aceştia din urmă se îmbulzeau să coboare de pe vas, vizibil nerăbdători să simtă pământul sub picioare. Când plecaseră din New York, totul fusese atât de diferit: cerul senin, şi cântecele unei orchestre de alămuri... Totuşi, cum nu avusese pe nimeni de la care să-şi ia rămas-bun, nu prea fusese un eveniment fericit.

Zgribulindu-se, Tessa se alătură mulţimii care cobora. Apa îi şiroia neplăcut pe cap şi pe gât, neacoperite, ca nişte împunsături de ace mici de gheaţă, iar mâinile, în mănuşile subţiri, îi erau reci şi umede din cauza ploii. Ajungând pe chei, privi în jur nerăbdătoare, încercând să-l zărească pe Nate. Nu mai vorbise cu nimeni de aproape două săptămâni, stând mai mult singură pe tot parcursul călătoriei la bordul lui *Main*. Ar fi fost minunat să poată vorbi din nou cu fratele ei.

Dar nu era acolo. Cheiul era plin de maldăre de bagaje şi de tot felul de cutii şi alte încărcături, chiar şi stive de fructe şi legume care se veştejeau şi se stricau în ploaie. Un vapor cu aburi din apropiere pleca spre Le Havre, iar marinarii uzi până la piele mişunau în jurul Tessei, strigând în franceză; încercă să se ferească, dar aproape

că fu strivită de un grup de pasageri grăbiţi să se adăpostească în clădirea gării.

Însă Nate nu se vedea nicăieri.

— Sunteţi domnişoara Gray?

Era o voce guturală, cu accent puternic. Un bărbat se postase în faţa Tessei. Era înalt şi purta o haină lungă, neagră, ale cărei poale măturau pe jos, şi un joben care strângea apa de ploaie în boruri ca o cisternă. Avea ochii foarte bulbucaţi, aproape ieşiţi în afară, ca de broască, şi pielea aspră ca o cicatrice. Tessa trebui să-şi stăpânească impulsul de a fugi de el. Dar ştia cum o cheamă. Cine altcineva de pe aici ar fi putut să ştie cum o cheamă, dacă nu-l cunoştea şi pe Nate?

— Da?

— Fratele dumneavoastră m-a trimis. Veniţi cu mine.

— Dar el unde este? întrebă Tessa, însă bărbatul se îndepărtase deja.

Mergea chinuit, de parcă ar fi şchiopătat ca urmare a unei răni mai vechi. După un moment, Tessa îşi ridică poala hainei şi se grăbi să-l ajungă.

El îşi făcea loc prin mulţime, înaintând hotărât. Oamenii printre care trecea croindu-şi drum cu coatele se dădeau în lături, bombănind că e un bădăran, iar Tessa aproape că alerga încercând să ţină pasul. Coti brusc după o grămadă de cutii şi se opri în faţa unei trăsuri mari, de culoare neagră. Pe uşă era scris ceva cu litere aurii, dar din cauza ploii şi ceţii groase Tessa nu reuşi să le citească bine.

Portiera trăsurii se deschise, iar o femeie se aplecă în afară. Purta o pălărie enormă, cu pene, care-i ascundea faţa.

— Domnişoara Theresa Gray?

Tessa încuviinţă. Bărbatul cu ochi bulbucaţi se grăbi s-o ajute pe femeie să coboare din trăsură - de unde ieşi apoi încă o femeie. Amândouă îşi deschiseră imediat umbrelele şi le ridicară, adăpostindu-se de ploaie. Apoi se uitară la Tessa.

Femeile alcătuiau o pereche ciudată. Una era foarte înaltă şi slabă, cu o faţă osoasă, îngustă. Părul ei decolorat era strâns într-un coc la ceafă. Purta o rochie din mătase de culoare violet strălucitor, deja stropită ici şi colo de ploaie, şi avea şi mănuşi violete asortate. Cealaltă femeie era scundă şi plinuţă, cu ochi mici înfundaţi în orbite; mănuşile de un roz strălucitor întinse peste mâinile ei mari le făceau să pară nişte labe colorate.

— Theresa Gray, spuse cea scundă. Ce bine îmi pare să ne cunoaştem, în sfârşit! Eu sunt doamna Black, iar aceasta este sora mea, doamna Dark. Fratele dumitale ne-a trimis să te însoţim la Londra.

Tessa - udă, înfrigurată şi uimită - îşi strânse mai bine şalul umed în jurul umerilor.

— Nu înţeleg. Unde e Nate? De ce n-a venit chiar el?

— Dânsul a fost reţinut din păcate de nişte afaceri în Londra. Mortmain nu s-a putut dispensa de el. Oricum, a trimis un bilet pentru dumneata - doamna Black întinse o bucată de hârtie răsucită, deja umedă de la ploaie.

Tessa se întoarse cu spatele ca să citească. Era un bileţel de la fratele ei, care se scuza pentru că nu venise la docuri să o întâlnească, şi o anunţa că are încredere că doamna Black şi doamna Dark - *eu le numesc Surorile Întunecate, Tessie, din motive evidente, iar ele par să găsească numele agreabil!* - o vor aduce în siguranţă la casa lui din Londra. Cele două erau, mai spunea biletul, proprietăresele lui, şi prietene de încredere, aşa că aveau toată garanţia din partea lui.

Asta o făcu să se hotărască. Scrisoarea era cu siguranţă de la Nate. Era scrisul lui, şi nimeni altcineva nu-i spunea Tessie. Înghiţi în sec şi vârî biletul în mânecă, întorcându-se pentru a le privi pe cele două surori.

— Prea bine, spuse ea, încercând să-şi înăbuşe dezamăgirea pe care încă o mai simţea, foarte nerăbdătoare să-şi vadă fratele. Să chemăm un hamal ca să-mi care cufărul?

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie.

Tonul vesel al doamnei Dark nu se potrivea cu trăsăturile ei cenuşii şi ascuţite.

— Am aranjat deja să fie trimis înainte.

Pocni din degete către bărbatul cu ochi bulbucaţi, care se aruncă dintr-o mişcare pe capra trăsurii. Ea îşi puse mâna pe umărul Tessei.

— Vino, copilă; hai să te adăpostim de ploaie.

În timp ce Tessa se îndrepta către trăsură, împinsă de strânsoarea osoasă a doamnei Dark, ceaţa se ridica, dezvăluind imaginea aurie şi strălucitoare pictată pe portieră. Cuvintele „clubul Pandemonium[3]" se răsuceau în jurul a doi şerpi care îşi muşcau unul celuilalt coada alcătuind un cerc. Tessa se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic de care să te îngrijorezi, spuse doamna Black, care deja se urcase şi îşi aşezase fustele pe canapeaua confortabilă.

Interiorul trăsurii era bogat ornamentat, cu două canapele îmbrăcate în catifea pluşată purpurie, aşezate faţă în faţă, şi cu perdele aurii împodobite cu ciucuri care atârnau la ferestre.

Doamna Dark o ajută pe Tessa să urce în trăsură, şi apoi se urcă şi ea. Când Tessa se aşează pe canapea, doamna Black întinse mâna pentru a închide portiera în urma surorii ei şi a cerului cenuşiu de afară. Când zâmbi, dinţii îi străluciră în întuneric ca şi când ar fi fost făcuţi din metal.

— Theresa, insist să te aşezi confortabil, te rog. Ne aşteaptă o călătorie lungă.

Tessa strânse în mână îngerul mecanic pe care îl purta la gât, simţindu-se alinată de ticăitul constant, în timp ce trăsura înainta prin ploaie.

---

[3] *Pandæmonium*, este capitala Iadului în poemul epic Paradisul pierdut (*Paradise Lost*) de John Milton.

ŞASE SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

1
CASA ÎNTUNECATĂ

Dincolo de lacrimi şi scrâşniri
Doar groaza umbrelor se mai zăreşte.
- William Ernest Henley, „Invictus”

— Domnişoară Gray, Surorile vă poftesc în odăile dumnealor.

Tessa lăsă pe noptieră cartea din care citea şi se întoarse spre Miranda, care stătea în uşa odăiţei ei - aşa cum făcea zilnic la acea oră, aducând acelaşi mesaj ca în fiecare zi. Într-o clipă, Tessa avea s-o roage să aştepte pe coridor, iar Miranda avea să iasă din cameră. Zece minute mai târziu, ea avea să se întoarcă, repetând acelaşi lucru. Dacă Tessa nu venea de bunăvoie după câteva încercări, Miranda avea să o înşface, să-o târască, lovind şi ţipând, în jos pe scări, spre camera încinsă şi urât mirositoare unde aşteptau Surorile Întunecate.

La fel se întâmplase în fiecare zi din prima săptămână petrecută de Tessa în Casa Întunecată, aşa cum ajunsese ea să numească locul în care era ţinută prizonieră, până când, în cele din urmă, îşi dăduse seama că nu rezolva nimic ţipând şi lovind, pur şi simplu o risipă de energie. Energie pe care ar fi fost mai bine s-o păstreze pentru alte lucruri.

— O clipă, Miranda, zise Tessa.

Slujnica făcu o reverenţă greoaie şi ieşi din cameră, închizând uşa după ea.

Tessa se ridică în picioare, uitându-se prin odăiţa care fusese închisoarea ei timp de şase săptămâni. Era strâmtă, cu tapet înflorat şi cu puţine piese de mobilier - o masă

simplă, acoperită cu o faţă de masă din dantelă albă, pe care mânca; patul îngust din alamă, în care dormea; lavoarul crăpat şi cana din porţelan pentru spălat; pervazul pe care îşi înghesuia cărţile, şi scăunelul unde se aşeza în fiecare seară şi îi scria fratelui ei scrisori pe care ştia că nu va putea niciodată să le trimită, scrisori pe care le păstra ascunse sub saltea, acolo unde Surorile Întunecate n-aveau să le găsească. Era modul ei de a ţine un jurnal şi de a se asigura, cumva, că avea să-l revadă într-o zi pe Nate şi că va putea atunci să i le dea.

Traversă încăperea spre oglinda care atârna pe peretele opus şi îşi netezi părul. Surorile Întunecate, aşa cum de fapt păreau să-şi dorească să fie numite, preferau să nu arate neîngrijită, deşi, în rest, nu păreau să dea importanţă înfăţişării ei - ceea ce era de bine, pentru că, văzându-şi imaginea în oglindă, tresări. Ovalul feţei ei palide era dominat de ochii cenuşii înfundaţi în orbite - o faţă întunecată, fără culoare în obraji şi fără să exprime vreo speranţă. Purta o rochie neagră de guvernantă, care nu o avantaja deloc, primită de la Surori încă de când venise acolo; cufărul nu-i sosise, în ciuda promisiunilor lor, iar acum, acestea erau singurele haine pe care le avea. Întoarse repede capul în altă parte.

Nu se ferise întotdeauna de propria ei imagine. Din familia lor, cel despre care se spunea că moştenise frumuseţea mamei era Nate, cu trăsăturile lui fine, dar Tessa fusese întotdeauna pe deplin mulţumită cu părul ei castaniu drept şi cu ochii cenuşii şi serioşi. Jane Eyre avea şi ea părul castaniu, ca o mulţime de alte eroine. Şi nici faptul că era aşa de înaltă nu era prea rău - era mai înaltă decât cei mai mulţi dintre băieţii de vârsta ei, adevărat, dar mătuşa Harriet spusese întotdeauna că o femeie înaltă cu mers frumos va arăta întotdeauna regeşte.

Totuşi, acum nu avea nimic regesc. Părea deşirată, arăta deplorabil şi semăna perfect cu o sperietoare de ciori înspăimântată. Se întreba dacă Nate ar fi putut măcar s-o

recunoască dacă ar fi văzut-o chiar atunci.

La acest gând, i se păru că inima i se strânge în piept. *Nate*. Pentru el făcea toate astea, dar uneori îi era atât dor de el, încât se simţea ca şi când ar fi înghiţit sticlă pisată. Fără el era cu adevărat singură pe lume. Nu mai avea pe nimeni altcineva. Nimeni în lume căruia să-i pese dacă trăia sau murea. Alteori, oroarea acestui gând ameninţa să o copleşească şi să o arunce într-un întuneric infinit din care n-avea să se mai întoarcă vreodată. Dacă nimănui din lumea întreagă nu-i pasă de tine, oare chiar exişti?

Zgomotul încuietorii îi curmă brusc firul gândurilor. Uşa se deschise; Miranda stătea în prag.

— E timpul să veniţi cu mine acum, spuse ea. Doamna Black şi doamna Dark aşteaptă.

Tessa se uită urât la ea. Nu-şi putea da seama câţi ani avea Miranda. Nouăsprezece? Douăzeci şi cinci? Avea ceva fără vârstă pe chipul acela rotund şi neted. Părul ei era cenuşiu ca apa murdară din şanţuri, bine aranjat după urechi. Exact ca şi vizitiul Surorilor Întunecate, ochii ei erau bulbucaţi ca ai unei broaşte şi o făceau să pară permanent surprinsă. Tessa se gândi că cei doi erau probabil rude.

În timp ce cobora împreună cu Miranda, care mergea fără pic de graţie, cu un pas iute, Tessa duse mâna la gât şi atinse lanţul, acolo unde atârna îngerul mecanic. Era un obicei - aşa făcea de fiecare dată când era obligată să meargă la Surorile Întunecate. Faptul că simţea pandantivul la gât o făcea cumva să se simtă mai bine. Îl ţinu strâns până când coborâră, palier după palier. În Casa Întunecată existau paliere pe mai multe nivele, deşi Tessa nu văzuse nimic altceva decât odăile Surorilor Întunecate, coridoarele şi scările, şi propria ei odăiţă. În cele din urmă ajunseră la pivniţa întunecată. Era un loc umed şi neplăcut, cu pereţi lipicioşi din cauza umezelii, dar Surorilor nu părea să le pese. În biroul lor se ajungea mergând drept înainte, printr-un şir de uşi duble, mari. Un

coridor îngust ducea în direcţia opusă, dispărând în întuneric; Tessa habar n-avea ce se găsea de-a lungul acelui culoar, dar umbrele groase o făceau să se bucure că nu aflase niciodată.

Uşile biroului Surorilor erau deschise. Miranda nu şovăi, ci dădu buzna înăuntru, iar Tessa o urmă codindu-se. Ura această încăpere mai mult decât orice alt loc de pe pământ.

Întâi pentru că acolo înăuntru era întotdeauna cald şi umed, ca într-o mlaştină, chiar şi când afară cerul era cenuşiu şi ploios. Din pereţi părea să ţâşnească umezeală, iar tapiţeria de pe scaune şi de pe canapele avea întotdeauna pete de mucegai. În plus, mirosea straniu, ca pe malurile râului Hudson într-o zi caniculară: a apă, a gunoi şi a nămol.

Surorile erau deja acolo, ca întotdeauna, aşezate în spatele enormului birou. Erau tot aceleaşi făpturi colorate, doamna Black îmbrăcată într-o rochie pestriţă roz-somon, iar doamna Dark într-o rochie albastră de culoarea penelor de păun. Deasupra satinurilor strălucitor colorate, chipurile lor semănau cu nişte baloane cenuşii dezumflate. Amândouă purtau mănuşi, indiferent de cât de cald era în încăpere.

— Lasă-ne acum, Miranda, spuse doamna Black învârtind cu un deget bont, înmănuşat în alb, globul greoi din alamă pe care-l ţineau pe birou.

Tessa încercase de multe ori să se uite mai bine la glob - ceva în modul cum erau aşezate continentele nu i se păruse chiar firesc, mai ales spaţiul din centrul Europei -, dar Surorile n-o lăsaseră niciodată să se apropie.

— Şi închide uşa după tine!

Cu o figură inexpresivă, Miranda se supuse. Tessa încercă să nu tresară când uşa se închise în urma ei, împiedicând puţinul aer să pătrundă în acea încăpere sufocantă.

Doamna Dark îşi înclină capul într-o parte.

— Theresa, vino aici!

Dintre cele două femei, ea era cea mai amabilă - se pricepea mai bine să fie linguşitoare şi să convingă, spre deosebire de sora ei, căreia îi plăcea să convingă numai cu palme şi cu ameninţări şuierate.

— Şi ţine asta!

Îi întinse ceva: o bucată de material roz, destrămată, legată într-o fundă, din cele folosite drept panglici de pus în părul unei fete.

Se obişnuise să primească tot felul de lucruri de la Surorile Întunecate. Lucruri care aparţinuseră cândva altor oameni: ace de cravată şi ceasuri, bijuterii de doliu şi jucării de copii. O dată, şireturile de la o pereche de ghete. Altă dată, un singur cercel, pătat de sânge.

— Ţine asta, spuse din nou doamna Dark, cu o urmă de nerăbdare în glas. Şi Transformă-te!

Tessa luă funda. Zăcea în palma ei, uşoară ca aripa unei molii, iar Surorile Întunecate, impasibile, o fixau cu privirea. Îşi aminti de cărţile pe care le citise, romanele în care personajele erau la judecată, în picioare, tremurând în banca acuzaţilor de la Old Bailey[4] şi rugându-se să primească un verdict de nevinovăţie. Adesea, simţise că în această încăpere era judecată ea însăşi, fără să ştie de ce infracţiune era acuzată.

Răsuci funda în mână, amintindu-şi de primul obiect pe care i-l dăduseră Surorile Întunecate - mănuşa unei femei, cu nasturi din perle la încheietură. Ţipaseră la ea să se Transforme, o pălmuiseră şi o zguduiseră, pentru că le tot repeta, ţipând din ce în ce mai tare, că habar n-avea despre ce vorbeau, că habar n-avea ce-i cereau.

Nu plânsese, deşi ar fi vrut s-o facă. Tessei nu-i plăcea să plângă, mai ales în faţa unor persoane în care n-avea încredere. Iar cât despre singurele două persoane din lume în care avusese încredere, una era moartă, iar cealaltă închisă. Surorile Întunecate îi spuseseră că îl ţineau închis

[4] Old Bailey - Tribunal londonez.

pe Nate, şi că dacă ea n-avea să facă ce i se spune, o să-l omoare. Ca dovadă, îi arătaseră inelul lui, cel care cândva fusese al tatălui lor - plin de sânge acum. N-o lăsaseră să-l ţină în mână sau să-l atingă, iar când întinsese mâna să-l ia, îl trăseseră repede înapoi; dar îl recunoscuse. Era inelul lui Nate.

După aceea, făcuse tot ce îi ceruseră. Băuse poţiunile pe care i le dăduseră, făcuse ore întregi de exerciţii extenuante, se forţase să gândească aşa cum voiau ele. Îi spuseseră să-şi imagineze că e din lut, că cineva o modelează pe roata olarului, că nu are formă şi că e maleabilă. Îi spuseseră să pătrundă în obiectele pe care i le dăduseră, să şi le imagineze ca pe nişte lucruri vii şi să scoată la lumină spiritul care le anima.

Durase săptămâni întregi, şi prima dată când se Transformase fusese atât de orbitor de dureros, încât vomase şi leşinase. Când se trezise, zăcea pe un şezlong în odăile Surorilor Întunecate, iar cineva îi tampona faţa cu un prosop umed. Doamna Black stătea aplecată asupra ei, cu respiraţia acră ca oţetul şi cu ochi strălucitori.

— Te-ai descurcat bine astăzi, Theresa, spusese ea. Foarte bine.

În acea seară, când urcase în odaia ei, Tessa găsise darurile, două cărţi noi pe noptieră. Surorile Întunecate îşi dăduseră seama că lectura şi romanele erau pasiunea Tessei. Acolo se afla un exemplar din *Marile speranţe* şi - mai cu seamă - *Little Ladies*. Tessa strânsese la piept cărţile şi, singură în odaia ei, unde n-o vedea nimeni, îşi îngăduise să plângă.

Transformarea devenise din ce în ce mai uşoară. Tessa nu înţelegea încă ce se întâmpla înăuntrul ei pentru a reuşi aşa ceva, dar memorase seria de paşi pe care-i învăţase de la Surorile Întunecate, aşa cum un nevăzător ar putea să memoreze numărul de paşi necesari pentru a ajunge de la pat la uşă. Nu ştia ce era în jurul ei în acel loc ciudat şi întunecat în care îi ceruseră să călătorească, dar ştia

drumul prin el.

Acum îşi amintea din nou paşii, strângând mai bine bucata de material roz pe care o ţinea în mână. Îşi deschise mintea şi lăsă întunericul să coboare, lăsă conexiunea care o lega de acea fundă de păr şi de spiritul din ea - ecoul fantomatic al persoanei căreia îi aparţinuse cândva - să se deşire ca un fir auriu şi să o conducă prin întuneric. Încăperea, căldura apăsătoare, respiraţia zgomotoasă a Surorilor Întunecate, totul dispăru în timp ce ea urma firul, în timp ce lumina devenea din ce în ce mai intensă, lăsând-o să se înfăşoare în ea ca şi când s-ar fi înfăşurat într-o pătură.

Începu s-o furnice şi s-o usture pielea, producându-i o multitudine de mici şocuri. Asta fusese partea cea mai grea, odată... partea care o convinsese că murea. Acum se obişnuise şi suporta stoic, tremurând toată, din cap până-n picioare. Îngerul mecanic de la gât părea să ticăie mai repede, ca şi când ar fi fost în acelaşi ritm cu inima ei din ce în ce mai grăbită. Presiunea de sub piele crescu - Tessa icni -, iar ochii, pe care îi ţinuse închişi, i se deschiseră brusc atunci când senzaţia ajunse la culme - şi apoi dispăru.

Totul se terminase.

Tessa clipi ameţită. Primul moment de după o Transformare era întotdeauna ca atunci când clipeşti pentru a scăpa de apa din ochi, după ce te scufunzi în cadă. Se uită în jos. Noul ei trup era subţire, aproape fragil, iar materialul rochiei atârna, târându-se pe podea la picioarele ei. Mâinile, împreunate în faţă, îi erau albe şi subţiri, cu buricele degetelor crăpate şi cu unghiile roase. Mâini străine, necunoscute.

— Cum te cheamă? întrebă doamna Black.

Aceasta se ridicase în picioare şi o privea pe Tessa cu ochii ei apoşi arzând. Părea aproape flămândă.

Tessa nu fu nevoită să răspundă. Fata în a cărei piele intrase răspunse în locul ei, vorbind prin ea aşa cum se

spune că spiritele vorbesc prin intermediul mediumurilor - însă Tessei nu-i plăcea să se gândească la asta; Transformarea era cu mult mai intimă, cu mult mai înspăimântătoare.

— Emma, spuse vocea care venea din interiorul Tessei. Domnişoara Emma Bayliss, doamnă.

— Şi cine eşti tu, Emma Bayliss?

Vocea răspunse, în timp ce cuvintele se rostogoleau din gura Tessei aducând cu ele imagini puternice. Născută în Cheapside, Emma venea dintr-o familie cu şase copii. Tatăl murise şi mama vindea apă mentolată dintr-un cărucior în East End. Emma învăţase să coasă încă de foarte mică, pentru a câştiga bani. Îşi petrecea nopţile aşezată la măsuţa din bucătărie, cosând la lumina unei lumânări de seu. Uneori, când lumânarea se consuma şi nu mai avea bani pentru alta, obişnuia să iasă pe străzi şi să se aşeze sub una dintre lămpile cu gaz ale municipalităţii, cosând la lumina ei...

— Asta făceai pe stradă în noaptea în care ai murit, Emma Bayliss? întrebă doamna Dark.

Acum, ea abia mai zâmbea, trecându-şi limba peste buza de jos, ca şi când ar fi putut să simtă răspunsul.

Tessa văzu străzile înguste, întunecate, învăluite într-o ceaţă groasă, un ac argintiu lucrând la lumina gălbuie, slabă, a unei lămpi de gaz. Un zgomot de paşi, înăbuşit de ceaţă. Două mâini ieşind din întuneric şi prinzând-o de umeri, mâini care o târau, ţipând, în întuneric. Acul şi aţa căzându-i din mână, fundele smulse din păr în timp ce se zbătea. O voce aspră ţipând ceva mânios. Iar apoi, lama argintie a unui cuţit strălucind în întuneric, pătrunzându-i în piele, făcând să ţâşnească sânge. O durere ca focul, şi o teroare care nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci; îl lovi cu piciorul pe bărbatul care o ţinea, reuşind să-l facă să scape pumnalul din mână; apoi îl ridică şi fugi, împleticindu-se pe măsură ce-şi pierdea puterile şi cu sângele curgându-i repede, foarte repede. Se chirci pe o

alee, auzind ţipătul şuierător a *ceva* din spatele ei. Ştia că o urmărea pe ea, şi spera să moară înainte să o ajungă...

Transformarea se spulberă ca sticla spartă. Cu un ţipăt, Tessa căzu în genunchi şi scăpă din mână fundiţa răsucită. Era din nou mâna ei - Emma dispăruse, ca o piele lepădată. Tessa se simţi din nou singură în mintea ei.

Vocea doamnei Black veni din depărtare.

— Theresa? Unde e Emma?

— A murit, şopti Tessa. A murit pe o alee - din cauza sângerării.

— Bine, oftă doamna Dark, satisfăcută. Bravo, Theresa! A fost foarte bine.

Tessa nu răspunse nimic. Poala rochiei îi era stropită de sânge, dar nu simţea nici o durere. Ştia că nu era sângele ei; nu era prima dată când i se întâmpla aşa ceva. Închise ochii, învârtindu-se în întuneric şi străduindu-se să nu leşine.

— Ar fi trebuit s-o punem să facă asta mai demult, spuse doamna Black. Chestiunea cu fata asta, Bayliss, m-a tot necăjit.

Răspunsul doamnei Dark fu concis.

— Nu eram sigură că e în stare. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu femeia aia, Adams.

Tessa înţelese imediat despre ce vorbeau. Cu câteva săptămâni în urmă, se transformase într-o femeie care murise în urma unei plăgi împuşcate in inimă; sângele îi cursese pe rochie, şi se transformase înapoi imediat, ţipând înnebunită de groază, până când Surorile îi arătaseră că ea nu păţise nimic.

— A progresat minunat de atunci, nu crezi, Soră? spuse doamna Black. Nu ca la început - nici măcar nu ştia ce *este*.

— Într-adevăr, era *lut* absolut neformat, încuviinţă doamna Dark. Am făcut un adevărat miracol de data asta. Nu văd cum ar putea să nu-i fie pe plac Magistrului.

Doamna Black oftă încet.

— Asta-nseamnă... Crezi că e *timpul*?

— O, sigur, draga mea soră, E tot atât de pregătită cum va fi mereu. E timpul ca Theresa noastră să-şi întâlnească stăpânul.

În vocea doamnei Dark se simţea o notă de bucurie maliţioasă, un sunet atât de neplăcut, încât îşi făcu loc prin ameţeala orbitoare a Tessei. Despre ce vorbeau acolo? Cine era Magistrul? O privi printre gene pe doamna Dark, care trăgea de funia de mătase a clopoţelului, chemând-o pe Miranda să vină să o ia pe Tessa şi să o ducă înapoi în odaia ei. Se părea că lecţia se terminase pentru ziua respectivă.

— Poate mâine, spuse doamna Black, sau chiar în seara asta. Dacă i-am spune Magistrului că e pregătită, nu pot să cred că nu va veni în cea mai mare grabă şi neîntârziat.

Doamna Dark, ieşind de după birou, chicoti.

— Înţeleg că eşti nerăbdătoare să-ţi primeşti plata pentru toată munca noastră, dragă Soră. Dar Theresa nu trebuie să fie doar *pregătită*. Trebuie să fie şi prezentabilă, şi capabilă. Nu crezi?

Doamna Black, urmându-şi sora, murmură un răspuns, întrerupt de sosirea Mirandei. Avea aceeaşi privire plictisită ca întotdeauna. Nu păru deloc surprinsă să o vadă pe Tessa ghemuită şi plină de sânge pe podea. Şi totuşi, se gândi Tessa, probabil că ea văzuse lucruri mult mai urâte în această încăpere.

— Du fata înapoi în odaia ei, Miranda.

Nerăbdarea dispăruse din vocea doamnei Black, devenită, din nou brutală.

— Ia lucrurile - ştii tu, cele pe care ţi le-am arătat -, îmbrac-o şi pregăteşte-o!

— Lucrurile... pe care mi le-aţi arătat?

Vocea Mirandei era lipsită de orice inflexiune.

Doamna Dark şi doamna Black schimbară priviri dezgustate şi se apropiară de Miranda, astfel încât Tessa n-o mai văzu pe fată. Le auzi şoptindu-i ceva şi prinse

câteva cuvinte - „rochii” şi „garderobă” şi „fă tot ce poţi ca să arate drăguţă” şi, în cele din urmă, Tessa auzi mai degrabă crudul „nu cred că Miranda e îndeajuns de *isteaţă* ca să urmeze instrucţiile astea vagi, Soră”.

Fă-o să arate drăguţă. Dar ce le păsa lor dacă ea arăta drăguţ sau nu, când o puteau obliga să arate oricum voiau? Ce importanţă avea cum arăta ea de fapt? Şi de ce i-ar păsa Magistrului? Dar era foarte limpede, după cum se purtau Surorile, că ele credeau că avea să-i pese.

Doamna Black ieşi din încăpere, urmată îndeaproape de sora ei, ca întotdeauna. La uşă, doamna Dark se opri şi se uită înapoi spre Tessa.

— Insist să-ţi aminteşti, Theresa, spuse ea, că această zi, chiar această noapte, este cea pentru care am făcut toate pregătirile - îşi ridică fusta cu ambele mâini osoase. Să nu ne dezamăgeşti!

Lăsă uşa să se izbească în urma ei. Tessa tresări la auzul zgomotului, dar Miranda, ca întotdeauna, nu păru câtuşi de puţin afectată. De când locuia în Casa Întunecată, Tessa nu reuşise niciodată să o sperie pe cealaltă fată sau să surprindă vreo expresie necontrolată pe chipul ei.

— Vino! spuse Miranda. Trebuie să mergem sus acum.

Tessa se ridică în picioare, încet. Îi vâjâia capul. Viaţa ei în Casa Întunecată fusese îngrozitoare, dar încet, încet se obişnuise, acum îşi dădea seama. Ştiuse la ce să se aştepte în fiecare zi. Ştiuse că Surorile Întunecate o pregăteau pentru ceva, dar nu ghicise pentru ce anume. Crezuse - naiv, probabil - că nu aveau de gând s-o omoare. De ce să piardă timpul pregătind-o, dacă voiau pur şi simplu s-o omoare?

Dar ceva din tonul maliţios al doamnei Dark o puse pe gânduri. Ceva se schimbase. Ele realizaseră ce-şi propuseseră în privinţa ei. Şi acum trebuiau să fie „plătite”. Dar cine avea să facă plata?

— Vino! spuse din nou Miranda. Trebuie să te pregătim pentru Magistru.

— Miranda, spuse Tessa.

Îi vorbi blând, ca şi când i-ar fi vorbit unei pisici agitate. Până atunci Miranda nu-i răspunsese niciodată Tessei la vreo întrebare, dar asta nu însemna că nu merita să încerce.

— Cine este Magistrul?

Urmă o lungă tăcere. Miranda privea fără ţintă drept înainte, cu faţa ei puhavă, impasibilă. Apoi, spre surprinderea Tessei, vorbi:

— Magistrul este un om mare, spuse ea. Va fi o onoare pentru tine când te vei căsători cu el.

— *Să mă căsătoresc*? repetă Tessa.

Şocul fu atât de puternic, încât văzu dintr-odată mult mai clar toată încăperea - Miranda, covorul de pe podea pătat de sânge, globul masiv din alamă de pe birou, încă înclinat în poziţia în care îl lăsase doamna Black.

— Eu? Dar... el cine e?

— Este un om mare, spuse din nou Miranda. Va fi o onoare - se apropie de Tessa. Acum trebuie să vii cu mine.

— Nu!

Tessa făcu un pas înapoi, retrăgându-se până când se lovi dureros de birou. Se uită disperată în jur. Putea să fugă, dar la uşă n-avea cum să treacă de Miranda; nu existau ferestre şi nici uşi către celelalte încăperi. Dacă s-ar fi ascuns sub birou, Miranda ar fi târât-o pur şi simplu şi ar fi cărat-o până în camera ei.

— Miranda, *te rog*!

— Trebuie să vii cu mine acum, repetă Miranda.

Aproape că o ajunsese. Tessa îşi văzu chipul în pupilele negre ale ochilor celeilalte fete, şi simţi mirosul ciudat, amărui, aproape de ars care ieşea din hainele şi din pielea Mirandei.

— Trebuie...

Cu o putere pe care nu ştia că o avea, Tessa înşfăcă baza globului de aramă de pe birou, îl ridică şi îl învârti cu toată puterea, ţintind capul Mirandei.

Se auzi un zgomot dezgustător. Miranda se împletici dând înapoi - iar apoi se îndreptă. Tessa ţipă şi dădu drumul globului, zgâindu-se - toată jumătatea stângă a feţei Mirandei era zdrobită ca o mască din hârtie turtită pe o parte. Obrazul era aplatizat, buza zdrobită de dinţi. Dar fără pic de sânge.

— Trebuie să vii cu mine acum, spuse Miranda, pe acelaşi ton fără inflexiuni ca întotdeauna.

Tessa icni.

— Trebuie să vii... trebuie să... să... trebuie... trebuie... trebuie... ttttttt...

Vocea Mirandei tremură şi se sparse, degenerând într-un şuvoi de sunete fără sens. Porni spre Tessa, apoi se smuci într-o parte, zbuciumându-se şi împleticindu-se. Tessa se întoarse de la birou şi începu să meargă cu spatele, în timp ce fata rănită să învârtea din ce în ce mai repede. Se clătină prin încăpere ca un beţiv, încă ţipând, şi se izbi de peretele opus - ceea ce păru să o năucească. Apoi se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcată.

Tessa alergă spre uşă şi apoi pe coridorul alăturat, oprindu-se o singură dată, imediat după ce ieşi din încăpere, ca să privească înapoi. I se păru, în acel scurt moment, că un fuior de fum negru se ridica din corpul împietrit al Mirandei, dar nu mai avea timp să se uite. Ţâşni pe coridor, lăsând uşa larg deschisă în urma ei. Se repezi pe scări urcând mai multe deodată, aproape călcându-şi poalele fustei şi lovindu-se la genunchi de o treaptă. Ţipă şi continuă să alerge spre primul nivel, unde se năpusti pe coridor. Acesta se întindea în faţa ei, lung şi întortocheat, dispărând în întuneric. În timp ce alerga, văzu că pe ambele laturi erau mai multe uşi. Se opri şi încercă una, dar era încuiată, ca şi următoarea, şi tot aşa.

Alt rând de scări duceau în jos, spre capătul unui culoar. Tessa alergă într-acolo şi ajunse în faţa unei intrări. Părea să fi fost ceva măreţ odinioară - podeaua era din marmură fisurată şi pătată, iar ferestrele înalte de pe ambele părţi

erau acoperite de perdele. Lumina slabă se revărsa prin dantelă, spre enorma uşă din faţă. Inima Tessei începu să bată cu putere, întinse mâna spre mâner, trase şi deschise larg uşa.

Dincolo văzu o stradă pietruită, cu şiruri de case cu terase pe ambele părţi. Mirosul oraşului o izbi ca o explozie - trecuse atât de mult timp de când nu mai respirase aerul de afară. Aproape că se lăsa întunericul, cerul avea culoarea albastru-închis a amurgului, ascuns de fuioarele de ceaţă. În depărtare se auzeau voci, se auzeau strigăte de copii care se jucau, şi zgomotele potcoavelor de cai. Dar strada era aproape pustie, în afară de un bărbat care se sprijinea de un stâlp de iluminat, citind un ziar la lumina acestuia.

Tessa se năpusti pe trepte spre străin, şi îl apucă de mânecă.

— Vă rog, domnule... dacă m-aţi putea ajuta...

El se întoarse şi o privi.

Tessa îşi înăbuşi un ţipăt. Faţa lui era albă ca ceara, la fel ca atunci când îl văzuse pentru prima dată, pe cheiul din Southampton; ochii lui bulbucaţi încă îi aminteau de cei ai Mirandei, iar atunci când rânji dinţii îi străluciră ca metalul.

Era vizitiul Surorilor Întunecate.

Tessa dădu să fugă, dar era deja prea târziu.

2
ÎN IAD E FRIG

E viaţa între două lumi hoinară,
Ca steaua între înnoptări şi zori.
Ştim ce suntem? Ce fi-vom? Totul zboară,
Ducând cu sine vieţi de muritori.[5]
- Lord Byron, „Don Juan”

— Fetiţă proastă ce eşti! spuse doamna Black scuipând cuvintele în timp ce înnoda strâns funiile în jurul încheieturilor Tessei, ca s-o lege de pat. Ce credeai că vei obţine fugind aşa? Unde ai crezut că ai putea să te duci?

Tessa nu răspunse nimic, ridică pur şi simplu bărbia şi se uită spre perete. Refuză să le lase pe doamna Black sau pe îngrozitoarea ei soră să vadă că mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi, ori cât de mult o dureau încheieturile mâinilor şi gleznele acolo unde era legată de pat.

— E complet nerecunoscătoare pentru onoarea care i se face, spuse doamna Dark, care stătea în picioare, lângă uşă, ca şi când ar fi vrut să se asigure că Tessa nu-şi rupea legăturile şi nu o lua la goană. Îţi e şi silă s-o priveşti.

— Am făcut tot ce-am putut ca să o pregătim pentru Magistru, spuse doamna Black, şi oftă. Ce păcat că a trebuit să lucrăm cu un material de proastă calitate, în ciuda talentului ei. E o parşivă mică şi proastă.

— Într-adevăr, o aprobă sora ei. Cred că-şi dă seama ce i se va întâmpla fratelui ei dacă va mai încerca să nu ni se supună, nu-i aşa? De data asta, poate că am fost îngăduitoare, dar data viitoare... şuieră ea printre dinţi,

[5] Cântul al cincisprezecelea. În Byron, *Opere*, „Don Juan”, traducere de Aurel Covaci, Editura Univers, București, 1987.

sunet care-i făcu Tessei pielea de găină. Nathaniel nu va mai fi atât de norocos.

Tessa nu mai putu să suporte; chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit să vorbească, că n-ar fi trebuit să le dea satisfacţie, nu se putu abţine.

— Dacă mi-aţi spune cine e Magistrul, sau ce vrea de la mine...

— Vrea să se căsătorească cu tine, prostuţo.

Terminând de înnodat, Doamna Black făcu un pas în spate ca să-şi admire opera.

— Vrea să-ţi ofere *totul*.

— Dar de ce? şopti Tessa. De ce mie?

— Datorită talentului tău, zise doamna Dark. Datorită a ceea ce eşti şi a ceea ce poţi face. A ceea ce te-am pregătit să faci. Ar trebui să ne fii recunoscătoare.

— Dar fratele meu...

Ochii Tessei jucau în lacrimi. *N-o să plâng, n-o să plâng, n-o să plâng*, îşi spunea.

— Mi-aţi promis că dacă fac tot ce-mi spuneţi îi veţi da drumul...

— Odată măritată cu Magistrul, el îţi va oferi tot ce vei dori. Dacă îl vei vrea pe fratele tău, ţi-l va da.

Nu se simţea pic de remuşcare sau de emoţie în vocea doamnei Black.

Doamna Dark chicoti.

— Ştiu eu la ce se gândeşte. Se gândeşte că poate căpăta orice îşi doreşte, şi atunci îşi va dori să ne omoare pe noi.

— Nu-ţi irosi energia, nici măcar nu te gândi la posibilitatea asta - Doamna Black îi ridică bărbia cu un deget - avem un contract strict cu Magistrul. El nu ne poate face rău, şi nici n-ar vrea s-o facă. Ne este dator vândut, pentru că i te dăm - se aplecă mai aproape de ea, începând să vorbească şoptit. Te vrea sănătoasă şi intactă. Dacă n-ar fi fost aşa, te-am fi bătut până ai fi rămas lată într-o baltă de sânge. Dacă însă vei mai îndrăzni să nu ni te

supui, voi trece peste dorinţele lui şi voi pune să fii biciuită până ţi se va jupui toată pielea. Înţelegi?

Tessa se întoarse cu faţa la perete.

Într-o noapte, pe *Main*, traversând Newfoundland, Tessa nu putuse să doarmă. Ieşise pe punte pentru a lua o gură de aer, şi văzuse marea întunecată, luminată de nişte munţi strălucitori - aisberguri -, despre care unul dintre marinari îi spusese, în timp ce îi depăşeau, că se desprinseseră din calota glaciară din Nord din cauza încălzirii vremii. Aceştia pluteau pe apele întunecate, semănând cu turlele unei cetăţi albe scufundate. Tessa se gândise că nu mai văzuse niciodată o asemenea privelişte însingurată.

Atunci abia începuse să-şi imagineze singurătatea, dar acum o cunoştea. După plecarea Surorilor, Tessa descoperi că nu-i mai venea să plângă. Încordarea din privire îi dispăruse, înlocuită de un singur sentiment - disperarea. Doamna Dark avusese dreptate. Dacă ar putea să le omoare pe amândouă, ar face-o.

Încercă să tragă de funiile cu care-i legaseră mâinile şi picioarele de stâlpii patului. Nu se clintiră. Nodurile erau bine strânse; suficient de strânse încât să-i intre în carne şi să-i producă furnicături şi amorţeală. În câteva minute, se gândi ea, avea să nu-şi mai simtă deloc extremităţile.

O parte din ea - şi nu una mică - voia să renunţe la luptă, să zacă acolo fără vlagă până când Magistrul avea să vină să o ia şi s-o ducă departe. Dincolo de ferestruică, cerul se întuneca deja; probabil că n-avea să mai dureze mult. Poate că el chiar voia să o ia de soţie. Poate că el chiar voia să-i ofere totul.

Deodată, îi răsună în minte vocea mătuşii Harriet: „Tessa, când vei găsi un bărbat cu care vei vrea să te măriţi, ţine minte acest lucru: vei şti, ce fel de bărbat este nu prin lucrurile pe care le spune, ci prin lucrurile pe care le face.”

Desigur, mătuşa Harriet avusese dreptate. Bărbatul pe

care ar fi vrut ea să-l ia de soţ n-ar fi aranjat niciodată să fie tratată ca o prizonieră şi sclavă, nu l-ar fi închis pe fratele ei şi n-ar fi torturat-o în numele „talentului” ei. Era o batjocură. Numai Dumnezeu ştia ce ar vrea Magistrul să facă odată ce ar pune mâna pe ea. Dacă ar fi fost ceva căruia să-i supravieţuiască, se gândi că probabil destul de curând şi-ar fi dorit să nu fi reuşit.

Doamne, ce talent nefolositor avea! Puterea de a-şi schimba înfăţişarea? Dacă ar fi putut să dea foc lucrurilor, sau să distrugă metalul, sau să-şi transforme degetele în cuţite! Sau dacă ar fi avut măcar puterea să se facă invizibilă, sau să se micşoreze până la dimensiunea unui şoarece...

Brusc, se linişti, astfel încât putea auzi ticăitul îngerului mecanic de la pieptul ei. Nu era nevoie să se micşoreze până la dimensiunea unui şoarece, nu? Nu trebuia decât să se facă suficient de mică încât să slăbească legăturile din jurul încheieturilor.

Putea să se Transforme în cineva pentru a doua oară, fără să atingă vreun obiect care-i aparţinuse acelei persoane - de vreme ce o mai făcuse şi înainte. Surorile o obligaseră să ţină minte paşii. Pentru prima dată, se bucura de ceva ce o forţaseră ele să înveţe.

Se lipi mai bine cu spatele de salteaua tare şi se strădui să-şi amintească. Strada, bucătăria, mişcarea acului, strălucirea lămpii de gaz. Se încordă şi încercă să se Transforme. *Cum te cheamă? Emma. Emma Bayliss*...

Transformarea o cuprinse ca fulgerul din cap până-n picioare, lăsând-o aproape fără respiraţie - dându-i altă formă pielii, reformându-i oasele. Îşi înăbuşi ţipetele şi îşi arcui spinarea.

Şi gata. Clipind, Tessa se uită fix în tavan, apoi aruncă o privire în jur, uitându-se ţintă la încheieturile mâinilor, la frânghia din jurul lor. Erau mâinile ei - mâinile Emmei -, subţiri şi fragile, cu cercul de sfoară lărgit în jurul micilor ei încheieturi. Triumfătoare, Tessa se eliberă şi se ridică,

frecându-şi semnele roşii acolo unde sfoara îi pătrunsese în piele.

Gleznele îi erau încă legate. Se aplecă şi desfăcu repede nodurile. Doamna Black ştia să facă noduri marinăreşti. Când sfoara se desfăcu, Tessa îşi văzu degetele umflate şi însângerate, şi sări în picioare.

Părul Emmei era atât de fin şi subţire, încât ieşise din agrafele cu care Tessa îşi prinsese părul ei lung. Îşi dădu şuviţele pe spate, nerăbdătoare, şi se scuturã, eliberându-se de Emma, lăsând Transformarea să piară până când printre degete îi alunecă propriul ei păr, des şi familiar la atingere. Aruncând o privire în oglinda de pe peretele de vizavi, văzu că micuţa Emma Bayliss dispăruse, şi că era iarăşi ea însăşi.

Un zgomot venit din spatele ei o făcu să se întoarcă. Mânerul uşii se învârtea, înainte şi înapoi, ca şi când o persoană aflată de cealaltă parte a uşii încerca din greu să o deschidă.

Doamna Dark, se gândi ea. Femeia se întorsese s-o biciuiască până avea s-o lase într-o baltă de sânge. Se întorsese ca s-o ducă la Magistru. Tessa traversă grăbită încăperea, înşfăcă repede cana de porţelan din lavoar, apoi se repezi spre uşă, ţinând strâns cana cu degetele care i se albiseră de efort.

Mânerul se răsuci. Uşa se deschise. În lumina slabă, Tessa nu văzu decât umbra cuiva care păşea în încăpere. Se aruncă înainte, rotind cana cu toată puterea...

Silueta întunecată se mişcă, iute ca o clipire, dar nu destul de iute; cana se izbi de braţul ei întins şi apoi zbură din strânsoarea Tessei, zdrobindu-se de perete. Cioburile de porţelan se împrăştiară pe podea odată cu ţipetele străinului.

Erau fără îndoială ţipetele unui bărbat. La fel ca şi torentul de înjurături care urmă.

Ea se dădu înapoi, apoi ţâşni spre uşă - dar aceasta se închisese cu o izbitură, şi oricât ar fi tras de mâner, n-avea

să se deschidă. O lumină strălucitoare inundă încăperea, ca şi când ar fi răsărit soarele. Tessa se întoarse, clipind pentru a-şi îndepărta lacrimile din ochi - şi se uită stăruitor într-acolo.

În faţa ei stătea un băiat. Probabil că nu era cu mult mai mare decât ea - şaptesprezece sau poate optsprezece ani. Era îmbrăcat în ceea ce păreau a fi haine de meseriaş - o jachetă neagră uzată, pantaloni, şi ghete greoaie. Nu purta jiletcă, iar peste piept i se încrucişau două bretele groase din piele. De bretele îi atârnau arme - pumnale, bricege, şi altele ca nişte stilete. În mâna dreaptă ţinea un fel de piatră strălucitoare - aceasta iradia lumina din încăpere, care aproape că o orbise pe Tessa. Cealaltă mână - fină şi cu degete lungi - îi sângera acolo unde îl lovise cana.

Dar nu asta o făcuse să-l privească fără să clipească. Ci faptul că avea cel mai frumos chip pe care-l văzuse ea vreodată. Păr negru cu zulufi şi ochi albaştri ca sticla. Pometi eleganţi, o gură senzuală şi gene lungi şi dese. Chiar şi curbura gâtului era perfectă. Arăta ca orice erou de roman pe care ea şi-l putuse vreodată imagina. Deşi niciodată nu-şi imaginase vreunul care să înjure ameninţând acuzator cu mâna însângerată.

El păru să-şi dea seama că îl priveşte ţintă, pentru că se opri din înjurat.

— M-ai tăiat, spuse.

Avea o voce plăcută. Britanică. Foarte obişnuită. Îşi privea foarte atent mâna.

— S-ar putea să fie fatal.

Tessa făcu ochii mari la el.

— Eşti Magistrul?

El îşi întoarse mâna. Îi curgea sânge, pătând podeaua.

— Vai de mine, pierdere masivă de sânge! Moartea ar putea fi iminentă.

— Eşti Magistrul?

— Magistrul? Păru el uşor surprins de vehemenţa întrebării. Asta înseamnă „stăpân” în latină, nu-i aşa?

— Eu...

Tessa simţea din ce în ce mai puternic că e prinsă într-un vis ciudat.

— Presupun că da.

— Am stăpânit multe lucruri în viaţa mea. Hoinăritul pe străzile Londrei, dansatul cadrilului, arta japoneză de aranjare a florilor, minţitul la şarade, ascunsul stării de beţie, încântarea femeilor cu farmecele mele.

Tessa îl privi lung.

— Dar, continuă el, nimeni nu mi s-a adresat vreodată cu „stăpân” sau „magistru”. Şi, din păcate...

— Acum eşti beat?

Tessa puse întrebarea cu toată seriozitatea, dar îşi dădu seama imediat ce vorbele îi ieşiră din gură că probabil sunase îngrozitor de nepoliticos - sau, mai rău, ca un fel de intenţie de flirt. Oricum, părea să se ţină prea bine pe picioare ca să fie beat; îl văzuse pe Nate beat de suficiente ori încât să-şi dea seama de diferenţă. Poate că era puţin nebun.

— Cât de directă eşti, dar presupun că toţi americanii sunt aşa, nu? - băiatul părea amuzat. Da, accentul te trădează. Deci, care e numele tău?

Tessa îl privi cu neîncredere.

— Care e numele *meu*?

— Nu-l ştii?

— Tu... Tu ai dat buzna în camera mea, m-ai speriat de moarte, şi acum ai pretenţia să-ţi spun cum mă cheamă? Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum te cheamă pe *tine*? Şi oricum, cine eşti?

— Numele meu e Herondale, răspunse vesel băiatul. William Herondale, dar toată lumea îmi spune Will. Chiar e camera ta? Nu-i prea drăguţă, nu?

Făcu câţiva paşi spre fereastră, oprindu-se să examineze teancul de cărţi de pe noptieră, şi apoi patul. Apoi arătă spre frânghie.

— Obişnuieşti să dormi legată de pat?

Tessa îşi simţi obrajii în flăcări şi fu uimită, date fiind circumstanţele, că mai putea încă să se simtă stânjenită. Oare trebuia să-i spună adevărul? Oare era posibil ca el să fie Magistrul? Deşi orice bărbat care arăta aşa n-ar fi avut nevoie să lege fetele şi să le ţină prizoniere pentru a le convinge să se mărite cu el.

— Poftim! Ţine asta.

Îi înmână piatra strălucitoare. Tessa o luă, aproape aşteptându-se să-i ardă degetele, dar era rece la atingere. În clipa în care îi atinse palma, lumina pietrei se reduse la o flăcăruie pâlpâitoare. Se uită speriată la el, dar el se dusese la fereastră şi privea afară, fără să pară interesat.

— Păcat că suntem la etajul al treilea. Aş putea să sar, dar asta probabil că te-ar omorî pe tine. Nu, trebuie să trecem prin uşă şi să ne încercăm norocul în casă.

— Să trecem prin… Poftim?

Simţindu-se cuprinsă parcă de tot de confuzie, Tessa scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Cum de nu-nţelegi? - arătă spre cărţile ei. Citeşti romane. E clar că sunt aici ca să te salvez. Nu *semăn* cu Sir Galahad? - ridică teatral braţele. „Puterea mea e cât a altor zece, fiindcă inima îmi e curată.”

Se auzi un zgomot undeva departe în casă - sunetul unei uşi trântite.

Will rosti un cuvânt pe care Sir Galahad nu l-ar fi rostit niciodată şi făcu un salt de lângă fereastră. Ateriză cu o grimasă, şi îşi privi necăjit mana rănită.

— Va trebui să mă ocup de asta mai târziu. Vino.

Se uită la ea insistent, cu o privire întrebătoare.

— Domnişoara Gray, spuse ea încet. Domnişoara Theresa Gray!

— Domnişoara Gray, repetă el. Vino, deci, domnişoară Gray.

Trecu în viteză pe lângă ea, merse spre uşă, dibui mânerul, îl răsuci, trase…

Nu se întâmplă nimic.

— N-o să funcţioneze, spuse ea. Uşa nu poate fi deschisă din interior.

Will zâmbi grozav de frumos.

— Nu se poate?

Duse mâna la curea, în căutarea unui obiect care atârna acolo. Alese ceva ca o nuia lungă, subţire de pe care fuseseră tăiate rămurelele, şi făcută dintr-un material alb-argintiu. Atinse uşa cu unul din capete şi *desenă*. Din vârful cilindrului flexibil ieşiră câteva linii groase negre, sub formă de spirală, scoţând un zgomot şuierat în timp ce se împrăştiau pe suprafaţa de lemn, ca un jet de cerneală.

— *Desenezi*? Nu văd cum asta ar putea...

Se auzi un zgomot ca de sticlă care crapă. Mânerul, neatins, se răsuci - repede, apoi şi mai repede, iar uşa se deschise, cu un norişor de fum ridicându-se din balamale.

— Aşa mai merge, spuse Will, şi, vârând în buzunar obiectul ciudat, îi făcu semn Tessei să-l urmeze. Să mergem.

În mod inexplicabil, ea ezită, privind înapoi spre încăperea care-i fusese închisoare timp de aproape două luni.

— Cărţile mele.

— O să-ţi fac rost de şi mai multe cărţi.

O împinse pe coridor în faţa lui şi închise uşa în urma lor. După ce o prinse de încheietura mâinii, o conduse pe culoar şi apoi cotiră. Acolo se găseau scările pe care ea le coborâse de atâtea ori împreună cu Miranda. Will le cobora câte două o dată, trăgând-o după el.

De undeva de deasupra, Tessa auzi un ţipăt. Era cu siguranţă doamna Dark.

— Au descoperit că ai fugit, spuse Will.

Ajunseseră la primul nivel, iar Tessa încetini pasul - dar Will o trase în continuare după el, pentru că nu avea de gând să se oprească.

— Nu ieşim pe uşa din faţă? întrebă ea.

— Nu putem. Clădirea e înconjurată. În faţă e un şir de trăsuri. Se pare că am apărut într-un moment neaşteptat de palpitant.

Continuă se coboare scările, iar Tessa îl urmă.

— Ştii ce-au plănuit Surorile Întunecate pentru seara asta?

— Nu.

— Dar aşteptai pe cineva numit Magistrul?

Acum se aflau în pivniţă, unde pereţii tencuiţi erau înlocuiţi cu pietre umede. În afară de felinarul Mirandei, nu era pic de lumină. Căldura care se ridica îi lovi ca un val.

— În numele Îngerului, e a noua bolgie[6] a Iadului aici...

— În a noua bolgie a Iadului e frig, spuse Tessa fără să se gândească.

Will se uită lung la ea.

— Poftim?

— În *Infernul* îi spuse ea, în Iad e frig. E acoperit de gheaţă.

Se uită din nou lung la ea, cu un zâmbet în colţul gurii, apoi întinse mâna.

— Dă-mi lampa-vrăjitoarei.

Văzându-i expresia buimacă, scoase un sunet de nerăbdare.

— Piatra. Dă-mi piatra!

În clipa în care strânse piatra în mână, lumina ţâşni din nou, trimiţând raze printre degetele lui. Tessa văzu pentru prima dată că avea un desen pe dosul mâinii, ca şi când ar fi fost imprimat cu cerneală neagră. Semăna cu un ochi deschis.

— Cât despre temperatura din Iad, domnişoară Gray, lasă-mă să-ţi dau un sfat. Tipul chipeş care încearcă să te salveze de la o soartă crudă nu în înşală *niciodată*. Nici chiar când zice că cerul este purpuriu şi e făcut din arici.

---

6 bolgie - 1. vale adâncă, compartiment al celui de-al optulea cerc al infernului lui Dante. 2. (fig.) loc urât, infern.

Chiar că e nebun, se gândi Tessa, cu toate că nu o spuse cu voce tare; era prea speriată de faptul că el pornise spre marile uşi duble de la odăile Surorilor Întunecate.

— Nu! - îl prinse de braţ, trăgându-l înapoi. Nu pe acolo! Nu e nici o ieşire. E o fundătură.

— Văd că iar mă corectezi.

Will se întoarse şi porni în direcţia opusă, spre coridorul întunecat de care Tessei îi fusese mereu frică. Înghiţind în sec, ea îl urmă.

Coridorul se îngusta pe măsură ce înaintau, din pricină că pereţii de pe ambele părţi se înclinau. Acolo era şi mai cald, astfel că părul Tessei se răsuci în şuviţe şi i se lipi de tâmple şi de gât. Aerul părea dens, şi era greu de respirat. O vreme merseră în tăcere, până când Tessa nu mai putu suporta. Trebuia să întrebe, deşi ştia că răspunsul avea să fie „nu”.

— Domnule Herondale, spuse ea. Fratele meu te-a trimis să mă cauţi?

Se temu oarecum că el avea să facă nişte comentarii nebuneşti drept răspuns, dar pur şi simplu o privi curios.

— N-am auzit niciodată de fratele tău, spuse el, iar ea simţi dezamăgirea insinuându-i-se în suflet.

Era sigură că n-ar fi fost posibil să-l fi trimis Nate - altfel i-ar fi ştiut numele, nu? Dar tot o durea.

— Şi până acum zece minute, domnişoară Gray, nici de tine nu auzisem. De aproape două luni am luat urma unei fete moarte. A fost omorâtă, părăsită pe o alee, lăsată să sângereze până când a murit. Fugise de... ceva.

Coridorul se bifurca, iar după o scurtă pauză Will o luă la stânga.

— Lângă ea era un pumnal, mânjit de sânge. Avea un simbol pe el. Doi şerpi muşcându-şi reciproc coada.

Tessa simţi o lovitură puternică. Părăsită pe o alee şi lăsată să sângereze până când a murit. Lângă ea era un pumnal. Cu siguranţă corpul fusese al Emmei.

— E acelaşi simbol de pe portiera trăsurii Surorilor

Întunecate. Aşa le spun eu doamnelor Dark şi Black, adică.

— Nu eşti singura care le spune aşa. Şi ceilalţi locuitori ai Lumii de Jos le spun la fel, zise Will. Am descoperit asta în timp ce făceam investigaţii în legătură cu simbolul. Cred că am cărat cuţitul ăla printr-o sută de locuri din Lumea de Jos, căutând pe cineva care să fie în stare să-l recunoască. Am oferit o recompensă pentru informaţii. Până la urmă am auzit de numele Surorilor Întunecate.

— Lumea de Jos? repetă Tessa încurcată. E un loc din Londra?

— Lasă asta, spuse Will. Mă mândresc cu abilităţile mele de investigator, şi aş prefera să nu mai fiu întrerupt. Unde-am rămas?

— Pumnalul.

Tessa se opri când se auzi o voce pe coridor, piţigăiată şi mieroasă, inconfundabilă.

— *Domnişoară Gray*! - vocea doamnei Dark părea să plutească printre pereţi ca nişte vălătuci de fum. *O, domnişoară Graaay! Unde eşti?*

Tessa încremeni.

— Dumnezeule, mi-au luat urma...

Will o prinse din nou de încheietura mâinii şi începură să alerge, în timp ce lampa-vrăjitoarei, pe care o ţinea în cealaltă mână, arunca un model de umbre şi lumini pe pereţii de piatră. Înaintară în viteză pe coridorul întortocheat. Podeaua se înclină, pietrele de sub picioarele lor devenind din ce în ce mai alunecoase şi umede, iar aerul din jur, din ce în ce mai fierbinte. Era ca şi când ar fi alergat prin Iad, gândi Tessa, auzind vocile celor două Surori Întunecate reverberând în pereţi.

— Domnişoară Graaay! N-o să te lăsăm să fugi, ştii asta. N-o să te lăsăm să te ascunzi. Te vom găsi, păpuşică! Ştii bine că aşa va fi.

Will şi Tessa trebuiră să se oprească după colţ - coridorul se termina în faţa unei uşi duble de metal. Will îi dădu Tessei drumul la mână şi se izbi în uşă. Aceasta se

deschise şi el căzu dincolo, iar Tessa îl urmă, întorcându-se ca să trântească uşa în urma lor. Dar era prea grea, şi trebui să se izbească cu spatele ca să o forţeze în cele din urmă să se închidă.

Singura lumină din încăpere era piatra strălucitoare din palma lui Will, de culoarea ambrei. Lumina în întuneric ca un reflector pe scenă, în timp ce el se întindea să închidă zăvorul uşii. Şi acesta era greoi şi plin de rugină, aşa că, stând atât de aproape de Will, Tessa îi simţi încordarea corpului, zăvorând uşa.

— Domnişoară Gray?

Se sprijinea de ea, stând cu spatele lipit de uşile închise. Îi simţea bătăile inimii - sau era inima ei? Lumina ciudată de culoare albă pe care o arunca piatra îi strălucea pe pomeţii ascuţiţi, îi dezvăluia picăturile de sudoare de pe claviculă. Observă că avea şi acolo nişte semne, care se întrezăreau de sub gulerul deschis al cămăşii - asemenea semnului de pe mână, gros şi negru, ca şi când cineva ar fi desenat cu cerneală pe pielea lui.

— Unde suntem? şopti ea. Suntem în siguranţă?

Fără să-i răspundă, el se dădu într-o parte, ridicând mâna dreaptă. Pe măsură ce o ridica, lumina strălucea mai sus, iluminând încăperea. Erau într-un fel de celulă, deşi una foarte mare. Pereţii, podeaua şi tavanul erau din piatră, înclinaţi pentru a forma o scurgere largă în mijlocul podelei. Exista o singură fereastră, foarte sus pe perete. Cu excepţia celei prin care tocmai trecuseră, alte uşi nu mai erau. Dar nimic din toate acestea nu o impresionă pe Tessa.

Încăperea era o măcelărie. De-a lungul pereţilor erau aşezate mese lungi din lemn. Pe una dintre ele zăceau nişte trupuri - trupuri omeneşti, goale şi albe. Fiecare avea o incizie neagră în formă de Y marcată pe piept; capetele atârnau peste marginea mesei iar părul femeilor mătura podeaua. Pe masa din mijloc erau grămezi de cuţite pătate de sânge şi unelte - roţi dinţate din aramă, angrenaje din

alamă şi fierăstraie argintii cu dinţi ascuţiţi.

Tessa îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un ţipăt. Când îşi muşcă degetele, simţi gust de sânge. Will nu părea să bage de seamă; dar, uitându-se în jur, se albise la faţă şi şoptea ceva de neînţeles pentru Tessa.

Se auzi un zgomot, ca şi când ar fi crăpat ceva, iar uşile de metal se cutremurară, ca izbite de un obiect greu. Tessa îşi lăsă mâna însângerată în jos şi strigă:

— Domnule Herondale!

El se întoarse, în timp ce uşile se cutremurară din nou. De dincolo de ele se auzi o voce:

— Domnişoară Gray! Ieşi acum, şi n-o să-ţi facem rău!

— E o minciună, spuse Tessa repede.

— O, chiar crezi?

Strecurând în acea întrebare tot sarcasmul de care era în stare, Will băgă în buzunar lampa-vrăjitoarei şi sări pe masa din mijloc, cea plină de unelte însângerate. Se aplecă şi apucă o roată dinţată din aramă, cântărind-o în palmă. Cu un icnet de efort, aruncă roata spre fereastra înaltă. Sticla se sparse, iar Will strigă cât putu de tare:

— Henry! O mână de ajutor, te rog! Henry!

— Cine-i Henry? întrebă Tessa, dar în acel moment uşile se cutremurară pentru a treia oară şi în metal apărură mici fisuri.

În mod evident, n-aveau să mai reziste mult timp. Tessa se repezi la masă şi înşfăcă o armă aproape la întâmplare - un fierăstrău cu dinţi din metal, de genul celor folosite de măcelari la tăiatul oaselor. Se întoarse, ţinându-l strâns, în timp ce uşile se deschideau.

În cadrul uşii stăteau Surorile Întunecate - doamna Dark, înaltă şi osoasă ca un schelet, în rochia ei de un verde strălucitor, şi doamna Black, cu faţa roşie şi cu ochii abia întredeschişi. Erau înconjurate de o aură strălucitoare de scântei albastre, ca nişte mici focuri de artificii. Privirile le căzură asupra lui Will - care, încă în picioare pe masă, trăsese unul din stiletele de la centură - şi se opriră asupra

Tessei. Gura doamnei Black, ca o dungă roşie pe chipul ei palid, se lăţi într-un zâmbet.

— Micuţă domnişoară Gray! spuse ea. Ar trebui să poţi mai mult decât să fugi. Ţi-am spus ce se va întâmpla dacă fugi iar...

— Atunci, daţi-i drumul! Biciuiţi-mă până mă umpleţi de sânge! Omorâţi-mă! Nu-mi pasă! strigă Tessa şi se bucură să vadă că izbucnirea ei le ia prin surprindere pe Surorile Întunecate.

Fusese prea îngrozită ca să ridice vocea în faţa lor până atunci.

— N-am să vă permit să mă daţi Magistrului! Mai degrabă aş muri!

— Ce limbă neaşteptat de ascuţită ai, domnişoară Gray, draga mea! spuse doamna Black.

Întinse încet mâna şi-şi scoase mănuşa dreaptă, şi pentru prima dată ea îi văzu mâna. Pielea îi era cenuşie şi groasă, ca de elefant, iar unghiile, lungi şi negre ca nişte gheare. Păreau ascuţite precum cuţitele. Doamna Black îi aruncă un rânjet Tessei.

— Poate că dacă îţi vom scoate chestia asta din cap vei învăţa să ai grijă cum te porţi.

Porni spre Tessa - dar fu blocată de Will, care sări de pe masă şi se postă între ele.

— *Malik*, spuse el, şi lama albă ca gheaţa străluci ca o stea.

— Dă-te din drumul meu, micuţule războinic nefilim[7], zise doamna Black. Şi ia-ţi şi pumnalele de seraf[8] cu tine. Asta nu e lupta ta.

— Aici te înşeli - Will făcu ochii mari. Am auzit câte ceva despre tine, doamna mea. Şoapte care curg prin Lumea de Jos ca un râu de otravă neagră. Mi s-a spus că tu şi cu sora

---

[7] Nefilimii (Uriașii) (engleză Nephilim) (ebraică עברית) sunt ființe menționate de două ori în Biblia ebraică, în Geneza 6.4 și în Numeri 13.33 (ca *uriași* și *fiii Fiilor lui Dumnezeu și ai fiicelor oamenilor*).

[8] *seraf* - înger.

ta plătiţi frumuşel pentru trupurile oamenilor morţi şi că nu prea vă pasă cum au ajuns în starea asta.

— Atâta tevatură pentru câţiva mundani[9]! - doamna Dark chicoti şi merse lângă sora ei, astfel încât Will, cu spada lui strălucitoare, stătea acum între Tessa şi cele două. Nu ne certăm cu tine, vânătorule de umbre, numai dacă nu-ţi trece prin cap să începi tu! Ne-ai invadat teritoriul şi ai încălcat Legea Legământului. Te-am putea raporta Conclavului...

— De vreme ce Conclavul nu e de acord cu cei care comit delicte, puţin probabil că ar fi de acord cu decapitarea şi jupuirea oamenilor. Nu sunt prea scrupuloşi în legătură cu asta, zise Will.

— Oameni? răspunse doamna Dark scuipând cuvântul. Poate *mundani*. Nici ţie nu-ţi pasă mai mult decât ne pasă nouă - se uită la Tessa. Ţi-a spus ce este el? Nu e om...

— Uite cine vorbeşte! zise Tessa cu voce tremurată.

— Iar ea ţi-a spus ce este? îl întrebă doamna Black pe Will. Despre talentul ei? Ce poate face?

— Dacă ar fi să mă aventurez să ghicesc, răspunse Will, aş spune că are ceva de-a face cu Magistrul.

Doamna Dark îi privi suspicioasă.

— Ştii despre Magistru? - se uită la Tessa. A, înţeleg. Numai ce ţi-a spus ea. Magistrul, îngeraşule, e mai periculos decât ţi-ai putea imagina. Şi a aşteptat mult timp să apară cineva cu talentul Tessei. Ai spune chiar că e cel care a avut o contribuţie la naşterea ei.

Un bubuit groaznic îi acoperi cuvintele, în timp ce întregul perete estic al încăperii se prăbuşi. Semăna cu prăbuşirea zidurilor Ierihonului din vechea carte a Tessei cu poveşti ilustrate din Biblie. Cu o clipă înainte, peretele se afla acolo, iar acum dispăruse; nu mai era decât o gaură dreptunghiulară în care se învârtejea praf de tencuială.

Doamna Dark scoase un ţipăt ascuţit şi îşi apucă fusta cu mâinile ei osoase. În mod evident, nu se aşteptase ca zidul

[9] *mundan* - Lumesc. - Din lat. **mundanus.**

să se prăbuşească, nu mai mult decât Tessa.

Will o prinse pe Tessa de mână şi o trase spre el, acoperind-o cu trupul lui, ferind-o de bucăţile de piatră şi tencuială care cădeau. În timp ce braţele lui o înconjurau, o auzi pe doamna Black ţipând.

Tessa se răsuci în strânsoarea lui Will, încercând să vadă ce se întâmpla. Doamna Dark arăta, cu un deget înmănuşat tremurând, spre gaura întunecată din perete. Praful începuse, cu greu, să se liniştească - îndeajuns ca siluetele care se îndreptau spre ei printre ruine să înceapă încet, încet să capete contur. Apărură formele întunecate a două trupuri umane; fiecare ţinea câte o sabie, şi fiecare sabie strălucea cu aceeaşi lumină alb-albăstrie ca cea a lui Will. *Îngeri*, se gândi Tessa mirându-se, dar nu spuse nimic cu voce tare. Lumina aceea, atât de strălucitoare - ce altceva ar fi putut să fie?

Doamna Black gemu şi ţâşni înainte. Întinse mâinile în faţă, şi din ele izbucniră scântei ca nişte focuri de artificii. Tessa auzi pe cineva ţipând - un ţipăt foarte omenesc -, iar Will, dându-i drumul la mână, se întoarse şi fandă cu spada lui arzând de lumină spre doamna Black. Spada tăie aerul cu o mişcare continuă şi îi străpunse pieptul. Ţipând şi zbătându-se, aceasta se poticni şi căzu pe spate, lovindu-se de una dintre mesele îngrozitoare, care se prăbuşi într-o amestecătură de sânge şi aşchii de lemn.

Will rânji. Nu era genul plăcut de rânjet. Se întoarse şi se uită la Tessa. Pentru o clipă se priviră lung amândoi, în tăcere, peste spaţiul care îi separa - iar apoi colegii lui îl flancară, doi bărbaţi în haine de culoare închisă, mulate, rotind săbiile strălucitoare şi mişcându-se atât de repede, încât Tessei i se împăienjeni privirea.

Merse cu spatele spre peretele opus, încercând să evite haosul din centrul încăperii, unde doamna Dark, urlând imprecaţii, îi ţinea la distanţă pe atacatori cu scânteile arzătoare ale energiei care îi ţâşnea din mâini ca o ploaie de văpăi. Doamna Black se zvârcolea pe podea, din trupul

ei iscându-se vălătuci de fum negru, ca şi când ar fi ars pe dinăuntru.

Tessa se apropie de uşa deschisă care dădea în coridor - dar două mâini puternice o înşfăcară şi o traseră înapoi. Tessa urlă şi se smuci, dar mâinile care o prinseseră erau tari ca fierul îşi întoarse capul într-o parte şi muşcă mâna care o ţinea de braţul stâng. Cineva ţipă şi îi dădu drumul; întorcându-se, văzu un bărbat înalt cu o claie de păr nepieptănat de culoarea ghimbirului, care se zgâia la ea cu o expresie de reproş, ţinând la piept mâna însângerată.

— Will! strigă el. Will, m-a muşcat!

— Aşa a făcut, Henry?

Amuzându-se, ca de obicei, Will apăru ca un spirit invocat din haosul de fum şi flăcări. În spatele lui, Tessa îl văzu pe cel de-al doilea coleg al lui, un tânăr vânjos, cu părul castaniu, ţinând-o pe doamna Dark, care se zbătea. Doamna Black era doar o movilă pe podea. Will ridică din sprânceană uitându-se la Tessa.

— Nu-i frumos să muşti, o informă el. Ştii, e bădărănie curată! Nu ţi-a zis nimeni niciodată treaba asta?

— Şi să te repezi să înşfaci doamnele cărora nu le-ai fost încă prezentat tot bădărănie e, zise Tessa înţepată. Nu ţi-a zis nimeni niciodată treaba *asta*?

Bărbatul cu părul de culoarea ghimbirului pe care Will îl strigase Henry îşi scutură mâna însângerată şi zâmbi amar. Avea o figură drăguţă, se gândi Tessa; aproape că se simţea vinovată că-l muşcase.

— Will! Atenţie! strigă bărbatul cu păr castaniu.

Will se întoarse în timp ce pe deasupra capului lui Henry zbură ceva, ratându-l la mustaţă şi zdrobindu-se de peretele din spatele Tessei. Era o roată mare, dinţată, din aramă, iar aceasta lovi peretele cu o asemenea forţă, încât se lipi acolo ca o bilă de marmură într-o bucată de aluat. Tessa se răsuci pe călcâie - şi o văzu pe doamna Black înaintând spre ei, cu ochii arzându-i precum cărbunele în contrast cu faţa ei albă şi ridată. În jurul mânerului spadei

care îi ieşea din piept ardeau flăcări negre.

— Fir-ar... - Will întinse mâna după un alt cuţit de la brâu. Am crezut c-am rezolvat cu asta.

Scrâşnind din dinţi, doamna Black se năpusti. Will se feri din calea ei, dar Henry nu fu la fel de iute; îl lovi, iar el căzu pe spate. Atârnând de el ca o căpuşă, îl aruncă la pământ, mârâind, înfigându-şi ghearele în umerii lui şi făcându-l să ţipe. Will se întoarse, agitând cuţitul; apoi îl ridică şi strigă: „*Uriel*!', iar acesta se aprinse brusc ca o torţă. Tessa căzu pe spate, lângă perete, în timp ce el spintecă aerul cu spada. Doamna Black se dădu înapoi, cu ghearele scoase, încercând să-l prindă.

Dar cuţitul îi reteză gâtul. Desprins complet, capul ei se lovi de pământ, rostogolindu-se şi sărind, iar Henry, stropit de sângele negricios, ţipă dezgustat, îndepărtă rămăşiţele trupului ei şi sări în picioare.

Un strigăt teribil răsună în încăpere.

— Nuuuuu!

Strigătul venise dinspre doamna Dark. Bărbatul cu părul castaniu care o ţinea îi dădu brusc drumul cu un ţipăt, pentru că din mâini şi din ochi îi ţâşniseră flăcări albastre. Urlând de durere, el se prăbuşi, în timp ce doamna Dark îl abandonă şi înaintă spre Will şi Tessa. Ochii îi ardeau ca nişte torţe negre. Şuiera cuvinte într-o limbă pe care Tessa n-o auzise niciodată. Suna ca flăcările care trosnesc. Ridicând o mână, femeia aruncă înspre Tessa ceva ce semăna cu un fulger. Cu un ţipăt, Will se năpusti în faţa ei, întinzând spada strălucitoare. Fulgerul ricoşă din ea şi lovi unul dintre pereţii de piatră, care străluci cu o lumină bruscă, ciudată.

— Henry! strigă Will, fără să se întoarcă, ar fi nemaipomenit s-o duci pe domnişoara Gray într-un loc sigur - cât mai repede...

Henry o luă pe după umeri pe Tessa cu braţul de care-l muşcase, iar doamna Dark aruncă un alt fulger spre ea. *De ce încearcă să mă ucidă pe mine?* - se gândi ameţită Tessa.

De ce nu pe Will? Şi atunci, în timp ce Henry o trăgea spre el, din spada lui Will ţâşni şi mai multă lumină, împrăştiindu-se într-o mulţime de scântei arzătoare. Pentru o clipă, Tessa se uită lung, captivată de frumuseţea lui incredibilă - apoi îl auzi pe Henry strigând, spunându-i să se ghemuiască la podea, dar era prea târziu. Una dintre scânteile arzătoare îi atinse umărul cu o forţă nemaipomenită. Era ca şi când ar fi fost lovită de un tren în plină viteză. Alunecă din strânsoarea lui Henry, apoi fu ridicată şi aruncată înapoi. Capul i se izbi de perete cu o forţă orbitoare. Mai auzi doar râsul neplăcut al doamnei Dark, o fracţiune de secundă, apoi întreaga lume dispăru.

3
INSTITUTUL

Dragoste, speranţă, teamă, credinţă - asta înseamnă omenescul;
Acestea-s semnul şi firea şi caracterul lui.
- Robert Browning, „Paracelsus”

În vis, Tessa stătea din nou întinsă şi legată de patul îngust din alamă din Casa Întunecată. Surorile erau aplecate deasupra ei, ţăcănind două perechi de andrele lungi şi râzând cu voci piţigăiate. În timp ce Tessa le urmărea cu privirea, trăsăturile li se schimbau, ochii li se afundau în orbite, părul le cădea şi pe buze le apăreau nişte fire care le coseau laolaltă. Tessa ţipă fără glas, dar ele nu părură s-o audă.

Apoi, Surorile dispărură de tot, iar deasupra Tessei stătea aplecată mătuşa Harriet, cu faţa roşie de febră, aşa cum fusese în timpul îngrozitoarei boli din cauza căreia murise. O privea cu mare tristeţe.

— Am încercat, zise ea. Am încercat să te iubesc. Dar nu-i uşor să iubeşti un copil care nu are nimic de om.

— Nu e om? spuse o voce necunoscută de femeie. Păi, dacă nu e om, Enoch, ce este? - vocea i se ascuţi de nerăbdare. Ce, vrei să spui că nu ştii? Oricine e ceva. Dar fata asta nu poate fi chiar nimic...

Tessa se trezi icnind, deschise brusc ochii, şi îşi dădu seama că privea în gol, în întuneric. În jurul ei era o beznă groasă. Înfricoşată, de-abia auzea murmurul vocilor, şi se luptă să se ridice, împingând pe jos păturile şi pernele. Dezmeticindu-se puţin, observă că era o pătură groasă şi

grea, nu cea subţire, împletită, din Casa Întunecată.

Stătea în pat, exact aşa cum visase, într-o încăpere mare din piatră, slab luminată. Când se întoarse, îşi auzi propria respiraţie, şi, fără să vrea, scoase un geamăt. Chipul din coşmar plutea în întunericul din faţa ei - o faţă ca o lună plină, cu craniul ras, neted ca marmura. Unde ar fi trebuit să fie ochii, erau doar două goluri în carne - nu ca şi când ochii ar fi fost scoşi, ci ca şi când nu existaseră niciodată acolo. Buzele erau cusute cu fire negre, faţa scrijelită cu semne negre ca cele de pe pieptul lui Will, deşi acestea păreau să fi fost tăiate cu un cuţit.

Ţipă iar şi se dădu înapoi, aproape să cadă din pat. Se lovi de podeaua rece din piatră, iar când încercă, împleticindu-se, să se ridice în picioare, cămaşa albă de noapte pe care o purta - probabil că o îmbrăcase cineva, în timp ce zăcuse inconştientă - se rupse la tiv.

— Domnişoară Gray!

Cineva o striga pe nume, dar, panicată, vocea i se păru necunoscută. Cel care vorbea nu era monstrul care se holba la ea de lângă pat cu chipul impasibil, brăzdat de cicatrici; acesta nu se mişcase odată cu ea şi, deşi nu dădea semne că ar vrea s-o urmărească, ea se feri, temătoare, dibuind după o uşă. Camera era atât de întunecată, încât abia reuşi să vadă. Era uşor ovală, cu pereţii şi podeaua din piatră. Tavanul, destul de înalt, era complet învăluit în întuneric, iar pe peretele opus se vedeau un şir ferestre mari, genul de ferestre sub formă de arcadă, potrivite într-o biserică. Acestea lăsau să treacă foarte puţină lumină, ca şi când afară cerul ar fi fost înnorat.

— Theresa Gray...

Găsi uşa, mânerul din metal; întorcându-se, îl prinse uşurată şi trase.

Nu se întâmplă nimic. Scoase încă un suspin.

— Domnişoară Gray! spuse vocea din nou şi, brusc, încăperea fu inundată de lumină - o lumină violentă, alb-

argintie, pe care o recunoscu. Domnişoară Gray, ne cerem scuze. N-am vrut să te speriem - era vocea unei femei, tot necunoscută, dar tânără şi îngrijorată. Te rog, domnişoară Gray.

Tessa se întoarse uşor şi se lipi cu spatele de uşă. Acum vedea clar. Se afla într-o încăpere din piatră în centrul căreia era aşezat patul mare cu baldachin, cu o cuvertură din catifea, acum boţită şi atârnând într-o parte, acolo unde o trăsese ea de pe saltea. Draperiile erau strânse, iar podeaua, altminteri goală, era acoperită cu un covor elegant. De fapt, încăperea părea destul de pustie. Nu existau picturi sau fotografii atârnate pe pereţi, şi nici un fel de ornamente pe suprafeţele mobilei din lemn de culoare închisă. Lângă pat erau aşezate două scaune faţă în faţă, cu o măsuţă de ceai între ele. Într-un colţ al încăperii, un paravan chinezesc ascundea probabil o cadă de baie şi un lavoar.

Lângă pat stătea în picioare un bărbat înalt care purta veşminte ca de călugăr, dintr-un material aspru, de culoarea pergamentului. Manşetele şi tivul erau împodobite cu nişte rune maro-roşietice. Purta un toiag din argint, cu mânerul sculptat în formă de înger şi acoperit de sus până jos tot cu rune. Gluga veşmântului era lăsată pe spate, descoperind chipul alb, plin de cicatrici, orb.

Lângă el stătea o femeie foarte scundă, aproape de înălţimea unui copil, cu un păr castaniu des prins la spate şi cu o feţişoară limpede, isteaţă, cu ochi negri, strălucitori, ca ai unei păsări. Nu era chiar drăguţă, dar chipul ei avea o expresie de calm, de bunătate, care o linişti pe Tessa după accesul de panică pe care-l simţise în stomac, deşi n-ar fi putut spune exact cum anume. Femeia ţinea în mână o piatră albă, strălucitoare, ca cea pe care o ţinuse Will în Casa Întunecată. Razele i se răspândeau printre degete, luminând încăperea.

— Domnişoară Gray, zise ea. Eu sunt Charlotte Branwell, şefa Institutului din Londra, iar lângă mine este fratele

Enoch...

— Ce fel de monstru e el? şopti Tessa.

Fratele Enoch nu spuse nimic. Chipul său era lipsit de orice expresie.

— Ştiu că există monştri pe pământ, zise Tessa. Nu poţi să mă contrazici. I-am văzut.

— N-aş vrea să te contrazic, răspunse doamna Branwell. Dacă lumea n-ar fi plină de monştri, n-ar fi nevoie de vânătorii de umbre.

Vânător de umbre. Aşa îl numiseră Surorile Întunecate pe Will Herondale.

Will.

— Eu eram... Will era cu mine, spuse Tessa cu o voce tremurată. În pivniţă. Will zicea...

Vocea i se frânse, şi se crispă. N-ar fi trebuit să-i spună lui Will pe numele mic; asta implica o anume intimitate între ei care, de fapt, nu exista.

— Unde este domnul Herondale?

— E aici, spuse calm doamna Branwell. În Institut.

— El m-a adus aici? şopti Tessa.

— Da, dar nu trebuie să te simţi trădată, domnişoară Gray. Te-ai lovit la cap destul de rău, iar Will a fost îngrijorat pentru tine. Fratele Enoch, deşi înfăţişarea lui se poate să te sperie, e foarte priceput în arta tămăduirii. El a stabilit că rana de la cap e minoră, şi că mai tare suferi din cauza şocului şi tulburării. De fapt, ar fi mult mai bine să te aşezi acum. Dacă mai stai desculţă acolo, lângă uşă, o să răceşti, cu siguranţă, şi n-o să-ţi facă bine deloc.

— Adică pentru că n-o să pot să fug, spuse Tessa, umezindu-şi buzele uscate. N-o să pot să plec.

— Dacă-mi ceri să te las să pleci, aşa cum spui, după ce vorbim o să te las, zise doamna Branwell. Nefilimii nu îi ţin prizonieri pe cei din Lumea de Jos. Acordurile interzic acest lucru.

— Acordurile?

Doamna Branwell ezită, apoi se întoarse spre fratele

Enoch şi îi spuse ceva încet. Spre uşurarea Tessei, acesta îşi ridică gluga veşmântului de culoarea pergamentului, ascunzându-şi chipul. O clipă mai târziu, se apropie de Tessa; ea făcu iute un pas înapoi, şi deschise uşa, oprindu-se numai puţin în prag.

În acel moment, el îi vorbi. Sau poate „vorbi” nu era cuvântul potrivit: de fapt îi auzi cuvintele în minte, nu rostite. *Theresa Gray, tu eşti un eidolon. O metamorfică. Dar nu de tipul pe care-l ştiu eu. Nu ai nici un semn demonic pe tine*.

Metamorfică. El ştia ce era ea. Îl privi lung, cu inima bătându-i puternic, în timp ce ieşi pe uşă, închizând-o în urma lui. Tessa ştia cumva că dacă ar fi fugit la uşă şi ar fi încercat mânerul ar fi descoperit din nou că e încuiată, dar acum nu-şi mai dorea să fugă. Simţi că i se înmoaie genunchii. Şi se prăbuşi într-unul din scaunele mari de lângă pat.

— Ce este? întrebă doamna Branwell, aşezându-se pe celălalt scaun.

Rochia îi era atât de largă pe corpul ei delicat, încât nu puteai să-ţi dai seama dacă purta corset, iar oasele încheieturilor de la mâini erau ca de copil.

— Ce ţi-a spus?

Tessa scutură din cap, împreunându-şi mâinile în poală, astfel încât doamna Branwell să nu vadă că-i tremurau degetele. Doamna Branwell o privi foarte atent.

— Mai întâi, zise ea, te rog, domnişoară Gray, spune-mi Charlotte. Toată lumea din Institut îmi spune aşa. Noi, vânătorii de umbre, nu ne formalizăm, ca majoritatea oamenilor.

Tessa încuviinţă, simţind că i se înroşesc obrajii. Era greu de spus câţi ani avea Charlotte; era atât de mică, încât părea foarte tânără, dar aerul ei de autoritate o făcea să pară mai în vârstă, destul de în vârstă încât să fi fost foarte ciudat dacă i-ar fi spus pe numele mic. Totuşi, cum ar fi zis mătuşa Harriet, când eşti la Roma…

— Charlotte, încercă Tessa.

Zâmbind, doamna Branwell - Charlotte - se lăsă uşor pe spate în scaun, iar Tessa văzu, cu surprindere, că avea tatuaje de culoare închisă. O *femeie* cu tatuaje! Semnele ei erau la fel ca cele ale lui Will: vizibile pe încheieturile mâinilor, sub manşetele strânse ale rochiei, iar pe dosul mâinii stângi, unul în formă de ochi.

— În al doilea rând, dă-mi voie să-ţi spun ce ştiu deja despre tine, Theresa Gray - zise ea pe acelaşi ton calm de mai înainte, dar privirea, deşi amabilă încă, îi era pătrunzătoare ca nişte ace. Eşti americancă. Ai venit aici din oraşul New York pentru că l-ai urmat pe fratele tău, care ţi-a trimis un bilet de vapor. Numele lui e Nathaniel.

Tessa încremeni.

— Cum de ştii toate astea?

— Ştiu că Will te-a găsit în casa Surorilor Întunecate, spuse Charlotte. Ştiu că ai afirmat că cineva numit Magistrul venea după tine. Ştiu că habar nu ai cine e Magistrul. Şi mai ştiu că, într-o luptă cu Surorile Întunecate, ţi-ai pierdut cunoştinţa şi apoi ai fost adusă aici.

Cuvintele lui Charlotte funcţionară ca o cheie care descuie o uşă. Brusc, Tessa îşi aminti. Îşi aminti cum alergase cu Will pe coridor; îşi aminti uşile din metal şi încăperea plină de sânge din capătul opus; şi-o aminti pe doamna Black decapitată; şi-l aminti pe Will tăind-o cu spada.

— Doamna Black, şopti ea.

— Moartă, spuse Charlotte. De-a binelea.

Se sprijini de spătar; era atât de firavă, încât creştetul nu-i ajungea până la înălţimea scaunului, ca şi când ar fi fost un copil aşezat pe un scaun de oameni mari.

— Şi doamna Dark?

— A dispărut. Am căutat prin toată casa, şi în împrejurimi, dar nici urmă de ea.

— În toată casa? - vocea Tessei tremură uşor. Şi nu era

nimeni înăuntru? Nimeni în viaţă sau... sau mort?

— Nu l-am găsit pe fratele tău, domnişoară Gray, spuse Charlotte, bând. Nici în casă, nici în clădirile din jur.

— Chiar... L-aţi căutat? spuse Tessa uluită.

— Nu l-am găsit, zise Charlotte din nou. Dar ţi-am găsit scrisorile.

— Scrisorile mele?

— Scrisorile pe care i le-ai scris fratelui tău, pe care nu le-ai expediat niciodată, zise Charlotte. Împăturite sub saltea.

— Le-aţi *citit*?

— A trebuit să le citim, zise Charlotte, pe acelaşi ton blând. Îmi cer scuze pentru asta. Nu se întâmplă des să aducem în Institut pe cineva din Lumea de Jos, sau pe cineva care nu e vânător de umbre. Ne asumam un mare risc. Trebuia să ne asigurăm că nu eşti un pericol.

Tessa se uită în altă parte. Era ceva îngrozitor de neplăcut la această străină care îi citise şi cele mai intime gânduri, toate visurile şi speranţele şi temerile pe care le notase, fără să-şi închipuie că ar putea să le vadă şi altcineva vreodată. O usturau ochii; simţea că mai are un pic până să izbucnească în lacrimi, aşa că încercă să se stăpânească, furioasă pe ea însăşi, furioasă pe toate lucrurile.

— Încerci să nu plângi, zise Charlotte. Ştiu din proprie experienţă. Uneori ajută să priveşti direct o lumină strălucitoare. Încearcă lampa-vrăjitoarei.

Tessa fixă cu privirea piatra din mâna lui Charlotte şi se uită lung la ea. Strălucirea acesteia crescu în faţa ochilor ei asemenea unui soare care se măreşte.

— Aşadar, zise ea, încercând să scape de nodul din gât, ai stabilit că nu sunt un pericol?

— Poate că eşti doar pentru tine, zise Charlotte. Cu o putere ca a ta, de a te metamorfoza, nu e de mirare că Surorile Întunecate au vrut să pună mana pe tine. Acelaşi lucru vor încerca şi alţii.

— Aşa ca tine? zise Tessa. Sau ai de gând să pretinzi că m-ai acceptat în preţiosul tău Institut pur şi simplu de milă?

Pe chipul lui Charlotte apăru o grimasă de tristeţe. Scurtă, dar reală, astfel că reuşi s-o convingă pe Tessa că probabil se înşelase în privinţa ei mai mult decât ar fi făcut-o toate cuvintele pe care le-ar fi spus femeia.

— Nu e vorba de milă, spuse ea. E vocaţia mea. Vocaţia noastră.

Tessa o privi buimacă.

— Poate, spuse Charlotte, ar fi mai bine dacă ţi-aş explica ce suntem noi, şi ce facem.

— *Nefilim*, zise Tessa. Aşa l-au numit Surorile Întunecate pe domnul Herondale - arătă spre semnele întunecate de pe mana lui Charlotte. Şi tu eşti la fel, nu-i aşa? De-asta ai aceste... aceste semne?

Charlotte încuviinţă din cap.

— Şi eu sunt un nefilim, adică vânător de umbre. Suntem... o rasă, dacă vrei, de oameni, oameni cu abilităţi speciale. Suntem mai puternici şi mai rapizi decât cei mai mulţi oameni. Avem darul să ne ascundem cu o vrajă numită iluzie magică. Şi suntem în mod special înzestraţi pentru omorârea demonilor.

— Demoni. Adică... aşa ca Satana?

— Demonii sunt creaturi malefice. Călătoresc de departe pentru a veni în această lume şi pentru a se hrăni pe seama ei. Dacă nu i-am împiedica noi, ar transforma-o în cenuşă şi i-ar distruge pe locuitorii ei, spuse ea foarte ferm. Aşa cum treaba poliţiei umane este să-i protejeze pe locuitorii acestui oraş de alţi oameni care ar vrea să le facă rău, treaba noastră este să-i protejăm de demoni şi de alte pericole supranaturale. Când în Lumea din Umbră au loc fărădelegi, când este încălcată Legea din lumea noastră, noi trebuie să investigăm. De fapt, suntem obligaţi de Lege să desfăşurăm anchete chiar şi dacă se iveşte un *zvon* de încălcare a Legii Legământului. Will ţi-a spus despre fata

moartă pe care a găsit-o pe alee; ea a fost singurul trup, dar au mai existat şi alte dispariţii, zvonuri întunecate cu privire la fete şi băieţi mundani dispăruţi de pe străzile cele mai sărace ale oraşului. Folosirea magiei pentru a omorî oameni contravine Legii şi, prin urmare, e o chestiune aflată sub jurisdicţia noastră.

— Domnul Herondale pare mult prea tânăr ca să fie poliţist de orice fel.

— Vânătorii de umbre se maturizează repede, iar Will nu face investigaţii de unul singur - Charlotte păru că nu vrea să dezvolte subiectul. Dar asta nu e tot ce facem noi. Noi salvgardăm Legea Legământului şi menţinem Acordurile, legile care guvernează pacea dintre locuitorii Lumii de Jos.

Şi Will folosise acele cuvinte.

— Lumea de Jos? Ăsta-i un loc?

— Un locuitor al Lumii de Jos e o fiinţă - o persoană - cu origine pe jumătate supranaturală. Vampiri, vârcolaci, zâne, magicieni - cu toţii sunt locuitori ai Lumii de Jos.

Tessa se uită lung la ea. Zânele aparţineau basmelor, iar vampirii erau personaje din povestirile comerciale.

— Creaturile astea există?

— Chiar *tu* eşti o locuitoare a Lumii de Jos, spuse Charlotte. Fratele Enoch ţi-a confirmat acest lucru. Dar pur şi simplu nu ştiu de ce fel anume. Vezi tu, genul de magie pe care o practici tu - harul tău - e ceva care un om obişnuit n-ar putea să facă. Şi ceva ce nici noi, vânătorii de umbre, n-am putea să facem. Will s-a gândit că eşti mai mult decât o magiciană, aşa cum m-am gândit şi eu, dar toţi magicienii au nişte atribute după care pot fi recunoscuţi ca magicieni. Aripi sau copite sau degete unite cu pieliţă sau, aşa cum ai văzut în cazul doamnei Black, mâini cu gheare. Dar tu, tu ai înfăţişare umană în întregime. Şi e clar, din scrisorile tale, că ştii, sau crezi, că amândoi părinţii tăi au fost oameni.

— *Oameni*? Se holbă Tessa. Dar de ce n-ar fi fost oameni?

Înainte ca Charlotte să poată să răspundă, uşa se deschise şi intră o fată suplă, cu părul negru, cu bonetă şi şorţ albe, ducând o tavă de ceai, pe care o aşează pe masa dintre ele.

— Sophie, zise Charlotte, părând uşurată să o vadă pe fată. Mulţumim. Dânsa este domnişoara Gray. Va fi oaspetele nostru în seara asta.

Sophie se îndreptă, se întoarse spre Tessa şi făcu o plecăciune.

— Domnişoară, zise ea, dar noutatea de a i se face o plecăciune nu i se mai păru ciudată Tessei când Sophie ridică privirea şi îi văzu chipul.

Ar fi putut fi foarte drăgălaşă - avea ochi migdalaţi şi luminoşi, pielea netedă, buzele moi şi de o formă delicată -, dar o cicatrice argintie, groasă, i se întindea de la colţul stâng al gurii până la tâmplă, trăgându-i faţa într-o parte şi schimonosindu-i trăsăturile asemenea unei măşti. Tessa încercă să-şi ascundă şocul de pe chip, dar văzu în privirea întunecată a lui Sophie că nu reuşise.

— Sophie, spuse Charlotte, ai adus, aşa cum te-am rugat, rochia aceea de culoare roşu-închis? Poţi te rog să o perii şi să o cureţi pentru Tessa? - se întoarse din nou spre Tessa, în timp ce slujnica încuviinţă din cap şi se duse spre garderobă. Mi-am permis s-o rog să transforme pentru tine una dintre rochiile vechi ale lui Jessamine. Hainele pe care le purtai erau distruse.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, spuse Tessa pe un ton băţos.

Nu-i plăcea să trebuiască să fie recunoscătoare. Surorile pretinseseră că-i făceau favoruri, şi ce ieşise din asta...

— Domnişoară Gray...

Charlotte o privi cu toată seriozitatea.

— Vânătorii de umbre şi locuitorii Lumii de Jos nu sunt duşmani. Poate că înţelegerea noastră pare complicată, dar chiar cred că locuitorilor Lumii de Jos li se poate acorda încredere - că, într-adevăr, ei deţin cheia spre

succesul final împotriva tărâmurilor demonilor. Pot să fac ceva ca să-ţi demonstrez că nu plănuim să profităm de tine?

— Eu...

Tessa respiră adânc.

— Când Surorile Întunecate mi-au spus pentru prima dată despre puterea mea, am crezut că sunt nebune, zise ea. Le-am spus că astfel de lucruri nu există. Apoi, am crezut că sunt prinsă într-un soi de coşmar în care se aflau şi ele. Dar apoi a venit domnul Herondale, iar el ştia de magie şi avea piatra aceea strălucitoare, şi mi-am zis, „Iată că e cineva care m-ar putea ajuta” - se uită la Charlotte. Dar se pare că tu nu ştii *de ce* sunt aşa cum sunt, sau chiar de ce sunt. Şi dacă nici măcar tu nu...

— Poate fi... dificil să ştii cum e lumea cu adevărat, să o înţelegi în adevărata ei formă şi alcătuire, zise Charlotte. Cei mai mulţi oameni nu reuşesc niciodată. Mulţi nu pot să suporte. Ţi-am citit scrisorile. Şi ştiu că eşti puternică, domnişoară Gray. Ai rezistat la ceva care pe altă fată ar fi putut s-o omoare, fie ea din Lumea de jos sau nu.

— N-am avut de ales. Am făcut-o pentru fratele meu. Ele l-ar fi omorât.

— Unii oameni, zise Charlotte, ar fi permis să se întâmple asta. Dar citind ce ai scris chiar tu, ştiu că nici măcar nu te-ai gândit la aşa ceva - se aplecă în faţă. Bănuieşti unde ar putea să fie fratele tău? Crezi că se poate să fie mort?

Tessa inspiră profund.

— Doamnă Branwell!

Sophie, care meşterise la tivul unei rochii de culoarea vinului roşu cu o perie, se uită în sus şi vorbi pe un ton plin de reproş, care o surprinse pe Tessa. Nu se cădea ca servitorii să-şi corecteze stăpânii. Văzuse asta foarte bine în cărţile pe care le citise.

Dar Charlotte îi aruncă doar o privire melancolică.

— Sophie este îngerul meu bun, spuse ea. Dar uneori am

tendinţa să fiu puţin cam prea directă. Mă gândeam că s-ar putea să ştii ceva, ceva ce nu ai notat în scrisori, ceva care să ne dea un indiciu despre locul unde ar putea să fie fratele tău.

Tessa scutură din cap.

— Surorile Întunecate mi-au zis că era ţinut prizonier într-un loc sigur. Presupun că e încă acolo. Dar habar n-am cum am putea să-l găsim.

— Atunci ar trebui să rămâi aici, la Institut, până când îl localizăm.

— N-am nevoie de mila voastră, spuse Tessa cu încăpăţânare. Pot să-mi găsesc altă locuinţă.

— Nu e vorba de milă. Suntem legaţi prin legile noastre să-i ajutăm pe cei din Lumea de Jos. Dacă te-am da afară şi n-ai avea unde să mergi ar însemna să încălcăm Acordurile, nişte reguli importante pe care noi trebuie să le respectăm.

— Şi n-o să-mi ceri nimic în schimb? spuse Tessa pe un ton înţepat. N-o să-mi ceri să-mi folosesc... harul? N-o să-mi ceri să mă Transform?

— Dacă, zise Charlotte, nu vei dori să-ţi foloseşti puterile, atunci nu, nu te vom forţa. Deşi chiar cred că tu însăţi ai ieşi câştigată învăţând cum îţi poţi controla şi folosi harul.

— *Nu*!

Strigătul Tessei fu atât de puternic, încât Sophie sări şi scăpă peria. Charlotte îi aruncă o privire şi apoi se uită din nou la Tessa şi spuse:

— Cum doreşti, domnişoară Gray. Sunt şi alte modalităţi în care ne poţi ajuta. Sunt convinsă că ştii mai mult decât ai notat în scrisorile acelea; în schimb, am putea să te ajutăm să-ţi cauţi fratele.

Tessa ridică privirea.

— Aţi face asta?

— Ai cuvântul meu.

Charlotte se ridică în picioare. Niciuna dintre ele nu se

atinsese de ceaiul de pe tavă.

— Sophie, ai putea s-o ajuţi pe domnişoara Gray să se îmbrace şi apoi să o conduci la cină?

— Cină?

După ce auzise asemenea lucruri despre nefilimi şi despre Lumea de Jos, despre zâne şi vampiri şi demoni, perspectiva unei cine era aproape şocantă prin normalitatea ei.

— Sigur. E aproape şapte. Deja l-ai cunoscut pe Will; poţi să mai cunoşti şi alte persoane. Poate ai să înţelegi că poţi să ai încredere în noi.

Charlotte făcu o mişcare scurtă din cap şi ieşi din cameră. În timp ce uşa se închidea în urma ei, Tessa clătină din cap tăcută. Mătuşa Harriet fusese autoritară, dar nici nu se compara cu Charlotte Branwell.

— E foarte strictă, dar e cu adevărat bună, îi zise Sophie, întinzându-i rochia pe care o pregătise pentru ea. N-am cunoscut pe nimeni mai bun la suflet.

Tessa atinse mâneca rochiei cu vârful degetelor. Era din satin roşu-închis, aşa cum spusese Charlotte, cu o panglică din moar negru în talie şi pe tiv. Niciodată nu purtase ceva mai frumos.

— Vreţi să vă ajut să vă îmbrăcaţi pentru cină, domnişoară? o întrebă Sophie.

Tessa îşi aminti ceva ce mătuşa Harriet spunea întotdeauna - că poţi cunoaşte un om nu după ce spun prietenii lui despre el, ci după cum îşi tratează servitorii. Dacă Sophie credea că Charlotte are inimă bună, atunci probabil că aşa era.

Îşi ridică privirea.

— Îţi mulţumesc mult, Sophie. Cred că vreau.

Pe Tessa nu o ajutase nimeni niciodată până atunci să se îmbrace, în afară de mătuşa ei. Deşi avea un corp suplu, rochia fusese în mod evident croită pentru o fată mai mică, iar Sophie trebui să strângă şireturile corsetului ca să-i vină bine Tessei. Aceasta gemu uşor.

— Doamna Branwell nu crede în corsetul strâns, explică ea. Spune că produce migrene şi slăbiciune, iar un vânător de umbre nu-şi poate permite să fie slab. Dar domnişoarei Jessamine îi place să aibă rochii foarte mici în talie, şi chiar insistă.

— Păi, zise Tessa, respirând cu greu. Oricum, eu nu sunt o vânătoare de umbre.

— Da, aveţi dreptate, încuviinţă Sophie, încheindu-i rochia la spate. Poftim. Ce părere aveţi?

Tessa se privi în oglindă şi fu surprinsă. Rochia îi venea prea strâmtă, şi fusese în mod clar destinată să se muleze pe corp fără nici o modificare. Îi strângea trupul ca o menghină, în jos, pe şolduri, formând la spate nişte mici pliuri. Mânecile erau răsfrânte, lăsând să se vadă volanele de dantelă ale manşetelor. Arăta... mai în vârstă, se gândi ea, şi nu mai semăna cu sperietoarea aceea de ciori în care se transformase în Casa Întunecată, dar nici cu fata pe care o cunoştea atât de bine. *Dacă cumva când m-am Transformat şi am revenit apoi în forma mea, n-am făcut-o prea bine? Dacă acesta nu e adevăratul meu chip?* Gândul iscă în ea o asemenea panică, încât aproape simţi că leşină.

— Chiar *sunteţi* cam palidă, zise Sophie examinând atent imaginea Tessei şi, spre uşurarea ei, nepărând prea şocată de faptul că rochia îi venea prea strâmtă. Aţi putea încerca să vă ciupiţi puţin obrajii ca să le daţi un pic de culoare. Aşa procedează domnişoara Jessamine.

— A fost foarte drăguţ din partea ei - a domnişoarei Jessamine, vreau să spun - să-mi împrumute rochia.

Sophie chicoti.

— Domnişoara Jessamine n-a purtat-o niciodată. Doamna Branwell i-a dat-o în dar, dar domnişoara Jessamine a spus că o face să pară palidă şi a aruncat-o în fundul garderobei. După părerea mea a fost nerecunoscătoare. Acum, ciupiţi-vă puţin obrajii. Sunteţi albă ca laptele.

Ascultând-o şi mulţumindu-i lui Sophie, Tessa ieşi din

dormitor şi porni pe coridorul lung din piatră. Charlotte o aştepta. Tessa o urmă şchiopătând - pantofii negri din mătase, nu chiar măsura ei, nu erau prea blânzi cu picioarele ei rănite.

Aici, în Institut, se simţea cumva ca într-un castel - tavanul era prea înalt, pereţii, plini de tapiserii. Sau cel puţin aşa îşi imagina Tessa că ar putea arăta un castel pe dinăuntru. Tapiseriile repetau plictisitor motive de stele, spade şi acelaşi fel de desene pe care le văzuse reproduse în tuş pe pielea lui Will şi a lui Charlotte. Mai exista o imagine unică, care şi aceasta se repeta, a unui înger ieşind dintr-un lac, purtând o sabie într-o mână şi o cupă în cealaltă.

— Locul ăsta a fost cândva o biserică, zise Charlotte, răspunzând întrebării nerostite a Tessei. Biserica All-Hallows-the-Lass. A ars din temelii în timpul Marelui Incendiu din Londra. După aceea am preluat terenul şi am construit Institutul pe ruinele vechii biserici. E folositor pentru scopurile noastre să rămânem pe pământ sfinţit.

— Oamenilor nu li se pare ciudat să construiţi pe locul unei biserici vechi ca aceasta? întrebă Tessa, grăbind pasul pentru a o ajunge din urmă.

— Ei nu ştiu despre asta. Mundanii - aşa-i numim noi pe oamenii obişnuiţi - nu ştiu ce facem aici, explică Charlotte. Pentru ei, din afară, locul pare o bucată pustie de teren. În plus, mundanii nu sunt interesaţi cu adevărat de ceea ce nu-i afectează în mod direct.

Se întoarse şi o conduse pe Tessa printr-o uşă într-o sufragerie mare, luminată puternic.

— Am ajuns.

Tessa se opri, clipind în lumina bruscă; încăperea era imensă, suficient de mare pentru o masă la care se puteau aşeza douăzeci de oameni. O lampă mare cu gaz atârna din tavan, scăldând încăperea într-o strălucire gălbuie. Deasupra unui bufet plin de porţelanuri scumpe se găsea o oglindă înrămată, mare cât peretele. Centrul mesei era

decorat cu un vas din sticlă, scund, cu flori albe. Totul era plin de bun-gust şi foarte obişnuit. Nu se găsea nimic neobişnuit în acea încăpere, nimic ce-ar fi putut constitui un indiciu despre natura ocupanţilor clădirii.

Deşi întreaga masă era acoperită cu o faţă de masă albă, erau numai cinci tacâmuri pregătite într-un capăt. Însă numai doi oameni stăteau deocamdată la masă - Will şi o fată cu părul blond, cam de vârsta Tessei, îmbrăcată cu o rochie strălucitoare, decoltată. Cei doi păreau să se ignore în mod intenţionat; când intrară Charlotte şi Tessa, Will ridică privirea uşurat.

— Will, zise Charlotte. Ţi-o aminteşti pe domnişoara Gray?

— Am într-adevăr o amintire vie despre ea, zise Will.

Nu mai purta hainele ciudate de culoare neagră pe care le purtase cu o zi înainte, ci o pereche obişnuită de pantaloni şi un sacou cenuşiu cu guler de catifea neagră. Cenuşiul îi făcea ochii să arate mai albaştri ca oricând. Îi zâmbi Tessei, care simţi că se înroşeşte şi privi repede în altă parte.

— Şi Jessamine - Jessie, te rog, insist să te uiţi la noi. Jessie, dânsa este domnişoara Theresa Gray; domnişoară Gray, aceasta este domnişoara Jessamine Lovelace.

— Deosebit de încântată de cunoştinţă, murmură Jessamine.

Tessa nu se putu abţine să nu o privească fix. Era aproape ridicol de drăguţă, în romanele pe care le citea Tessa ar fi fost numită un trandafir englezesc - toată numai păr blond-argintiu, ochi căprui blânzi şi ten deschis la culoare. Purta o rochie de un albastru foarte strălucitor şi inele pe aproape fiecare deget. Dacă avea aceleaşi semne negre pe piele ca şi Will şi Charlotte, nu erau vizibile.

Will îi aruncă lui Jessamine o privire plină de aversiune şi se întoarse spre Charlotte.

— Aşadar, unde e întârziatul tău soţ?

Aşezându-se, Charlotte îi făcu un gest cu mâna Tessei să

se aşeze alături, pe scaunul de lângă Will.

— Henry e în atelierul lui. L-am trimis pe Thomas să-l cheme. Ni se va alătura într-o clipă.

— Şi Jem?

Privirea lui Charlotte nu anunţa nimic bun, dar nu zise decât:

— Jem nu se simte bine. E într-una din zilele acelea...

— El e *întotdeauna* într-una din zilele acelea, spuse Jessamine dezgustată.

Tessa se pregătea să întrebe cine e Jem, când intră Sophie, urmată de o femeie durdulie de vârstă mijlocie, cu părul cărunt ieşindu-i dintr-un coc. Cele două începură să servească mâncarea de pe bufet. Aveau friptură de porc, cartofi, supă de cimbru şi chifle pufoase cu unt cremos, auriu. Tessa se simţi brusc zăpăcită; uitase cât de foame îi era. Muşcă dintr-o chiflă, doar ca să verifice, când o văzu pe Jessamine uitându-se ţintă la ea.

— Ştii, spuse Jessamine pe un ton graţios, nu cred că am văzut vreodată o magiciană mâncând. Presupun că nici măcar nu trebuie să ţii vreo dietă, nu-i aşa? Poţi folosi magia ca să devii suplă.

— Nu suntem siguri că e magiciană, Jessie, spuse Will.

Jessamine îl ignoră.

— Trebuie că e îngrozitor să fii atât de malefică! Te temi că o să mergi în Iad? - se aplecă spre Tessa. Cum crezi că arată Diavolul?

Tessa lăsă furculiţa jos.

— Ţi-ar plăcea să-l cunoşti? Aş putea să-l invoc pentru o întâlnire în trei, dacă vrei. Cum sunt magiciană...

Will lăsă să-i scape un hohot de râs. Jessamine făcu ochii mari.

— Nu-i nevoie să fii bădăran, zise ea - apoi se întrerupse când Charlotte se ridică brusc, cu un strigăt de uimire.

— *Henry*!

În cadrul uşii boltite a sufrageriei apăruse un bărbat - un bărbat înalt, care părea cunoscut, cu o claie de păr de

culoarea ghimbirului şi cu ochi migdalaţi. Purta o haină largă, uzată, din tweed, strânsă cu o curea peste jiletca în dungi şocant de strălucitoare; pantalonii îi erau acoperiţi de un fel de praf de cărbune. Dar nimic din toate astea n-o făcu pe Charlotte să ţipe; motivul ţipătului fusese braţul lui stâng, care luase foc. Dintr-un punct de deasupra cotului se ridicau o mulţime de scântei, lăsând în urmă dâre de fum negru.

— Charlotte, dragă, îi zise Henry soţiei sale, care rămăsese cu gura căscată de groază, în timp ce Jessamine, lângă ea, se uita tot cu ochii mari. Îmi cer scuze că am întârziat. Ştiţi, aproape că am reuşit să fac Senzorul să funcţioneze...

Will îl întrerupse.

— Henry, zise el, ai luat foc. Ştii, nu?

— O, da, zise Henry nerăbdător - flăcările îi ajunseseră acum aproape de umăr. Am lucrat ca un apucat toată ziua. Charlotte, ai auzit ce-am spus despre Senzor?

Charlotte lăsă jos mâna pe care o dusese la gură.

— Henry! ţipă ea. *Braţul* tău!

Henry îşi privi braţul şi rămase cu gura căscată de uimire.

— La dracu! apucă el să spună înainte ca Will, dând dovadă de prezenţă de spirit, să se ridice, să înşface vasul cu flori de pe masă şi să arunce conţinutul asupra lui.

Flăcările se stinseră, cu un sfârâit, iar Henry rămase ud leoarcă, în cadrul uşii, cu o mânecă a jachetei înnegrită şi cu o mulţime de flori albe împrăştiate la picioarele lui. Radia de fericire şi îşi dădu câteva palme peste mânecă, cu o privire plină de satisfacţie.

— Ştii ce înseamnă asta?

Will puse vaza jos.

— Că ţi-ai dat singur foc şi nici măcar nu ai observat?

— Că amestecul care se aprinde cu efect întârziat pe care l-am obţinut săptămâna trecută funcţionează! zise Henry mândru. Materialul ăsta cred că a ars cel puţin zece

minute, şi nici măcar pe jumătate nu e distrus - îşi privi atent braţul. Poate că ar trebui să-i dau foc şi celeilalte mâneci şi să văd cât de mult...

— Henry, zise Charlotte, care părea să-şi fi revenit din şoc. Dacă-ţi dai foc intenţionat, o să încep procedurile de divorţ. Acum stai jos şi mănâncă. Şi salut-o pe musafira noastră.

Henry se aşeză, se uită peste masă la Tessa - şi clipi surprins.

— Te cunosc, zise el. Tu eşti cea care m-a muşcat!

Părea să vorbească despre ceva plăcut, ca şi când şi-ar fi amintit nişte lucruri drăguţe care se întâmplaseră între ei.

Charlotte îi aruncă o privire resemnată soţului ei.

— Ai apucat s-o întrebi pe domnişoara Gray despre clubul Pandemonium? zise Will.

Clubul Pandemonium.

— Ştiu cuvintele astea. Erau scrise pe portiera trăsurii doamnei Dark, zise Tessa.

— Este o organizaţie, răspunse Charlotte. O organizaţie destul de veche a mundanilor care sunt interesaţi de arta magiei. Când se întâlnesc, fac vrăji şi încearcă să invoce demoni şi spirite, oftă ea.

Jessamine pufni.

— Nu pot să-mi închipui de ce-şi bat capul, spuse ea. Rasolind nişte vrăji şi purtând robe cu glugă şi aprinzând nişte foculeţe. E ridicol.

— O, dar fac mai mult de-atât, zise Will. Cei din Lumea de Jos sunt mult mai puternici decât ai crede. Mulţi oameni bogaţi şi importanţi în societatea mundană sunt membri...

— Cu atât mai caraghios - Jessamine îşi dădu părul pe spate. Au bani şi putere. De ce să-şi piardă vremea cu magia?

— Bună întrebare, zise Charlotte. Mundani care se implică în lucruri despre care nu ştiu nimic, probabil că vor avea parte de un sfârşit neplăcut.

Will ridică din umeri.

— Când încercam să depistez sursa simbolului de pe cuţitul pe care eu şi cu Jem l-am găsit pe alee, am fost condus către clubul Pandemonium. La rândul lor, membrii acestuia m-au condus către Surorile Întunecate. E simbolul lor - cei doi şerpi. Ele supervizează o serie de tripouri frecventate de cei din Lumea de Jos. Acestea există pentru a-i ispiti pe mundani şi pentru a-i păcăli să-şi piardă banii în jocuri magice, iar apoi, când se umplu de datorii, Surorile Întunecate încep să scoată banii de la ei cu dobânzi ruinătoare.

Will se uită spre Charlotte.

— De asemenea, ele mai au şi alte afaceri, dintre cele mai scârboase. Casa în care o ţineau pe Tessa, mi s-a spus, era un bordel din Lumea de Jos care se ocupa de mundanii cu gusturi neobişnuite.

— Will, nu sunt deloc sigură... zise Charlotte pe un ton ezitant.

— Hmm, spuse Jessamine. Nici nu mă mir că erai atât de nerăbdător să te duci acolo, William.

Dacă sperase să-l enerveze pe Will, nu-i reuşise; ar fi putut foarte bine să nu vorbească deloc, pentru că el nu-i acordă nici o atenţie. O privea pe Tessa, cu sprâncenele uşor ridicate.

— Te-am jignit, domnişoară Gray? Îmi închipui că, după tot ce-ai văzut, nimic nu te mai poate şoca aşa de uşor.

— Nu m-aţi jignit, domnule Herondale.

Deşi răspunsese aşa, Tessa îşi simţea obrajii în flăcări. Domnişoarele binecrescute nu ştiau ce e un bordel, şi cu siguranţă n-ar fi rostit cuvântul acela în preajma altor persoane. Crima era cum era, dar asta...

— Eu, ăăă... nu înţeleg cum putea să fie un... loc ca acela, spuse ea cât de ferm putu. Niciodată nu venea şi nu pleca nimeni, şi în afară de servitoare şi de vizitiu n-am văzut să fi locuit nimeni altcineva acolo.

— Nu, atunci când am ajuns acolo era chiar părăsită, încuviinţă Will. Cu siguranţă că hotărâseră să-şi suspende

afacerea, poate pentru că voiau să te ţină pe tine izolată - se uită din nou înspre Charlotte. Crezi că fratele domnişoarei Gray are acelaşi har pe care-l are ea? Oare ăsta să fie motivul pentru care Surorile Întunecate l-au prins mai întâi pe el?

Tessa strecură o replică, mulţumită de schimbarea subiectului.

— Fratele meu n-a dat niciodată semne în legătură cu aşa ceva, dar nici cu mine nu s-a întâmplat nimic până când nu m-au găsit Surorile Întunecate.

— Care *este* harul tău? întrebă Jessamine. Charlotte nu vrea să ne spună.

— Jessamine!

Charlotte se încruntă la ea.

— Nu cred că are vreunul, continuă Jessamine. Cred că pur şi simplu e o şmecheroaică şi ştie că dacă noi credem că e din Lumea de Jos va trebui să o tratăm bine, din pricina Acordurilor.

Tessa nu se descurajă. Se gândi la mătuşa ei, Harriet, care spunea: „Nu-ţi pierde cumpătul, Tessa" şi „Nu te certa cu fratele tău pentru că pur şi umplu te necăjeşte". Nu-i păsa. O priveau cu toţii - Henry, cu ochii lui migdalaţi plini de curiozitate, Charlotte - cu o privire pătrunzătoare ca un ciob de sticlă, Jessamine - abia mascându-şi bucuria, iar Will, amuzat. Ce s-ar fi întâmplat dacă toţi ar fi gândit ca Jessamine? Ce s-ar fi întâmplat dacă toţi s-ar fi gândit că ea cerşea milă? Mătuşii Harriet îi displăcea să accepte mila mai mult decât îi displăcea ca Tessa să-şi piardă cumpătul.

Apoi începu să vorbească Will, aplecându-se în faţă ca s-o privească în ochi.

— Poţi să ţii secret, spuse el blând, dar secretele sunt şi ele apăsătoare, şi asta probabil că apasă tare greu.

Tessa îşi înălţă capul.

— Nu e nici un secret. Dar mi-ar fi mai uşor să vă arăt decât să vă spun.

— Excelent! Henry părea încântat. Îmi place să mi se arate lucruri. Îţi trebuie ceva, o lampă fermecată sau...

— Dar nu suntem la o şedinţă de spiritism, Henry, spuse Charlotte obosită, şi apoi se întoarse spre Tessa. Domnişoară Gray, nu e nevoie să faci asta dacă nu vrei.

Tessa o ignoră.

— De fapt, chiar am nevoie de ceva, spuse ea întorcându-se spre Jessamine. Ceva ce-ţi aparţine, te rog. Un inel sau o batistă.

Jessamine strâmbă din nas.

— Vai de mine, mi se pare că puterile tale speciale sunt mai degrabă de hoţ de buzunare!

Will o privi exasperat.

— Jessie, dă-i un inel. Ai destule.

— Dă-i tu ceva, atunci - se îmbufnă Jessamine.

— Nu, zise Tessa pe un ton ferm. Trebuie să fie ceva de-al tău.

Pentru că dintre toţi cei de aici, tu semeni cel mai mult cu mine la siluetă. Dacă mă transform în micuţa Charlotte, rochia asta o să cadă pur şi simplu de pe mine, se gândi Tessa. Îi venise în cap să încerce să folosească chiar rochia, dar cum Jessamine n-o purtase niciodată, nu era sigură că avea să funcţioneze, şi nu voia să rişte.

— Ei, în cazul ăsta, foarte bine.

Bosumflată, Jessamine îşi scoase de pe degetul mic un inel cu o piatră roşie încrustată şi i-l întinse Tessei peste masă.

— Sper să merite deranjul.

O, cu siguranţă! Fără să zâmbească, strânse inelul în palma stângă. Apoi închise ochii.

Întotdeauna era la fel: la început nimic, apoi o străfulgerare prin minte, ca atunci când cineva aprinde o lumânare într-o cameră întunecoasă. Orbecăi în căutarea acelui lucru, aşa cum o învăţaseră Surorile Întunecate. Era dificil să scape de teamă şi timiditate, dar o făcuse deja de suficiente ori ca să ştie acum la ce să se aştepte - întinse

mâna în faţă ca să atingă lumina din centrul întunericului; simţi lumina şi căldura învăluitoare, ca şi când s-ar fi acoperit cu o pătură, cu ceva gros şi greu, care îi înfăşură fiecare strat al pielii; şi apoi, când lumina se înteţi şi o înconjură, intră brusc. Înăuntrul pielii altcuiva. Înăuntrul gândurilor ei.

Gândurile lui Jessamine.

Dar era doar la început, gândurile ei atingeau uşor suprafaţa gândurilor lui Jessamine, aşa cum degetele ating uşor suprafaţa unei ape. Totuşi, i se tăie răsuflarea. Tessa avu, brusc, o viziune fulgerătoare a unei bucăţi luminoase de prăjitură cu ceva întunecat în centru, ca un vierme în miezul unui măr. Simţi resentimente, ură, manie - ca atunci când tânjeşti foarte tare după ceva...

Deschise brusc ochii. Încă stătea aşezată la masă, strângând în pumn inelul lui Jessamine. Simţea în piele miile de furnicături care însoţeau întotdeauna Transformările. Simţea ciudăţenia reprezentată de greutatea diferită a altui corp, străin de al ei; simţea pe umeri atingerea părului blond al lui Jessamine. Prea des pentru ca agrafele pe care şi le prinsese ea să-l poată strânge, i se revărsase pe spate ca o cascadă deschisă la culoare.

— În numele Îngerului, şopti Charlotte.

Tessa se uită de jur împrejurul mesei. Cu toţii o priveau fascinaţi - Charlotte şi Henry, cu gurile căscate; Will, rămas pentru prima dată fără grai, cu un pahar de apă încremenit la jumătatea distanţei spre buze. Iar Jessamine - Jessamine o privea cu o groază evidentă, ca cineva care tocmai îşi văzuse propria fantomă. Pentru o clipă, Tessa simţi un fior de vinovăţie.

Dură doar o clipă. Încet, Jessamine îşi luă mâna de la gură, încă foarte palidă la faţă.

— *Dumnezeule*, am un nas enorm, exclamă ea. De ce nu mi-a spus nimeni?

4
SUNTEM UMBRE

Pulvis et umbra sumus.
- Horaţiu, *Ode*

În clipa în care Tessa se transformă înapoi, fu nevoită să răspundă unui şir nesfârşit de întrebări. Pentru nişte persoane care trăiau într-o lume întunecată a magiei, nefilimii strânşi acolo păreau copleşiţi de-a dreptul de harul ei, ceea ce nu făcea decât să-i confirme bănuiala - că talentul ei de a se metamorfoza era cu totul neobişnuit. Chiar şi Charlotte, care aflase despre el înainte de demonstraţia Tessei, păru fascinată.

— Deci trebuie să ţii ceva în mână care aparţine persoanei în care te Transformi? întrebă Charlotte pentru a doua oară.

Sophie şi femeia mai în vârstă, despre care Tessa credea că e bucătăreasa, strânseseră deja farfuriile folosite la cină şi serviseră o prăjitură fină şi ceai, dar niciunul dintre meseni nu se atinsese de ele.

— Nu poţi pur şi simplu să *priveşti* pe cineva şi...

— Am mai explicat asta deja, răspunse Tessa simţind că începe să o doară capul. Trebuie să ţin ceva care le aparţine, chiar şi numai un fir de păr sau o geană. Ceva ce e al *lor*. Altminteri, nu se întâmplă nimic.

— Crezi că o fiolă cu sânge ar fi de folos? întrebă Will, pe un ton de interes academic.

— Probabil, nu ştiu. N-am încercat niciodată.

Tessa luă o înghiţitură de ceai, care se răcise.

— Zici că Surorile Întunecate ştiau că acesta e talentul tău? Ştiau că ai această abilitate înainte să afli tu? întrebă

Charlotte.

— Da. În primul rând, de-asta au vrut să pună mâna pe mine.

Henry scuturã din cap.

— Dar *cum* de-au ştiut? Partea asta n-o prea pricep.

— Nu *ştiu*, spuse Tessa, nu din prima. Niciodată nu mi-au explicat. Nu ştiu decât ce v-am spus deja - că ele păreau să ştie exact ce pot să fac, şi cum să mă antreneze pentru asta. Petreceau ore în şir cu mine, zilnic…

Tessa înghiţi puternic ca să scape de nodul din gât. În minte începuseră să i se perinde toate amintirile - ore în şir în încăperea din pivniţa Casei Întunecate, cum îi strigaseră că Nate va muri dacă nu se va putea Transforma aşa cum voiau ele, agonia din momentul când învăţase, în sfârşit, să o facă.

— La început a *durut*, şopti ea. Ca şi cum îmi pocneau oasele, topindu-se înăuntrul meu. De obicei mă obligau să mă Transform de două-trei ori, apoi de zece ori pe zi, până când, în cele din urmă, îmi pierdeam cunoştinţa. Iar apoi, ziua următoare, o luau de la capăt. Eram încuiată în încăperea aia, aşa că nici măcar nu puteam încerca să plec, oftă ea. În ultima zi, m-au testat cerându-mi să mă Transform într-o fată care murise şi care îşi amintea cum fusese atacată cu un pumnal şi înjunghiată. Despre un *lucru* care o urmărea pe alee.

— Probabil că era fata pe care am găsit-o eu şi cu Jem - Will se ridică în picioare, cu o strălucire în ochi. Noi am bănuit că probabil scăpase de un atac şi fugise în noapte. Cred că au trimis demonul shax să o aducă înapoi, dar l-am omorât eu. Trebuie că s-au întrebat ce s-a întâmplat.

— Fata în care m-am transformat se numea Emma Bayliss, spuse Tessa în şoaptă. Avea părul foarte deschis la culoare - legat cu funde şi era micuţă.

Will încuviinţă din cap ca şi când descrierea îi era cunoscută.

— Apoi s-au întrebat ce i s-a întâmplat fetei. De-asta m-

au pus să mă Transform în ea. Când le-am spus că murise, au părut uşurate.

— Sărmana, murmură Charlotte. Deci te poţi Transforma şi în morţi? Nu numai în fiinţe vii?

Tessa încuviinţă.

— Când mă Transform, aud în minte şi vocile lor. Diferenţa e că cei mai mulţi dintre ei pot să-şi amintească momentul când au murit.

— Îhh, se strâmbă Jessamine, cutremurată. Cât de morbid.

Tessa se uită spre Will. *Domnul Herondale*, se dojeni ea în tăcere, dar îi era greu să se gândească la el aşa. Simţea cumva că-l cunoaşte mai bine decât în realitate. Dar era un gând prostesc.

— M-ai găsit fiindcă tu îl căutai pe ucigaşul Emmei Bayliss, zise ea. Dar ea era doar o fată moartă. O moartă - cum îi spui tu? - mundană. De ce ţi-a trebuit atât de mult timp şi efort ca să descoperi ce i s-a întâmplat?

Pentru o clipă, privirea lui Will o întâlni pe a ei, cu ochii aceia de un albastru foarte închis. Apoi, expresia i se schimbă - vag, dar ea observă, deşi n-ar fi putut să spună ce însemna acea schimbare.

— O, nu te-aş fi deranjat, dar Charlotte a insistat. Ea simţea că se întâmplă ceva mai important. Şi odată ce Jem şi cu mine ne-am infiltrat în clubul Pandemonium şi am auzit zvonurile despre celelalte crime, ne-am dat seama că se întâmpla ceva mai mult decât simpla moarte a unei fete. Fie că ne plac sau nu mundanii, nu putem permite să fie măcelăriţi în mod sistematic. Pentru asta existăm.

Charlotte se aplecă peste masă.

— Surorile Întunecate n-au menţionat niciodată ce întrebuinţare intenţionau să dea talentului tău, nu-i aşa?

— Ştii despre Magistru, spuse Tessa. Au zis că mă pregătesc pentru el.

— Ca să facă ce anume? întrebă Will. Să te mănânce la cină?

Tessa scuturǎ din cap.

— Sǎ... sǎ se însoare cu mine, aşa mi-au spus.

— Sǎ se însoare cu tine?

Jessamine nu-şi ascunse dispreţul.

— E ridicol. Probabil cǎ aveau de gând sǎ facǎ un sacrificiu de sânge cu tine şi nu voiau sǎ intri în panicǎ.

— Nu ştiu dacǎ-i chiar aşa, zise Will. Am cǎutat în mai multe camere înainte sǎ o gǎsesc pe Tessa. Îmi aduc aminte cǎ una dintre ele era pregǎtitǎ, surprinzǎtor, ca o încǎpere pentru nuntǎ. Era acolo un pat uriaş cu baldachin alb. Iar în şifonier atârna o rochie aibǎ. Pǎrea sǎ fie de mǎrimea ta.

O privi pe Tessa atent.

— Ceremonia cǎsǎtoriei poate fi ceva foarte puternic, zise Charlotte. Dacǎ decurge cum trebuie, i-ar putea permite cuiva sǎ aibǎ acces la harul tǎu, Tessa, ba chiar i-ar da puterea sǎ te controleze, continuǎ ea, bǎtând cu degetele pe blatul mesei. Cât despre „Magistru”, am cǎutat termenul în arhive. Este adesea folosit pentru a-l denumi pe conducǎtorul unui sabat sau al altui grup de magicieni. Genul de grup care se vrea a fi clubul Pandemonium. Nu mǎ pot abţine sǎ nu bǎnuiesc cǎ e o legǎturǎ între Magistru şi clubul Pandemonium.

— Am fǎcut investigaţii despre ei pânǎ acum şi nu am reuşit niciodatǎ sǎ-i surprindem fǎcând ceva periculos, spuse Henry. Nu e împotriva Legii sǎ fii idiot.

— Ce noroc pe tine! zise Jessamine printre dinţi.

Henry pǎru jignit, dar nu spuse nimic. Charlotte îi aruncǎ o privire glacialǎ lui Jessamine.

— Henry are dreptate, zise Will. Nu cǎ Jem şi cu mine nu i-am fi surprins înfǎptuind lucrul acela ciudat şi interzis - bând absint amestecat cu pulberi demonice şi aşa mai departe. Atâta timp cât îşi fǎceau rǎu numai lor înşişi, nu prea aveam treabǎ cu ei. Dar dacǎ s-au apucat sǎ le facǎ rǎu altora...

— Îi ştii pe vreunii dintre ei? întrebǎ Henry curios.

— Pe mundani, nu, zise Will indiferent. Nu mi s-a părut niciodată c-ar fi ceva demn de descoperit şi mulţi dintre ei mergeau mascaţi sau deghizaţi la evenimentele clubului. Dar i-am recunoscut pe câţiva din Lumea de Jos. Magnus Bane, Lady Belcourt, Ragnor Fell, de Quincey…

— De Quincey? Sper că nu a încălcat vreo lege. Ştii cât de mult ne-am chinuit să găsim un conducător al vampirilor cu care să ne putem întâlni, spuse Charlotte îngrijorată.

Will zâmbea cu privirea pironită în ceaşca de ceai.

— De câte ori l-am văzut, se comporta exact ca un înger.

După ce se uită urât la el, Charlotte se întoarse către Tessa.

— Servitoarea despre care ai pomenit - Miranda - are şi ea acelaşi har ca şi tine? Şi Emma?

— Nu cred. Dacă l-ar fi avut, ar fi pregătit-o şi pe ea, nu?, iar Emma nu îmi aminteşte nimic de genul ăsta.

— Şi n-au pomenit niciodată de clubul Pandemonium? De vreun scop mai important?

Tessa scormoni printre amintiri. Despre ce vorbiseră Surorile Întunecate când credeau că ea nu le aude?

— Nu cred că au pronunţat vreodată numele clubului, dar câteodată vorbeau despre nişte întâlniri planificate, şi despre cum ceilalţi membri ar fi fost încântaţi să vadă cum progresau cu mine. Totuşi, cândva au pomenit un nume. Tessa se încruntă, încercând să-şi amintească. Despre altcineva din club. Nu-mi vine în minte, dar ştiu că mi se părea că numele suna străin.

Charlotte se aplecă peste masă.

— Tessa, poţi să *încerci*? Să încerci să-ţi aminteşti?

Charlotte nu era rău intenţionată, Tessa ştia asta, şi totuşi vocea ei stârni celelalte voci din mintea Tessei - voci care o sileau să-şi *amintească*, să se cufunde în ea însăşi, să-şi elibereze puterea. Voci care, la cea mai mică provocare, puteau deveni dure şi reci. Voci care linguşeau, ameninţau şi minţeau.

Tessa se ridică.

— Mai întâi, cum rămâne cu fratele meu?

Charlotte o privi surprinsă.

— Fratele tău?

— Ai spus că dacă vă dau informaţii despre Surorile Întunecate, o să mă ajutaţi să-mi găsesc fratele. V-am spus tot ce ştiu. Şi încă n-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi Nate.

— A!

Charlotte se rezemă de spătar, părând aproape speriată.

— Sigur. O să începem mâine să cercetăm unde ar putea fi, o linişti ea pe Tessa. O să începem cu locul lui de muncă, o să vorbim cu patronul lui şi o să vedem dacă ştie ceva. Avem contacte în tot felul de locuri, domnişoară Gray. Şi Lumea de Jos se conduce după bârfe la fel ca şi lumea mundană. Până la urmă o să găsim pe cineva care să ştie ceva despre fratele tău.

Nu după mult timp, masa luă sfârşit, iar Tessa se scuză şi plecă uşurată, refuzând propunerea lui Charlotte de a o conduce înapoi în camera ei. Nu voia decât să fie singură cu gândurile ei.

Parcurse coridorul luminat de torţe, amintindu-şi ziua în care coborâse de pe vapor în Southampton. Venise în Anglia necunoscând pe nimeni altcineva în afară de fratele ei, şi le permisese Surorilor Întunecate să o oblige să le servească. Acum trecuse de partea vânătorilor de umbre, şi cine ar fi putut spune că aceştia se purtau mai bine cu ea? La fel ca şi Surorile Întunecate, voiau să se folosească de ea - să o folosească pentru informaţiile pe care le cunoştea -, iar acum, că erau cu toţii conştienţi de puterea ei, cât avea să mai dureze până să-şi dorească să o folosească la rândul lor?

Cufundată încă în gânduri, Tessa aproape că se izbi de un perete. Se dezmetici repede şi se uită în jur, încruntându-se. Mersese mult mai mult decât mersese

împreună cu Charlotte până în sufragerie, şi încă nu găsise camera pe care şi-o amintea. De fapt, nici măcar nu era sigură că găsise coridorul pe care şi-l amintea. Acum era într-un culoar cu pereţii plini de torţe şi tapiserii, dar oare era acelaşi? Unele dintre coridoare erau foarte luminoase, altele foarte întunecate, cu torţe care luminau mai slab sau în foarte puternic. Uneori, flacăra torţelor se înteţea, iar apoi, când trecea pe lângă ele, pălea, ca şi cum ar fi răspuns unui stimul pe care nu-l vedea. Coridorul acesta era destul de întunecat. Îl parcurse cu grijă până la capăt, unde se bifurca în alte coridoare identice.

— Rătăcită? întrebă o voce din spatele ei.

O voce tărăgănată, arogantă, pe care o recunoscu imediat.

Will.

Tessa se întoarse şi îl văzu, rezemat nepăsător de peretele din spatele ei, ca şi când ar fi stat tolănit, cu picioarele încrucişate, încălţat cu nişte ghete roase. În mână ţinea piatra lui strălucitoare. Când îl privi, o băgă în buzunar, acoperindu-i lumina.

— Domnişoară Gray, ar trebui să-mi permiţi să-ţi arăt puţin Institutul, sugeră el. Ştii, aşa, ca să nu te mai rătăceşti.

Tessa miji ochii spre el.

— Sigur, poţi pur şi simplu să continui să bântui de una singură, dacă asta vrei, adăugă el. Dar trebuie să te avertizez totuşi că aici există cel puţin trei sau patru uşi pe care chiar n-ar trebui să le deschizi. De exemplu, aceasta este cea care dă în încăperea unde îi ţinem pe demonii prinşi în capcană. Uneori pot să devină puţin cam obraznici. Apoi, aceasta este încăperea armelor. Unele arme au o voinţă proprie şi chiar sunt ascuţite. Apoi, încăperile care dau spre exterior. Sunt menite să-i încurce pe intruşi, dar când eşti la înălţimea turlei unei biserici, nu cred că ai vrea ca din întâmplare să aluneci şi…

— Nu te cred, zise Tessa. Eşti un mincinos patetic,

domnule Herondale. Totuşi... - îşi muşcă buzele. Nu-mi place să bântui. Poţi să-mi arăţi ce e pe-aici, dacă-mi promiţi că n-o să te ţii de păcăleli.

Will îi promise. Şi, spre surprinderea Tessei, se ţinu de cuvânt O conduse printr-un şir de coridoare care păreau identice. În timp ce mergeau, îi spuse câte încăperi avea Institutul (nenumărate), câţi vânători de umbre puteau locui împreună în acelaşi timp (sute), şi îi prezentă marea sală de bal unde se ţinea anual petrecerea de Crăciun pentru Enclavă - care, explică Will, era termenul pentru grupul de vânători de umbre care locuiau în Londra. (În New York, adăugă el, termenul era „Conclav". Vânătorii de umbre americani păreau să aibă propriul lor jargon.)

După sala de bal urmă bucătăria, unde i-o prezentă pe Agatha, bucătăreasa, femeia de vârstă mijlocie pe care Tessa o văzuse în sufragerie. Aceasta stătea pe un scaun, cosând în faţa unei plite masive şi, spre marea uimire a Tessei, fuma o pipă enormă. Femeia zâmbi cu indulgenţă când Will luă mai multe tarte cu ciocolată de pe platoul de pe masă, unde fuseseră lăsate să se răcească. Îi oferi una Tessei. Ea se strâmbă.

— Ah, nu, *urăsc* ciocolata.

Will păru îngrozit.

— Ce fel de monstru ar putea urî ciocolata?

— El mănâncă *orice*, îi spuse Agatha Tessei, cu un zâmbet placid. Încă de când avea doisprezece ani. Cred că numai antrenamentele îl împiedică să se îngraşe.

Tessa, amuzată de ideea unui Will gras, o lăudă pe Agatha, care pufăia din pipă, pentru arta de a stăpâni enorma bucătărie. Arăta ca un loc în care puteai găti pentru sute de oameni, cu şiruri întregi de conserve şi supe la borcan, de cutii cu condimente şi o uriaşă halcă de vită perpelită într-un cârlig deasupra focului din şemineu.

— Bravo, îi zise Will după ce ieşiră din bucătărie. Pentru că ai complimentat-o pe Agatha. Acum o să-i placă de tine. Dacă nu te place, nu e bine. O să-ţi pună pietricele în supă.

— Vai de mine! zise Tessa, fără să-şi poată ascunde amuzamentul.

Din bucătărie merseră spre sala de muzică, unde se aflau harpe şi un pian mare, vechi, pe care se aduna praful. La capătul unui şir de scări se afla salonul, un loc plăcut unde pereţii, în loc să fie din piatră simplă, erau acoperiţi cu un tapet de hârtie, cu un model luminos cu frunze şi crini. În şemineu era aprins focul, iar în jurul lui erau aşezate mai multe fotolii confortabile. De asemenea, în încăpere se mai găsea un birou mare din lemn, despre care Will îi spuse că era locul de unde Charlotte făcea cea mai mare parte din munca de conducătoare a Institutului. Tessa nu se putu abţine să nu se întrebe cu ce se ocupa Henry Branwell şi unde lucra el.

După aceea urmă încăperea armelor, mai impresionante decât tot ce îşi închipuia Tessa că ar putea vedea într-un muzeu. Pe pereţi atârnau sute de buzdugane, topoare, pumnale, săbii, cuţite şi chiar şi câteva pistoale, precum şi o colecţie de diferite tipuri de armuri, de la apărătoare pentru gambe până la costume întregi de zale. Un tânăr bine făcut şi cu părul de culoare închisă stătea la o masă înaltă, lustruind un set de pumnale scurte. Când intrară, le zâmbi.

— Seara bună, conaşule Will.

— Bună seara, Thomas. O ştii pe domnişoara Gray? - arătă spre Tessa.

— Ai fost în Casa Întunecată! exclamă Tessa, privindu-l mai îndeaproape pe Thomas. Ai intrat cu domnul Branwell. Am crezut...

— Că sunt vânător de umbre? spuse Thomas zâmbind.

Avea un chip dulce, plăcut, deschis, şi o grămadă de cârlionţi. Gulerul cămăşii îi era deschis, scoţând la iveală un gât puternic. Deşi tânăr, era extrem de înalt şi solid, iar mânecile aproape că plesneau pe braţele lui musculoase.

— Nu sunt, domnişoară, doar mă antrenez ca ei.

Will se rezemă de perete.

— Thomas, a sosit comanda de stilete? Am tot dat în ultima vreme peste demoni shax şi am nevoie de ceva îngust care să le străpungă carapacea armurii.

Thomas începu să-i spună lui Will despre expedierea întârziată din cauza vremii din Idris, dar Tessei îi atrase atenţia altceva. Era o cutie înaltă din lemn aurit, bine lustruită, cu un model pirogravat pe partea din faţă - un şarpe muşcându-şi propria coadă.

— Acela nu e simbolul Surorilor Întunecate? întrebă ea. Ce caută aici?

— Nu chiar, zise Will. Cutia este un Pyxis. Demonii nu au suflet; conştiinţa lor provine dintr-un soi de energie care poate fi uneori capturată şi înmagazinată. Pyxis-ul o ţine în siguranţă. A, şi desenul este un *uroboros*, „şarpele care-şi muşcă singur coada". E un străvechi simbol alchimic reprezentând diferitele dimensiuni - lumea noastră, în interiorul şarpelui, şi restul existenţei, în afară, adăugă el ridicând din umeri. Cât despre simbolul Surorilor, e prima dată când am văzut pe cineva să deseneze un *uroboros* cu doi şerpi. A, nu, să nu faci asta, se răsti el când Tessa întinse mâna spre cutie, postându-se apoi abil în faţa ei. Pyxis-ul nu poate fi atins de nimeni altcineva în afară de vânătorii de umbre. Se pot întâmpla lucruri urâte. Acum, hai să mergem. I-am răpit destul timp lui Thomas.

— Nu mă supăr, răspunse Thomas, dar Will aproape că ieşise deja din încăpere.

Din cadrul uşii, Tessa se uită înapoi la Thomas. Acesta se întorsese la lustruitul armelor, dar felul cum îşi ţinea umerii o făcu să creadă că se simţea puţin cam singur.

— N-am ştiut că le permiteţi mundanilor să lupte alături de voi, îi zise ea lui Will după ce lăsară în urmă încăperea armelor. Thomas e servitor sau...

— Thomas e în Institut de când s-a născut, spuse Will, conducând-o spre o cotitură bruscă a coridorului. Există familii care au darul Vederii în sânge, familii care le-au slujit dintotdeauna vânătorilor de umbre. Părinţii lui

Thomas i-au servit pe părinţii lui Charlotte în Institut, iar acum, Thomas îi serveşte pe Charlotte şi pe Henry. Iar copiii lui îi vor servi pe ai lor. Thomas face de toate - e vizitiu, are grijă de Balios şi de Xanthos - caii noştri - şi ne ajută cu armele. Sophie şi Agatha se ocupă de restul, deşi uneori le asistă şi Thomas. Bănuiesc că o place pe Sophie şi nu vrea s-o vadă că munceşte prea mult.

Tessa se bucură auzind asta. Se simţise groaznic din pricina felului cum reacţionase când văzuse cicatricea de pe faţa lui Sophie, şi gândul că aceasta avea un admirator - şi chiar unul chipeş - o făcea să se simtă puţin mai bine.

— Poate că e îndrăgostit de Agatha, zise ea.

— Sper că nu. Eu vreau să mă însor cu Agatha. O avea ea o mie de ani, dar face o tartă cu gem nemaipomenită. Frumuseţea păleşte, dar talentul la gătit e etern.

Se opri în faţa unei uşi mari de stejar, cu balamale din aramă masivă.

— Am ajuns, spuse el atingând uşa, care se deschise imediat.

Încăperea în care intrară era şi mai mare decât sala de bal pe care o văzuse înainte. Era mai mult lungă decât lată, iar centrul era ocupat cu un şir de mese de stejar dreptunghiulare ce duceau până la peretele îndepărtat pe care era pictată imaginea unui înger. Fiecare masă era luminată de o lampă cu gaz care ardea cu flacără albă. La jumătatea înălţimii pereţilor exista o galerie interioară înconjurată de o balustradă din lemn la care se putea ajunge pe două scări în spirală aflate de câte o parte a încăperii. Din loc în loc se aflau rafturi suprapuse de cărţi, ca nişte santinele, formând un fel de firide de-a lungul pereţilor. La etaj se aflau şi mai multe rafturi de cărţi; cărţile din interior erau ascunse după nişte panouri din metal perforat, fiecare stanţat cu un model din patru C-uri. Între rafturile de cărţi erau geamuri mari din sticlă bombată în exterior, mărginite de pervazuri mari din piatră roasă.

Un tom imens fusese lăsat în afară pe o poliţă, cu paginile deschise, ca o invitaţie; Tessa se apropie, gândindu-se că era probabil un dicţionar, dar descoperi că paginile erau mâzgălite cu rânduri ilizibile, cu anluminuri şi gravate cu hărţi care nu arătau deloc familiar.

— Aceasta este Marea Bibliotecă, spuse Will. Fiecare Institut are o bibliotecă, dar aceasta este cea mai mare dintre toate - sau, cel puţin, cea mai mare din vest - se sprijini de uşă, cu braţele încrucişate la piept. Am spus că o să-ţi fac rost de mai multe cărţi, nu?

Tessa era atât de uimită că el îşi amintea ce-i promisese, încât nu-i răspunse decât peste câteva secunde.

— Dar toate cărţile stau după gratii! zise ea. Ca într-un fel de închisoare literară!

Will zâmbi.

— Unele dintre aceste cărţi sunt periculoase, zise el. Ai face bine să fii prudentă.

— Întotdeauna trebuie să fii grijuliu cu cărţile, zise Tessa, şi cu ceea ce se găseşte în interiorul lor, căci cuvintele au puterea să ne transforme.

— Nu sunt convins că m-a transformat vreo carte, spuse Will. Ei bine, există un volum care promite să te înveţe cum să te transformi într-o turmă de oi...

— Numai cei săraci cu duhul refuză să se lase influenţaţi de literatură şi poezie, zise Tessa, hotărâtă să nu-l lase să se abată de la subiectul conversaţiei.

— Sigur, de ce ar vrea cineva să se transforme într-o turmă de oi e o cu totul altă chestiune, încheie Will. Domnişoară Gray, e ceva ce ţi-ai dori să citeşti sau nu? Spune, şi o să încerc să eliberez cartea respectivă din închisoarea ei pentru tine.

— Crezi că există în bibliotecă *The Wide, Wide World*[10]? Sau *Little Ladies*?

— N-am auzit de niciuna dintre ele, spuse Will. Nu avem

[10] *În lumea largă*, roman scris de Susan Warner, dar publicat sub pseudonimul Elizabeth Wetherell.

prea multe romane.

— Păi, eu vreau romane, zise Tessa. Sau poezie. Cărţile sunt făcute ca să fie citite, nu ca să te transforme în şeptel.

Lui Will îi sclipiră ochii.

— Cred că avem un exemplar pe aici, pe undeva, din *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor*.

Tessa strâmbă din nas.

— O, asta e pentru copii, nu? zise ea. Nu mi-a plăcut prea mult, e plină de nonsensuri.

Ochii lui Will erau foarte albaştri.

— Uneori, în nonsens există o mulţime de sens, dacă eşti dispus să-l cauţi.

Dar Tessa ochise deja un volum cunoscut pe un raft, şi se apropie să-l salute ca pe un vechi prieten.

— Oliver Twist! strigă ea. Mai ai şi alte romane ale domnului Dickens? - bătu din palme. A! Ai *Povestea despre două oraşe*?

— Caraghioslâcul ăla? Bărbaţi pierzându-şi vremea şi capul din cauza dragostei? Ridicol.

Will se dezlipi de uşă şi se apropie de Tessa, care stătea lângă rafturi. Făcu un gest larg spre mulţimea de cărţi din jurul lui.

— Nu, aici o să găseşti orice fel de sfat despre cum să decapitezi pe altcineva dacă trebuie s-o faci; mult mai folositor.

— N-am nevoie, protestă Tessa. Adică, vreau să spun că n-am nevoie să decapitez pe nimeni. Şi care e rostul unei biblioteci imense dacă nimeni nu vrea, de fapt, să citească? Chiar n-ai şi alte romane?

— Nu, dacă nu cumva în *Lady Audley's Secret*[11] ea măcelăreşte demoni în timpul liber, răspunse Will urcând pe una din scări şi scoţând o carte din raft. O să găsesc altceva să-ţi dau să citeşti. Prinde! - lăsă cartea să cadă fără să se uite, iar Tessa fu nevoită să facă brusc un salt ca s-o prindă înainte să cadă pe podea.

---

11 Cel mai cunoscut roman al scriitoarei Mary Elisabeth Braddon.

Era un volum pătrăţos legat în catifea de culoare albastru-închis. Pe catifea exista un model, un simbol răsucit ca cele de pe pielea lui Will. Titlul era ştanţat pe copertă în litere de argint: *Codexul vânătorului de umbre*.

Tessa se uită în sus spre Will.

— Ce e asta?

— Presupun că s-ar putea să ai întrebări despre vânătorii de umbre, dat fiind faptul că acum locuieşti în sfântul nostru Sanctuar, ca să zic aşa. Cartea asta ar trebui să-ţi spună tot ce vrei să ştii, despre noi, despre istoria noastră, chiar şi despre locuitorii Lumii de Jos, aşa cum eşti tu - chipul lui Will deveni grav. Totuşi, ai grijă. E vechi de şase sute de ani şi e singura copie de acest gen. Pierderea sau distrugerea lui este pedepsită cu moartea, conform Legii.

Tessa împinse cartea la o parte, ca şi când ar fi fript-o.

— Cred că glumeşti.

— Ai dreptate. Glumesc, zise Will sărind de pe scară şi aterizând în faţa ei. Deci tu crezi tot ce spun, nu-i aşa? Ţi se pare că sunt neobişnuit şi demn de încredere, sau eşti genul naiv?

În loc de răspuns, Tessa se încruntă la el şi porni prin încăpere spre unul dintre pervazurile de piatră din jurul unei firide.

Lăsându-se pe o pernă, deschise *Codexul* şi începu să citească, ignorându-l dinadins pe Will, chiar şi când acesta veni să se aşeze lângă ea.

În timp ce citea, îi simţi greutatea privirii.

Prima pagină din cartea nefilimilor prezenta aceeaşi imagine pe care o văzuse de atâtea ori pe tapiseriile de pe coridoare: îngerul ridicându-se din lac, cu o spadă într-o mână şi o cupă în cealaltă. Sub ilustraţie scria: *Îngerul Raziel şi Instrumentele Mortale*.

— Aşa a început totul, spuse Will, vesel, ca şi când n-ar fi remarcat că ea îl ignora. O vrajă de invocare aici, un pic de sânge de înger dincolo, şi gata reţeta de războinici umani

indestructibili. Bagă de seamă, n-o să înţelegi niciodată totul citind o carte, dar e un început.

— Nu prea umani, mai mult ca îngerii răzbunători, zise Tessa încet, întorcând pagina.

Erau zeci de imagini cu îngeri - căzând din cer, împrăştiind pene aşa cum stelele căzătoare împrăştie scântei. Şi mai multe imagini îl înfăţişau pe îngerul Raziel ţinând o carte deschisă, în ale cărei pagini runele ardeau precum focul, înconjurat de oameni îngenunchiaţi, pe a căror piele se vedeau peceţile. Imagini cu oameni ca cel pe care-l văzuse în coşmarul ei, fără ochi şi cu buzele cusute; imagini cu vânători de umbre învârtind săbii în flăcări, ca îngerii războinici care căzuseră din Rai. Se uită în sus, spre Will.

— Deci şi tu eşti la fel, nu-i aşa? Pe jumătate înger?

Will nu răspunse. Se uita pe fereastră, printr-un ochi de geam aflat mai jos. Tessa îi urmări privirea; fereastra dădea înspre ceea ce probabil era partea din faţă a Institutului, căci sub ei se întindea o curte rotundă, înconjurată de ziduri. Printre barele unei porţi înalte din fier străjuite de o arcadă, Tessa zări o porţiune din strada aflată dincolo, luminată slab de lămpi cu gaz. Pe arcada din fier forjat de deasupra porţii erau prinse nişte litere din fier; privite de acolo, erau scrise invers, iar Tessa făcu ochii mari ca să le descifreze.

— *Pulvis et umbra sumus*. E un vers din Horaţiu. „Suntem pulbere şi umbre.” Potrivit, nu crezi? zise Will. N-ai parte de viaţă lungă dacă ucizi demoni; de obicei murim tineri, iar apoi trupurile ne sunt arse... cenuşă din cenuşă, la propriu. În cele din urmă, dispărem în întunericul istoriei, fără măcar o însemnare în paginile vreunei cărţi mundane care să amintească lumii că am existat cândva.

Tessa se uită la el. Avea acea înfăţişare care i se părea atât de ciudată şi fascinantă - veselia ce nu părea să treacă dincolo de suprafaţa trăsăturilor lui, ca şi când ar fi găsit că totul în lume era şi extrem de amuzant, şi extrem de

tragic, în acelaşi timp. Se întrebă ce anume îl făcuse să fie aşa, cum de ajunsese să găsească întunericul amuzant, o calitate pe care n-o mai avea nici un alt vânător de umbre de acolo. Poate că o învăţase de la părinţi - dar care părinţi?

— Pe tine nu te îngrijorează nimic niciodată? spuse ea încet. De exemplu faptul că ceea ce e acolo, afară, ar putea pătrunde şi aici?

— Te referi la demoni şi alte lucruri de-astea neplăcute? întrebă Will, deşi Tessa nu era sigură dacă la aşa ceva se referise, sau dacă vorbise despre relele din lume în general.

El atinse peretele cu mâna.

— Mortarul din care sunt făcuţi pereţii ăştia a fost amestecat cu sânge de vânători de umbre. Toate grinzile sunt tăiate din lemn de scoruş. Toate cuiele care prind grinzile laolaltă sunt făcute din argint, fier sau electrum[12]. Clădirea e construită pe teren sfinţit, protejat. Uşa de la intrare poate fi deschisă numai de cineva care posedă sânge de vânător de umbre; altminteri, rămâne încuiată pe vecie. Locul este o fortăreaţă. Deci nu, nu mă îngrijorează nimic.

— Dar de ce să locuieşti într-o fortăreaţă? - văzând că o priveşte surprins, continuă. În mod evident, nu eşti rudă cu Charlotte şi Henry, ei sunt doar cu puţin mai în vârstă decât tine, aşa că n-ar fi avut cum să te adopte, şi nu toţi copiii vânătorilor de umbre trebuie să locuiască aici, sau poate că mai sunt şi alţii în afară de tine şi de Jessamine...

— Şi Jem, îi aminti Will.

— Da, dar... înţelegi ce vreau să spun. De ce nu locuieşti cu familia ta?

— Niciunul dintre noi nu are părinţi. Ai lui Jessamine au murit într-un incendiu, ai lui Jem... Ei bine, Jem a venit cam de departe să locuiască aici, după ce părinţii lui au fost uciși de nişte demoni. Prin Legea Legământului, Conclavul

[12] Aliaj natural din aur și argint.

este responsabil pentru copiii orfani mai mici de optsprezece ani ai vânătorilor de umbre.

— Deci voi sunteţi o familie unii pentru alţii.

— Ca să fiu romantic, presupun că sub acoperişul acestui Institut suntem... cu toţii fraţi. Şi tu la fel, domnişoară Gray, chiar dacă doar pentru o vreme.

— În cazul acesta, spuse Tessa simţind că i se înroşesc obrajii, cred că aş prefera să-mi spui pe numele de botez, aşa cum faci cu domnişoara Lovelace.

Will o privi scrutător şi insistent, iar apoi zâmbi. Ochii lui albaştri se luminară odată cu zâmbetul.

— Atunci, şi tu trebuie să procedezi la fel în ceea ce mă priveşte, zise el. Tessa.

Nu prea se gândise la propriul ei nume până acum, dar când îl rosti el, i se păru că îl auzea pentru prima dată - duritatea sunetului T, mângâierea dublului S, felul cum parcă se termina într-o şoaptă. Îl şopti şi ea pe-al lui, moale:

— Will.

— Da? - ochii îi străluceau de veselie.

Cu un fel de groază, Tessa îşi dădu seama că îi rostise numele pur şi simplu de dragul de a-l rosti; de fapt, nu avea nimic să-l întrebe. Spuse repede:

— Cum înveţi să lupţi aşa ca tine? Să desenezi simbolurile alea magice şi toate celelalte?

Will zâmbi.

— Am avut un tutore care ne învăţa şi ne asigura şi pregătirea fizică, împreună cu Charlotte. Acum a plecat în Idris, iar Charlotte caută să-l înlocuiască. Ea se ocupă să ne înveţe istorie şi limbile clasice.

— Deci ea e guvernanta ta?

Pe chipul lui Will se citi un zâmbet răutăcios.

— Se poate spune şi-aşa. Dacă aş fi în locul tău, n-aş numi-o pe Charlotte guvernantă, dacă vrei să rămâi întreagă. Dacă te uiţi la ea, n-ai zice, dar Charlotte a noastră chiar se pricepe să folosească o mulţime de arme.

Tessa clipi surprinsă.

— Doar nu vrei să zici... că Charlotte *luptă*, nu? Nu aşa ca Henry.

— Ba sigur că da. De ce n-ar face-o?

— Pentru că e femeie, zise Tessa.

— Şi Boadicea[13] era.

— Cine?

— „Aşadar Regina Boadicea, stând mândră în trăsurica ei, / Învârtind în mână o săgeată şi aruncând priviri ca de leoaică."

Will se întrerupse văzând că Tessa nu înţelegea, şi zâmbi.

— Nimic? Dacă ai fi fost englezoaică, ai fi ştiut. Aminteşte-mi să-ţi caut o carte despre ea. În fine, a fost o puternică regină războinică. Când în cele din urmă a fost învinsă, a preferat să înghită otravă decât să se lase prinsă de romani. A fost mai curajoasă decât orice bărbat. Cred că Charlotte e turnată după acelaşi tipar, dar cumva mai scundă.

— Dar nu e chiar atât de pricepută, nu-i aşa? Adică, femeile nu prea au genul ăsta de sentimente.

— Despre ce sentimente vorbeşti?

— Poftă de sânge, presupun, zise Tessa după o clipă. Ferocitate. Sentimente de războinic.

— Te-am văzut mânuind fierăstrăul în casa Surorilor Întunecate, spuse Will. Şi dacă-mi aduc bine aminte, secretul doamnei Audley consta de fapt, în faptul că era o criminală.

— Deci ai citit-o! răspunse Tessa neputând să-şi ascundă încântarea.

El păru amuzat.

---

13 Boadicea - Boudica (cunoscută și ca Boudicca sau Boadicea, decedată în 61) a fost soția lui Prasutagus conducătorul tribului Brit al icenilor dependent de Roma, locuitori ai regiunii Norfolk de azi în Britania de Est. După moartea soțului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce i-a dat impuls de a conduce răscoala antiromană din anul 61.

— Prefer *The Trail of the Serpent*. Mai multă aventură, mai puţină dramă casnică. Totuşi, niciuna nu e la fel de bună ca *Piatra lunii*. Ai citit Collins?

— Îl ador pe Wilkie Collins, strigă Tessa. Ah - *Armadale*! Şi *Femeia în alb*. Râzi de mine?

— Nu de tine, spuse Will zâmbind, mai mult datorită ţie. Până acum n-am mai văzut pe nimeni atât de bucuros când vine vorba de cărţi. Parc-ar fi diamante.

— Păi, sunt, nu? Ţie nu-ţi place nimic mult de tot? Şi să nu spui, „icrele de stridii” sau „tenisul pe iarbă” sau ceva caraghios.

— Doamne, zise el mimând groaza, parcă m-ar cunoaşte de când lumea.

— Oricine are ceva fără de care nu poate trăi. Nu te teme, o să descopăr ce e acel ceva pentru tine.

Intenţionase să vorbească pe un ton deschis, dar, privindu-l, începu să-i tremure vocea. Se uita la ea cu o siguranţă ciudată; ochii lui aveau nuanţă de albastru-închis ca şi catifeaua în care era legată cartea pe care o ţinea ea în mână. Îşi mută privirea spre chipul ei, apoi spre gât, spre talie, şi apoi din nou spre faţă, unde rămase mai mult timp aţintită asupra gurii. Tessei îi bătea inima puternic, ca şi când ar fi urcat în fugă scările. Simţea o durere în piept, de parcă i-ar fi fost foame sau sete. Voia ceva, dar nu ştia ce...

— E târziu, spuse Will brusc, luându-şi privirea de la ea. Ar cam fi cazul să te conduc înapoi în camera ta.

— Eu...

Tessa vru să-l contrazică, dar n-avea nici un motiv s-o facă. Will avea dreptate. Era târziu, prin panourile de sticlă ale ferestrei se vedeau stelele cât gămăliile de ac. Se ridică în picioare, ţinând strâns la piept cartea, şi ieşiră împreună pe coridor.

— Sunt câteva trucuri pe care trebuie să ţi le spun, ca să înveţi drumul prin Institut, zise el, tot fără să o privească.

Era ceva ciudat de rezervat în atitudinea lui, ceva

inexistent până în urmă cu câteva clipe, de parcă Tessa făcuse ceva care-l ofensase. Dar ce anume?

— Cum să recunoşti uşile şi cotiturile…

El se întrerupse, iar Tessa văzu că venea cineva pe coridor spre ei. Era Sophie, cu un coş de lenjerie sub braţ. Văzându-i pe Will şi pe Tessa, se opri, luând o mină serioasă.

— Sophie! - tonul rezervat al lui Will deveni acum glumeţ. Ai terminat deja de făcut ordine în camera mea?

— Am terminat, răspunse Sophie fără să-i întoarcă zâmbetul. Era o cocină. Sper ca pe viitor să te abţii să mai împrăştii bucăţi de demoni morţi prin casă.

Tessa rămase cu gura căscată. Cum de-şi permitea Sophie să-i vorbească aşa lui Will? Era servitoare, iar el - chiar dacă *era* mai tânăr decât ea - era un gentleman.

Şi totuşi, Will păru să n-o bage în seamă.

— Tânără Sophie, riscurile meseriei.

— Domnul Branwell şi domnul Carstairs nu par să aibă probleme în a-şi curăţa ghetele, zise Sophie, uitându-se urât când la Will, când la Tessa. Poate că ar trebui să le urmezi exemplul.

— Poate, zise Will. Dar mă-ndoiesc.

Sophie se încruntă şi porni din nou de-a lungul coridorului, îndreptându-se ţanţoş, într-o atitudine vizibil indignată.

Tessa se uită uimită spre Will.

— Ce-a fost asta?

Will ridică uşor din umeri.

— Lui Sophie îi face plăcere să pretindă că nu mă place.

— Că nu te place? Te *urăşte*!

În alte împrejurări, s-ar fi putut întreba dacă Will şi Sophie se certaseră cândva în trecut, dar nimeni nu se ceartă cu servitorii. Dacă nu sunt mulţumiţi de ei, îi concediază.

— Păi… s-a întâmplat ceva între voi?

— Tessa, zise Will cu o răbdare exagerată. Ajunge! Sunt

unele lucruri pe care nu poţi spera să le înţelegi.

Dacă Tessa ura ceva, ura să i se spună că existau lucruri pe care ea n-ar putea să le înţeleagă. Pentru că e prea mică, pentru că e fată - pentru o mie de motive care nu păreau niciodată să aibă vreo explicaţie plauzibilă. Se strâmbă, refuzând să se dea bătută.

— Ei bine, asta dacă nu-mi spui... Dar apoi aş fi nevoită să spun că pare să te urască pentru un motiv serios, ca şi când i-ai fi făcut ceva îngrozitor.

Will se întunecă la faţă.

— Crezi ce vrei. Oricum nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu că nu-ţi place să dai răspunsuri directe la întrebări. Ştiu că ai probabil în jur de şaptesprezece ani. Ştiu că-ţi place Tennyson - ai citat din el în Casa Întunecată, şi încă o dată, chiar acum. Ştiu că eşti orfan, ca şi mine...

— N-am spus *niciodată* că sunt orfan, zise Will pe un ton neaşteptat de înverşunat. Şi urăsc poezia. Deci, după câte se pare, chiar nu ştii nimic despre mine, nu-i aşa?

Apoi se întoarse şi plecă.

5
CODEXUL VÂNĂTORULUI DE UMBRE

Visele sunt adevărate atâta timp cât durează, şi oare noi nu trăim în vise?
- Alfred, Lord Tennyson, „The Higher Pantheism”

Bântui, posacă, un secol pe coridoarele identice, până să recunoască, din întâmplare, o ruptură într-una dintre tapiseriile al căror şir părea nesfârşit şi să-şi dea seama că uşa de la dormitorul ei trebuia să fie una dintre cele aliniate pe acest coridor. După câteva minute de încercări nereuşite, închise uşa în urma ei, mulţumită, şi trase zăvorul.

După ce se schimbă în cămaşă de noapte şi se băgă în pat, deschise *Codexul vânătorului de umbre* şi începu să citească. *N-o să înţelegi niciodată totul citind o carte*, spusese Will, dar nu asta era problema. El nu ştia ce însemnau cărţile pentru ea, faptul că acestea erau simboluri ale adevărului şi ale sensului, că această carte justifica existenţa ei şi a multor altora ca ea în lume. Ţinând cartea în mână, Tessa simţi că tot ce i se întâmplase în ultimele şase săptămâni era real - mai real decât faptul că trăise acele momente.

Tessa află din *Codex* că toţi vânătorii de umbre descindeau dintr-un arhanghel pe nume Raziel, care le dăduse celor dintâi dintre ei un volum numit Cartea Gri,

plin cu „limba Raiului” - peceţile runelor negre de pe pielea vânătorilor de umbre antrenaţi, aşa ca Charlotte şi Will. Peceţile le erau scrijelite pe piele cu o unealtă ca o peniţă, numită stelă - ciudatul obiect asemănător unui toc pe care Will îl folosise, sub ochii ei, pentru a desena pe uşa Casei Întunecate. Peceţile le asigurau nefilimilor tot felul de metode de protecţie: vindecare, putere şi viteză supraomeneşti, capacitatea de a vedea noaptea, şi chiar le permitea să se ascundă de ochii mundanilor cu ajutorul unor rune numite iluzii magice. Dar acestea nu erau un dar de care să poată beneficia oricine. Scrijelirea peceţilor pe pielea unui locuitor din Lumea de Jos sau a unui om - sau a unui vânător de umbre prea tânăr ori nepregătit corespunzător - ar fi fost chinuitor de dureroasă, având ca rezultat nebunia sau moartea.

Peceţile nu erau singurul mod în care se protejau - atunci când mergeau la luptă, purtau veşminte din piele tare, fermecată, numite costume de protecţie. Existau schiţe cu oameni din diferite ţări îmbrăcaţi în costume de luptă. Spre surpriza ei, Tessa găsi şi schiţe de femei îmbrăcate cămăşi lungi şi pantaloni - nu pantaloni bufanţi, ca cei pe care îi văzuse ridiculizaţi în ziare, ci pantaloni bărbăteşti adevăraţi. Întorcând pagina, dădu din cap, întrebându-se dacă Charlotte şi Jessamine chiar purtau asemenea straie bizare.

Următoarele pagini erau dedicate celorlalte daruri pe care le dăduse Raziel primilor vânători de umbre - obiecte magice puternice numite Instrumente Mortale şi o patrie: o mică întindere de pământ decupată din fostul Sfânt Imperiu Roman, străjuită de ziduri de apărare, astfel încât mundanii să nu poată intra. Se numea Idris.

De când tot citea, flacăra lămpii se micşorase, iar pleoapele i se închideau din ce în ce mai des. Locuitorii Lumii de Jos, citi ea, erau creaturi supranaturale, precum zânele, vârcolacii, vampirii şi magicienii. Vampirii şi vârcolacii erau oameni infestaţi cu boala demonului.

Zânele, pe de altă parte, erau pe jumătate demoni şi pe jumătate îngeri, şi prin urmare posedau atât o mare frumuseţe, cât şi o natură malefică. Dar magicienii - magicienii erau progeniturile directe ale oamenilor şi demonilor. Nu era de mirare că Charlotte o întrebase dacă amândoi părinţii ei erau oameni. *Erau*, se gândi ea, *aşa că nu se poate ca eu să fiu magiciană. Slavă Domnului!* Se uită lung la ilustraţia care înfăţişa un bărbat înalt, cu o claie de păr, stând în picioare în centrul unei pentagrame desenate cu cretă pe o podea de piatră. El părea complet normal, cu excepţia faptului că avea ochii cu pupile sub formă de fante, ca ai unei pisici. În fiecare dintre colţurile pentagramei ardea câte o lumânare. Flăcările păreau să se unească, înceţoşându-se, dar Tessa nu mai vedea prea clar, din cauza oboselii. Închise ochii - şi imediat începu să viseze.

În vis, dansa în nişte vârtejuri de fum pe un coridor cu pereţii acoperiţi de oglinzi, iar fiecare oglindă pe lângă care trecea îi arăta un chip diferit. Auzea o muzică minunată, pătrunzătoare. Părea să vină de undeva de departe, şi totuşi era peste tot. În faţa ei mergea un bărbat - un băiat, de fapt, suplu şi fără barbă -, dar, deşi simţea că-l cunoaşte, nu-i vedea nici faţa şi nici nu-l recunoştea. Ar fi putut să fie fratele ei, sau Will sau cineva complet străin; îl urmă, strigându-l, dar el dispăru pe coridor ca şi când ar fi fost dus de fum. Sunetul muzicii devenea din ce în ce mai intens...

Tessa se trezi gâfâind, iar când vru să se ridice, cartea îi alunecă din poală. Visul dispăruse, dar muzica rămăsese, intensă, şi pătrunzătoare, şi dulce. Se duse spre uşă şi aruncă o privire pe coridor.

Acolo, muzica era şi mai puternică. De fapt, venea din încăperea aflată de cealaltă parte a culoarului. Uşa era uşor întredeschisă, iar notele păreau să curgă prin deschizătura uşii ca apa printr-un vas cu gât îngust.

Pe uşă atârna un halat agăţat de un cârlig; Tessa şi-l

trase peste cămaşa de noapte şi ieşi pe hol. Ca în vis, traversă coridorul şi atinse uşa cu mâna; aceasta se deschise. Încăperea era cufundată în întuneric, luminată doar de lună. Văzu că semăna cu dormitorul ei, de vizavi; acelaşi pat larg cu baldachin, aceeaşi mobilă masivă de culoare închisă. Draperiile de la fereastra înaltă fuseseră trase, şi o lumină alb-argintie se infiltra în încăpere ca o ploaie de ace. Pe fundalul luminii care se strecura pe fereastră se zărea o siluetă. Un băiat - părea prea slab pentru un adult - cu o vioară pe umăr. Îşi odihnea bărbia pe instrument, iar arcuşul se mişca înainte şi înapoi pe strune, scoţând nişte sunete fine şi perfecte, cum Tessa nu mai auzise până atunci.

Băiatul ţinea ochii închişi.

— Will? spuse el, fără să deschidă ochii şi fără să se oprească din cântat. Will, tu eşti?

Tessa nu-i răspunse. Nu îndrăznea să vorbească, să întrerupă muzica - dar, într-o clipă, băiatul se opri, lăsând arcuşul jos, deschizând ochii şi încruntându-se.

— Will... începu el, iar apoi, văzând-o pe Tessa, deschise gura surprins.

— Nu eşti Will.

Păru curios, dar deloc supărat, în ciuda faptului că Tessa dăduse buzna în dormitorul lui la miezul nopţii şi îl surprinsese cântând la vioară. Îmbrăcat în haine de noapte, sau în ceea ce Tessa presupunea că erau hainele lui de noapte. Purta o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă fără guler, iar deasupra, un halat din mătase neagră, legat cu un cordon. Avusese dreptate. Era tânăr, probabil de aceeaşi vârstă cu Will, iar impresia de tinereţe era subliniată de zvelteţea lui. Era înalt, dar foarte suplu, iar de sub cămaşă se zăreau marginile ondulate ale desenelor negre pe care le văzuse mai devreme şi pe pielea lui Will şi a lui Charlotte.

Acum ştia cum le numeau ei: peceţi. Şi, datorită acelor semne, ştia şi ce era el. Tot un nefillim. Descendentul

oamenilor şi al îngerilor. Nu era de mirare că în lumina lunii pielea lui palidă părea să strălucească la fel ca lampa-vrăjitoarei pe care o văzuse la Will. Părul îi era de culoare argintiu-deschis, la fel ca şi ochii lui înguşti.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dregându-şi vocea.

I se păru că sunetul propriei voci răsunase îngrozitor de aspru şi puternic în liniştea încăperii; vru să bată în retragere.

— Eu... N-am vrut să intru aici aşa. Este... Camera mea e vizavi şi...

— E în regulă, spuse el coborând vioara de pe umăr. Tu eşti domnişoara Gray, nu-i aşa? Fata metamorfică. Will mi-a zis câte ceva despre tine.

— Ah, spuse Tessa.

— Ah? - băiatul ridică din sprâncene. Nu pari prea încântată că ştiu cine eşti.

— Pentru că mi se pare că Will e supărat pe mine, explică Tessa. Deci orice ţi-ar fi spus...

El râse.

— Will e supărat pe toată lumea. Nu-i permit să-mi influenţeze părerile.

Când băiatul se întoarse să pună vioara pe garderobă, alături de arcuş, suprafaţa ei lustruită reflectă lumina lunii. Când se întoarse din nou către ea, zâmbea.

— Ar fi trebuit să mă prezint mai devreme, zise el. Numele meu e James Carstairs. Te rog să-mi spui Jem, toată lumea îmi spune aşa.

— O, tu eşti Jem. N-ai venit la cină, îşi aminti Tessa. Charlotte a spus că eşti bolnav. Te simţi mai bine acum?

El ridică din umeri.

— Am fost obosit, asta-i tot.

— Păi, îmi închipui că trebuie să fie obositor să faci ceea ce faceţi voi toţi - pentru că tocmai terminase de citit *Codexul*, Tessa era nerăbdătoare să pună întrebări despre vânătorii de umbre. Will zicea că tu ai venit de departe ca să locuieşti aici. Ai fost în Idris?

El se mira.

— Ştii despre Idris?

— Sau ai venit dintr-un alt Institut? Există în toate marile oraşe, nu-i aşa? Şi de ce la Londra...

El o întrerupse uimit.

— Pui cam multe întrebări, nu crezi?

— Fratele meu a spus întotdeauna că păcatul meu cel mai mare e curiozitatea.

— Dacă vorbim despre păcate, ăsta nu e cel mai rău dintre ele, răspunse el aşezându-se pe cufărul de la picioarele patului şi privind-o lung. Deci continuă, întreabă-mă tot ce vrei. Oricum nu pot să dorm, iar întreruperile sunt binevenite.

În mintea Tessei răsună imediat vocea lui Will. Părinţii lui Jem fuseseră ucişi de demoni. *Dar nu pot să-l întreb despre asta*, se gândi ea. În schimb, zise:

— Will mi-a spus că vii de foarte departe. Unde ai locuit înainte?

— Shanghai, spuse Jem. Ştii unde e?

— China, zise Tessa, oarecum indignată. Nu ştie toată lumea chestia asta?

Jem râânji.

— Ai fi surprinsă.

— Ce făceai în China? întrebă Tessa, cu adevărat interesată.

Nu prea-şi putea imagina locul de unde venea Jem. Când se gândea la China, nu-i veneau în minte decât Marco Polo şi ceaiul. I se părea că e foarte, foarte departe, ca şi când Jem venise de la capătul lumii - la est de soare şi la vest de lună[14], cum ar fi zis mătuşa Harriet.

— Mă gândeam că nu se duce nimeni acolo, în afară de misionari şi de marinari.

— Vânătorii de umbre trăiesc pretutindeni în lume. Mama mea era chinezoaică; iar tatăl meu, britanic. S-au

[14] Expresia, deseori întâlnită în basmele englezești, face referire la o altă lume, în care este extrem de dificil de ajuns.

cunoscut la Londra şi s-au mutat la Shanghai când lui i s-a oferit funcţia de conducător al Institutului de acolo.

Tessa era uimită. Dacă mama lui Jem era chinezoaică, el era la fel, nu? Ştia că existau emigranţi chinezi în New York - cei mai mulţi lucrau la spălătorii sau vindeau ţigări rulate manual, pe stradă. Nu văzuse niciodată vreunul care să semene câtuşi de puţin cu Jem, cu ochii şi părul lui ciudat de argintii. Poate din pricina faptului că era vânător de umbre? Nu-şi putea imagina cum să-l întrebe ca să nu pară foarte obraznică.

Din fericire, Jem nu păru să aştepte ca ea să continue conversaţia.

— Iartă-mă că te întreb, dar... părinţii tăi au murit, nu-i aşa?

— Will ţi-a spus asta?

— N-a fost nevoie s-o facă. Noi, orfanii, învăţăm să ne recunoaştem unii pe alţii. Dacă-mi dai voie să te întreb, erai foarte mică atunci când s-a întâmplat?

— Aveam trei ani când au murit, într-un accident de trăsură. De-abia mi-i amintesc. *Doar în mici flashuri - mirosul fumului de ţigară, sau al parfumului de liliac din rochia mamei*. M-a crescut mătuşa mea. Şi pe fratele meu, Nathaniel. Mătuşa mea, totuşi...

Aici, spre surprinderea ei, simţi un nod în gât. Îi veni în minte o imagine vie a mătuşii Harriet, zăcând în patul îngust de alamă din dormitorul ei, cu ochii arzând de febră. În ultimele zile, n-o mai recunoştea pe Tessa şi o striga pe numele mamei ei, Elizabeth. Mătuşa Harriet fusese singura mamă pe care Tessa o cunoscuse vreodată. O ţinuse de mâna subţire când murise, acolo, în încăperea unde venise şi preotul. Îşi aminti că se gândise că va rămâne cu adevărat singură.

— Ea a murit de curând. A făcut un soi de febră pe neaşteptate. N-a fost niciodată foarte puternică.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Jem, şi în vocea lui se simţea sinceritate.

— A fost îngrozitor, pentru că, la vremea aceea, fratele meu era deja plecat. Plecase în Anglia cu o lună înainte. Ne trimisese până şi cadouri, ceai de la Fortnum & Mason şi bomboane de ciocolată. După aceea mătuşa s-a îmbolnăvit şi a murit, iar eu i-am scris, iar şi iar, dar scrisorile mi s-au întors mereu. Eram disperată. Şi-apoi a sosit biletul. Un bilet pentru un vapor spre Southampton şi un bileţel, de la Nate, în care spunea că aveam să ne întâlnim la docuri, că trebuia să vin să locuiesc cu el la Londra, acum, că mătuşa murise. Dar cred că nu el a scris biletul ăla... adăugă Tessa şi apoi se opri, simţind cum o podidesc lacrimile. Îmi pare rău. Trăncănesc întruna. Tu n-ai de ce să auzi toate astea.

— Ce fel de om e fratele tău? Cum e el?

Tessa îl privi pe Jem puţin surprinsă. Ceilalţi o întrebaseră ce făcuse de ajunsese în situaţia actuală, dacă ştia unde l-ar fi putut ţine Surorile Întunecate, dacă avea aceeaşi putere ca şi ea. Dar nimeni n-o întrebase vreodată *cum* era el.

— Mătuşa obişnuia să spună că e un visător, zise ea. Trăia mereu cu gândurile lui. Nu-i păsa niciodată cum erau lucrurile, ci numai cum aveau să fie într-o bună zi, când ar fi avut tot ce şi-ar fi dorit. Când noi am fi avut tot ce ne-am fi dorit, se corectă ea. Obişnuia să joace jocuri de noroc, pentru că, bănuiesc, nici nu se gândea să piardă, asta nu făcea parte din visurile lui.

— Visurile pot fi periculoase.

— Nu... nu, scutură ea din cap. Nu am spus bine. El a fost un frate minunat. El...

Charlotte avea dreptate; era mai uşor să-ţi reprimi lacrimile dacă găseai un obiect asupra căruia să-ţi fixezi privirea. Se uită stăruitor la mâinile lui Jem. Acestea erau subţiri şi lungi, iar pe dosul mâinii avea şi el acelaşi desen ca şi Will, ochiul deschis. Arătă spre el.

— Ce scop are?

Jem păru să nu observe că schimbase subiectul.

— E o pecete. Ştii ce sunt astea? - întinse mâna spre ea,

cu palma în jos. Aceasta este Clarviziunea. Ne limpezeşte Vederea. Ne ajută să vedem Lumea de Jos.

Îşi întoarse palma şi-şi suflecă mâneca de la cămaşă. De-a lungul încheieturii şi pe partea interioară a braţului erau mai multe peceţi, care se profilau foarte negre pe pielea lui albă. Păreau să se combine cu modelul venelor lui, ca şi când sângele ar fi curs şi prin peceţi.

— Pentru iuţeală, vedere nocturnă, putere angelică, pentru a vindeca trupul, recită el. Deşi numele lor sunt mult mai complexe de-atât şi nu sunt în engleză.

— Te dor?

— M-au durut când le-am căpătat. Acum, nu mai dor deloc, răspunse el trăgându-şi înapoi mâneca şi zâmbindu-i. Ei, să nu-mi spui că astea sunt toate întrebările pe care le ai.

O, am mai multe decât crezi.

— De ce nu poţi să dormi?

Observă că îl prinsese cu garda jos; înainte să înceapă să vorbească, o urmă de ezitare îi străbătu chipul. *Dar de ce să ezite*? se gândi ea. Ar fi însemnat să mintă, sau pur şi simplu să se eschiveze, aşa cum ar fi făcut Will. Dar Jem, simţi ea, n-ar fi minţit.

— Am vise urâte.

— Şi eu visam, spuse ea. Visam muzica ta.

El zâmbi.

— În cazul ăsta, un coşmar?

— Nu. Era minunat. Cel mai frumos lucru pe care l-am auzit de când am venit în oraşul ăsta oribil.

— Londra nu e oribilă, spuse Jem pe un ton liniştit. Pur şi simplu trebuie s-o cunoşti. Într-o zi trebuie să vii cu mine prin Londra. Pot să-ţi arăt părţile ei frumoase, pe care le iubesc.

— Ridici osanale frumosului nostru oraş? întrebă o voce delicată.

Tessa se întoarse şi îl văzu pe Will, rezemat de tocul uşii. Lumina de pe coridorul din spatele lui îi contura cu auriu

părul, care părea umed. Poalele paltonului de culoare închisă şi ghetele sale negre erau murdare de noroi, ca şi când de-abia intrase, iar obrajii îi erau roşii. Nu purta nimic pe cap, ca întotdeauna.

— Te tratăm bine aici, nu-i aşa, James? Mă îndoiesc că eu aş avea acelaşi noroc în Shanghai. Mai spune-mi o dată, te rog, cum ne numiţi acolo?

— *Yang guizi*, spuse Jem, care nu păru surprins de apariţia neaşteptată a lui Will. „Diavoli străini".

— Ai auzit, Tessa? Sunt un diavol. Şi tu la fel.

Will se îndepărtă de uşă şi intră agale în cameră. Se aruncă pe marginea patului, descheindu-şi paltonul de care era prinsă o capă foarte elegantă, bordată cu mătase albastră.

— Ai părul ud, zise Jem. Unde ai fost?

— Aici, acolo şi peste tot.

Will zâmbi. În ciuda graţiei lui obişnuite, era ceva în felul în care se mişca - roşeaţa din obraji şi strălucirea din ochi...

— Beat criţă, nu-i aşa? spuse Jem, pe un ton nu lipsit de afecţiune.

A, gândi Tessa. *E beat*. Îl văzuse pe fratele ei sub influenţa alcoolului de suficiente ori încât să poată recunoaşte simptomele. Cumva, pe ascuns, se simţi dezamăgită.

Jem râânji.

— Unde-ai fost? La Dragonul Albastru? La Sirena?

— La Taverna Diavolului, dacă chiar vrei să ştii.

Will oftă şi se rezemă de unul dintre stâlpii patului.

— Am avut altfel de planuri pentru seara asta. Să mă îmbăt tun şi să dau peste femei capricioase. Dar, vai, n-a fost să fie. Nici n-apucasem să beau al treilea pahar la tavernă, că am fost acostat de o copilă încântătoare care vindea flori şi care mi-a cerut doi penny pentru o margaretă. Mi s-a părut foarte scump, aşa că am refuzat. Când i-am spus asta, fata s-a decis să mă jefuiască.

— O fetiţă? Să te jefuiască? spuse Tessa.

— De fapt, nu era deloc fetiţă, după cum s-a dovedit, ci un pitic îmbrăcat într-o rochie, cu înclinaţie spre violenţă, cunoscut sub numele de Nigel Cel-cu-şase-degete.

— Ce greşeală de începător, zise Jem.

— L-am prins în timp ce încerca să-şi strecoare mâna în buzunarul meu, spuse Will, gesticulând din plin cu mâinile lui subţiri. N-am putut să las lucrurile aşa, desigur. Lupta a izbucnit imediat. Avantajul a fost de partea mea, până când Nigel a sărit pe bar şi m-a lovit din spate cu o cană de gin.

— A, zise Jem. De-aia ai părul umed.

— A fost o luptă cinstită, zise Will. Dar proprietarul tavernei n-a văzut lucrurile aşa. M-a aruncat afară. Timp de două săptămâni nu mai pot să calc pe-acolo.

— Mai bine pentru tine, spuse Jem, fără compasiune. Aşa că mă bucur să aud că e vorba, ca întotdeauna, de afaceri. Pentru o clipă am fost îngrijorat că ai fi putut să te întorci acasă mai devreme, ca să vezi dacă mă simt mai bine.

— Pari să te simţi foarte bine şi fără mine. De fapt, văd că ai făcut cunoştinţă cu locatara noastră, misterioasa fată metamorfică, spuse Will, privind spre Tessa - de când apăruse în cadrul uşii, era pentru prima dată când păru să-i observe prezenţa. Obişnuieşti să dai buzna în dormitoarele domnilor la miezul nopţii? Dacă aş fi ştiut asta, aş fi dus o campanie şi mai asiduă ca să mă asigur că Charlotte îţi permite să rămâi aici.

— Nu înţeleg de ce te interesează pe tine ce fac eu, răspunse Tessa. Mai ales de când m-ai abandonat pe coridor şi m-ai lăsat să găsesc singură drumul spre camera mea.

— Şi în schimb ai găsit drumul spre dormitorul lui Jem?

— A auzit vioara, explică Jem. Exersam.

— Înfiorătoare scârţâieli, nu-i aşa? o întrebă Will pe Tessa. Nu ştiu cum de pisicile din vecini n-o iau la goană de fiecare dată când exersează el.

— Mie mi s-a părut frumos.

— Asta pentru că exact aşa a fost, încuviinţă Jem.

Will arătă cu degetul, acuzator, înspre ei.

— V-aţi aliat împotriva mea. Aşa va fi de-acum încolo? Eu voi fi cel exclus? Dumnezeule, va trebui să mă împrietenesc cu Jessamine.

— Jessamine nu te poate suferi, spuse Jem.

— Atunci, cu Henry.

— Henry o să-ţi dea foc.

— Thomas, sugeră Will.

— Thomas, începu Jem - şi se încovoie, zguduit dintr-odată de un acces de tuse atât de puternic, încât alunecă de pe cufăr, căzând în genunchi.

Prea şocată pentru a se mişca, Tessa nu putu decât să se uite cum Will - a cărui stare de beţie expansivă păru să dispară într-o fracţiune de secundă - sări de pe pat şi îngenunche lângă Jem, punându-i o mână pe umăr.

— James, spuse el încet. Unde e?

Jem ridică o mână ca să-l îndepărteze. Corpul fragil îi era scuturat de gemete.

— Nu-mi trebuie… Sunt bine…

Tuşi din nou, şi câteva picături mici de culoare roşie se împrăştiară pe podea în faţa lui. Sânge.

Will îl strânse şi mai tare de umăr pe Jem; Tessa văzu cum i se albeau încheieturile.

— Unde e? Unde ai pus-o?

Jem făcu un semn uşor cu mâna spre pat.

— Pe… icni el. Pe poliţă… în cutie… cea din argint.

— O aduc eu, atunci, spuse Will pe cel mai blând ton cu putinţă. Rămâi aici!

— Ca şi când m-aş duce undeva.

Jem îşi şterse gura cu dosul mâinii; peste pecetea ochiului deschis apărură dâre de sânge.

Ridicându-se în picioare, Will se întoarse - şi o văzu pe Tessa. Pentru o clipă, păru pur şi simplu uimit, de parcă ar fi uitat că era acolo.

— Will… şopti ea. Pot să…

— Vino cu mine!

Luând-o de braţ, Will o conduse, blând, spre uşa deschisă. O împinse pe coridor, postându-se în faţa ei ca să nu mai vadă ce se întâmpla în cameră.

— Noapte bună, Tessa!

— Dar tuşeşte cu sânge, protestă ea cu o voce scăzută. Poate că ar trebui să o chem pe Charlotte...

— Nu!

Will se uită peste umăr, apoi din nou la Tessa. Se aplecă spre ea şi-i puse o mână pe umăr. Ea simţi apăsarea fiecărui deget. Erau suficient de aproape încât să poată simţi şi mirosul de aer de noapte din pielea lui, mirosul de metal, şi de fum, şi de ceaţă. Era ceva ciudat în felul în care mirosea, dar nu putea să spună exact ce anume.

Will adăugă în şoaptă.

— Are leacuri. O să i le dau eu. Dar nu e nevoie ca Charlotte să ştie.

— Dar dacă e bolnav...

— Te rog, Tessa - în ochii albaştri ai lui Will se citea o rugăminte insistentă. Ar fi mai bine dacă n-ai spune nimic în legătură cu treaba asta.

Cumva, Tessa îşi dădu seama că n-ar fi putut să spună nu.

— Eu... bine.

— Mulţumesc.

Will ridică mâna de pe umărul ei şi îi atinse obrazul - atât de uşor, încât aproape crezu că îşi imaginase lucrul acesta. Prea uimită ca să mai spună ceva, tăcu, iar el închise uşa. Când auzi zăvorul tras, îşi dădu seama de ce i se păruse ceva ciudat la Will când se aplecase spre ea. Deşi spusese că fusese plecat toată noaptea la băut, deşi pretinsese chiar că cineva îi spărsese o cană cu gin în cap, nu se simţise nici urmă de miros de alcool dinspre el.

Tessa nu reuşi să adoarmă din nou decât peste mult timp. Stătea întinsă pe pat, trează, cu *Codexul* deschis

lângă ea şi cu îngerul mecanic ticăindu-i la piept, privind modelele trasate pe tavan de lumina lămpii.

Tessa stătea în picioare, uitându-se la imaginea ei din oglinda de deasupra mesei de toaletă, în timp ce Sophie îi încheia rochia la spate. În lumina dimineţii, care se strecura prin ferestrele înalte, arăta foarte palidă, iar cearcănele de sub ochi erau foarte evidente.

Nu fusese niciodată o persoană care să se privească mult timp în oglindă. Câte o privire rapidă, pentru a vedea dacă părul îi era aranjat şi dacă nu cumva avea pete pe haine. Acum nu-şi mai putea lua ochii de la acea siluetă subţire, cu chipul palid, din oglindă. Părea să se clatine în timp ce se uita la ea, ca o reflexie în apă, ca vibraţiile care o cuprindeau înainte de Transformare. Acum, că purtase alte chipuri, că văzuse cu alţi ochi, cum ar mai fi putut vreodată să spună care chip era cu adevărat al ei, chiar dacă acesta îi fusese dat la naştere? Când se Transforma înapoi în ea însăşi, cum avea să ştie că nu existau nişte mici schimbări în fiinţa ei, ceva care s-o facă să nu mai fie cine era? Sau nu conta foarte mult cum arăta? Oare chipul ei nu era nimic mai mult decât o mască de carne, irelevantă pentru adevărata ei fiinţă?

O vedea şi pe Sophie reflectată în oglindă; faţa ei era întoarsă, aşa încât în oglindă se vedea obrazul cu cicatrice. La lumina zilei arăta şi mai îngrozitor. Era ca şi cum ai fi privit o pictură minunată sfâşiată cu un cuţit. Tessa ardea de nerăbdare s-o întrebe ce se întâmplase, dar ştia că nu se cădea. În schimb, îi spuse:

— Îţi mulţumesc foarte mult că mă ajuţi cu rochia.

— Îmi face plăcere să vă servesc, domnişoară, răspunse Sophie pe un ton fără inflexiuni.

— Am vrut numai să întreb... începu Tessa, iar Sophie încremeni.

Crede că am de gând s-o întreb despre faţa ei, se gândi ea. Spuse cu voce tare:

— Felul în care i-ai vorbit aseară lui Will, pe coridor.

Sophie râse. Un râs scurt, dar adevărat.

— Mi se permite să-i vorbesc domnului Herondale oricum vreau eu, oricând vreau eu. Este una dintre condiţiile în care am fost angajată.

— Charlotte te lasă să-ţi stabileşti propriile condiţii?

— Pur şi simplu nu poate oricine să lucreze la Institut, explică Sophie. Trebuie să ai măcar puţină Vedere. Agatha o are, la fel şi Thomas. Doamna Branwell m-a acceptat de îndată ce a aflat că şi eu am darul Vederii; zicea că a căutat multă vreme o slujnică pentru domnişoara Jessamine. Totuşi, m-a avertizat în legătură cu domnul Herondale, zicându-mi că cel mai probabil va fi obraznic cu mine, şi prea familiar. A zis că şi eu pot să-i răspund pe acelaşi ton, că nimeni n-o să se supere.

— Cineva trebuia să fie obraznic cu el. Pentru că el e destul de obraznic cu toată lumea.

— Desigur că aşa a gândit şi doamna Branwell.

Sophie îi zâmbi Tessei în oglindă; era absolut încântătoare când zâmbea, se gândi Tessa, cu sau fără cicatrice.

— Îţi place de Charlotte, nu-i aşa? zise ea. Chiar pare nemaipomenit de amabilă.

Sophie ridică din umeri.

— În fosta casă în care am lucrat, doamna Atkins - aşa se numea menajera - obişnuia să ţină cont de toate lumânările pe care le foloseam, de fiecare bucăţică de săpun pe care o aveam. Trebuia să folosim săpunul până nu mai rămânea decât o fărâmă, înainte să ne dea o altă bucată. Dar doamna Branwell îmi dă săpun ori de câte ori vreau.

Spuse acest lucru ca şi când ar fi fost o mărturie fermă cu privire la caracterul lui Charlotte.

— Presupun că au o mulţime de bani aici, la Institut, zise Tessa, gândindu-se la mobilierul minunat şi la grandoarea locului.

— Poate. Dar am refăcut destule rochii pentru doamna

Branwell ca să ştiu că nu cumpără altele noi.

Tessa se gândi la rochia albastră pe care o purtase Jessamine în seara precedentă la cină.

— Dar domnişoara Lovelace?

— Ea are banii ei, spuse Sophie pe un ton misterios, plecând de lângă Tessa. Gata. Acum puteţi fi văzută.

Tessa zâmbi.

— Mulţumesc, Sophie.

Când ajunse în sufragerie, ceilalţi erau deja în toiul micului dejun - Charlotte, într-o rochie cenuşie, îşi ungea cu gem o felie de pâine prăjită; Henry, pe jumătate ascuns în spatele unui ziar; iar Jessamine ciugulea elegant dintr-un vas cu cereale. Will avea în farfurie un morman de ouă cu şuncă şi scormonea prin ele cu hărnicie, deşi Tessa nu putu să se abţină să nu remarce că era ceva neobişnuit pentru cineva care pretindea că fusese toată noaptea la băut.

— Tocmai vorbeam despre tine, îi zise Jessamine în timp ce se aşeza, şi îi împinse un coş din argint, cu pâine prăjită. Pâine prăjită?

Ridicându-şi furculiţa, Tessa se uită de jur împrejurul mesei, nerăbdătoare.

— Cum rămâne cu mine?

— Ce să facem cu tine, desigur. Cei din Lumea de Jos nu pot locui la nesfârşit în Institut, zise Will. Eu zic să o vindem ţiganilor de pe Hampstead Heath, adăugă el, întorcându-se spre Charlotte. Am auzit că ei cumpără femei slabe, şi mârţoage.

— Will, termină!

Charlotte îşi ridică privirea din farfurie.

— E ridicol.

Will se rezemă de spătarul scaunului.

— Ai dreptate. N-ar cumpăra-o niciodată. Prea sfrijită.

— Ajunge, spuse Charlotte. Domnişoara Gray va rămâne aici. Dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru că

suntem în mijlocul unei investigaţii, iar prezenţa ei este necesară. Am transmis deja un mesaj către Conclav, le-am spus că o ţinem aici până când se elucidează chestiunea asta legată de clubul Pandemonium, iar fratele ei este găsit. Henry, nu e corect aşa?

— Ba da, zise Henry punând ziarul jos. Chestioara asta cu Pandemonium e o prioritate de prim rang. Absolut.

— Aţi face mai bine să-i spuneţi şi lui Benedict Lightwood, zise Will. Ştiţi cum e el.

Charlotte păli uşor, iar Tessa se întrebă cine ar fi putut să fie Benedict Lightwood.

— Will, aş vrea ca astăzi să mergi din nou la casa Surorilor Întunecate. Acum e părăsită, dar mai merită o ultimă cercetare. Şi vreau să-l iei şi pe Jem cu tine...

Auzind acestea, veselia de pe chipul lui Will dispăru.

— Se simte suficient de bine?

— Se simte destul de bine.

Vocea nu era a lui Charlotte. Era a lui Jem - intrase în încăpere în linişte şi stătea în picioare lângă bufet, cu braţele încrucişate la piept. Nu mai era la fel de palid ca în noaptea precedentă, iar jiletca roşie pe care o purta îi aducea puţină culoare şi în obraji.

— De fapt, e gata când sunteţi şi voi.

— Ar trebui să iei micul dejun mai întâi, spuse Charlotte, grijulie, împingându-i platoul cu şuncă.

Jem se aşează şi îi zâmbi Tessei.

— A, Jem, dânsa este domnişoara Gray. E...

— Am făcut cunoştinţă, spuse Jem liniştit, iar Tessa simţi că se înroşeşte uşor la faţă.

Nu se putu abţine să nu-l privească fix în timp ce lua o bucată de pâine şi o ungea cu unt. Părea greu de imaginat ca cineva cu o înfăţişare atât de diafană să mănânce pâine prăjită.

Charlotte părea încurcată.

— V-aţi cunoscut?

— Am întâlnit-o pe Tessa pe coridor noaptea trecută şi

m-am prezentat. Cred că e posibil s-o fi speriat puţin.

Privirea lui o întâlni pe a Tessei, de cealaltă parte a mesei. Ochii şi argintii scânteiau vesel.

Charlotte ridică din umeri.

— Foarte bine, atunci. Aş vrea să mergi şi tu cu Will. Între timp, domnişoară Gray, astăzi...

— Spune-mi Tessa, zise ea. Aş prefera ca toată lumea să-mi spună la fel.

— Bine, Tessa, zise Charlotte zâmbind uşor. Henry şi cu mine îi vom face o vizită domnului Axel Mortmain, patronul fratelui tău, să vedem dacă el sau vreunul dintre angajaţii lui au vreo informaţie legată de locul unde s-ar putea afla fratele tău.

— Îţi mulţumesc.

Tessa era surprinsă. Spuseseră că aveau să-l caute pe fratele ei, şi chiar o făceau. Nu se aşteptase la asta.

— Am auzit de Axel Mortmain, zise Jem. E un taipan[15], unul dintre marii oameni de afaceri din Shanghai. Firma lui a avut birouri în Bund[16].

— Da, spuse Charlotte, ziarele susţin că a făcut avere din importurile de mătase şi ceai.

— Hmm, spuse Jem încet, dar era ceva strident în vocea lui. A făcut avere din opiu. La fel ca toată lumea. Cumpărând opiu din India, trimiţându-l pe mare, către Canton, şi schimbându-l pe alte mărfuri.

— Dar încă nu încălca legea, James.

Charlotte împinse ziarul peste masă, spre Jessamine.

— Între timp, Jessie, poate că tu şi cu Tessa aţi putea să parcurgeţi ziarul şi să notaţi orice ar putea fi de folos investigaţiei sau ar merita o privire mai atentă.

Jessamine se feri de ziar ca şi cum ar fi fost un şarpe.

— O doamnă nu citeşte ziarul. Poate doar paginile mondene sau ştirile legate de teatru. Nu mizeria asta.

— Dar tu nu eşti o doamnă, Jessamine... zise Charlotte.

---

15 În China, un *taipan* este un om de afaceri străin.

16 Zonă din districtul Huangpu din China.

— Vai de mine! zise Will. Asemenea adevăruri crude, dimineaţa devreme, nu fac bine la digestie.

— Vreau să spun, zise Charlotte corectându-se, că tu eşti în primul rând un vânător de umbre, şi apoi o doamnă.

— Vorbeşte în numele tău, zise Jessamine, împingând scaunul în spate şi cu obrajii coloraţi brusc într-o nuanţă alarmantă de roşu. Ştii, zise ea, nu m-aş fi aşteptat să observi, dar pare limpede că Tessa nu are de îmbrăcat decât rochia aia roşie, îngrozitoare, a mea, care nu i se potriveşte. Nici mie nu mi se mai potriveşte, iar ea e mai înaltă decât mine.

— N-ar putea Sophie... spuse Charlotte încet.

— O rochie poate fi strâmtată. Dar e cu totul altceva să o faci de două ori mai mare decât a fost. Zău, Charlotte, pufni Jessamine, exasperată. Cred că ar trebui să mă laşi s-o duc pe biata Tessa în oraş ca să-i cumpăr ceva haine noi. Altminteri, prima dată când o să inspire mai adânc, rochia o să crape.

Will păru interesat.

— Cred că ar trebui să încerce chestia asta acum şi să vedem ce se întâmplă.

— Ah, zise Tessa, confuză.

De ce se purta Jessamine brusc aşa de amabil cu ea, când cu numai o zi în urmă fusese atât de ţâfnoasă?

— Nu, chiar nu trebuie.

— Ba da, spuse Jessamine, pe un ton ferm.

Charlotte dădu din cap.

— Jessamine, atâta timp cât locuieşti în Institut, eşti una dintre noi şi trebuie să contribui.

— Tu eşti cea care insistă că trebuie să-i primim pe locuitorii Lumii de Jos care au probleme, să-i hrănim şi să-i adăpostim, zise Jessamine. Sunt aproape convinsă că asta include şi îmbrăcămintea. Deci vezi, contribui şi eu, la cheltuielile de întreţinere a Tessei.

Henry se aplecă peste masă către soţia lui.

— Mai bine ai lăsa-o să facă ce vrea, o sfătui el. Îţi aduci

aminte când ai încercat ultima dată s-o obligi să sorteze pumnalele în încăperea armelor, iar ea le-a folosit ca să taie toată lenjeria?

— Aveam nevoie de lenjerie nouă, zise Jessamine, impasibilă.

— Ah, bine, fie! se răsti Charlotte. Sincer, uneori mă aduceţi la disperare cu toţii.

— Eu ce-am făcut? întrebă Jem. Eu de-abia am sosit.

Charlotte îşi cufundă faţa în palme. În timp ce Henry o bătu pe umăr şi îi şopti ceva ca s-o liniştească, Will se aplecă spre Jem, prin faţa Tessei, ignorând-o complet.

— N-ar trebui să plecăm acum?

— Să-mi termin ceaiul mai întâi, zise Jem. În orice caz, nu înţeleg de ce te grăbeşti. N-ai spus că locul n-a mai fost folosit de mult drept bordel?

— Vreau să mă întorc înainte să se întunece, zise Will.

Stătea aplecat aproape în poala Tessei, iar ea îi simţea vag mirosul pielii şi un iz de metal care părea să i se fi întipărit în păr şi pe piele.

— În seara asta am o misiune în Soho, cu o persoană atractivă.

— Dumnezeule, zise Tessa în ceafa lui. Dacă o să continui să te întâlneşti cu Nigel Cel-cu-şase-degete, o să se aştepte să-l ceri în căsătorie.

Jem se înecă cu ceaiul.

Ziua petrecută cu Jessamine începu la fel de prost cum se aşteptase Tessa. Traficul era îngrozitor. Oricât de aglomerat ar fi fost New Yorkul, nimic nu se compara cu aglomeraţia de nedescris de pe Strand, din mijlocul zilei. Trăsurile rulau una lângă alta laolaltă cu cărucioarele vânzătorilor ambulanţi pline ochi cu fructe şi legume; femei cu şaluri şi ducând coşuri largi pline de flori coborau şi urcau pe trotuare, încercând să atragă atenţia oamenilor din trăsurile în mers; iar cabrioletele se opreau în mijlocul traficului, astfel încât conducătorii lor să poată striga unii

la alţii pe geam. Acest zgomot se adăuga la îngrozitoarea zarvă deja existentă - vânzătorii de îngheţată strigând „Hokey-pokey, un penny cupa”, băieţii care vindeau ziare, ţipând în gura mare titlurile zilei, şi, undeva, cântecul unei flaşnete. Tessa se întreba cum de nu surziseră toţi cei care locuiau şi munceau în Londra.

În timp ce privea pe fereastră, o femeie în vârstă, ducând o cuşcă mare din metal plină cu păsări colorate care se zbăteau, se apropie de trăsura lor. Femeia îşi întoarse capul, iar Tessa văzu că avea pielea la fel de verde ca penele papagalului, ochii mari şi negri ca ai unei păsări, iar părul, o grămadă de pene multicolore. Tresări, iar Jessamine, urmărindu-i privirea, se încruntă.

— Trage perdelele, zise ea. Aşa, n-o să mai intre praf.

Şi, întinzându-se peste Tessa, Jessamine chiar trase perdelele.

Tessa se uită la ea. Micuţa gură a lui Jessamine se strânsese pungă.

— Ai văzut… zise Tessa.

— Nu, răspunse Jessamine, aruncându-i o privire „ucigătoare”, ca cele despre care citea ea în romane.

Tessa se uită repede în altă parte.

Lucrurile nu se îmbunătăţiră nici când ajunseră, în sfârşit, în cartierul modei, West End. Lăsându-l pe Thomas să aştepte răbdător la trăsură, Jessamine o trăgea pe Tessa prin saloanele de croitorie, privind model după model, aşteptând în picioare ca cea mai drăguţă dintre vânzătoare să le prezinte. O doamnă adevărată n-ar fi permis ca o rochie care fusese purtată de o străină să-i atingă pielea. În fiecare magazin, ea îşi dădea diverse nume şi poveşti false; în fiecare magazin, proprietarii păreau încântaţi de înfăţişarea şi de evidenta ei bogăţie şi nu ştiau cum să o servească mai repede. Tessa, pe care lumea de obicei o ignora, se furişa în câte un colţ, pe jumătate moartă de plictiseală.

Într-un salon, pozând în tânără văduvă, Jessamine chiar

examină modelul unei rochii de doliu, neagră, din crep şi dantelă. Tessa se gândi că iar fi pus foarte bine în evidenţă tenul ei blond palid.

— Aceasta v-ar veni absolut minunat, şi ar fi imposibil să nu reuşiţi să încheiaţi o nouă căsătorie avantajoasă, spuse croitoreasa făcându-i conspirativ cu ochiul. De fapt, ştiţi cum numim acest model? „A doua capcană”.

Jessamine chicoti, croitoreasa zâmbi larg, iar Tessei îi trecu prin minte că ar putea să alerge în stradă şi să se arunce sub o trăsură de piaţă. Ca şi când i-ar fi observat plictiseala, Jessamine o privi cu un zâmbet condescendent.

— De asemenea, caut câteva rochii pentru verişoara mea din America, zise ea. Hainele de acolo sunt pur şi simplu oribile. E slabă băţ, ceea ce nu o ajută, dar sunt sigură că puteţi să faceţi ceva pentru ea.

Croitoreasa clipi ca şi când abia atunci o observa pe Tessa, şi probabil că aşa şi era.

— Aţi dori să alegeţi un model, doamnă?

Vârtejul care urmă fu ca o revelaţie pentru Tessa. În New York, mătuşa ei îi cumpărase haine - costume de gata care trebuiseră modificate ca să i se potrivească, şi întotdeauna din materiale ieftine în nuanţe plicticoase de cenuşiu-închis sau de bleumarin. Nu ştiuse niciodată până atunci, aşa cum ştia acum, că albastrul era o culoare care i se potrivea şi-i scotea în evidenţă ochii albaştri-cenuşii, sau că ar fi trebuit să poarte trandafiriu, ca să dea puţină culoare obrajilor. În timp ce i se luau măsurile, în paralel cu o discuţie năucitoare despre rochii de prinţesă, corsete şi un anume domn Charles Worth, Tessa stătea în picioare, privindu-şi chipul în oglindă şi aşteptându-se oarecum ca trăsăturile să înceapă să-i alunece şi să se schimbe, să capete alte forme. Dar rămase ea însăşi, iar la sfârşit avea patru noi rochii pe comandă, care urmau să fie livrate pe parcursul săptămânii - una roz, una galbenă, una în dungi alb cu albastru cu nasturi de os şi una din mătase auriu cu

negru -, precum şi două jachete, una cu manşete din tul[17] scump, brodat cu mărgele.

— Cred că s-ar putea să arăţi chiar drăguţă în această ultimă ţinută, zise Jessamine în timp ce urcau înapoi în trăsură. E uimitor ce poate să facă moda.

Tessa numără în gând până la zece înainte să-i răspundă.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru toate, Jessamine. Acum ne întoarcem la Institut?

La uzul acestor cuvinte, strălucirea de pe chipul lui Jessamine dispăru. *Chiar urăşte locul ăla*, se gândi Tessa, mai confuză ca niciodată. Ce era atât de îngrozitor în legătură cu Institutul? Desigur că însuşi scopul pentru care exista era suficient de ciudat, dar Jessamine trebuia să se fi obişnuit cu ideea până acum. Şi ea era o vânătoare de umbre, ca şi ceilalţi.

— E o zi aşa de frumoasă, zise Jessamine, şi n-ai văzut mare lucru din Londra. Cred că o plimbare în Hyde Park e binevenită. Şi după aceea am putea să mergem la Gunther’s şi să-l rugăm pe Thomas să ne ia câte o îngheţată!

Tessa se uită pe fereastră. Cerul era înnorat şi cenuşiu, traversat de câteva dungi de albastru, acolo unde norii se răzleţeau. La New York, o astfel de zi n-ar fi fost în nici un caz considerată frumoasă, dar Londra părea să aibă standarde diferite pentru vreme. În plus, îi era datoare lui Jessamine şi în mod clar, acesta era ultimul lucru din lume pe care ea ar fi vrut să-l facă, să se întoarcă acasă.

— Ador parcurile, zise Tessa.

Jessamine aproape că zâmbi.

— Nu i-ai spus domnişoarei Gray despre roţile dinţate, zise Henry.

Charlotte îşi ridică privirea din notiţele ei şi oftă.

[17] tul - țesătură de mătase, de bumbac sau din fire sintetice foarte fină și străvezie, alcătuită din ochiuri rotunde sau poligonale.

Avusese întotdeauna o problemă cu faptul că, deşi ceruse de mai multe ori încă una, Conclavul nu permitea Institutului să aibă decât o singură trăsură. Era frumoasă - o trăsură de piaţă -, iar Thomas era un birjar excelent. Dar asta însemna că, atunci când vânătorii de umbre de la Institut plecau separat, cum se întâmpla astăzi, Charlotte trebuia să împrumute o trăsură de la Benedict Lightwood, care nu era nici pe departe favoritul ei. Şi singura trăsură pe care el era dispus să i-o împrumute era mică şi deloc confortabilă. Bietul Henry, care era atât de înalt, se lovea la cap de acoperişul scund.

— Nu, spuse ea. Biata fată, părea şi-aşa destul de zăpăcită. N-am putut să-i spun că dispozitivele mecanice pe care le-am găsit în pivniţă au fost fabricate de compania care-l angajase pe fratele ei. E atât de îngrijorată pentru el! Nu cred c-ar fi suportat ideea.

— Poate că nu înseamnă nimic, dragă, îi aminti Henry. Mortmain and Company fabrică cea mai mare parte din maşinăriile utilizate în Anglia. Mortmain e un adevărat geniu. Sistemul lui patentat pentru producerea rulmenţilor...

— Da, da - Charlotte încercă să-şi ascundă nerăbdarea din voce. Şi poate că ar fi trebuit să-i spunem. Dar am considerat că e mai bine să vorbim mai întâi cu domnul Mortmain şi să adunăm cât mai multe păreri. Ai dreptate. S-ar putea ca el să nu ştie nimic şi să nu prea aibă de-a face una cu cealaltă. Dar, Henry, ar fi totuşi o coincidenţă. Şi nu-mi prea plac coincidenţele.

Privi din nou la notiţele despre Axel Mortmain. El era singurul (şi probabil, deşi notiţele nu menţionau, *ilegitimul*) fiu al doctorului Hollingworth Mortmain, care, în numai câţiva ani, se ridicase de la poziţia modestă de chirurg pe un vas care făcea comerţ în China la aceea de negustor bogat, cumpărând şi vânzând condimente şi zahăr, mătase şi ceai, şi - nu se menţiona, dar Charlotte era de acord cu Jem asupra chestiunii - probabil opiu. Când

doctorul Mortmain murise, fiul său, Axel, la numai douăzeci de ani, moştenise averea acestuia, pe care o investise imediat în construirea unei flote de vase mai rapide şi mai aerodinamice decât toate celelalte care brăzdau mările. În zece ani, tânărul Mortmain dublase, apoi înmulţise de patru ori avuţiile tatălui său.

În ultimii ani se retrăsese din Shanghai la Londra, îşi vânduse vasele comerciale, şi folosise banii pentru a construi o mare companie care producea dispozitivele mecanice necesare la fabricarea ceasornicelor, de la ceasuri de buzunar la pendule. Era un om foarte înstărit.

Trăsura trase în faţa unui şir de case albe cu terasă şi cu ferestre înalte care dădeau spre scuar. Henry scoase capul pe geam şi citi numărul de pe o plăcuţă din alamă fixată pe stâlpul unei porţi.

— Aici trebuie să fie, spuse el dând să deschidă portiera trăsurii.

— Henry, zise Charlotte, punându-i o mână pe braţ. Henry, insist să-ţi aminteşti ce am vorbit de dimineaţă, da?

El zâmbi trist.

— O să-mi dau silinţa să nu te stânjenesc sau să te încurc în timpul investigaţiei. Sincer, uneori mă întreb de ce mă iei cu tine în asemenea misiuni. Ştii că sunt un nătărău când vine vorba de oameni.

— Nu eşti un nătărău, Henry, zise Charlotte cu blândeţe.

Îi atinse faţa cu mâna, îl mângâie şi îi dădu părul pe spate, ca să-l liniştească. Dar se abţinu. Ştia - fusese sfătuită de multe ori - că nu trebuie să forţeze nota cu Henry, cu afecţiunea pe care el probabil n-o voia.

Lăsând trăsura în grija birjarului familiei Lightwood, urcară scările şi sunară la uşă; le deschise un lacheu în livrea bleumarin şi cu o expresie aspră.

— Bună dimineaţa, spuse el brusc. Pot să îndrăznesc să vă întreb care este treaba dumneavoastră aici?

Charlotte privi pieziş spre Henry, care se uita visător peste umărul lacheului. Indiferent la ce se gândea - roţi

dinţate, angrenaje şi dispozitive, fără îndoială -, cu siguranţă nu avea legătură cu situaţia de faţă. Oftând, ea spuse:

— Eu sunt doamna Gray, iar dânsul este soţul meu, domnul Henry Gray. Suntem în căutarea unui văr de-al nostru - un tânăr pe nume Nathaniel Gray. N-am mai primit veşti de la el de aproape şase săptămâni. El este, sau era, unul dintre angajaţii domnului Mortmain...

Pentru o clipă - deşi totul ar fi putut fi doar în imaginaţia ei - crezu că vede ceva, o urmă de stânjeneală în ochii lacheului.

— Domnul Mortmain deţine o companie destul de mare. Nu vă puteţi aştepta să ştie unde locuiesc toţi cei care lucrează pentru el. Ar fi imposibil. Poate că ar trebui să întrebaţi la poliţie.

Charlotte făcu ochii mari. Înainte să plece de la Institut, îşi trasase pe partea interioară a braţelor runele persuasiunii. Rareori se găseau mundani care să fie complet insensibili la influenţa acestora.

— Am întrebat, dar se pare că ei nu progresează deloc în legătură cu acest caz. Vedeţi dumneavoastră, e îngrozitor, şi suntem aşa de îngrijoraţi în legătură cu Nate! Dac-am putea să vorbim o clipă cu domnul Mortmain.

Văzând că lacheul încuviinţează din cap, Charlotte se relaxă.

— Îl voi anunţa pe domnul Mortmain despre vizita dumneavoastră, zise el, dându-se înapoi pentru a le permite să intre. Vă rog să aşteptaţi în vestibul.

Părea uimit, ca şi când l-ar fi surprins chiar şi pe el că încuviinţase.

Deschise uşa larg, iar Charlotte şi Henry îl urmară. Deşi lacheul nu-i oferi lui Charlotte nici un scaun - o lipsă de politeţe pe care ea o puse pe seama stării de confuzie create de runele persuasiunii -, luă, totuşi, haina şi pălăria lui Henry, şi mantia lui Charlotte, iar apoi îi lăsă singuri pe cei doi, care se uitau curioşi în jur.

Încăperea era înaltă, dar fără ornamente. Lipseau, de asemenea, peisajele pastorale la care te-ai fi aşteptat, şi portretele de familie. În schimb, din tavan atârnau nişte bucăţi de mătase pe care erau pictate caractere chinezeşti aducătoare de noroc; un platou indian din argint lucrat manual, rezemat într-un colţ; iar pe pereţi, nişte schiţe în peniţă ale unor puncte de atracţie faimoase. Charlotte recunoscu muntele Kilimanjaro, piramidele egiptene, Taj Mahal-ul, şi o porţiune din Marele Zid Chinezesc. Mortmain era în mod cert un om care călătorise mult şi care se mândrea cu acest lucru.

Charlotte se întoarse şi se uită la Henry, vrând să vadă dacă remarca aceleaşi lucruri, dar el privea în gol spre scări, cufundat din nou în gânduri; nu mai avu timp să spună nimic, pentru că lacheul apăru din nou, cu un zâmbet plăcut pe chip.

— Poftiţi, vă rog, pe aici.

Henry şi Charlotte îl urmară până la capătul coridorului, unde le deschise o uşă din stejar lustruit şi-i pofti să intre înaintea lui. Ajunseră într-un birou mare, cu ferestre largi care dădeau spre scuar. Draperiile de culoare verde-închis erau trase, pentru a lăsa lumina să pătrundă, iar prin ochiurile de sticlă Charlotte vedea trăsura lor împrumutată, aşteptându-i lângă trotuar - calul mânca ceva dintr-o traistă, iar birjarul stătea pe capră citind un ziar. Pe partea cealaltă a străzii, ramurile înverzite ale copacilor se mişcau în vânt, un umbrar de smarald, dar nu se auzea nici un zgomot. Ferestrele blocau toate sunetele, aşa că în încăpere nu se auzea nimic în afară de ticăitul slab al unui ceas de perete pe care era gravat cu litere de aur MORTMAIN AND COMPANY.

Mobila era de culoare închisă, dintr-un lemn masiv cu fibre, iar pe pereţi erau capete de animale - un tigru, o antilopă şi un leopard - şi mai multe peisaje străine. În mijlocul încăperii se găsea un birou imens din mahon, pe care erau aranjate perfect mai multe teancuri de foi,

fiecare turtit de câte un angrenaj masiv din alamă. Într-un colţ al biroului era un glob pământesc fixat într-un suport de alamă, cu legenda: GLOBUL PĂMÂNTESC AL LUI WYLD[18], CU CELE MAI RECENTE DESCOPERIRI, ţările aflate sub dominaţia imperiului britanic fiind conturate într-o nuanţă de roşu-deschis. Charlotte găsise întotdeauna că experienţa de a examina globuri mundane era ciudată. Lumea lor nu avea aceeaşi formă ca cea pe care o ştia ea.

La birou stătea un bărbat, care se ridică în picioare când intrară. Avea o figură mică şi vie, un bărbat de vârstă mijlocie cu părul încărunţit, cum era de aşteptat, la tâmple. Pielea sa părea aspră de vânt, ca şi când ar fi stat mult timp afară, pe vreme rea. Ochii îi erau de un cenuşiu foarte deschis, iar expresia, foarte plăcută; în ciuda hainelor elegante ce păreau scumpe, era uşor să ţi-l imaginezi pe puntea unui vas, scrutând depărtările.

— Bună ziua, spuse el. Walker mi-a spus că-l căutaţi pe domnul Nathaniel Gray?

— Da, zise Henry, spre surprinderea lui Charlotte.

Henry vorbea foarte rar într-o conversaţie cu oameni străini. Ea se întrebă dacă iniţiativa avea ceva de-a face cu schiţele de pe birou, care păreau complicate. Henry le privea cu nesaţ, de parcă ar fi fost mâncare.

— Ştiţi, suntem verii lui.

— Vă mulţumim că vă răpiţi puţin timp ca să staţi de vorbă cu noi, domnule Mortmain, adăugă repede Charlotte. Ştim că a fost unul dintre angajaţii dumneavoastră, unul dintre zecile...

— Sutele, zise domnul Mortmain - avea o voce plăcută de bariton, care pe moment sună foarte amuzată. E adevărat că nu-i ştiu pe toţi. Dar chiar îmi amintesc de domnul Gray. Deşi, trebuie să spun, nu-mi aduc aminte dacă a menţionat vreodată că are veri care sunt vânători de umbre.

---

18 Marele Glob al lui Wyld construit de James Wyld, un distins cartograf, a fost o atracție în Leichester Square, Londra, între anii 1851 și 1862.

6
PĂMÂNT CIUDAT

De goblini[19] *toţi să ne ferim privirea,*
Iar frunzele să nu le fie cumpărate:
Căci cine ştie din ce ţărână ţi-au hrănit
Rădăcinile lor flămânde şi-nsetate?
- Christina Rossetti, „Piaţa goblinilor”

— Ştii, zise Jem, nu seamănă deloc cu modul în care mi-am imaginat eu că ar arăta un bordel.

Cei doi băieţi stăteau la intrarea clădirii pe care Tessa o numise Casa Întunecată, pe Whitechapel High Street. Arăta şi mai murdară, şi mai întunecată decât îşi amintea Will, ca şi când cineva ar fi acoperit-o cu un strat în plus de praf.

— Dar ce anume îţi imaginai, James? Doamnele nopţii făcând cu mâna de la balcoane? Statui nud împodobind intrarea?

— Presupun, zise Jem calm, că mă aşteptam la ceva care să arate mai puţin mohorât.

Will se gândea la acelaşi lucru la care se gândise şi când fusese pentru prima dată acolo. Copleşitoarea senzaţie pe care o aveai intrând în Casa Întunecată era că intrai într-un loc pe care nimeni nu l-ar fi putut socoti drept cămin. Ferestrele zăvorâte păreau unsuroase, draperiile erau trase, ponosite şi nespălate.

Will îşi suflecă mânecile.

---

19 În folclorul european, *goblinul* este o creatură rea și grotescă, sau un fel de fantomă rea, fiind o ființă ciudată ce are două vieți, una la nivel fizic și una la nivel spiritual, fiind astfel superioară oamenilor și putând să citească gândurile acestora.

— Probabil va trebui să dărâmăm uşa...

— Sau, spuse Jem întinzând mâna şi răsucind mânerul, poate că nu.

Uşa se deschise spre un paralelipiped întunecat.

— Asta-i pur şi simplu lene, zise Will.

Scoţând un pumnal de la centură, păşi precaut înăuntru, iar Jem îl urmă, strângând mânerul de jad al bastonului său. Atunci când era vorba de situaţii periculoase, aveau tendinţa să se invite reciproc să intre, deşi de obicei Jem prefera să rămână în ariergardă, pentru că Will uita mereu să-şi asigure şi spatele.

Uşa se trânti în urma lor, făcându-i prizonieri în încăperea slab luminată. Holul de la intrare arăta aproape la fel ca atunci când Will fusese pentru prima dată acolo - aceeaşi scară din lemn ducând în sus, aceeaşi podea din marmură, crăpată, dar încă elegantă, acelaşi aer îmbâcsit de praf.

Jem ridică mâna, iar lampa-vrăjitoarei se aprinse, speriind un grup de cărăbuşi. Aceştia o luară la goană pe podea, făcându-l pe Will să se strâmbe.

— Drăguţ loc în care să locuieşti, nu? Să sperăm că au mai lăsat şi altceva în urmă în afară de mizerie. Adrese unde să li se trimită corespondenţa, ceva membre desprinse de trup, o prostituată sau două.

— Mda... Poate, dacă suntem norocoşi, încă mai putem să luăm sifilis.

— Sau variola demonului, sugeră Will pe un ton vesel, încercând uşa de sub scări, care se deschise, pentru că, asemenea celei de la intrare, nu era încuiată. Variola demonului se găseşte întotdeauna.

— Variola demonului nu există.

— Ba da, dacă ai puţină credinţă, zise Will, dispărând în întunericul de sub scări.

Căutară împreună, cu meticulozitate, prin pivniţă şi prin încăperile de la parter, dar nu găsiră decât flecuşteţe şi praf. Din încăperea unde Tessa şi Will se luptaseră cu

Surorile Întunecate totul fusese îndepărtat; după o cercetare amănunţită, Will descoperi ceva pe perete, un fel de pată de sânge, dar nu părea să existe vreo sursă a acesteia, iar Jem se gândi că ar fi putut la fel de bine să fie şi vopsea.

Plecând din pivniţă, urcară şi descoperiră un coridor lung, cu uşi pe ambele părţi, care lui Will i se păru cunoscut. Pe aici alergase împreună cu Tessa. Intră în prima încăpere de pe dreapta, cea în care o găsise pe ea. Nici urmă de fata cu ochi sălbatici care-l lovise cu cana înflorată de pe lavoar. Încăperea era goală, pentru că mobila fusese dusă pentru cercetări în Oraşul Tăcut. Patru urme întunecate de pe podea indicau locul unde fusese cândva un pat.

La fel şi în celelalte încăperi. Will tocmai încerca fereastra într-una din camere, când îl auzi pe Jem strigându-l să vină repede; el era în ultima încăpere de pe partea stângă. Will se grăbi şi îl găsi pe Jem stând în picioare în mijlocul unei camere largi, pătrate, cu lampa-vrăjitoarei strălucindu-i în mână. Nu era singur. Acolo mai rămăsese o piesă de mobilier - un fotoliu tapiţat, pe care stătea o femeie.

Era tânără - probabil nu mai mare decât Jessamine - şi purta o rochie cu imprimeu ce părea ieftină, cu părul strâns într-un coc la ceafă. Era un păr castaniu-şoricesc, iar mâinile îi erau descoperite şi roşii. Ţinea ochii larg deschişi, privind fix în faţă.

— Îhh, spuse Will, prea surprins ca să mai spună şi altceva. E cumva...

— E moartă, zise Jem.

— Eşti sigur?

Will nu-şi putea lua privirea de la faţa femeii. Era palidă, dar n-avea paloarea unui cadavru, iar mâinile stăteau împreunate în poală, cu degetele uşor îndoite, nu ţepene ca ale unui mort. Se apropie de ea şi-i atinse braţul. Îl simţi rigid şi rece.

— Păi, nu prea-mi răspunde la avansuri, zise el mai vesel decât se simţea, aşa că *n-are cum* să nu fie moartă.

— Sau e o femeie cu gusturi bune şi înzestrată cu raţiune.

Jem îngenunche şi privi chipul femeii. Ochii ei de un albastru spălăcit, exoftalmici, priveau peste umărul lui, părând la fel de lipsiţi de viaţă ca ochii pictaţi.

— Domnişoară, zise el, şi îi atinse încheietura mâinii, vrând să-i ia pulsul.

Aceasta se mişcă, tresărind sub mâna lui, şi scoase un mormăit inuman.

Jem se ridică repede.

— Ce…

Femeia îşi ridică şi ea capul. Avea privirea încă pierdută, dar buzele i se mişcară, scoţând un sunet spart.

— Fereşte-te! strigă ea.

Vocea ei reverberă de jur-împrejurul încăperii, iar Will se dădu înapoi cu un ţipăt.

Vocea femeii semăna cu sunetele scoase de nişte roţi dinţate care se freacă unele de altele.

— Fereşte-te, nefilimule! Aşa cum tu îi nimiceşti pe alţii, la fel vei fi şi tu nimicit. Îngerul tău nu te poate proteja împotriva a ceea ce nici Dumnezeu şi nici diavolul n-au creat, o armată care n-a fost născută nici în Rai, şi nici în Iad. Fereşte-te de mâna omului! Fereşte-te!

Vocea ei deveni un urlet ascuţit, în timp ce corpul se mişca înainte şi înapoi, ca o păpuşă trasă de nişte sfori invizibile.

— FEREŞTE-TE FEREŞTE-TE FEREŞTE-TE FEREŞTE-TE…

— Dumnezeule, murmură Jem.

— FEREŞTE-TE! urlă femeia pentru ultima dată, iar apoi căzu la pământ cu membrele desfăcute, redusă brusc la tăcere.

Will se holbă, rămânând cu gura căscată.

— E cumva… zise el.

— Da, răspunse Jem. Cred că de data asta chiar e moartă.

Dar Will dădea din cap a neîncredere.

— Moartă. Ştii, *nu* prea cred.

— Dar atunci ce crezi?

În loc să-i răspundă, Will îngenunche lângă trupul ei. Îi atinse gâtul cu două degete şi-i întoarse uşor capul, până putu să-i privească faţa. Avea gura larg deschisă, iar ochiul drept privea fix în tavan. Cel stâng îi atârna pe obraz, prins de orbită printr-un fir de sârmă de cupru.

— Nu e nici vie, zise Will, dar nici moartă. Poate că e... e ca unul dintre dispozitivele lui Henry, cred, zise el atingându-i faţa. Cine ar fi putut să facă aşa ceva?

— Habar n-am. Dar ne-a numit nefilimi. Ştia ce suntem.

— Sau altcineva a vorbit. Nu-mi închipui că ea ştie *totul*. Cred că e o maşinărie, ca un ceas. Şi a stat, spuse Will ridicându-se. Oricum, cel mai bine ar fi s-o ducem la Institut. Henry o să vrea să arunce o privire.

Jem nu răspunse; se uita în jos la femeia de pe podea. Avea picioarele goale şi murdare, ieşindu-i de sub poalele rochiei. Prin gura deschisă zări strălucirea metalului din gâtlejul ei. Ochiul i se legăna sinistru de firul de cupru, în timp ce undeva, dincolo de ferestre, ceasornicul unei biserici bătea miezul zilei.

Odată ajunse în parc, Tessa începu să se relaxeze. De când venise la Londra, nu mai fusese într-un loc verde, liniştit; şi fu încântată la vederea ierbii şi a copacilor, deşi se gândi că acest parc nu era nici pe departe la fel de frumos ca Central Park din New York. Aici aerul nu era încărcat, ca în restul oraşului, iar cerul de deasupra căpătase o culoare aproape albastră.

Cât a durat plimbarea, Thomas le-a aşteptat pe fete la trăsură. Tessa o urma cuminte pe Jessamine, care nu se mai oprea din flecăreală. Mergeau spre o stradă largă, care, o informă Jessamine, se numea, în mod inexplicabil,

Rotten Row. În ciuda nefericitului nume, era, aparent, locul în care să vezi oameni şi să fii văzut. În centrul acestuia treceau bărbaţi şi femei călare, gătiţi, femeile cu vălurile fluturând şi cu râsete ce răsunau peste tot în aerul de vară. De-a lungul trotuarelor mişunau pietonii. Sub copaci erau montate scaune şi bănci, iar femeile ţineau în mână umbreluţe colorate şi sorbeau apă mentolată; lângă ele, gentlemeni cu favoriţi fumau, umplând aerul de mirosul tutunului care se amesteca cu cel al ierbii tăiate şi al cailor.

Deşi nimeni nu se oprea să le vorbească, Jessamine părea să ştie câte ceva despre fiecare - cine urma să se căsătorească, cine era în căutarea unui soţ, cine avea o aventură cu soţia lui cutare şi cutare, cunoscută de toată lumea. Era puţin ameţitor, iar Tessa se bucură când părăsiră această stradă, pentru a intra pe una mai îngustă, care ducea spre parc.

Jessamine îşi strecură braţul pe sub braţul Tessei şi o strânse uşor de mână.

— Nici nu ştii cât de uşurată sunt că în sfârşit mai e o altă fată prin preajmă, zise ea fericită. Adică, Charlotte e în regulă, dar e plictisitoare şi căsătorită.

— Dar Sophie?

Jessamine pufni.

— Sophie e slujnică.

— Am cunoscut fete care erau chiar amice cu slujnicele doamnelor, o contrazise Tessa.

Nu era chiar aşa. Ea doar citise despre asemenea fete, dar nu cunoscuse niciodată vreuna. Totuşi, potrivit romanelor, principala funcţie a slujnicei unei doamne era să te asculte în timp ce tu îţi vărsai amarul inimii legat de viaţa amoroasă tragică, şi din când în când să se îmbrace cu hainele tale şi să pretindă că eşti tu, ca să eviţi să fii prinsă de un bandit. Nu că Tessa şi-ar fi putut-o imagina pe Sophie făcând asta de dragul lui Jessamine.

— Dar *ai văzut* ce faţă are. Faptul că e hidoasă a făcut-o

şi mai acră. Slujnica unei doamne trebuie să fie drăguţă şi să vorbească franceza, iar Sophie nu stă prea bine cu lucrurile astea. I-am spus şi lui Charlotte, când a adus-o pe fata asta aici. Dar nu m-a ascultat. Niciodată nu mă ascultă.

— Nu pot să-mi închipui de ce, zise Tessa.

Cotiseră pe o alee îngustă care şerpuia printre copaci. Printre aceştia se putea zări râul sclipind, iar ramurile de deasupra se împleteau, alcătuind un umbrar care oprea strălucirea soarelui.

— Ştiu! Nici eu nu pot!

Jessamine se uită în sus, lăsând soarele care se strecura prin umbrar să-i danseze pe piele.

— Charlotte nu ascultă niciodată pe nimeni. Doar cu Henry se poartă întotdeauna ca o cloşcă. La urma urmelor, nici nu ştiu de ce s-a însurat cu ea.

— Presupun că din dragoste?

Jessamine pufni.

— Nimeni nu crede asta. Henry a vrut să aibă acces în Institut ca să poată lucra la micile lui experimente din pivniţă şi să nu trebuiască să lupte. Şi nu cred că i-a *păsat* că s-a căsătorit cu Charlotte - nu cred că a mai existat cineva cu care să fi vrut să se căsătorească - dar dacă Institutul ar fi fost condus de o altă femeie, s-ar fi însurat cu respectiva, spuse ea strâmbându-se. Şi mai sunt băieţii - Will şi Jem. Jem e destul de drăguţ, dar ştii şi tu cum sunt străinii. Nu sunt chiar demni de încredere, şi în fond sunt egoişti şi leneşi. Stă întotdeauna la el în cameră, pretinzând că e bolnav, refuzând să ajute cu ceva, continuă voioasă Jessamine, uitând aparent că Jem şi Will se duseseră să cerceteze Casa Întunecată, în timp ce ele se plimbau în parc. Şi *Will*. Destul de chipeş, dar în majoritatea timpului se poartă ca un nebun. Ca şi când ar fi fost crescut de sălbatici. N-are pic de respect pentru nimeni şi nimic, n-are nici cea mai mică noţiune despre cum se presupune că ar trebui să se comporte un

gentleman. Bănuiesc că e din cauză că e galez.

Tessa era nedumerită.

— Galez?

Ăsta e un lucru rău? era ea pe cale să adauge, dar Jessamine, gândindu-se că Tessa nu ştia despre originile lui Will, continuă încântată.

— O, da! Cu părul ăla negru al lui, sigur că da. Mama lui a fost galeză. Tatăl lui s-a îndrăgostit de ea şi asta a fost tot. A părăsit-o pe nefilimă. Poate că a aruncat o vrajă asupra lui, râse Jessamine. Ştii, au tot felul de vrăji şi obiecte ciudate în Ţara Galilor.

Tessa nu ştia.

— Ştii ce s-a întâmplat cu părinţii lui Will? Au murit?

— Presupun că da, altfel ar fi venit să-l caute, răspunse Jessamine încruntându-se. Îhh! Oricum, nu mai vreau să vorbesc despre Institut - se întoarse şi o privi pe Tessa. Probabil că te întrebi de ce am fost atât de drăguţă cu tine.

— Aăă...

Chiar se întrebase. În romane, fetele ca ea, fetele ale căror familii avuseseră bani cândva, dar apoi decăzuseră, erau adesea luate în grijă de protectori amabili şi bogaţi şi li se asigurau haine noi şi o bună educaţie. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu educaţia ei, se gândi Tessa. Mătuşa Harriet - fusese la fel de instruită ca orice altă guvernantă. Desigur, Jessamine nu semăna câtuşi de puţin cu doamnele mai în vârstă şi aproape sfinte din acele poveşti, ale căror acte de generozitate erau complet lipsite de egoism.

— Jessamine, ai citit vreodată *The Lamplighter*?

— Bine-nţeles că nu. Fetele n-ar trebui să citească romane, zise Jessamine pe tonul cuiva care recita ceva auzit în altă parte. În fine, domnişoară Gray, aş vrea să-ţi fac o propunere.

— Tessa, o corectă ea automat.

— Sigur, pentru că suntem deja cele mai bune prietene, spuse Jessamine, şi în curând vom fi chiar mai mult decât atât.

Tessa o privi nedumerită pe Jessamine.

— La ce te referi?

— După cum sunt convinsă că ţi-a spus odiosul de Will, părinţii mei, dragul meu tată şi draga mea mamă, au murit. Dar mi-au lăsat o sumă de bani deloc de neglijat. Banii au fost depuşi într-un cont, până voi împlini optsprezece ani, o chestiune de doar câteva luni. Desigur, înţelegi care e problema.

Tessa, care nu înţelegea care era problema, zise:

— Înţeleg?

— Eu nu sunt o vânătoare de umbre, Tessa. Dispreţuiesc tot ce e legat de nefilimi. N-am vrut niciodată să fiu ca ei, şi cea mai scumpă dorinţă a mea e să părăsesc Institutul şi să nu mai vorbesc niciodată cu nimeni din cei care locuiesc acolo.

— Dar am crezut că părinţii tăi au fost vânători de umbre...

— Nu trebuie să devii vânător de umbre dacă nu-ţi doreşti asta, spuse Jessamine cu duritate. Părinţii mei n-au făcut-o. Au părăsit Conclavul când erau foarte tineri. Mama şi-a spus întotdeauna, în mod foarte clar, părerea. N-a vrut niciodată să existe vânători de umbre prin preajma mea. A zis că în nici un caz nu şi-ar fi dorit o asemenea viaţă pentru o fată. Ar fi vrut alte lucruri pentru mine. Să intru în lumea bună, să o cunosc pe regină, să-mi găsesc un soţ bun şi să am nişte bebeluşi drăguţi. O *viaţă obişnuită* - rosti cuvintele cu un soi de foame sălbatică. Tessa, chiar acum, mai există în oraşul ăsta şi alte fete, alte fete de vârsta mea, care nu sunt la fel de drăguţe ca mine, dar care dansează şi flirtează şi râd şi prind în mreje soţi. Ele iau lecţii de franceză. Eu iau lecţii de limbi demonice, oribile. Nu e *corect*.

— Dar tot poţi să te căsătoreşti, răspunse Tessa, încurcată. Orice bărbat ar vrea...

— M-aş putea căsători cu un *vânător de umbre*, zise Jessamine scuipând cuvintele. Şi să trăiesc ca Charlotte,

trebuind să mă îmbrac ca un bărbat şi să lupt ca un bărbat. E dezgustător. Nouă, femeilor, nu ne este dat să ne comportăm aşa. Ci să fim graţioasele stăpâne în casele noastre minunate. Să le decorăm astfel încât să le placă soţilor noştri. Să le ridicăm moralul şi să-i mângâiem cu prezenţa noastră blândă şi angelică.

Vocea lui Jessamine nu suna nici blând, nici angelic, dar Tessa se abţinu să menţioneze acest lucru.

— Nu înţeleg cum eu…

Jessamine o strânse cu putere de braţ.

— Nu înţelegi? Tessa, pot să plec de la Institut, dar nu pot să locuiesc singură. N-ar fi respectabil. Poate dacă aş fi văduvă, dar nu sunt decât o fată. Nu se face. Dar dacă aş avea o companioană, o soră.

— Vrei să pretind că aş fi *sora* ta? chiţăi Tessa.

— De ce nu? spuse Jessamine, ca şi când ar fi fost cea mai rezonabilă sugestie din lume. Sau ai putea să fii verişoara mea din America. Da, asta ar merge. Deci înţelegi, adăugă ea, mai pragmatică, că nu prea ai unde altundeva să te duci, nu-i aşa? Sunt aproape sigură că am putea să facem rost de soţi imediat.

Pentru că începuse să o doară capul, Tessa îşi dori ca Jessamine să înceteze să vorbească de „făcut rost” de soţi ca şi când ar face rost de o răceală sau de o pisică dispărută de acasă.

— Te-aş putea prezenta celor mai deosebiţi oameni, continuă Jessamine. Am merge la baluri, la dineuri… - se întrerupse, privind în jur, brusc încurcată. Dar… unde suntem?

Tessa se uită şi ea în jur. Cărarea se îngustase. Acum era doar o cărăruie întunecată trecând pe sub copacii înalţi, cu trunchiuri răsucite. Nu mai vedea cerul şi nici nu mai auzea sunetele vocilor. Lângă ea, Jessamine se opri. Faţa i se crispă de teamă.

— Ne-am aventurat dincolo de cărare, şopti ea.

— Păi, putem să găsim drumul înapoi, nu?

Tessa se răsuci pe călcâie, uitându-se după o breşă printre copaci, un petic de lumină.

— Cred că am venit din partea aceea.

Jessamine o prinse brusc de braţ, cu degetele ei ca nişte gheare. Ceva - nu, cineva - apăruse în faţa lor pe cărare.

O siluetă scundă, atât de scundă, încât pentru o clipă Tessa crezu că se uita la un copil. Dar în timp ce forma înainta în lumină, văzu că era un bărbat - un bărbat cocoşat şi zbârcit, îmbrăcat ca un vânzător de droguri, în haine zdrenţuite, cu o pălărie uzată lăsată pe ceafă. Avea faţa foarte palidă, ca un măr învechit, acoperit de mucegai, iar ochii îi sclipeau întunecat dintre pliurile groase ale pielii.

Rânji, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi ca vârfurile de ace.

— Frumoase fete.

Tessa se uită la Jessamine; cealaltă fată înlemnise şi se holba, cu gura ca o linie albă.

— Trebuie să mergem, şopti ea, şi o trase pe Jessamine de braţ.

Încet, ca în vis, Jessamine o lăsă pe Tessa să o întoarcă, astfel încât acum stăteau cu spatele la locul din care veniseră…

Dar bărbatul veni din nou în faţa lor, blocându-le drumul înapoi spre parc. Departe, foarte departe, Tessei i se păru că zăreşte parcul, un soi de luminiş scăldat în lumină. Părea imposibil de departe.

— V-aţi aventurat dincolo de cărare, zise străinul, ca o psalmodiere. Frumuşelelor, v-aţi aventurat dincolo de cărare. Ştiţi ce păţesc fetele ca voi.

Făcu un pas în faţă.

Jessamine, încă înlemnită, îşi ţinea umbrela ca şi când ar fi fost salvarea vieţii ei.

— Goblinule, zise ea, spiriduşule, orice-ai fi, noi n-avem neînţelegeri cu niciunul din spiritele naturii. Dar dacă te atingi de noi…

— V-aţi aventurat dincolo de cărare, îngână omuleţul,

venind mai aproape, în timp ce Tessa văzu că pantofii lui strălucitori nu erau de fapt pantofi, ci potcoave strălucitoare. Nefilime proaste, să vă aventuraţi într-un loc nepecetluit. Aici, pământul datează de dinainte de orice Acord. Aici, pământul e străin. Dacă sângele vostru îngeresc cade pe acest pământ, va creşte pe loc viţă-de-vie de aur, cu diamante pe vârfuri. Şi îl revendic. Revendic sângele vostru.

Tessa o apucă de braţ pe Jessamine.

— Jessamine, ar trebui să...

— Tessa, *taci*! zise ea scuturându-şi braţul pentru a se elibera, şi îndreptă umbrela către goblin. Nu vrei să faci asta! Nu vrei...

Creatura se năpusti. Când se aruncă înspre ele, gura păru să i se cojească, pielea să i se desfacă, şi Tessa văzu chipul de dedesubt - cu colţi, şi maliţios. Ţipă şi se poticni dându-se înapoi, iar tocul pantofului i se prinse într-o rădăcină. Căzu la pământ, în timp ce Jessamine îşi ridică umbrela şi, cu o mişcare din încheietură, o deschise ca o floare.

Goblinul ţipă. Ţipă, căzu pe spate şi se rostogoli pe pământ, ţipând şi mai tare. Dintr-o rană din piept îi ţâşni sânge, pătându-i jacheta cenuşie zdrenţuită.

— Ţi-am spus, zise Jessamine, gâfâind, ca şi când ar fi alergat prin parc. Ţi-am spus să ne laşi în pace, creatură jegoasă ce eşti.

Fandă din nou înspre goblin, iar Tessa văzu că spiţele umbrelei străluceau cu o lumină ciudată alb-aurie şi că erau ascuţite ca nişte lame. Materialul era pătat peste tot cu sânge. Goblinul urlă, ridicându-şi braţele ca să se apere. Acum arăta ca un omuleţ cocoşat, şi cu toate că Tessa ştia că el nu era decât o iluzie, nu-şi putu reprima un sentiment de milă.

— Milă, stăpână, milă...

— Milă? se răsti Jessamine. Ai vrut să-ţi crească flori din sângele meu! Goblin jegos! Creatură dezgustătoare!

Îndreptă din nou umbrela spre el, şi încă o dată, iar goblinul ţipă şi se zvârcoli. Tessa se ridică în picioare, scuturându-şi pământul din păr, încercând să-şi recapete echilibrul. Jessamine încă striga, agitând prin aer umbrela, iar creatura de pe pământ se zbătea la fiecare lovitură.

— Te urăsc! ţipă Jessamine, cu o voce subţire şi tremurătoare. Vă urăsc, pe tine şi pe toţi cei ca tine, locuitorii Lumii de Jos, dezgustători, *dezgustători*.

— Jessamine!

Tessa alergă spre cealaltă fată şi o prinse în braţe, ţinându-i mâinile pe lângă trup.

Pentru o clipă Jessamine se luptă, iar Tessa îşi dădu seama că nu putea s-o ţină. Era *puternică*, muşchii de sub pielea ei fină, feminină i se contractau ca un bici care pocneşte. Şi, deodată, Jessamine se sprijini moale de Tessa, respiră greu şi dădu drumul umbrelei din mână.

— Nu, se văită ea. Nu. N-am vrut. N-am vrut s-o fac. *Nu*...

Tessa se uită în jos. Trupul goblinului era chircit şi lipsit de viaţă la picioarele lor. Din locul unde zăcea, sângele i se împrăştia pe pământ peste tot în jur, curgând sub forma unei viţe-de-vie întunecate. Ţinând-o în braţe pe Jessamine, care suspina, Tessa nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea să crească acolo.

Deloc surprinzător, Charlotte îşi reveni prima din buimăceală.

— Domnule Mortmain, nu sunt foarte sigură ce aţi vrut să spuneţi.

— Ba sigur că sunteţi, zise el, cu un zâmbet drăcesc lăţit pe faţa lui ascuţită, de la o ureche la cealaltă. Vânători de umbre. Nefilimi. Aşa vă numiţi voi, nu-i aşa? Bastarzi ai oamenilor şi ai îngerilor. Ciudat, de vreme ce nefilimii din Biblie erau monştri hidoşi, nu?

— Ştiţi, nu e neapărat adevărat, zise Henry, incapabil să-şi stăpânească firea lui pedantă. E o chestiune de

traducere din aramaica originală...

— Henry, îl mustră Charlotte.

— Voi chiar închideţi într-un cristal gigantic sufletele demonilor pe care-i ucideţi? continuă Mortmain, făcând ochii mari. Magnific!

— Vreţi să spuneţi Pyxis-ul? zise Henry, nedumerit. Nu e un cristal, mai degrabă e o cutie din lemn. Şi nu prea sunt suflete - demonii nu au suflete. Ei au energie.

— *Taci*, Henry! se răsti Charlotte.

— Doamnă Branwell, zise Mortmain, cu o voce care păru foarte veselă. Nu vă faceţi griji. Vedeţi dumneavoastră, ştiu totul despre neamul vostru. Sunteţi Charlotte Branwell, nu-i aşa? Iar acesta este soţul dumneavoastră, Henry Branwell. Conduceţi Institutul din Londra, aflat pe locul fostei biserici All-Hallows-the-Less. Chiar aţi crezut că n-aş şti cine sunteţi? *Mai ales* de vreme ce aţi încercat să folosiţi iluzii magice cu lacheul meu? Ştiţi, el nu suportă iluziile magice. Îi dau mâncărimi.

Charlotte făcu ochii mari.

— Şi cum se face că deţineţi toate aceste informaţii?

Mortmain se aplecă în faţă nerăbdător, frecându-şi mâinile.

— Studiez ştiinţele oculte. Încă de prima dată când am ajuns în Indii, în tinereţe, când am auzit întâia oară despre ele, am fost fascinat de tărâmurile umbrelor. Pentru un bărbat aflat în situaţia mea, cu fonduri suficiente şi cu mai mult decât suficient timp, multe uşi se deschid. Există cărţi care pot fi cumpărate, informaţii pentru care se poate plăti. Cunoştinţele voastre nu sunt atât de secrete pe cât credeţi.

— Poate, zise Henry, părând profund nemulţumit, dar... Ştiţi, este *periculos*. Să ucizi demoni - nu e totuna cu vânătoarea de tigri. Şi ei te pot vâna la fel de bine cum îi vânezi şi tu.

Mortmain chicoti.

— Băiatul meu, n-am nici cea mai mică intenţie să alerg

să lupt cu demonii cu mâinile goale. Sigur că acest gen de informaţii sunt periculoase dacă ajung pe mâna smintiţilor şi temerarilor, dar mintea mea e precaută. Eu caut doar să-mi lărgesc cunoştinţele despre lume, nimic mai mult - se uită prin încăpere. Trebuie să spun că până acum n-am avut niciodată onoarea să stau de vorbă cu nefilimii. Desigur, în literatură există numeroase referiri la voi, dar să citeşti despre ceva şi să experimentezi cu adevărat sunt două lucruri foarte diferite, de acord, nu? M-aţi putea învăţa atâtea lucruri.

— Cred că e suficient, zise Charlotte pe un ton de gheaţă.

Mortmain o privi încurcat.

— Scuzaţi-mă?

— De vreme ce se pare că ştiţi atât de multe despre nefilimi, domnule Mortmain, v-aş putea întreba dacă ştiţi care este mandatul nostru?

Mortmain luă o postură mândră.

— Să distrugeţi demonii. Să-i protejaţi pe oameni, pe mundani, cum înţeleg că ne numiţi voi.

— Da, spuse Charlotte, şi în mare parte a timpului îi protejăm pe oameni de ei înşişi. Văd că nu constituiţi o excepţie de la această regulă.

Auzind asta, Mortmain păru uimit de-a dreptul. Se uită spre Henry. Charlotte cunoştea acea privire. Era o privire pe care doar bărbaţii o schimbau între ei, o privire care spunea „Nu vă puteţi stăpâni nevasta, domnule?”. O privire, ştia ea, risipită în van, căci Henry, care părea să încerce să descifreze, citind invers, planurile de pe biroul lui Mortmain, nu era aproape deloc atent la conversaţie.

— Credeţi că ştiinţa ocultă pe care aţi acumulat-o vă face foarte deştept, zise Charlotte. Dar am văzut o mulţime de mundani morţi, domnule Mortmain. Nici nu mai ţin minte de câte ori am găsit rămăşiţele unor oameni care s-au crezut experţi în practicile magice. Îmi aduc aminte că, mică fiind, am fost chemată în casa unui avocat. El făcea

parte dintr-un cerc caraghios de bărbaţi care se credeau magicieni. Făceau mereu incantaţii, purtând robe şi desenând pentagrame pe pământ. Într-o seară, el a stabilit că era suficient de pregătit ca să încerce să invoce un demon.

— Şi a fost?

— A fost, zise Charlotte. L-a trezit pe demonul Marax. Acesta i-a măcelărit pe el, şi pe toţi membrii familiei lui, preciză ea fără emoţie. I-am găsit pe majoritatea dintre ei decapitaţi şi spânzuraţi de picioare în garajul pentru trăsuri. Cel mai mic dintre copiii lui se prăjea pe o frigare deasupra unui foc. Pe Marax nu l-am găsit.

Mortmain pălise, dar îşi păstră calmul.

— Există întotdeauna unii care-şi supraestimează abilităţile, spuse el. Dar eu…

— Dar dumneavoastră n-aţi fi niciodată atât de nesăbuit, zise Charlotte. Doar că, în chiar această clipă, sunteţi nesăbuit. Ne priviţi pe mine şi pe Henry şi nu vă temeţi de noi. Sunteţi amuzat. Un basm prinde viaţă!

Lovi cu putere în muchia biroului său, făcându-l să se sperie.

— Avem în spate puterea Conclavului, spuse ea pe un ton foarte glacial. Mandatul nostru este să-i protejăm pe oameni. Inclusiv pe Nathaniel Gray. El a dispărut, şi în mod clar e ceva ocult în spatele acestei dispariţii. Şi iată că aici dăm peste fostul lui patron, cufundat în chestiuni oculte. Greu să crezi că cele două întâmplări nu au legătură una cu cealaltă.

— Eu… El… Domnul Gray a dispărut? bâigui Mortmain.

— Exact. Sora lui a venit la noi, căutându-l; a fost informată de două femei-magicieni că era în pericol de moarte. În timp ce dumneavoastră, domnule, vă distraţi, el ar putea fi pe moarte. Iar Conclavul nu-i priveşte cu amabilitate pe cei care stau în calea mandatului său.

Mortmain îşi trecu o mână peste faţă, lăsând apoi să se vadă o figuri pământie.

— Promit, desigur, zise el, să vă spun orice vreţi să ştiţi.

— Excelent, zise Charlotte fără să-şi trădeze emoţia, deşi inima îi bătea foarte puternic.

— Cândva l-am cunoscut pe tatăl lui, pe tatăl lui Nathaniel. L-am angajat acum aproape douăzeci de ani, când Mortmain era doar o firmă de transport maritim. Aveam birouri în Hong Kong, Shanghai, Tianjin…

Se întrerupse când Charlotte bătu, nerăbdătoare, cu degetele pe birou.

— Richard Gray lucra pentru mine aici, la Londra. Era mâna mea dreaptă, un om bun şi deştept. Mi-a părut rău să-l pierd când s-a mutat cu familia în America. Când Nathaniel mi-a scris şi mi-a spus cine e, i-am oferit pe loc o slujbă.

— Domnule Mortmain - vocea lui Charlotte avea inflexiuni de oţel. Asta nu e relevant…

— O, ba da, insistă omuleţul. Vedeţi dumneavoastră, cunoştinţele mele de ocultism mi-au fost întotdeauna de folos în chestiunile legate de afaceri. Acum câţiva ani, de exemplu, o binecunoscută bancă de pe strada Lombard s-a prăbuşit, distrugând zeci de companii mari. Cum cunoşteam un magician, am reuşit să evit dezastrul. Am putut să-mi retrag fondurile înainte ca banca să se dizolve, şi mi-am salvat compania. Dar i-am stârnit suspiciunea lui Richard. Apoi probabil că a făcut cercetări, pentru că în cele din urmă m-a pus faţă în faţă cu ce ştia el despre clubul Pandemonium.

— Deci eşti membru, murmură Charlotte. Trebuia să-mi închipui.

— I-am oferit lui Richard posibilitatea să devină şi el membru al clubului - ba chiar l-am luat la o întâlnire sau două -, dar n-a fost interesat. La scurt timp după aceea, s-a mutat cu familia în America, zise Mortmain făcând un gest larg de neputinţă. Clubul Pandemonium nu este pentru toată lumea. Călătorind mult, cum am făcut eu, am auzit o mulţime de poveşti despre organizaţii similare din multe

oraşe, grupuri de oameni care cunosc Lumea din Umbră şi care vor să împărtăşească din cunoştinţele şi din avantajele lor, dar cei care doresc să fie membri plătesc preţul greu al secretului.

— Plătesc mai mult decât atât.

— Nu este o organizaţie malefică, zise Mortmain, aproape ofensat. Au existat multe progrese, multe invenţii măreţe. Am văzut cum un magician a creat un inel de argint care poate să-l transporte pe posesor în alt loc, ori de câte ori îşi răsuceşte inelul pe deget. Sau o intrare care poate să te ducă oriunde în lume. Am văzut oameni întorşi din pragul morţii.

— Ştiu ce e şi ce poate face magia, domnule Mortmain.

Charlotte îi aruncă o privire lui Henry, care examina schiţa unui fel de dispozitiv mecanic atârnat pe perete.

— Dar mă frământă o problemă. Magicienii care se pare că l-au răpit pe domnul Gray sunt cumva asociaţi cu acest club. Am auzit că-l numesc un club pentru mundani. De ce ar exista locuitori din Lumea de Jos în cadrul acestui club?

Mortmain se încruntă.

— Locuitori din Lumea de Jos? Te referi la fiinţe supranaturale, magicieni, licantropi[20] şi alţii de felul ăsta? Există mai multe nivele ale calităţii de membru, doamnă Branwell. Un mundan, aşa ca mine, poate deveni membru al clubului. Dar preşedinţii - cei care conduc întreprinderea - sunt locuitori din Lumea de Jos. Magicieni, licantropi şi vampiri. Totuşi, spiritele naturii ne ocolesc. Prea mulţi industriaşi - de la căile ferate, fabrici şi aşa mai departe - pentru ei. Urăsc lucrurile astea, zise el scuturând din cap. Minunate creaturi, spiritele naturii, dar mă tem că progresul va însemna moartea lor.

Charlotte nu era interesată de ideile lui Mortmain în legătură cu spiritele naturii. I se învălmăşeau în minte alte gânduri.

---

[20] persoană care suferă de licantropie (alienație mintală în care bolnavul se crede transformat în lup).

— Lăsaţi-mă să ghicesc. L-aţi prezentat pe Nathaniel Gray la club, exact aşa cum l-aţi prezentat şi pe tatăl lui.

Mortmain, care părea să-şi fi recăpătat puţin siguranţa, se pierdu din nou cu firea.

— Nathaniel a lucrat în biroul meu din Londra doar câteva zile înainte să mă înfrunte. Am bănuit că aflase câte ceva din experienţa de la club a tatălui său şi că apoi îşi dorise puternic să ştie mai multe. N-am putut să-l refuz. L-am adus la o întrunire şi am crezut că asta va fi tot. Dar nu, zise el scuturând din cap. Nathaniel mergea la club ca o raţă în apă. La câteva săptămâni după această primă întrunire, a dispărut de la locuinţa lui. Mi-a trimis o scrisoare, anunţându-mă că demisionează şi spunând că avea de gând să lucreze pentru alt membru al clubului Pandemonium. Cineva care aparent era dispus să-l plătească suficient încât să poată să continue să joace jocuri de noroc - oftă. Cred că nu mai e nevoie să spun, n-a lăsat nici o adresă unde să-i fie trimisă corespondenţa.

— Şi asta-i tot? se răsti Charlotte, neîncrezătoare. N-aţi încercat să-l căutaţi? Să aflaţi unde a plecat? Unde s-a angajat?

— Oricine se poate angaja unde vrea, o contrazise Mortmain. N-aveam nici un motiv să cred că...

— Şi de-atunci nu l-aţi mai văzut?

— Nu. V-am spus că...

Charlotte îl întrerupse.

— Aţi spus că mergea la clubul Pandemonium ca o raţă la apă. Totuşi, nu l-aţi văzut la niciuna dintre întruniri după ce a demisionat de la dumneavoastră?

Pe chipul lui Mortmain trecu o umbră de panică.

— Eu... De-atunci nici eu n-am mai fost la întruniri. Am fost foarte ocupat cu munca.

Charlotte îl privi cu duritate pe Axel Mortmain peste biroul lui masiv. Se pricepea bine la caracterul oamenilor, aşa crezuse întotdeauna. Şi mai dăduse peste bărbaţi ca Mortmain până atunci. Bărbaţi dintr-o bucată, geniali,

încrezători, bărbaţi care credeau că succesul lor în afaceri sau în alte lucruri pământeşti le garanta acelaşi succes şi în artele magice. Se gândi din nou la avocat, la pereţii casei din Knightsbridge, coloraţi în roşu cu sângele familiei lui. Se gândi ce teroare trebuie să fi simţit în acele ultime clipe. Vedea începuturile unui terori asemănătoare în ochii lui Axel Mortmain.

— Domnule Mortmain, spuse ea. Nu sunt proastă. Ştiu că-mi ascundeţi ceva.

Scoase din poşetă una dintre roţile dinţate pe care Will le luase din casa Surorilor Întunecate, şi o puse pe birou.

— Asta pare să fi fost produsă în fabricile dumneavoastră.

Cu o privire distrată, Mortmain se uită la mica bucată de metal de pe biroul lui.

— Da... da, e o roată dinţată produsă de mine. Ce e cu ea?

— Două magiciene care-şi spun Surorile Întunecate - amândouă membre ale clubului Pandemonium - au omorât oameni. Fete tinere. De-abia ieşite din copilărie. Şi noi le-am găsit în pivniţa casei lor.

— N-am nimic de-a face cu nici o crimă! exclamă Mortmain. Eu niciodată... Eu am crezut... - începu să transpire.

— Ce aţi crezut? zise Charlotte blând.

Mortmain luă roata dinţată, cu degetele tremurându-i.

— Nu vă puteţi imagina... spuse el pierit. Acum câteva luni, unul dintre membrii din conducerea clubului - un locuitor al Lumii de Jos, foarte bătrân şi puternic - a venit la mine şi mi-a cerut să-i vând ieftin câteva echipamente mecanice. Roţi dinţate şi came. N-am întrebat pentru ce anume. De ce-aş fi făcut-o? Nu mi s-a părut nimic deosebit în cererea lui.

— Să fi fost cel care l-a angajat pe Nathaniel după ce a demisionat de la dumneavoastră? zise Charlotte.

Mortmain lăsă roata dinţată din mână. În timp ce

aceasta se rostogolea pe masă, o lovi cu mâna, oprind-o. Deşi nu spuse nimic, Charlotte ghici după licărul de teamă din ochii lui că bănuiala era corectă. Se înfioră, triumfătoare.

— Numele lui, spuse ea. Spuneţi-mi numele lui!

Mortmain privea ţintă biroul.

— M-ar costa viaţa dacă v-aş spune.

— Dar cum rămâne cu viaţa lui Nathaniel Gray? întrebă Charlotte.

Fără să-i întoarcă privirea, Mortmain scutură din cap.

— Habar n-aveţi cât de puternic este acest bărbat. Cât de periculos.

Charlotte se întoarse către Henry.

— Henry, spuse ea. Henry, adu-mi Convocatorul.

Henry se apropie şi se uită confuz la ea.

— Dar, dragă...

— Adu-mi dispozitivul! se răsti Charlotte.

Ura să se răstească la Henry; se simţea de parcă ar fi lovit cu piciorul un căţeluş. Dar uneori trebuia s-o facă.

Henry se postă lângă soţia lui în faţa biroului lui Mortmain, cu o figură în continuare întrebătoare, şi scoase ceva din buzunarul jachetei. Era un obiect lunguieţ din metal, de culoare închisă, acoperit de o serie de discuri ciudate. Charlotte îl luă şi îl flutură în faţa lui Mortmain.

— Acesta este un Convocator, îi spuse ea. Cu ajutorul lui voi putea să convoc Conclavul. În trei minute, vă vor înconjura casa. Nefilimii vă vor scoate de aici, ţipând şi lovindu-vă. Vă vor aplica cele mai rafinate torturi, până când veţi fi forţat să vorbiţi. Ştiţi ce i se întâmplă unui om când i se picură în ochi sânge de demon?

Mortmain îi aruncă o privire înfiorată, dar nu spuse nimic.

— Vă rog să nu mă puneţi la încercare, domnule Mortmain.

Din cauza transpiraţiei, dispozitivul îi aluneca lui Charlotte din mână, dar vocea îi rămăsese egală.

— Nu mi-ar plăcea să vă văd murind.

— Doamne, omule, spune-i odată! izbucni Henry. Zău, nu trebuie şi se ajungă la asta, domnule Mortmain. Nu faceţi decât să vă înrăutăţiţi situaţia.

Mortmain îşi acoperi faţa cu mâinile. Dintotdeauna îşi dorise să cunoască vânători de umbre adevăraţi, se gândi Charlotte privindu-l. Şi acum, dorinţa i se împlinise.

— De Quincey, spuse el. Nu-i ştiu prenumele. Numai de Quincey.

În numele Îngerului! Charlotte trase adânc aer în piept, lăsând jos dispozitivul.

— De Quincey? Nu se poate…

— Ştiţi cine este? întrebă Mortmain încet. Păi, probabil că ştiţi.

— Este şeful unui puternic clan de vampiri din Londra, lăsă Charlotte să-i scape, un locuitor al Lumii de Jos foarte influent şi un aliat al Conclavului. Nu pot să-mi închipui că el ar fi…

— El e conducătorul clubului, zise Mortmain - păru epuizat şi cenuşiu la faţă. Lui îi dă toată lumea socotează.

— Conducătorul clubului. Are vreun titlu?

Mortmain păru uşor surprins de întrebare.

— Magistrul.

Tremurând abia vizibil, Charlotte lăsă dispozitivul să-i alunece în mânecă.

— Mulţumesc, domnule Mortmain. Ne-aţi fost de mare ajutor.

Mortmain o privi cu un soi de resentiment sec.

— De Quincey va afla că v-am spus. Va pune să fiu omorât.

— Conclavul va avea grijă să-l împiedice. Iar noi nu vom implica numele dumneavoastră. Nu va şti niciodată că aţi vorbit cu noi.

— Aţi face asta? spuse Mortmain pierit. Pentru… cum era… un mundan nesăbuit?

— Sunt încrezătoare în ce vă priveşte, domnule

Mortmain. Cred că v-aţi dat seama de propria dumneavoastră nesăbuinţă. Conclavul vă va urmări, nu numai pentru a vă proteja, ci pentru a vedea că staţi departe de clubul Pandemonium şi de alte organizaţii asemănătoare. Pentru binele dumneavoastră, sper că veţi considera întâlnirea noastră ca pe un avertisment.

Mortmain încuviinţă din cap. Charlotte porni spre uşă, iar Henry o urmă; o deschisese şi stătea în prag, când Mortmain adăugă:

— Erau doar roţi dinţate. Doar angrenaje. Inofensive.

Spre surprinderea lui Charlotte, îi răspunse Henry, fără să se întoarcă.

— Obiectele chiar sunt inofensive, domnule Mortmain. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre oamenii care le folosesc.

Mortmain rămase tăcut în timp ce cei doi vânători de umbre părăsiră încăperea. Câteva clipe mai târziu, ajunseră în scuar, respirând aer curat - cât de curat putea fi aerul din Londra. O fi fost el plin de fum de cărbune şi de praf, se gândi Charlotte, dar cel puţin dispăruseră frica şi disperarea care pluteau ca o ceaţă în biroul lui Mortmain.

Scoţând dispozitivul din mânecă, Charlotte i-l dădu soţului ei.

— Presupun că ar trebui să te întreb, zise ea în timp ce el îl preluă cu o expresie gravă pe chip, ce *este* acest obiect, Henry?

— Ceva la care lucrez eu, răspunse Henry uitându-se cu pasiune la el. Un dispozitiv care poate detecta energiile demonilor. Aveam de gând să-l numesc Senzor. N-am reuşit încă să-l fac să funcţioneze, dar şi când o să reuşesc!

— Sunt sigură că o să fie splendid.

Apoi Henry se uită cu aceeaşi pasiune şi la soţia lui, întâmplare rară.

— Eşti genială, Charlotte! Să pretinzi că poţi să convoci Conclavul pe loc, doar ca să-l sperii pe omul acela! Dar de unde ai ştiut că am un dispozitiv care ţi-ar putea fi de

folos?

— Păi, chiar ai avut, dragule, zise Charlotte. Nu?

Henry se fâstâci.

— Draga mea, pe cât eşti de terifiantă, pe atât eşti de minunată.

— Mulţumesc, Henry.

Pe drumul de întoarcere la Institut tăcură amândouă; Jessamine privea fix pe fereastra cabrioletei la zgomotosul trafic londonez, refuzând să scoată vreun cuvânt. Îşi ţinea umbrela în poală, fără să-i pese că sângele de pe marginile ei îi păta jacheta din tafta. Când ajunseră în curtea bisericii, îi permise lui Thomas să o ajute să coboare din trăsură şi apoi o luă de mână pe Tessa.

Surprinsă de atingere, Tessa nu făcu decât s-o privească lung. Îi simţi degetele reci ca gheaţa.

— *Hai* odată, se răsti Jessamine nerăbdătoare, şi îşi trase companioana spre uşa Institutului, în timp ce Thomas privi lung în urma lor.

Tessa o lăsă pe cealaltă fată să o târască după ea pe scări, în clădirea propriu-zisă a Institutului, şi de-a lungul unui coridor lung, aproape identic cu el care ducea la dormitorul ei. Jessamine deschise o uşă, o împinse pe Tessa înăuntru şi o urmă, închizând apoi uşa.

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise ea.

Tessa se uită în jur. Era unul dintre nenumăratele dormitoare imense ale Institutului. Al lui Jessamine fusese totuşi decorat cumva după gustul ei. Deasupra lambriului din lemn pereţii erau tapetaţi cu mătase roz, iar cuvertura de pe pat avea un imprimeu cu flori. Exista şi o măsuţă de toaletă, pe suprafaţa căreia era înşirat un set de toaletă ce părea scump: un suport de inele, o sticlă cu apă de flori, şi o perie de păr din argint, cu oglindă.

— Camera ta e minunată, zise Tessa, mai mult în speranţa de a-i calma isteria evidentă decât pentru că aşa credea.

— E mult prea mică, spuse Jessamine. Dar vino, aici!

Aruncând umbrela plină de sânge pe pat, traversă încăperea spre un colţ de lângă fereastră. Tessa o urmă, uimită. Acolo nu era decât o masă înaltă, iar pe masă, o casă de păpuşi. Nu casa de carton cu două camere, de tip Dolly's Playhouse, pe care o avusese Tessa în copilărie. Aceasta era o reproducere minunată în miniatură a unei case adevărate din Londra, iar când Jessamine o atinse, Tessa văzu că partea din faţă se deschidea cu ajutorul unor balamale micuţe.

Tessa îşi ţinu respiraţia. Casa avea cămăruţe minunate, perfect decorate cu mobilă în miniatură, de la micuţele scaune din lemn cu pernuţe brodate până la plita de fontă din bucătărie. Existau şi păpuşi mici, cu capete din porţelan, şi chiar şi minuscule picturi în ulei pe pereţi.

— Asta a fost casa mea.

Jessamine se aşeză în genunchi, astfel încât acum casa îi venea până la nivelul ochilor, şi îi făcu semn Tessei să facă la fel.

Tessa o imită, neîndemânatică, încercând să nu se aşeze pe fustele lui Jessamine.

— Vrei să spui că ai casa asta de păpuşi de când erai mică?

— Nu, zise Jessamine iritată. Asta a fost casa mea. Tata a comandat-o pentru mine când aveam şase ani. E o copie exactă a casei în care am locuit noi, pe Curzon Street. Acesta era tapetul pe care-l aveam în sufragerie - îi arătă ea -, iar acestea sunt exact scaunele din biroul tatălui meu. Vezi?

O privi pe Tessa atât de insistent, încât chiar simţi că trebuia să vadă ceva acolo, ceva mai mult decât o jucărie extrem de scumpă de care Jessamine ar fi putut să se dispenseze cu multă vreme în urmă. Pur fi simplu nu ştia ce ar fi putut fi.

— E foarte drăguţă, spuse ea în cele din urmă.

— Vezi, aici, în salon, e mama, spuse Jessamine,

atingând una dintre păpuşele, care se legăna în fotoliul pluşat. Iar aici, în birou, citind o carte, e papà - mâna îi alunecă peste silueta micuţă din porţelan. Iar sus, în camera copiilor, este bebeluşa Jessie - în micuţul leagăn mai era, într-adevăr, o păpuşă, căreia i se vedea doar capul, de sub micile cuverturi. Mai târziu vor lua cina aici, în sufragerie. Iar apoi, mama şi papà vor sta în salon, lângă foc. În unele seri, se duc la teatru, sau la un bal, sau la un supeu, zise ea şoptit acum, ca şi când ar fi recitat o litanie bine memorată. Iar apoi mama îl va săruta pe papà de noapte bună şi se vor duce în camerele lor şi vor dormi *toată noaptea*. Nu vor exista nici un fel de convocări din partea Conclavului care să-i scoată din casă în toiul nopţii ca să se lupte în întuneric cu demonii. Nu va fi nimeni care să lase urme de sânge în casă. Nimeni nu-şi va pierde un braţ sau un ochi în faţa unui vârcolac şi nimeni nu va trebui să înghită cu greutate agheasmă, după atacul unui vampir.

Dumnezeule! gândi Tessa.

Ca şi când Jessamine putea să citească gândurile ei, faţa i se schimonosi.

— Când ne-a ars casa, n-am avut unde să mă duc. Nu că n-am fi avut cunoştinţe care să mă poată primi la ele; toate cunoştinţele mamei şi ale lui papà erau vânători de umbre, şi nu mai vorbiseră cu ei de când întrerupseseră legăturile cu Conclavul. Henry mi-a făcut umbrela asta. Ştiai? Am crezut că e doar drăguţă, până când mi-a spus că materialul e mărginit cu electrum, ascuţit ca o lamă de ras. A proiectat-o să fie o armă.

— Ne-ai salvat, zise Tessa. Astăzi, în parc. Eu nu ştiu deloc să lupt, Dacă n-ai fi făcut ceea ce ai făcut...

— N-ar fi trebuit, răspunse Jessamine privind în gol la casa păpuşilor. Nu vreau să am viaţa asta, Tessa. *N-o voi avea*. Nu-mi pasă ce trebuie să fac. Nu voi duce o asemenea viaţă. Mai degrabă aş muri.

Alarmată, Tessa se pregătea să-i spună să nu vorbească

aşa, când se deschise uşa din spatele lor. Era Sophie, cu boneta ei albă şi cu rochia curată. Când dădu cu ochii de Jessamine, o privi precaută. Apoi spuse:

— Domnişoară Tessa, domnul Branwell doreşte foarte mult să vă vadă în biroul dumnealui. Spune că e important.

Tessa se întoarse spre Jessamine şi o întrebă dacă e bine, dar chipul ei se închisese ca o uşă. Vulnerabilitatea şi mânia dispăruseră, lăsând din nou loc măştii de răceală.

— Du-te, atunci, dacă Henry te vrea, zise ea. Oricum m-am cam plictisit de tine, şi cred că mă ia durerea de cap. Sophie, când te întorci, am nevoie să-mi masezi tâmplele cu *eau de cologne*.

Sophie întâlni privirea Tessei, ceea ce le amuză pe amândouă.

— Cum doriţi, domnişoară Jessamine.

7
FATA MECANICĂ

Un joc de şah e viaţa. Destinul singur joacă,
Iar noi suntem pionii. Vrând de urât să-i treacă,
Ne mută, ne opreşte, un timp ne mută încă
Şi-apoi în cutia neantului ne-aruncă.
- Rubaiatele lui Omar Khayyam

Afară se lăsase întunericul, şi în timp ce o conducea pe Tessa de-a lungul şirurilor de trepte din piatră, lampa lui Sophie arunca ciudate umbre mişcătoare pe pereţi. Treptele erau vechi, tocite în mijloc, pe unde călcaseră generaţii întregi de picioare. Pereţii erau din piatră aspră, neşlefuită, iar micuţele ferestre săpate din loc în loc nu mai lăsau să pătrundă decât întunericul, ceea ce părea să indice că ajunseseră la subsol.

— Sophie, spuse Tessa în cele din urmă, speriată la culme din cauza întunericului şi liniştii. Coborâm cumva în *cripta* bisericii?

Sophie chicoti, iar luminile lămpii ei licăriră pe pereţi.

— În ceea ce a fost cândva o criptă, înainte ca domnul Branwell să o transforme în laboratorul lui. Stă mereu acolo, jos, meşterind la jucăriile şi la experimentele lui. Uneori o înnebuneşte pe doamna Branwell.

— Ce meştereşte acolo? întrebă Tessa aproape împiedicându-se de o treaptă inegală şi fiind nevoită să se ţină de perete ca să-şi păstreze echilibrul.

Sophie nu păru să bage de seamă.

— Tot felul de lucruri, spuse ea, şi vocea reverberă ciudat de-a lungul pereţilor. Inventează arme noi,

dispozitive de protecţie pentru vânătorii de umbre. Îi plac mecanismele de ceasornic şi mecanismele în general, şi toate obiectele de felul ăsta. Uneori, doamna Branwell zice că ea crede că ar iubi-o mai mult dacă ar ticăi ca un ceasornic.

Râseră.

— Mi se pare, zise Tessa, că eşti foarte ataşată de ei. De domnul şi doamna Branwell, vreau să spun.

Sophie nu răspunse, dar luase deja o postură mândră.

— Ţii mai mult la ei decât la Will, oricum, zise Tessa, sperând să o destindă cu puţin umor pe cealaltă fată.

— *La el*? spuse Sophie, cu un evident dezgust în voce. El e... ei bine, e soi rău, nu credeţi? Îmi aminteşte de fiul fostului meu stăpân. Era la fel de mândru ca şi domnul Herondale. Şi căpăta tot ce voia, încă din ziua în care s-a născut. Iar dacă nu primea, păi...

Întinse mâna, aproape fără să-şi dea seama, şi-şi atinse faţa, acolo unde cicatricea se întindea de la gură la tâmplă.

— Păi ce?

Dar Sophie reveni la atitudinea ei dură.

— Atunci tuna şi fulgera, asta-i tot.

Trecându-şi lampa luminoasă dintr-o mână în cealaltă, privi în întunericul plin de umbre.

— Fiţi atentă, domnişoară! La capăt, treptele sunt uneori al naibii de umede şi de alunecoase.

Tessa se apropie de perete şi simţi răceala pietrei.

— Crezi că e din cauză că Will e vânător de umbre? întrebă ea. Şi ei... Ei bine, ei se cred mai degrabă superiori, nu? Şi Jessamine...

— Dar domnul Carstairs *nu* e ca ei. Nu e deloc ca ceilalţi. Şi nici domnul şi doamna Branwell nu sunt aşa.

Înainte ca Tessa să mai poată spune ceva, ajunseră la ultima treaptă abruptă din şirul de scări. Acolo era o uşă masivă din stejar, armată, cu ferestruică din gratii; Tessa nu vedea nimic printre gratii, în afară de întuneric. Sophie întinse mâna spre bara lată din fier de pe uşă şi o împinse

cu putere în jos.

Uşa se deschise spre un spaţiu extrem de luminos. Tessa intră în încăpere cu ochii larg deschişi; aceasta fusese cu siguranţă cripta bisericii construite iniţial pe acest loc. Pilaştrii teşiţi susţineau un acoperiş care se pierdea în întuneric. Podeaua era alcătuită din dale mari de piatră, înnegrite de vreme; pe unele se vedeau cuvinte sculptate, şi Tessa bănui că stăteau pe pietrele de mormânt şi pe oasele celor care fuseseră îngropaţi în criptă. Nu existau ferestre, dar lumina albă, strălucitoare, pe care Tessa o cunoştea sub numele de lampa-vrăjitoarei, iradia din nişte suporturi din aramă fixate pe pilaştri. În centrul încăperii se găseau câteva mese mari din lemn, acoperite cu tot felul de obiecte mecanice - angrenaje şi roţi dinţate făcute din aramă strălucitoare şi din fier; fire lungi de sârmă de cupru; eprubete din sticlă pline cu lichide de diferite culori, iar din câteva dintre ele ieşeau norişori de fum sau mirosuri ciudate. Aerul era metalic şi aspru, ca cel de dinaintea furtunii. Suprafaţa uneia dintre mese era acoperită în întregime cu arme, ale căror lame străluceau sub lumina lămpii-vrăjitoarei. Lângă o masă mare, din piatră, acoperită cu un morman de pături groase din lână, pe un cadru din sârmă atârna o armură pe jumătate terminată.

Dincolo de masă stătea Henry, iar alături de el, Charlotte. Henry îi arăta soţiei sale ceva ce ţinea în mână - o roată din cupru, probabil o roată dinţată - şi vorbeau încet. Peste haine, el purta o cămaşă largă din canafas[21], ca un şorţ de pescar, pătată de pământ şi de un lichid negru. Totuşi, ceea ce o izbi pe Tessa cel mai tare fu siguranţa cu care îi vorbea lui Charlotte. Nu era câtuşi de puţin sfiala obişnuită. Părea încrezător şi hotărât, iar când îşi ridică privirea spre Tessa, ochii lui migdalaţi erau

[21] Pânză rară din fire de cânepă, foarte apretată, care se folosește la confecționarea hainelor, ca întăritură la piepți, la gulere și, în legătorie, la cusutul cotoarelor de cărți.

limpezi şi fermi.

— Domnişoară Gray! A, Sophie te-a condus până aici, nu-i aşa? Foarte frumos din partea ei.

— Da, ea... începu Tessa, uitându-se în urmă, dar Sophie dispăruse.

Probabil că se întorsese de la uşă şi urcase în linişte înapoi pe scări.

Tessa se simţi prost că nu remarcase.

— Aşa a făcut, zise ea. A zis că vrei să mă vezi?

— Într-adevăr, zise Henry. Ne-ar prinde bine puţin ajutor din partea ta. Poţi să vii o clipă?

Îi făcu semn să vină lângă ei la masă. Când se apropie, văzu că Charlotte avea faţa albă, cu cearcăne sub ochii ei căprui. O privi pe Tessa, îşi muşcă buza, apoi se uită în jos, spre masă, unde movila de material... *se mişcă*.

Tessa clipi. Oare îşi imaginase? Dar nu, chiar fusese o mişcare scurtă - iar acum, că se apropiase, văzu că pe masă nu era chiar o grămadă de material textil care *acoperea* ceva, ci ceva cam de mărimea şi forma unui corp omenesc. Se opri, în timp ce Henry întinse mâna, apucă un colţ de material şi îl îndepărtă, lăsând la vedere ceea ce se afla dedesubt.

Simţind că ameţeşte brusc, Tessa întinse mâna şi se sprijini de marginea mesei.

— Miranda.

Pe masă zăcea fata moartă, pe spate, cu braţele atârnându-i pe lângă corp şi cu părul ei castaniu, fără luciu, împrăştiat pe umeri. Ochii care o enervaseră atât de tare pe Tessa dispăruseră. Acum, pe faţa ei erau doar nişte orbite goale, întunecate. Rochia ei ieftină fusese tăiată în partea din faţă, pentru a-i elibera pieptul. Tessa se înfioră, se uită în altă parte, şi apoi se uită din nou la fată, neîncrezătoare. Căci nu se zărea nici o porţiune de trup gol, şi nu exista nici sânge, în ciuda faptului că pieptul Mirandei fusese ciopârţit şi pielea fusese înlăturată, ca o coajă de portocală. Sub învelişul mutilat grotesc sclipi.

Strălucirea metalului?

Tessa păşi înainte până când ajunse în faţa lui Henry, lângă masa pe care zăcea Miranda. Acolo unde ar fi trebuit să fie sânge, carne sfâşiată şi mutilare, nu erau decât două bucăţi de piele albă, desfăcute, şi sub ele o carapace de metal. Foi de cupru prinse una de cealaltă într-un mod complicat alcătuiau pieptul ei, până jos, unde se uneau cu un cerc din cupru şi alamă flexibilă care era, de fapt, talia Mirandei. Un pătrat de cupru cam cât palma Tessei lipsea de pe pieptul fetei moarte, dând la iveală un spaţiu gol.

— Tessa, spuse Charlotte cu o voce blândă, dar insistentă. Will şi Jem găsit acest... acest corp în casa unde ai fost tu închisă. Casa era complet goală, cu excepţia ei; ea fusese lăsată singură într-o cameră.

Privind încă ţintă spre masă, Tessa încuviinţă din cap.

— Miranda. Slujnica Surorilor.

— Ştii ceva despre ea? Cine ar putea fi? Povestea ei?

— Nu. Nu. Am crezut... Adică ea vorbea foarte puţin, şi nu făcea decât să repete ce-i spuneau Surorile.

Henry apăsă cu un deget buza inferioară a Mirandei şi îi deschise gura.

— Are o limbă rudimentară din metal, dar gura ei nu a fost cu adevărat construită ca să vorbească şi ca să mănânce. N-are esofag, şi aş zice că nici stomac. Se termină într-o fâşie de metal îndărătul dinţilor, zise el întorcându-i capul pe o parte şi pe cealaltă, cu ochii mari.

— Dar ce *este* ea? întrebă Tessa. Vreun soi de locuitor al Lumii de Jos, sau un demon?

— Nu - Henry dădu drumul maxilarului Mirandei. Nu e deloc o creatură vie. E un automat. O creatură mecanică, făcută să stea şi să se mişte aşa cum stau şi se mişcă fiinţele omeneşti. Leonardo da Vinci a desenat unul asemănător. Îl poţi găsi în schiţele lui. O creatură mecanică, dar care poate să se ridice, să meargă şi să-şi mişte capul. El a fost primul care a sugerat că fiinţele omeneşti nu sunt decât nişte maşinării complexe, că

interiorul nostru e alcătuit din roţi dinţate, pistoane şi came făcute din muşchi şi carne. Atunci de ce să nu poată fi înlocuite cu fier şi cupru? De ce n-ai putea *construi* o persoană? Dar *asta*? Jaquet Droz[22] şi Maillardet[23] nici măcar n-ar fi putut visa la asta. Un adevărat automat biomecanic, autonom, deplasându-se singur, direcţionându-se singur, învelit în piele omenească.

Ochii îi străluciră.

— E minunat!

— Henry! zise Charlotte cu vocea aproape sugrumată. Pielea pe care o admiri. Provine *de undeva*.

Henry îşi trecu dosul mâinii peste frunte, iar lumina din ochi îi dispăru.

— Da, trupurile acelea din pivniţă.

— Fraţii Tăcuţi le-au examinat. Multora le lipsesc organele - inima, ficatul. Altora le lipsesc oasele şi cartilajele, ba chiar şi părul. Nu putem decât să presupunem că Surorile Întunecate recoltau părţi din aceste cadavre pentru a-şi alcătui creaturile mecanice. Creaturi ca Miranda.

— Şi vizitiul, zise Tessa. Cred că şi el era la fel. Dar de ce ar face cineva aşa ceva?

— Mai avem nişte veşti, zise Charlotte. Uneltele mecanice din pivniţa Surorilor Întunecate au fost fabricate de Mortmain and Company. Firma pentru care a lucrat fratele tău.

— Mortmain!

Tessa întoarse privirea de la fata de pe masă.

— Aţi fost la el, nu-i aşa? Ce-a zis despre Nate?

Pentru o clipă, Charlotte ezită, aruncându-i o privire lui

---

22 Pierre-Jaquet Droz a fost un ceasornicar elvețian din secolul al XVIII-lea, care a construit automate și păpuși animate.

23 Henri Maillardet a fost un constructor elvețian de mașini din secolul al XVIII-lea, care a lucrat la Londra, producând ceasuri și alte mecanisme. A mai lucrat o perioadă și în magazinele lui Pierre-Jaquet Droz.

Henry. Tessa cunoştea privirea. Genul de privire pe care şi-o aruncau oamenii când se pregăteau să înceapă să spună o poveste mincinoasă. Genul de privire pe care şi-o aruncau cândva ea şi Nathaniel, când ascundeau ceva de mătuşa Harriet.

— Voi îmi ascundeţi ceva, zise ea. Unde e fratele meu? Ce ştie Mortmain?

Charlotte oftă.

— Mortmain e foarte implicat în ocultismul din lumea cealaltă. E membru al clubului Pandemonium, care pare să fie condus de locuitorii Lumii de Jos.

— Dar ce are asta de-a face cu fratele meu?

— Fratele tău a aflat de existenţa clubului şi l-a atras. S-a dus să lucreze pentru un vampir pe nume de Quincey. Un locuitor al Lumii de Jos foarte influent. De Quincey este, de fapt, conducătorul clubului Pandemonium, răspunse Charlotte, dezgustată la culme. Se pare că are un titlu potrivit cu slujba.

Simţind brusc că ameţeşte, Tessa se apucă strâns cu mâna de marginea mesei.

— Magistrul?

Charlotte se uită la Henry, care băgase mâna în interiorul panoului din pieptul creaturii. Scoase de acolo o inimă umană, roşie şi cărnoasă, dar dură şi strălucitoare, ca şi când ar fi fost lăcuită. Fusese legată cu sârme din cupru şi argint şi bătea neregulat o dată la câteva clipe. Într-un fel, încă bătea.

— Ţi-ar plăcea s-o ţii? o întrebă el pe Tessa. Ar trebui să ai grijă. Tuburile astea din cupru se răsucesc înăuntrul creaturii, transportând ulei şi alte lichide inflamabile. Mai am până să le identific pe toate.

Tessa clătină din cap.

— Prea bine - Henry păru dezamăgit. Dar voiam să vezi ceva. Dacă te uiţi aici...

Răsuci cu grijă inima între degetele lui lungi, lăsând la vedere un panou plat din metal pe partea opusă. Panoul

fusese ştanţat cu un sigiliu - un „Q” mare şi un „d” mic în interiorul acestuia.

— Marca lui de Quincey, zise Charlotte, întunecându-se la faţă. Am mai văzut-o, în corespondenţa de la el. A fost mereu aliatul Conclavului, sau aşa am crezut. A fost de faţă când s-au semnat Acordurile. E un bărbat puternic. Îi controlează pe toţi Copiii Nopţii în partea vestică a oraşului. Mortmain zice că de Quincey a cumpărat părţile mecanice de la el, şi pare să fie adevărat. Probabil că în casa Surorilor Întunecate nu erai doar tu pregătită pentru uzul Magistrului. Şi creaturile astea mecanice tot lui îi erau destinate.

— Dacă vampirul acesta e Magistrul, zise Tessa încet, atunci el le-a pus pe Surorile Întunecate să mă captureze, şi el l-a obligat pe Nate să scrie acea scrisoare. El trebuie să ştie unde e fratele meu.

Charlotte aproape că zâmbi.

— Tu chiar *eşti* încăpăţânată, nu?

Vocea Tessei era dură.

— Să nu crezi că nu-mi doresc să ştiu ce vrea Magistrul de la mine. De ce a pus să fiu prinsă şi antrenată. Cum Dumnezeu ştia că am acest... har. Şi să nu te gândeşti că n-aş vrea să mă răzbun, dacă aş putea s-o fac - trase aer în piept şi se înfioră. Dar fratele meu e tot ce am. Trebuie să-l găsesc.

— *Noi* îl vom găsi, Tessa, zise Charlotte. Cumva, toate astea - Surorile Întunecate, fratele tău, harul tău şi implicarea lui de Quincey - au legătură între ele, ca un puzzle. Dar pur şi simplu încă nu am găsit toate piesele lipsă.

— Trebuie să spun că sper să le găsim curând, zise Henry, aruncând o privire tristă la trupul de pe masă. Ce ar fi putut să vrea să facă un vampir cu o mulţime de oameni pe jumătate mecanici? Nimic din toate astea n-are sens.

— Nu încă, zise Charlotte, ridicându-şi bărbia micuţă.

Dar va avea.

* * *

Henry rămase în laboratorul lui chiar şi după ce Charlotte anunţase că trebuiau să fi urcat de mult pentru cină. Insistând că li se va alătura în cinci minute, le făcu cu mâna absent, iar Charlotte clătină din cap.

— Laboratorul lui Henry - n-am văzut niciodată aşa ceva, îi spuse Tessa lui Charlotte când ajunseră la jumătatea scărilor.

Rămăsese deja fără suflu, deşi Charlotte urca ferm, de parcă nu obosea niciodată.

— Da, răspunse ea puţin tristă. Henry şi-ar petrece toată ziua şi toată noaptea acolo, dacă l-aş lăsa.

„Dacă l-aş lăsa.” Cuvintele o surprinseră pe Tessa. De obicei soţul decidea ce era şi ce nu era permis, şi cum ar trebui să fie condus căminul, nu? Datoria soţiei era pur şi simplu să-i îndeplinească dorinţele, să-i asigure un refugiu calm şi stabil faţă de haosul din lume. Un loc unde să se retragă. Dar Institutul nu prea putea fi socotit un asemenea loc. Era şi cămin, şi internat, şi bază de luptă. Şi cu siguranţă că nu Henry era cel care-l conducea.

Cu o exclamaţie de surprindere, Charlotte se opri cu o treaptă înaintea Tessei.

— Jessamine! Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Tessa se uită în sus. Jessamine stătea în capul scărilor, în cadrul uşii.

Era încă îmbrăcată cu hainele de zi, deşi părul ei, acum în bucle elaborate, fusese evident aranjat pentru seară, de veşnic răbdătoarea Sophie. Avea o expresie foarte încruntată.

— Will, zise ea. Se comportă absolut ridicol în sufragerie.

Charlotte păru încurcată.

— Dar el e complet ridicol întotdeauna, şi în bibliotecă,

şi în sala armelor, şi în orice alt loc!

— Da, spuse Jessamine, ca şi când acest lucru ar fi trebuit să fie evident, dar în sufragerie *mâncăm*.

Se întoarse şi se repezi pe coridor, uitându-se peste umăr ca să se asigure că Tessa şi Charlotte o urmau.

Tessa nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ei sunt un fel de copii ai tăi, nu-i aşa?

Charlotte oftă.

— Da, zise ea. Exceptând faptul că ar trebui să mă iubească, presupun.

Tessei nu-i veni nici un răspuns în minte.

Pentru că Charlotte insistase că avea ceva de făcut în salon înainte de cină, Tessa se duse singură în sufragerie. Odată ajunsă acolo - chiar mândră că nu se rătăcise -, descoperi că Will stătea în picioare lângă una dintre servante, meşterind la un obiect atârnat de tavan.

Jem stătea pe scaun, uitându-se curios la Will.

— Mai bine ai face s-o rupi, spuse el, şi îşi înclină capul văzând-o pe Tessa.

— Bună seara, Tessa! îi zâmbi el urmărindu-i privirea. Am atârnat strâmb lampa cu gaz, iar Will încearcă s-o îndrepte.

Tessa nu văzu nimic în neregulă la lampa cu gaz, dar înainte să poată spune asta, Jessamine dădu buzna în încăpere şi-i aruncă o privire încruntată lui Will.

— Zău! N-ai putea să-l pui pe Thomas să facă asta? Un gentleman nu trebuie să...

— Ai sânge pe mânecă, Jessie? o întrebă Will, uitându-se în jos.

Jessamine se încruntă. Fără să mai scoată un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi se năpusti spre capătul îndepărtat al mesei, unde se aşează pe un scaun şi se uită fix în faţă.

— S-a întâmplat ceva cât aţi fost plecate, tu şi Jessamine? întrebă Jem, părând cu adevărat îngrijorat.

Când îşi întoarse capul spre Tessa, aceasta văzu ceva verde strălucind la baza gâtului lui.

Jessamine se uită la ea peste masă, panicată.

— Nu, zise Tessa. Nu s-a-ntâmplat nimic.

— Am reuşit!

Henry intră triumfător, fluturând ceva în mână. Arăta ca un tub din cupru cu un buton negru într-o parte.

— Pun rămăşag că n-ai crezut că o să reuşesc, nu-i aşa?

Will renunţă să meşterească la lampa cu gaz şi se încruntă la Henry.

— Niciunul dintre noi nu are nici cea mai vagă idee despre ce aveai tu de gând. Ştii asta?

— Am reuşit în sfârşit să fac Fosforul să funcţioneze, spuse Henry fluturând cu mândrie obiectul. Funcţionează pe principiul lămpii-vrăjitoarei, dar e de cinci ori mai puternic. Nu trebuie decât să apeşi pe un buton şi lumina va izbucni cum nu ţi-ai imaginat vreodată.

Se lăsă tăcerea.

— Aşadar, spuse Will în cele din urmă, e o lampa-vrăjitoarei foarte, foarte strălucitoare, da?

— Exact, zise Henry mândru.

— La ce anume foloseşte? întrebă Jem. La urma urmelor, lampa-vrăjitoarei e numai pentru iluminat. Nu că n-ar fi periculoasă.

— Aşteaptă şi-o să vezi, răspunse Henry ridicând obiectul. Uite!

Will se apropie de obiect, dar era deja prea târziu; Henry apăsase deja butonul. Urmă o izbucnire orbitoare de lumină şi un sunet şuierător, iar în încăpere se făcu brusc întuneric. Tessa scoase un sunet de surpriză, iar Jem râse uşor.

— Am orbit? se auzi vocea lui Will din întuneric, uşor enervată. N-o să-mi facă deloc plăcere dacă m-ai orbit, Henry.

— Nu, zise Henry îngrijorat. Nu, Fosforul pare să... păi, se pare că a stins toate luminile din încăpere.

— Şi nu trebuia să facă asta? spuse Jem blând, ca întotdeauna.

— Aăă, răspunse Henry, nu.

Will bâigui ceva. Tessa nu prea putu să-l audă, dar fu aproape sigură că prinsese cuvintele „Henry” şi „tâmpit”. O clipă mai târziu se auzi un bubuit puternic.

— Will! strigă cineva alarmat.

O lumină strălucitoare umplu încăperea, făcând-o pe Tessa să clipească. Charlotte stătea în cadrul uşii, ţinând o lampa-vrăjitoarei, iar Will zăcea pe podea la picioarele ei, într-un morman de cioburi de veselă spartă de pe servantă.

— Ce Dumnezeu...

— Încercam să îndrept lampa cu gaz, zise Will îmbufnat, aşezându-se în fund şi scuturându-şi cioburile de pe cămaşă.

— Ar fi putut Thomas să facă asta. Iar acum ai căzut şi ai spart jumătate din farfurii.

— Şi îi mulţumesc mult idiotului tău soţ pentru asta, zise Will uitându-se în jos. Cred că mi-am rupt ceva. Mă doare de mor.

— Mie mi se pare că n-ai nimic, spuse Charlotte fără milă. Ridică-te! Presupun că o să mâncăm la lumina lămpii-vrăjitoarei în seara asta.

Jessamine, aşezată în capul mesei, pufni. De când o întrebase Will despre sângele de pe jachetă, tăcuse chitic.

— *Urăsc* lampa-vrăjitoarei. Îmi face tenul să pară alb-verzui.

În ciuda nuanţei ei verzi, Tessa găsi că ei mai degrabă îi plăcea lampa-vrăjitoarei. Aceasta arunca peste tot o strălucire albă difuză şi făcea ca mazărea şi cepele să pară mai romantice şi mai misterioase. În timp ce-şi ungea o chiflă cu unt folosind un cuţit greu din argint, nu se putu abţine să nu se gândească la micul apartament din Manhattan unde ea, fratele ei şi mătuşa lor mâncau sărăcăcios la o masă simplă, la lumina câtorva lumânări. Mătuşa Harriet fusese întotdeauna atentă să păstreze o curăţenie impecabilă, de la perdelele din dantelă albă de la

geamurile din faţă până la ceainicul strălucitor din aramă de pe plită. Ea spunea mereu că, oricât de puţin ai, trebuie să fii atent cu lucrurile pe care chiar le ai. Tessa se întrebă dacă vânătorii de umbre erau grijulii cu tot ce aveau.

Charlotte şi Henry relatau ce aflaseră de la Mortmain; Jem şi Will ascultau cu atenţie, în timp ce Jessamine privea plictisită pe fereastră. Jem păru interesat mai ales de descrierea casei lui Mortmain, cu toate artefactele de pe întreg globul.

— V-am spus eu, zise. Taipan. Cu toţii se cred oameni foarte importanţi. Mai presus de lege.

— Da, zise Charlotte. Da, aşa se comporta, ca şi când ar fi fost obişnuit să i se dea ascultare. Oamenii ca el sunt întotdeauna ţinte uşoare pentru cei care vor să-i atragă în lumea umbrelor. Sunt obişnuiţi să deţină puterea şi se aşteaptă să poată să capete şi mai multă putere cu uşurinţă, şi să-i coste cât mai puţin cu putinţă. Habar nu au cât e de scumpă puterea în Lumea de Jos, încheie ea, şi se întoarse încruntată spre Will şi Jessamine, care păreau să se certe în legătură cu ceva pe un ton tăios.

— Ce-aveţi?

Tessa profită de ocazie şi se întoarse spre Jem, care stătea în dreapta ei.

— Shanghai, spuse ea încet. Sună atât de fascinant. Aş vrea să pot să merg acolo. Întotdeauna mi-a plăcut să călătoresc.

Când Jem îi zâmbi, văzu din nou acea strălucire la gâtul lui. Era un pandantiv sculptat dintr-o piatră verde mată.

— Şi acum ţi s-a îndeplinit dorinţa. Eşti aici, nu?

— Până acum nu am călătorit decât prin intermediul cărţilor. Ştiu că sună caraghios, dar…

Jessamine îi întrerupse, trântindu-şi furculiţa pe masă.

— Charlotte, se răsti ea. Spune-i lui Will să mă lase în pace!

Will se lăsă pe spate în scaun, cu o sclipire în ochii lui albaştri.

— Dacă mi-ar spune de ce are sânge pe haine, aş lăsa-o în pace. Jessamine, lasă-mă să ghicesc. Ai dat în parc peste vreo biată femeie care a avut ghinionul să poarte o rochie care nu se asorta cu a ta, şi i-ai tăiat beregata cu umbrela aia isteaţă. Am dreptate?

Jessamine îşi dezveli dinţii rânjind la el.

— Eşti ridicol.

— Chiar eşti, să ştii, îi zise Charlotte.

— Adică, eu port albastru. Albastrul merge cu orice, continuă Jessamine. Ceea ce, zău, ar trebui să ştii. Eşti destul de vanitos în legătură cu propriile tale haine.

— Albastrul nu merge cu orice, îi spuse Will. De exemplu, nu merge cu roşu.

— Dar eu am o vestă cu dungi albastre şi roşii, interveni Henry, întinzându-se după mazăre.

— Şi dacă *asta* nu-i o dovadă că cele două culori n-ar trebui în ruptul capului să fie alăturate, atunci chiar nu mai înţeleg.

— Will, spuse Charlotte ridicând tonul. Nu-i vorbi aşa lui Henry! Henry...

Henry ridică privirea.

— Da?

Charlotte oftă.

— Pui mazăre în farfuria lui Jessamine, nu într-a ta. Te rog, fii atent, dragule!

În timp ce Henry se uită în farfurie surprins, uşa sufrageriei se deschise şi intră Sophie. Ţinea capul în jos, iar părul ei negru îi strălucea. Când se aplecă să-i şoptească ceva lui Charlotte, lampa-vrăjitoarei aruncă o lumină puternică peste chipul ei, făcând ca cicatricea să-i sclipească precum argintul în contrast cu pielea.

Pe chipul lui Charlotte se citi o expresie de uşurare. O clipă mai târziu, se ridică în picioare şi ieşi grăbită din încăpere, oprindu-se numai să-l atingă uşor pe umăr pe Henry.

Jessamine deschise larg ochii ei căprui.

— Unde se duce?

Will se uită la Sophie, iar privirea lui îi atinse faţa aşa cum Tessa ştia că se întâmplă atunci când cineva te mângâie cu buricele degetelor.

— Chiar, draga mea Sophie. *Unde* s-a dus?

Sophie îi aruncă o privire veninoasă.

— Dacă doamna Branwell ar fi vrut să ştiţi şi voi, sunt convinsă că v-ar fi spus, răspunse ea tăios şi ieşi grăbită după stăpâna ei.

Punând jos mazărea, Henry încercă un zâmbet amabil.

— Ei bine, zise el, despre ce vorbeam?

— Despre nimic, zise Will. Vrem să ştim unde s-a dus Charlotte. S-a întâmplat ceva?

— Nu, zise Henry. Adică, nu *cred*...

Aruncă o privire în jur, văzu patru perechi de ochi fixaţi asupra lui, şi oftă.

— Charlotte nu-mi spune întotdeauna ce face. Doar ştiţi asta, zâmbi el puţin trist. Nu pot s-o învinovăţesc. Zău. Nu poate să conteze pe mine ca pe un om raţional.

Tessa îşi dori să poată să spună ceva ca să-l mângâie pe Henry. Ceva în felul lui de-a fi o făcu să se gândească la Nate când era mai tânăr, prostuţ şi ciudat, şi uşor de rănit. Cu un gest automat, îşi duse mâna la gât şi atinse îngerul, căutând mângâiere în ticăitul lui constant.

Henry se uită la ea.

— Obiectul acela mecanic pe care-l porţi la gât - pot să-l văd puţin?

Tessa ezită, apoi încuviinţă din cap. La urma urmelor, era Henry.

Desfăcu cheiţa, îl scoase de pe lănţişor şi i-l înmână.

— E un obiecţel ingenios, spuse el, răsucindu-l în mâni. De unde-l ai?

— A fost al mamei mele.

— Ca un fel de talisman, zise el uitându-se în sus. Te-ar deranja dacă laş examina în laborator?

— Ah! oftă Tessa, neputând să-şi ascundă îngrijorarea.

Dacă o să fii foarte atent cu el. E tot ce am de la mama. Dacă se strică...

— Henry n-o să-l distrugă, o asigură Jem. El chiar se pricepe la lucruri de genul ăsta.

— E adevărat, zise Henry, pe un ton atât de modest şi de realist, încât păru să nu ascundă nici o altă intenţie. Ţi-l voi înapoia în aceeaşi stare.

— Păi... ezită Tessa.

— Nu înţeleg de ce faci atâta caz, zise Jessamine, care părea plictisită de tot acest schimb de replici. Doar nu are diamante.

— Jessamine, unii oameni preţuiesc mai mult sentimentele în detrimentul diamantelor.

Era Charlotte, care stătea în cadrul uşii. Părea îngrijorată.

— Cineva vrea să vorbească cu tine, Tessa.

— Cu *mine*? întrebă Tessa, uitând pentru moment de îngerul mecanic.

— Cine? zise Will. Chiar trebuie să ne ţii pe toţi în suspans?

Charlotte oftă.

— Lady Belcourt. E jos. În Camera Sanctuarului.

— Acum? se încruntă Will. S-a întâmplat ceva?

— Eu am contactat-o, zise Charlotte. În legătură cu de Quincey. Chiar înainte de cină. Speram să aibă ceva informaţii, şi chiar are, dar insistă să vorbească mai întâi cu Tessa. Se pare că în ciuda tuturor precauţiilor noastre, s-au scurs şi în Lumea de Jos ceva zvonuri despre Tessa, iar Lady Belcourt este... interesată.

Tessa lăsă furculiţa din mână, cu un zăngănit.

— Interesată de ce? - se uită în jurul mesei, dându-şi seama că acum o fixau pe *ea* patru perechi de ochi. Cine este Lady Belcourt?

Pentru că nu-i răspunse nimeni, se întoarse spre Jem, crezând că poate el avea să-i răspundă.

— E vânător de umbre?

— E vampir, zise Jem. De fapt, un vampir *informator*. Îi furnizează informaţii lui Charlotte şi ne ţine la curent cu ce se întâmplă în comunitatea Nopţii.

— Tessa, nu e nevoie să vorbeşti cu ea dacă nu vrei, zise Charlotte. Pot să-i spun să plece.

— Nu, zise Tessa dând farfuria deoparte. Dacă e bine informată în legătură cu de Quincey, poate că ştie câte ceva şi despre Nate. Nu pot s-o las să plece, dacă e posibil să deţină informaţii. Mă duc.

— Dar nici măcar nu vrei să ştii ce vrea de la tine? întrebă Will.

Tessa se uită la el, măsurându-l din priviri. Lampa-vrăjitoarei îi făcea pielea să pară şi mai palidă, iar ochii, şi mai albaştri. Aveau culoarea apelor oceanului Atlantic în partea de nord, unde pe suprafaţa sa neagră-albăstruie plutea gheaţa, sclipind ca zăpada pe un ochi de geam din sticlă de culoare închisă, în timpul iernii.

— Cu excepţia Surorilor Întunecate, chiar n-am cunoscut nici un alt locuitor al Lumii de Jos, spuse ea. Cred că... aş vrea s-o cunosc.

— Tessa... începu Jem, dar ea era deja în picioare.

Fără să se uite înapoi la niciunul dintre cei de la masă, ieşi grăbită, urmând-o pe Charlotte.

8
CAMILLE

Fructele cad şi dragostea moare şi timpul trece;
Tu arta ai hrănit-o din continuă răsuflare,
Şi ai ţinut-o vie după nesfârşită schimbare,
Şi proaspătă dup-a morţii sărutare;
Luată în derâdere şi din nepăsare reaprinsă,
De pustii şi necurate desfătări,
Lucruri monstruoase şi sterpe, o stinsă
Şi otrăvitoare regină.
- Algernon Charles Swinburne, „Dolores”

Tessa parcursese numai jumătate din coridor când ei o ajunseră din urmă - Will şi Jem -, unul în stânga, celălalt în dreapta ei.

— Sper că n-ai crezut că noi *chiar* n-o să venim, nu? o întrebă Will ridicând mâna şi lăsând flacăra lămpii-vrăjitoarei să-i strălucească printre degete, luminând coridorul ca şi când ar fi fost ziuă.

Charlotte, mergând repede în faţa lor, coti şi se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Ştiu că tu nu prea poţi să te abţii să nu te ţii după cineva, răspunse Tessa, privind drept înainte. Dar despre Jem nu-mi închipuiam.

— Unde merge Will, merg şi eu, spuse Jem pe un ton firesc. Şi, în plus, sunt la fel de curios ca şi el.

— Asta nu prea pare ceva cu care să te mândreşti. Dar unde mergem? adăugă Tessa, surprinsă, când ajunseră la capătul coridorului şi o luară la stânga.

Intrară într-o sală atât de vastă, încât se treziră

înconjuraţi de un întuneric neplăcut.

— Am luat-o într-o direcţie greşită?

— Răbdarea este o virtute, domnişoară Gray, spuse Will.

Ajunseseră într-un coridor lung care cobora brusc într-o pantă foarte abruptă. Pe pereţi nu se aflau tapiserii şi nici torţe, iar întunericul o făcu pe Tessa să-şi dea seama de ce luase Will cu el lampa-vrăjitoarei.

— Coridorul ăsta duce la Sanctuarul nostru, spuse Charlotte. E singura parte din Institut care nu se găseşte pe pământ sfinţit. Aici ne întâlnim cu cei care, dintr-un motiv sau altul, nu pot pătrunde pe pământ sfinţit: cei care sunt blestemaţi, vampirii, şi alţii. De asemenea, e un loc pe care îl alegem adesea pentru a-i adăposti pe locuitorii Lumii de Jos care sunt în pericol din cauza demonilor sau a altor locuitori din Lumea din Umbră. Din acest motiv, există multe protecţii puse asupra uşilor, şi e greu să intri sau să ieşi din încăpere fără să ai fie o stelă, fie cheia.

— E un blestem? Să fii vampir? întrebă Tessa.

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Noi considerăm că e un fel de boală demonică. Cele mai multe boli care îi afectează pe demoni nu sunt transmisibile fiinţelor umane, dar în anumite cazuri, de obicei prin muşcătură sau prin zgârietură, unele afecţiuni pot fi transmise. Vampirismul. Licantropia…

— Variola demonului, spuse Will.

— Will, variola demonului nu există, ştii foarte bine, spuse Charlotte. Unde rămăsesem?

— A fi vampir nu e un blestem. E o boală, completă Tessa. Aşadar, cu toate astea, ei nu pot pătrunde pe pământul sfinţit? Asta înseamnă că sunt damnaţi?

— Depinde de ceea ce crezi tu, spuse Jem. Dacă tu crezi sau nu în damnare.

— Dar voi vânaţi demoni. Trebuie să credeţi în damnare!

— Eu cred în bine şi în rău, răspunse Jem. Şi cred că sufletul este etern. Dar nu cred în hăul înfricoşător, în furci, sau în chinurile fără de sfârşit. Chiar nu cred că

ameninţându-i îi poţi face pe oameni să fie buni.

Tessa îl privi pe Will.

— Dar tu? Tu în ce crezi?

— *Pulvis et umbra sumus*, răspunse Will, fără să-i întoarcă privirea. Cred că suntem pulbere şi umbre. Ce altceva mai rămâne?

— Indiferent de ceea ce crezi, te rog nu-i sugera lui Lady Belcourt că o consideri damnată, îi spuse Charlotte.

Ea ajunsese acolo unde coridorul se termina într-un şir de uşi înalte din fier, fiecare având gravat un simbol misterios format din două perechi de C- uri spate în spate. Se răsuci pe călcâie şi îi privi pe cei trei însoţitori.

— A fost deosebit de amabilă oferindu-se să ne ajute, şi n-are nici un rost să o insultăm. Asta ţi-o spun în special ţie, Will. Dacă nu poţi să fii politicos, te trimit afară din Sanctuar. Jem, sunt sigură că o să fii aşa cum eşti de obicei, fermecător. Tessa... adăugă Charlotte mutându-şi privirea blândă, dar serioasă, asupra Tessei. Încearcă să nu pari înspăimântată.

Scoase o cheie de fier dintr-un buzunar al rochiei şi o introduse în broasca uşii. Capul cheii avea forma unui înger cu aripile larg deschise; aripile străluciră o dată, scurt, în timp ce Charlotte răsuci cheia şi uşa se deschise.

Încăperea semăna cu un seif în care se păstrează un tezaur. Nu existau ferestre şi nici alte uşi, în afară de cea prin care intraseră. Tavanul întunecat, iluminat doar de strălucirea unui şir de candelabre aprinse, se sprijinea pe nişte stâlpi uriaşi din piatră. Aceştia erau sculptaţi de jur împrejur cu bucle şi şiruri de rune, alcătuind modele complicate, ameţitoare. Pe pereţi atârnau tapiserii gigantice, fiecare marcată cu simbolul unei singure rune. De asemenea, exista şi o oglindă cu ramă poleită, care făcea ca locul să pară de două ori mai mare. În mijlocul încăperii se înălţa o fântână masivă din piatră. Avea o bază circulară, iar în centrul ei se găsea statuia unui înger cu aripile strânse. Din ochi îi curgeau şiroaie de lacrimi,

căzând apoi în fântâna de dedesubt.

Lângă fântână, între doi stâlpi masivi, erau aşezate câteva scaune tapiţate cu catifea neagră. Femeia care stătea pe cel mai înalt dintre ele era suplă şi avea o ţinută impunătoare. Pe cap purta o pălărie în vârful căreia se legăna o pană mare, neagră. Rochia ei era din mătase roşie, bogată, iar pielea îi era albă ca laptele, cu rotunjimi plăcute deasupra corsetului potrivit pe corp, deşi pieptul nu i se ridica şi nici nu cobora în timp ce respira. Un colier de rubine îi înconjura gâtul asemenea unei cicatrici. Părul des şi blond-deschis îi cobora în bucle delicate în jurul gâtului; iar ochii îi erau de un verde luminos, ca ai unei pisici.

Tessa îşi ţinu respiraţia. Aşadar, locuitorii Lumii de Jos puteau fi frumoşi.

— Fă lumina mai mică în lampa-vrăjitoarei, Will, spuse Charlotte în şoaptă, şi apoi o luă grăbită înainte pentru a-şi saluta musafira. Ce amabil din partea dumneavoastră, baroneasă, că ne-aţi aşteptat! Sper ca Sanctuarul să vi se pară suficient de confortabil şi pe măsura gusturilor dumneavoastră.

— Ca întotdeauna, Charlotte.

Lady Belcourt părea plictisită, iar vocea ei avea un uşor accent pe care Tessa nu reuşi să-l identifice.

— Lady Belcourt. Vă rog să-mi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara Theresa Gray.

Charlotte arătă spre Tessa, care, neştiind ce altceva să facă, îşi înclină politicoasă capul. Încerca să-şi amintească formula de adresare în faţa unei baronese. Se gândi că era mai degrabă titlul doamnelor căsătorite cu baroni, dar nu-şi putu aminti exact.

— Alături de ea este domnul James Carstairs, unul dintre tinerii noştri vânători de umbre, şi lângă el este…

Dar ochii verzi ai lui Lady Belcourt se fixaseră deja asupra lui Will.

— William Herondale, zise ea şi zâmbi.

Tessa se uită atent, dar dinţii vampirului păreau absolut normali; nici urmă de incisivi ascuţiţi.

— Drăguţ din partea ta că ai venit să mă saluţi.

— *Vă cunoaşteţi*?

Charlotte păru cuprinsă de uimire.

— William a câştigat douăzeci de lire de la mine la o partidă de faraon[24], spuse Lady Belcourt, privindu-l pe Will într-un fel care o făcu pe Tessa să simtă furnicături la ceafă. Acum câteva săptămâni, într-o casă de jocuri din Lumea de Jos, condusă de clubul Pandemonium.

— Aşa s-a întâmplat?

Charlotte se uită la Will, care ridică din umeri.

— Făcea parte din investigaţie. Eram deghizat în mundan prost care venise acolo pentru a se deda acestui viciu, explică Will. Dacă aş fi refuzat să joc, aş fi stârnit suspiciuni.

Charlotte se bosumflă.

— Fără îndoială, Will, că banii pe care i-ai câştigat constituiau o probă. Ar fi trebuit să-i dai Conclavului.

— I-am cheltuit pe gin.

— Will!

Will ridică din umeri.

— Desfătările viciului sunt o responsabilitate împovărătoare.

— Şi totuşi, una pe care se pare că eşti în mod ciudat capabil să ţi-o asumi, remarcă Jem, cu o sclipire jucăuşă în ochii lui argintii.

Charlotte ridică mâinile într-un gest de neputinţă.

— William, cu tine o să mă socotesc mai târziu. Lady Belcourt, să înţeleg că şi dumneavoastră sunteţi membră a clubului Pandemonium?

Lady Belcourt făcu o figură îngrozită.

— Sigur că nu. În noaptea respectivă am fost la casa de jocuri pentru că un magician, prieten de-al meu, spera să câştige cu uşurinţă nişte bani la cărţi. La evenimentele

[24] (*Învechit*) Numele unui joc de cărți.

clubului pot participa majoritatea locuitorilor Lumii de Jos. Prezenţa unor membri ai clubului asemenea nouă, îi impresionează pe mundani şi le deschide portmoneele. Ştiu că întreprinderea e condusă de locuitori ai Lumii de Jos, dar n-aş deveni niciodată una de-a lor. Întreaga afacere pare atât de *déclassée*[25].

— De Quincey este membru, zise Charlotte, iar în ochii ei mari, căprui, Tessa văzu sclipind lumina extraordinarei sale inteligenţe. Mi s-a spus că, de fapt, el e şeful organizaţiei. Ştiaţi asta?

Lady Belcourt clătină din cap, în mod clar nefiind interesată de această informaţie.

— Cu ani în urmă, de Quincey şi cu mine am fost apropiaţi, dar acum nu mai suntem, şi i-am spus cât se poate de direct despre lipsa mea de interes în privinţa acestui club. Presupun că s-ar putea, ca el să fie conducătorul clubului; după părerea mea, e o organizaţie ridicolă, dar, fără îndoială, foarte lucrativă.

Se aplecă în faţă, împreunându-şi în poală mâinile ei subţiri, înmănuşate. Era ceva ciudat de fascinant în mişcările ei, chiar şi în cele mai neînsemnate. Aveau o ciudată graţie animalică. Ca şi cum ai fi privit o pisică mergând tiptil în întuneric.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegeţi în legătură cu de Quincey, zise ea, este că el e cel mai periculos vampir din Londra. A reuşit să ajungă în vârful celui mai puternic clan din oraş. Orice vampir care trăieşte în Londra se supune capriciului său - îşi strânse buzele ei roşii. Al doilea lucru pe care trebuie să-l înţelegeţi e că de Quincey este bătrân, bătrân chiar şi pentru cineva din neamul Copiilor Nopţii. Şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii înainte de Acorduri, şi le urăşte, şi urăşte să trăiască sub jugul Legii. Dar cel mai tare îi urăşte pe nefilimi.

Tessa îl văzu pe Jem aplecându-se şi şoptindu-i ceva lui

[25] Persoană care nu mai corespunde rangului social care i s-a cuveni; lipsită de clasă.

Will, care schiţă un zâmbet aproape imperceptibil.

— Într-adevăr, zise Will. Ce alte sentimente ar putea avea cineva faţă de noi, când suntem atât de fermecători?

— Sunt sigură că ştiţi că majoritatea locuitorilor din Lumea de Jos nu vă plac.

— Dar noi am crezut că de Quincey ne este aliat.

Charlotte îşi sprijini mâinile, care-i tremurau, de spătarul unuia dintre scaunele acoperite cu catifea.

— El a cooperat întotdeauna cu Conclavul.

— E doar un pretext. Este în interesul lui să coopereze cu voi, aşa că o face. Dar s-ar bucura foarte mult să vă vadă pe toţi înecaţi în mare.

Charlotte pălise, dar îşi reveni.

— Şi nu ştiţi nimic despre implicarea lui în acţiunile a două femei numite Surorile Întunecate? Nimic despre interesul lui pentru automate, pentru nişte creaturi mecanice?

— Îhh! Surorile Întunecate! spuse Lady Belcourt înfiorându-se. Nişte creaturi urâte, neplăcute. Magiciene, bănuiesc. Le-am evitat. Se ştia că sunt furnizoare pentru membrii cluburilor care aveau interese mai puţin... plăcute. Droguri pentru demoni, prostituate din Lumea de Jos, genul acesta de lucruri.

— Şi automatele?

Lady Belcourt îşi flutură mâinile delicate într-un gest plictisit.

— Dacă de Quincey e fascinat de componentele ceasornicelor, eu nu ştiu nimic despre asta. De fapt, când m-ai contactat în legătură cu de Quincey, Charlotte, n-aveam nici cea mai mică intenţie să avansez vreo informaţie. Una e să împărtăşeşti Conclavului câteva secrete din Lumea de Jos, şi cu totul altceva e să-l trădezi pe cel mai puternic vampir din Londra. Asta până am auzit de micuţa voastră fată metamorfică.

Ochii ei verzi se opriră asupra Tessei, iar buzele roşii i se arcuiră într-un zâmbet.

— Văd asemănarea de familie.

Tessa se uită lung la ea.

— Asemănarea cu cine?

— Păi, cu Nathaniel, desigur. Cu fratele tău.

Tessa avu senzaţia că i se turnase apă rece pe ceafă, atât de puternic o alarmă şocul.

— L-aţi văzut pe fratele meu?

Lady Belcourt zâmbi - zâmbetul unei femei care ştia că-i are la mână pe toţi cei din încăpere.

— L-am văzut de câteva ori, cu diferite ocazii, la clubul Pandemonium, zise ea. Biata fiinţă, avea înfăţişarea aceea nefericită, de mundan aflat sub o vrajă. Probabil că juca tot ce avea. Aşa fac ei întotdeauna. Charlotte mi-a spus că Surorile Întunecate l-au răpit, şi nu mă surprinde. Adoră să aducă mundanii la sapă de lemn din pricina datoriilor şi apoi să-i facă să plătească în cele mai şocante feluri.

— Dar trăieşte? întrebă Tessa. L-aţi văzut în viaţă?

— L-am văzut cu destul timp în urmă, dar da.

Lady Belcourt îşi flutură mâna. Mănuşile ei, de un roşu aprins, îi făceau mâinile să pară înmuiate in sânge.

— Dar să revenim la oile noastre, zise ea. Vorbeam despre de Quincey. Charlotte, spune-mi, te rog, ştiai că dă petreceri în casa lui din Carleton Square?

Charlotte îşi luă mâinile de pe spătarul scaunului.

— Am mai auzit despre asta.

— Din nefericire, zise Will, se pare că uită să ne invite şi pe noi. Probabil că invitaţiile noastre s-au rătăcit la poştă.

— La aceste petreceri, continuă Lady Belcourt, oamenii sunt torturaţi şi ucişi. Cred că trupurile lor sunt aruncate în Tamisa, ca să le culeagă vagabonzii. Fiindcă veni vorba, asta ştiaţi?

Chiar şi Will părea consternat. Charlotte spuse:

— Dar uciderea oamenilor de către Copiii Nopţii e interzisă de Lege...

— Iar de Quincey dispreţuieşte Legea. Face asta atât pentru a-şi bate joc de nefilimi, cât şi pentru că-i place să

ucidă. Cu toate că-i face plăcere, nu comite nici o greşeală.

Buzele lui Charlotte se albiră.

— De când se întâmplă asta, Camille?

Deci acesta era numele ei, gândi Tessa. *Camille*. Era un nume cu rezonanţă franceză; poate că aşa se explica accentul ei.

— De cel puţin un an. Poate de ceva mai mult timp, răspunse ea pe un ton rece, indiferent.

— Şi de ce îmi spuneţi abia acum.

Charlotte păru rănită.

— Preţul pentru dezvăluirea secretelor Lordului Londrei este moartea, spuse Camille, iar ochii ei verzi se întunecară. Şi nu v-ar fi fost de nici un folos, chiar dacă v-aş fi spus. De Quincey e unul dintre aliaţii voştri. Nu aveţi nici un motiv şi nici o scuză pentru a da buzna în casa lui ca şi când ar fi un criminal de rând. Nu fără vreo dovadă a fărădelegilor lui. Din câte ştiu, conform acestor noi Acorduri, un vampir trebuie să fie surprins făcând rău unui om înainte ca nefilimii să poată acţiona?

— Da, spuse Charlotte fără nici o tragere de inimă, dar dacă am fi putut participa la una dintre petrecerile lui.

Camille lăsă să-i scape un hohot de râs.

— De Quincey n-ar fi permis niciodată aşa ceva! De îndată ce ar fi zărit un vânător de umbre, ar fi ferecat locul. Nu vi s-ar fi permis niciodată să intraţi.

— Dar *dumneavoastră*, da, zise Charlotte. Şi aţi fi putut să ne luaţi pe unul dintre noi cu dumneavoastră.

Camille îşi dădu capul pe spate, făcând pana de la pălărie să tremure.

— Şi să-mi risc viaţa?

— Păi, nu se poate spune că sunteţi tocmai vie, nu? spuse Will.

— Îmi preţuiesc existenţa la fel de mult ca şi voi, vânătorii de umbre, zise Lady Belcourt, mijindu-şi ochii. O lecţie pe care aţi face bine să o învăţaţi. Nu le-ar strica nefilimilor să înceteze să considere că toţi cei care nu

trăiesc exact ca ei nu *trăiesc* deloc.

Jem începu să vorbească, pentru prima dată de când intrase în încăpere.

— Lady Belcourt - dacă îmi veţi ierta îndrăzneala -, ce anume doriţi de la Tessa?

Camille se uită fix la Tessa, cu ochii ei verzi strălucind ca nişte pietre preţioase.

— Te poţi deghiza în oricine, am dreptate? O deghizare perfectă, siluetă, voce şi comportament? Aşa am auzit, schiţă ea un zâmbet. Am şi eu sursele mele.

— Da, zise Tessa pe un ton şovăitor. Adică, mi s-a spus că deghizarea este identică cu persoana respectivă.

Camille o privi cu atenţie.

— Ar trebui să fie perfectă. Dacă e să te deghizezi în mine...

— În *dumneavoastră*? întrebă Charlotte. Lady Belcourt, nu înţeleg.

— *E*u înţeleg, spuse Will imediat. Dacă Tessa s-ar deghiza în Lady Belcourt, ar putea să-şi facă apariţia la una din petrecerile lui de Quincey. Ar putea să-l surprindă încălcând Legea. Apoi Conclavul ar putea ataca, fără să încalce prevederile Acordurilor.

— Eşti un mic strateg, chiar eşti! zâmbi Camille, dezvelindu-şi încă o dată dinţii.

— Şi, de asemenea, ar fi o ocazie perfectă ca să putem scotoci prin casa lui de Quincey, zise Jem. Să vedem ce putem descoperi legat de interesul lui pentru aceste automate. Dacă e adevărat că a omorât mundani, n-avem nici un motiv să credem că n-a făcut-o pentru mai multe scopuri, nu numai ca să se distreze.

Îi aruncă o privire plină de subînţeles lui Charlotte, iar Tessa înţelese că se gândea, ca şi ea, la trupurile din pivniţa Casei Întunecate.

— Va trebui să ne gândim la o modalitate de a transmite semnale Conclavului din interiorul casei lui de Quincey, gândi Will cu voce tare şi cu o sclipire în ochii lui albaştri.

Henry ar putea să inventeze ceva. Ar fi foarte important să avem o schiţă a casei.

— *Will*, protestă Tessa. Eu nu...

— Şi, desigur, n-o să mergi singură, zise Will nerăbdător. Aş merge cu tine. N-aş lăsa să ţi se întâmple nimic rău.

— Will, nu, spuse Charlotte. Tu şi Tessa, singuri, într-o casă plină de vampiri? Vă interzic.

— Atunci, pe cine o să trimiţi cu ea, dacă nu pe mine? întrebă Will. Ştii că pot s-o protejez, şi ştii că sunt alegerea potrivită.

— Aş putea merge *eu*. Sau Henry...

Camille, care urmărise tot dialogul cu o privire în care se amestecau plictiseală şi amuzament, zise:

— Mă tem că sunt de acord cu William. Singurii admişi la aceste petreceri sunt prietenii apropiaţi ai lui de Quincey, vampiri, şi oamenii subjugaţi vampirilor. De Quincey l-a mai văzut pe Will, care trece drept un mundan fascinat de fiinţele oculte; n-ar fi surprins să descopere că el a cedat servituţii vampirice.

Oameni subjugaţi. Tessa citise despre ei în *Codex*: Subjugaţii, sau întunericiţii, erau mundanii care juraseră credinţă vampirilor. Pentru vampiri, ei constituiau atât o companie, cât şi hrană, iar în schimb primeau din când în când mici transfuzii de sânge de vampir. Acest sânge îi ţinea legaţi de stăpânul vampir şi, de asemenea, îi asigura că atunci când vor muri, vor deveni şi ei vampiri.

— Dar Will are numai şaptesprezece ani, protestă Charlotte.

— Majoritatea oamenilor subjugaţi sunt tineri, zise Will. Vampirilor le place să-şi achiziţioneze subjugaţii când aceştia sunt tineri, pentru că sunt mult mai drăguţi de privit şi pentru că sunt puţine şanse să dea peste sânge bolnav. Şi, în plus, ei ar trăi ceva mai mult, deşi nu foarte mult.

Will păru încântat de propria persoană.

— Cei mai mulţi dintre membrii Enclavei n-ar putea să

treacă în mod convingător drept subjugaţi umani tineri şi chipeşi...

— Pentru că noi, ceilalţi, suntem hidoşi, nu-i aşa? întrebă Jem, părând că se distrează. De-asta nu pot să merg eu?

— Nu, răspunse Will. Ştii de ce, zise el fără nici un fel de inflexiune în glas, iar Jem, după ce îl privi o clipă, ridică din umeri şi se uită în altă parte.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, spuse Charlotte. Camille, când sunt programate următoarele evenimente de acest gen?

— Sâmbătă seara.

Charlotte inspiră adânc.

— Va trebui să vorbesc cu Enclava înainte să-mi dau acordul. Şi va trebui, de asemenea, să fie de acord şi Tessa.

Cu toţii o priviră pe Tessa.

Ea îşi umezi emoţionată buzele uscate.

— Credeţi, i se adresă ea lui Lady Belcourt, că există vreo şansă ca fratele meu să fie acolo?

— Nu-ţi pot promite că va fi acolo. S-ar putea să fie. Dar e foarte probabil ca *cineva* de acolo să ştie ce s-a întâmplat cu el. Surorile Întunecate veneau în mod regulat la petrecerile lui de Quincey. Fără îndoială că, dacă sunt prinşi şi interogaţi, ele sau acoliţii lor vă vor da nişte răspunsuri.

Tessei i se strânse stomacul.

— O voi face, spuse ea. Dar vreau să mi se promită că *dacă* Nate e acolo, îl vom scoate, iar dacă nu e, vom afla unde este. Vreau să mă asigur că nu se rezumă totul la a-l prinde pe de Quincey. Trebuie să-l salvăm şi pe Nate.

— Desigur, spuse Charlotte. Dar, nu ştiu, Tessa. O să fie foarte periculos...

— Te-ai Transformat vreodată într-un locuitor al Lumii de Jos? întrebă Will. Ştii măcar dacă ar fi posibil?

Tessa clătină din cap.

— N-am făcut niciodată nimic de genul ăsta. Dar... aş

putea încerca. Se întoarse către Lady Belcourt. Vreţi vă rog să-mi daţi un obiect de-al dumneavoastră? Un inel, sau o batistă?

Camille duse mâinile la spate, dându-şi la o parte buclele de păr blond-argintiu care-i acopereau ceafa, şi îşi deschise colierul. Lăsându-l să se legene pe degetele ei subţiri, i-l întinse Tessei.

— Poftim. Ia-l pe ăsta!

Încruntându-se, Jem făcu un pas înainte pentru a lua colierul, şi apoi i-l întinse Tessei. Când îl ţinu în mână, ea observă că era foarte greu. Iar pandantivul pătrat din rubin, de mărimea unui ou de pasăre, era rece la atingere, de parcă ar fi zăcut în zăpadă. Când îşi strânse degetele în jurul lui, i se păru că le strânsese în jurul unui ţurţure de gheaţă. Respiră adânc şi închise ochii.

Era ceva ciudat în Transformarea de acum, ceva diferit faţă de dăţile trecute. Întunericul se ridică rapid, învăluind-o, iar lumina pe care o văzu în depărtare era o flăcăruie rece şi argintie. Frigul care plutea dinspre acea lumină o ardea. Tessa trase lumina înspre ea, înconjurându-se de gheaţa ei arzătoare, pătrunzând prin însuşi miezul ei. Lumina se ridică în jurul ei sub formă de pereţi albi, pâlpâitori.

Apoi simţi o durere ascuţită în mijlocul pieptului, iar pentru o clipă, văzu roşu - un roşu stacojiu intens, culoarea sângelui. Totul avea culoarea sângelui şi, cuprinsă de panică, cu ochii larg deschişi, se luptă să se întoarcă.

Era din nou acolo, în încăperea Sanctuarului, în timp ce toţi ceilalţi o priveau lung. Camille zâmbea uşor; ceilalţi păreau uimiţi, dacă nu chiar de-a dreptul loviţi de trăsnet, ca atunci când se transformase în Jessamine.

Dar ceva era teribil de greşit. Se simţea golită pe dinăuntru - nu ca o durere, ci ca o senzaţie cavernoasă a ceva ce *lipsea*. Tessa se înecă şi fu străbătută de o undă de şoc arzătoare. Se lăsă într-un fotoliu, apăsându-şi mâinile pe piept. Tremura toată.

— Tessa?

Jem se lăsă pe vine lângă fotoliu, prinzând-o de mână.

Se privi în oglinda care atârna pe peretele opus - sau, mai bine spus, zări imaginea lui Camille. Părul ei deschis şi strălucitor, desfăcut din agrafe, lăsat liber pe umeri, şi pielea albă, cu rotunjimi, deasupra corsetului rochiei Tessei, acum mult prea strâmtă, într-un fel care pe ea ar fi făcut-o să roşească - dacă ar fi putut să roşească. Dar pentru a roşi era nevoie ca prin vene să-ţi curgă sânge, iar Tessa îşi aminti, din ce în ce mai îngrozită, că vampirilor nu le trebuie aer, nu le este frig sau cald, şi nici nu le bate vreo inimă în piept.

Deci *aceasta* era senzaţia ciudată de gol. În piept, inima ei era inertă ca un lucru mort. Suspină din nou. O durea, şi îşi dădu seama că, deşi ea putea respira, noul ei trup nu voia sau nu avea nevoie de asta.

— O, doamne! îi şopti ea lui Jem. Eu... inima mea nu mai bate. Mă simt de parcă aş fi murit. Jem...

El o mângâie pe mână, cu grijă, ca să o liniştească, şi o privi cu ochii lui argintii. Expresia acestora nu se schimbase; o privea aşa cum o făcuse şi înainte de Transformare, de parcă încă ar fi fost Tessa Gray.

— Eşti vie, spuse el, atât de încet, încât numai ea putu să-l audă. Eşti într-o altă piele, dar eşti tot Tessa, şi trăieşti. Ştii de unde-mi dau seama?

Ea clătină din cap.

— Pentru că mi-ai spus cuvântul „Dumnezeu”. Nici un vampir n-ar putea spune asta - îi strânse mâna. Sufletul tău este încă acelaşi.

Ea închise ochii şi rămase liniştită pentru o clipă, concentrându-se la apăsarea mâinii lui pe mâna ei, pielea lui caldă peste a ei, rece ca gheaţa. Încet, frisoanele care-i scuturau întregul corp începură să dispară; deschise ochii şi îi zâmbi uşor lui Jem.

— Tessa, spuse Charlotte. Eşti... E totul în regulă?

Tessa se întoarse spre Charlotte, care o urmărea cu o

privire neliniştită. Chipul lui Will, care stătea lângă ea, avea o expresie indescifrabilă.

— Va trebui să exersezi puţin, să te mişti şi să stai dreaptă, dacă vrei să-l convingi pe de Quincey că tu eşti Camille, zise Lady Belcourt. Eu n-aş sta niciodată aşa de cocoşată într-un fotoliu - îşi înclină capul într-o parte. Totuşi, una peste alta, un spectacol impresionant. Cineva te-a antrenat bine.

Tessa se gândi la Surorile Întunecate. Oare chiar o antrenaseră bine? Oare îi făcuseră o favoare trezind această putere adormită din interiori ei, în ciuda urii pe care o simţise pentru ele şi pentru acea putere? Sau poate că ar fi fost mult mai bine dacă n-ar fi ştiut niciodată că era atât de diferită?

Încet, îi dădu drumul, lăsă pielea lui Camille să se îndepărteze de ea. Se simţea de parcă ar fi ieşit dintr-o apă rece ca gheaţa. Când frigul o pătrunse, din cap până-n picioare, ca o cascadă îngheţată, îl strânse şi mai tare de mână pe Jem. Apoi, ceva i se mişcă în piept. Ca o pasăre care zăcuse nemişcată după ce zburase şi se lovise de un geam, doar pentru a-şi aduna puterile şi pentru a se avânta în aer, inima ei începu brusc să bată din nou. Plămânii i se umplură cu aer, şi îi dădu drumul la mână lui Jem, ducându-şi mâinile la piept şi apăsând cu degetele pentru a-şi simţi pulsul slab.

Se privi în oglinda de vizavi. Era din nou ea însăşi: Tessa Gray, nu un Vampir miraculos de frumos. Avu un sentiment copleşitor de uşurare.

— Colierul meu? spuse Lady Belcourt pe un ton rece, şi întinse mâna ei subţire.

Jem luă pandantivul cu rubin de la Tessa şi i-l înapoie; când îl ridică, Tessa văzu că pe rama de argint a pandantivului erau gravate câteva cuvinte: AMOR VERUS NUMQUAM MORITUR[26].

Privi în cealaltă parte a încăperii, spre Will, fără să ştie

[26] Dragostea adevărată nu moare niciodată (lb. lat.).

de ce, doar ca să descopere că, la rândul lui, şi el o privea. Imediat, se uitară amândoi în altă parte.

— Lady Belcourt, zise Will, de vreme ce niciunul dintre noi n-am fost în casa lui de Quincey, credeţi că aţi putea să ne furnizaţi un plan sau chiar o schiţă a terenului şi a încăperilor?

— Vă voi furniza ceva şi mai bun.

Lady Belcourt ridică braţele pentru a-şi închide colierul în jurul gâtului.

— Magnus Bane.

— Magicianul? zise Charlotte ridicând din sprâncene.

— Chiar el, răspunse Lady Belcourt. El cunoaşte casa la fel de bine ca mine şi este adesea invitat la evenimentele lui de Quincey. Cu toate că, asemenea mie, în ultima vreme s-a eschivat de la petrecerile în timpul cărora se comiteau crime.

— Nobil din partea lui, murmură Will.

— Vă veţi întâlni cu el acolo, şi vă va conduce prin casă. Nimeni nu va fi surprins să ne vadă împreună. Ştiţi, Magnus Bane este iubitul meu.

Tessa deschise uşor gura. Acesta nu era genul de lucru pe care doamnele să-l spună în anumite cercuri, sau aşa în general. Dar poate că vampirii aveau alte obiceiuri? Cu toţii păreau la fel de uimiţi ca şi ea, cu excepţia lui Will, care, ca de obicei, încerca mai degrabă să se abţină să râdă.

— Ce drăguţ! spuse Charlotte în cele din urmă, după o pauză.

— Chiar este, spuse Camille, şi se ridică în picioare. Iar acum, aş dori să mă însoţească cineva afară. Se face târziu, şi încă n-am luat masa.

Charlotte, care o privea pe Tessa îngrijorată, spuse:

— Will, Jem, vreţi vă rog să mergeţi voi?

Tessa privi cum cei doi băieţi o flancară pe Camille ca nişte soldaţi - ceea ce, presupuse ea, chiar erau - şi ieşiră după ea, părăsind încăperea. În pragul uşii, vampirul se

opri şi privi înapoi peste umăr. Când zâmbi, buclele ei de un blond deschis îi atinseră obrajii; era atât de frumoasă, încât Tessa simţi un soi de fior privind-o, şi încercă să-şi învingă sentimentul instinctiv de aversiune.

— Dacă faci asta, spuse Camille, şi reuşeşti - fie că-ţi găseşti sau nu fratele -, îţi promit, micuţă fată metamorfică, nu vei regreta!

Tessa ridică din sprâncene, dar Camille plecase deja. Se mişca atât de repede, încât parcă s-ar fi evaporat între două respiraţii. Încruntându-se, Tessa se întoarse către Charlotte.

— Ce crezi că a vrut să spună cu asta? Că n-o să regret?

Charlotte clătină din cap.

— Nu ştiu, oftă ea. Aş vrea să cred că a vrut să spună că, după o asemenea faptă bună, te vei consola, dar e vorba de Camille, aşa că...

— Toţi vampirii sunt la fel? întrebă Tessa. La fel de reci?

— Majoritatea au trăit multă vreme, răspunse Charlotte cu diplomaţie. Ei nu înţeleg lucrurile la fel ca noi.

Tessa îşi duse degetele la tâmple, care o dureau.

— Într-adevăr, aşa e.

Dintre toate lucrurile care-l deranjau pe Will la vampiri - felul în care aceştia se mişcau fără să scoată vreun sunet, timbrul scăzut şi inuman al vocilor lor - mirosul era pe primul loc. Sau, mai degrabă, faptul că nu aveau miros. Toate fiinţele umane miroseau a ceva - sudoare, săpun, parfum -, dar vampirii nu aveau nici un fel de miros, aşa cum nu au manechinele din ceară.

În faţa lui, Jem ţinea deschisă ultima dintre uşile care duceau din Sanctuar spre foaierul exterior al Institutului. Toate aceste spaţii fusese deconsacrate[27], astfel încât vampirii şi alţii asemenea lor să le poată folosi, dar Camille nu putea niciodată să pătrundă mai departe decât atât în interiorul Institutului. Să o conducă afară era mai mult

[27] desacralizate.

decât o dovadă de politeţe. Se asigurau că n-avea să se rătăcească din greşeală pe teren sfinţit, ceea ce ar fi putut să-i pună în pericol pe toţi cei implicaţi.

Camille se strecură pe lângă Jem, aproape fără să se uite la el, iar Will o urmă, oprindu-se suficient cât să-i şoptească lui Jem:

— Nu miroase a nimic.

Jem păru alarmat.

— Ai mirosit-o?

Camille, care îi aştepta în cadrul următoarei uşi, întoarse capul şi zâmbi.

— Să ştiţi că aud tot ce spuneţi, zise ea. E adevărat, vampirii nu au miros. Asta ne face şi mai buni prădători.

— Asta, şi un auz excelent, spuse Jem, lăsând uşa să se închidă în urma lui Will.

Stăteau în holul mic şi pătrat de la intrare, împreună cu Camille, care ţinea mâna pe mânerul uşii din faţă de parcă s-ar fi grăbit să iasă, deşi când îi privi pe amândoi nu se zărea nici urmă de grabă în expresia de pe chipul ei.

— Uitaţi-vă la voi! zise ea. Îmbrăcaţi numai în negru şi argintiu. Cu paloarea şi înfăţişarea ta, ai putea să fii vampir, îi spuse lui Jem. Iar tu, îi spuse ea lui Will, ei bine, nu cred că cineva de la de Quincey se va îndoi că n-ai fi subjugatul meu uman.

Jem o privea pe Camille, cu acea privire despre care Will socotise întotdeauna că ar putea tăia şi sticla. El zise:

— De ce faceţi asta, Lady Belcourt? Planul dumneavoastră, de Quincey, totul. De ce?

Camille zâmbi. Era foarte frumoasă, trebui Will să recunoască - dar oricum, o mulţime de vampiri erau frumoşi. I se păruse întotdeauna că frumuseţea lor seamănă cu aceea a florilor presate - minunate, dar moarte.

— Faptul că ştiu ce face a cântărit greu în conştiinţa mea.

Jem clătină din cap.

— Poate că sunteţi genul care s-ar sacrifica pe altarul principiilor, dar mă îndoiesc. Mulţi dintre noi fac tot felul de lucruri pentru motive mai degrabă personale. Din dragoste sau din ură.

— Sau din răzbunare, completă Will. La urma urmelor, aţi ştiut ce se întâmplă încă de acum un an, şi abia acum aţi venit la noi.

— Am făcut-o pentru domnişoara Gray.

— Da, dar asta nu e tot, nu-i aşa? spuse Jem. Tessa este şansa dumneavoastră, dar aveţi cu totul alte motive.

Îşi lăsă capul într-o parte.

— De ce îl urâţi atât de mult pe de Quincey?

— Nu văd de ce ar fi treaba ta, micuţule vânător argintiu de umbre, zise Camille, iar buzele i se întredeschiseră, lăsând să i se vadă incisivii, micuţe bucăţi de fildeş pe fundalul buzelor ei roşii.

Will ştia că vampirii puteau să-şi arate incisivii după pofta inimii, dar tot era neplăcut.

— Ce importanţă au motivele mele?

Will completă răspunsul în locul lui Jem, ştiind deja ce ar fi putut să gândească celălalt băiat.

— Pentru că altminteri nu putem avea încredere în dumneavoastră. Poate că ne întindeţi o capcană. Charlotte n-ar vrea să creadă asta, dar nu înseamnă că nu e posibil.

— Să vă întind o capcană? spuse Camille pe un ton batjocoritor. Şi să atrag asupra mea îngrozitoarea mânie a Conclavului? Nu prea cred!

— Lady Belcourt, spuse Jem, orice v-ar fi promis Charlotte, dacă vreţi ajutorul nostru, o să ne răspundeţi la întrebare.

— Prea bine, zise ea. Înţeleg că nu veţi fi mulţumiţi până nu vă dau o explicaţie. Tu, spuse ea, arătând cu o mişcare din cap spre Will, ai dreptate. Şi se pare că ştii destule despre dragoste şi răzbunare pentru cineva atât de tânăr; va trebui să discutăm despre asta într-o zi.

Zâmbi din nou, dar nu fu un zâmbet adevărat.

— Vezi tu, am avut un iubit, spuse ea. El era un metamorfic, un licantrop. Copiilor Nopţii le este interzis să iubească sau să se culce cu Copiii Lunii. Am fost precauţi, dar de Quincey ne-a descoperit. Ne-a descoperit şi l-a omorât pe el, cam aşa cum îi va omorî pe câţiva dintre sărmanii prizonieri mundani la viitoarea lui petrecere.

În timp ce-i privea, ochii ei verzi străluciră ca nişte felinare.

— L-am iubit, şi de Quincey l-a omorât, iar alţii din neamul meu l-au ajutat, i-au fost complici. Pentru asta, nu-i voi ierta. Îi voi ucide pe toţi.

Acordurile, stabilite deja de zece ani, au marcat un moment istoric atât pentru nefilimi, cât şi pentru locuitorii Lumii de Jos. Cele două grupuri nu vor mai depune eforturi pentru a se distruge reciproc. Ele vor fi unite împotriva unui duşman comun, demonii. La semnarea Acordurilor din Idris au fost prezenţi cincizeci de bărbaţi: zece Copii ai Nopţii; zece Copii ai lui Lilith, cunoscuţi ca magicieni; zece spirite ale naturii; zece Copii ai Lunii; şi zece din seminţia lui Raziel...

Tessa sări speriată când răsună o bătaie în uşa ei. Stătea rezemată de pernă, ţinând încă în mână *Codexul vânătorului de umbre*. După ce puse cartea jos, de-abia avu timp să se ridice în fund şi să se acopere, înainte ca uşa să se deschidă.

În încăpere pătrunse lumina unei lămpi, şi odată cu ea, Charlotte. Tessa simţi o tresărire ciudată, aproape ca o dezamăgire - dar cine altcineva se aşteptase să intre? În ciuda orei târzii, Charlotte era îmbrăcată ca şi când plănuia să iasă. Avea o expresie serioasă, iar sub ochii întunecaţi i se citea vizibil oboseala.

— Eşti trează?

Tessa încuviinţă din cap şi ridică tomul din care citise.

— Citeam.

Charlotte nu spuse nimic, dar traversă încăperea şi se aşează la picioarele patului. Întinse mâna. Ceva strălucea în palma ei; era pandantivul-înger al Tessei.

— A rămas la Henry.

Tessa puse cartea jos şi luă pandantivul. Îşi trecu lanţul peste cap, şi se simţi mângâiată atunci când îi simţi greutatea pe piept.

— A descoperit ceva la el?

— Nu sunt sigură. A spus că era îmbâcsit de rugină, şi că e o minune că încă mai funcţionează. A curăţat mecanismul, deşi nu pare să se fi schimbat ceva. Poate că ticăie mai regulat acum?

— Poate...

Tessei nu-i păsa. Era pur şi simplu fericită să aibă din nou îngerul, simbolul mamei ei şi al vieţii ei din New York.

Charlotte îşi împreună mâinile în poală.

— Tessa, e ceva ce nu ţi-am spus.

Inima Tessei începu să bată mai iute.

— Ce anume?

— Mortmain...

Charlotte ezită...

— Când am spus că Mortmain l-a prezentat pe fratele tău la clubul Pandemonium, am spus adevărul, dar nu întreg adevărul. Fratele tău ştia deja despre Lumea din Umbră, chiar înainte ca Mortmain să-i fi spus. Se pare că a auzit despre asta de la tatăl tău.

Uimită, Tessa tăcu.

— Câţi ani aveai când au murit părinţii tăi? întrebă Charlotte.

— A fost un accident, zise Tessa, puţin ameţită. Eu aveam trei ani, Nate avea şase.

Charlotte se încruntă.

— Era cam tânăr fratele tău pentru ca tatăl vostru să fi avut încredere în el, dar... presupun că e posibil.

— Nu, spuse Tessa. Nu înţelegi. Am avut parte de cea

mai obişnuită, cea mai umană cu putinţă educaţie. Mătuşa Harriet a fost cea mai practică femeie din lume. Iar ea ar fi ştiut, nu? Era sora cea mică a mamei; când au venit în America de la Londra, au luat-o cu ei.

— Oamenii păstrează secrete, Tessa, uneori chiar şi faţă de cei pe care-i iubesc, zise Charlotte trecându-şi degetele peste sigiliul în relief de pe coperta *Codexului*. Şi trebuie să recunoşti, are o noimă.

— Noimă? N-are nici un fel de noimă!

— Tessa... oftă Charlotte. Nu ştim de ce ai abilitatea pe care o ai. Iar dacă unul dintre părinţii tăi avea vreo legătură cu lumea magică, nu crezi că legătura ar avea ceva de-a face cu asta? Dacă tatăl tău era membru al clubului Pandemonium, nu aşa ar fi putut de Quincey să afle despre tine?

— Presupun, bombăni Tessa. Doar că... Atunci când am venit prima dată la Londra, am avut o puternică senzaţie că tot ce mi se întâmpla era doar un vis. Că viaţa mea de până atunci fusese reală şi că acesta era un coşmar îngrozitor. M-am gândit că dacă aş putea să-l găsesc pe Nate, dacă ne-am putea reîntoarce la viaţa pe care o dusesem până atunci... continuă ea susţinându-i privirea lui Charlotte. Dar acum nu pot să mă abţin să nu mă-ntreb dacă viaţa pe care am dus-o până atunci n-a fost cumva visul, şi toate astea sunt adevărate. Dacă părinţii mei ştiau de clubul Pandemonium dacă şi ei aparţineau Lumii din Umbră -, înseamnă că nu mai există nici o lume în care să mă pot întoarce şi care să nu aibă nimic în comun cu toate astea.

Charlotte, ţinându-şi în continuare mâinile împreunate în poală, o privi lung pe Tessa.

— Te-ai întrebat vreodată de ce Sophie are cicatricea pe faţă?

Prinsă cu garda jos, Tessa nu putu răspunde decât bâlbâindu-se.

— Eu... eu m-am întrebat, dar... n-am vrut să întreb.

— Şi nici nu trebuia s-o faci, zise Charlotte rece şi ferm. Când am văzut-o prima dată pe Sophie, stătea ghemuită la intrare, murdară, cu o cârpă însângerată legată pe obraz. M-a văzut când am trecut, cu toate că purtam o iluzie magică. Asta a fost ceea ce mi-a atras atenţia asupra ei. Avea puţin din darul Vederii, aşa cum au şi Thomas şi Agatha. I-am oferit bani, dar n-a vrut să-i ia. Am convins-o să mă însoţească într-o ceainărie, şi mi-a povestit ce i se întâmplase. Era cameristă într-o casă grozavă din St. John's Wood. Cameristele, desigur, sunt alese pentru înfăţişarea lor, iar Sophie era frumoasă - ceea ce s-a dovedit a fi atât un mare avantaj, cât şi un mare dezavantaj pentru ea. După cum îţi poţi închipui, băiatul familiei şi-a pus în minte să o seducă. Ea l-a refuzat în mod repetat. Într-un acces de furie, el a luat un cuţit şi a tăiat-o pe faţă, spunând că dacă n-o poate avea el, se va asigura că n-o va vrea nimeni niciodată.

— Îngrozitor! şopti Tessa.

— Apoi s-a dus la stăpâna ei, mama băiatului, dar el a pretins că ea a încercat să-l seducă pe el, iar el a luat cuţitul ca să se opună şi să-şi apere virtutea. Desigur, au aruncat-o în stradă. Când am găsit-o eu, obrazul i se infectase urât. Am adus-o aici şi i-am rugat pe Fraţii Tăcuţi să aibă grijă de ea, dar cu toate că i-au vindecau infecţia, n-au putut să-i vindece şi cicatricea.

Tessa îşi duse mâna la faţă într-un gest inconştient de compasiune.

— Biata Sophie!

Charlotte îşi lăsă capul într-o parte şi o privi atentă pe Tessa cu ochii ei căprui-deschis. Avea o prezenţă atât de puternică, gândi Tessa, încât uneori uitai cât de mică de statură era, cât de minionă, şi cât de mult semăna cu o pasăre.

— Sophie are un dar, spuse ea. Are Vederea. Ea poate vedea ceea ce alţii nu văd. În viaţa ei de până atunci, se întreba adesea dacă nu cumva era nebună. Acum ştie că nu

e nebună, ci diferită. Acolo era doar o cameristă care probabil că şi-ar fi pierdut postul când înfăţişarea i s-ar fi ofilit. Acum este un membru valoros al casei noastre, o fată înzestrată, care ne poate ajuta mult.

Charlotte se aplecă în faţă.

— Poate că te gândeşti la viaţa pe care ai avut-o şi ţi se pare mai sigură în comparaţie cu cea de acum. Ştiu că tu şi mătuşa ta eraţi foarte sărace, dacă nu mă înşel. Dacă n-ai fi venit la Londra, unde te-ai fi dus când ea a murit? Ce-ai fi făcut? Te-ai fi trezit plângând pe vreo alee aşa ca Sophie a noastră?

Charlotte clătină din cap.

— Ai o putere de nepreţuit. Nu trebuie să ceri nimic nimănui. Nevoile tale nu depind de nimeni. Eşti liberă, iar această libertate este un dar.

— E greu să te gândeşti la ceva ca la un dar când din cauza acestuia ai fost chinuită şi închisă.

Charlotte clătină din nou din cap.

— Sophie mi-a spus odată că e bucuroasă că are cicatricea aia. A spus că oricine o va iubi, o va iubi pentru ceea ce este, nu pentru chipul ei frumos. Aceasta eşti tu, cea adevărată, Tessa. Puterea asta te reprezintă. Oricine te iubeşte acum - şi tu trebuie să te iubeşti, desigur - te va iubi pe tine cea adevărată.

Tessa ridică *Codexul* şi îl strânse la piept.

— Deci spui că am dreptate. Viaţa de acum e cea reală, iar cea de dinainte a fost visul.

— Iată o concluzie corectă.

Charlotte o bătu blând pe umăr pe Tessa, care aproape tresări. Trecuse mult timp, se gândi ea, de când nu o mai atinsese nimeni aşa, matern; se gândi la mătuşa Harriet şi simţi un nod în gât.

— Iar acum e timpul să te trezeşti.

9
ENCLAVA

Poate inima-mi piatră de moară mi-o face şi chipul cremene,
Să trădezi, să fii trădat şi să mori cine ştie? suntem praf şi pulbere.
- Alfred, Lord Tennyson, „Maud”

— Încearcă din nou, îi sugeră Will. Mergi pur şi simplu dintr-un capăt al încăperii în celălalt. Îţi spunem noi dacă arăţi convingător.

Tessa oftă. Îi bubuia capul, şi o dureau ochii. Era epuizant să înveţi să pretinzi că eşti vampir.

Trecuseră două zile de la vizita lui Lady Belcourt, iar Tessa îşi petrecuse încă de atunci aproape fiecare clipă încercând să se transforme într-o manieră convingătoare în femeia-vampir, însă fără prea mult succes. Încă simţea că alunecă pe suprafaţa minţii lui Camille, incapabilă să-i pătrundă în minte şi să-i capteze gândurile sau personalitatea. Din cauza asta îi era greu să ştie cum să meargă, cum să vorbească, şi ce gesturi să facă atunci când avea să se întâlnească cu vampirii la petrecerea lui de Quincey - pe care, fără îndoială, Camille îi cunoştea foarte bine şi desigur, Tessa ar fi trebuit şi ea să-i cunoască.

Acum era în bibliotecă şi, de la prânz, exersa mersul lui Camille, ciudat, ca o alunecare, vorbind cu vocea precaută, tărăgănată a acesteia. Pe umăr avea prinsă o broşă cu giuvaiere pe care unul dintre subjugaţii umani ai lui Camille, o micuţă creatură ridată pe nume Archer, o adusese într-un cufăraş. În cufăr era şi o rochie, pe care să

o poarte Tessa la de Quincey, dar mult prea grea şi complicată pentru a fi purtată ziua. Tessa exersa cu rochia ei alb cu albastru, care, când se Transforma în Camille, îi venea enervant de strânsă la piept şi prea largă pe talie.

Jem şi Will îşi stabiliseră cartierul general la una dintre mesele lungi din fundul bibliotecii, pretextând că o ajută şi o sfătuiesc, dar mai degrabă pentru a o ironiza şi a se amuza pe seama consternării ei.

— Calci prea apăsat când mergi, continuă Will, ocupat să lustruiască un măr de cămaşă, şi părând în continuare să ignore faptul că Tessa se uita urat la el. Camille merge delicat. Ca un faun în pădure. Nu ca o raţă.

— Eu nu merg ca o raţă.

— Îmi plac raţele, remarcă Jem, diplomatic. Mai ales cele din Hyde Park.

Se uită la Will, care stătea, ca şi el, pe marginea mesei înalte, cu picioarele atârnate.

— Îţi aduci aminte când ai încercat să mă convingi să hrănesc raţele sălbatice din parc cu o plăcintă cu carne de pui, ca să vezi dacă ai putea să creşti o specie de raţe canibale?

— Şi ele au mâncat-o, îşi aminti Will. Bestiuţe însetate de sânge. Să n-ai niciodată încredere într-o raţă!

— Nu vă supăraţi, le ceru Tessa. Dacă nu aveţi de gând să mă ajutaţi, aţi putea la fel de bine să plecaţi amândoi. Nu v-am permis să staţi aici ca să fiu nevoită să vă ascult povestind despre raţe.

— Nerăbdarea ta, îi spuse Will, nu e deloc potrivită pentru o doamnă - rânji la ea muşcând din măr. Poate că firea de vampir a lui Camille îşi spune cuvântul?

Avea un ton jucăuş în voce. Era atât de ciudat, se gândi Tessa. Cu doar câteva zile în urmă se răţoise la ea în legătură cu părinţii lui, iar mai târziu o implorase, cu obrajii în flăcări, să-l ajute să ascundă urmele de tuse cu sânge ale lui Jem. Iar acum o necăjea ca şi când ar fi fost surioara unui prieten, cineva cunoscut din întâmplare, la

care se gândea probabil cu afecţiune, dar pentru care nu avea nici un fel de sentimente mai complexe.

Tessa îşi muşcă buzele şi tresări din cauza durerii ascuţite, neaşteptate. Dinţii de vampir ai lui Camille - dinţii ei - erau mânaţi de un instinct pe care nu putea să-l înţeleagă. Aceştia păreau să-i iasă în afară fără vreun avertisment sau fără ca să bănuiască măcar, anunţând-o de prezenţa lor doar prin mici izbucniri de durere atunci când îi înţepau pielea sensibilă de pe buze. Simţi gust de sânge în gură - propriul sânge, sărat şi cald. Îşi apăsă buzele cu degetele; când îşi luă mâna de la gură, văzu că degetele i se mânjiseră de roşu.

— Stai liniştită, spuse Will, lăsând mărul jos şi ridicându-se în picioare. O să descoperi că se vindecă foarte repede.

Tessa îşi pipăi incisivul stâng cu limba. Era din nou plat, ca dinţii obişnuiţi.

— Nu înţeleg ce-i face să iasă în felul ăsta.

— Foamea, spuse Jem. Te gândeai la sânge?

— Nu.

— Te gândeai să mă mănânci? o întrebă Will.

— Nu!

— Nu te-ar condamna nimeni, zise Jem. El e foarte enervant.

Tessa oftă.

— Camille e atât de *dificilă*. Nu numai că nu înţeleg nimic despre ea dar cu atât mai puţin pot *să fiu* ea.

Jem o privi mai atent.

— Poţi să-i pătrunzi gândurile? Aşa cum ai spus că le puteai pătrunde pe ale celor în care te Transformai?

— Nu încă. Am tot încercat, dar nu văd decât imagini, secvenţe disparate. Gândurile ei par să fie foarte bine protejate.

— Păi, sper să poţi să pătrunzi prin protecţia respectivă până mâine seară, zise Will. Altfel nu cred că avem prea multe şanse.

— Will, îl luă Jem la rost. Nu spune asta!

— Ai dreptate, îi răspunse el. N-ar trebui să-mi subestimez propriile-mi talente. Dacă Tessa încurcă lucrurile, sunt sigur că voi putea să lupt ca să ieşim cu toţii dintre masele de vampiri-sclavi spre libertate.

Jem - după obiceiul lui, începu Tessa să-şi dea seama - pur şi simplu ignoră ce auzise.

— Probabil, zise el, că poţi să pătrunzi numai gândurile celor morţi, Tessa? Poate că majoritatea obiectelor pe care ţi le-au dat Surorile Întunecate erau luate de la oamenii pe care îi omorâseră.

— Nu. Când m-am Transformat în Jessamine, i-am pătruns gândurile. Deci, din fericire, nu asta e. Ce talent morbid ar fi!

Jem o privea îngândurat cu ochii săi argintii; ceva în intensitatea privirii lui o făcu să se simtă aproape stânjenită.

— Cât de clar poţi percepe gândurile morţilor? De exemplu, dacă îţi dau un articol care i-a aparţinut cândva tatălui meu, ai şti ce gândea când a murit?

Will, la rândul lui, păru alarmat.

— James, nu cred că... începu el, dar se întrerupse când uşa bibliotecii se deschise şi Charlotte intră în încăpere.

Nu era singură. O însoţeau vreo zece oameni străini pe care Tessa nu-i mai văzuse niciodată până atunci.

— Enclava, şopti Will, şi le făcu semn lui Jem şi Tessei să se ascundă în spatele bibliotecilor mari, înalte de peste trei metri.

Se uitară din ascunzişurile lor cum încăperea se umplea de vânători de umbre - majoritatea bărbaţi. Dar când intrară în cameră, Tessa văzu că printre ei se aflau şi două femei.

Nu se putu abţine să nu se zgâiască la ele, amintindu-şi ce spusese Will despre Boadicea, că şi femeile puteau fi războinici. Femeia mai înaltă - care trebuie să fi avut aproape un metru nouăzeci înălţime - avea părul alb, pudrat, răsucit într-un coc la ceafă. Arăta cam de şaizeci

de ani şi avea o alură regală. Cealaltă femeie era mai tânără, cu părul închis la culoare, cu ochi ca de pisică şi cu o înfăţişare discretă.

Bărbaţii formau mai degrabă un grup pestriţ. Cel mai în vârstă era un bărbat înalt, îmbrăcat din cap până-n picioare în cenuşiu. Părul şi pielea îi erau şi ele cenuşii, faţa, osoasă şi acvilină, cu un nas ferm, subţire, şi cu o bărbie ascuţită. La coada ochilor avea riduri adânci, iar sub ochi, cearcăne întunecate. Pleoapele îi erau roşii. Lângă el stătea cel mai tânăr din grup, un băiat probabil cu cel mult un an mai în vârstă decât Jem sau Will. Era chipeş, cu trăsături ascuţite, dar regulate, cu părul castaniu ciufulit şi cu o expresie grijulie.

Surprins, Jem scoase un sunet de neplăcere.

— Gabriel Lightwood, murmură el în şoaptă spre Will. Ce face aici? Credeam că e la şcoală în Idris.

Will nu se mişcase. Se uita ţintă la băiatul cu păr castaniu, cu sprâncene arcuite şi cu un vag zâmbet jucăuş pe buze.

— Numai să nu te baţi cu el, Will, adăugă repezit Jem. Nu aici. E tot ce-ţi cer.

— Ceri cam mult, nu crezi? îl întrebă Will fără să-l privească.

Will scosese capul în afara bibliotecii şi o urmărea cu privirea pe Charlotte în timp ce aceasta îi conducea pe toţi spre o masă mare aflată la intrarea în încăpere. Părea că le cere tuturor, pe un ton ferm, să se aşeze în jurul mesei.

— Frederick Ashdown şi George Penhallow, aici, vă rog, spuse Charlotte. Lilian Highsmith, ai putea să te aşezi aici, lângă hartă...

— Şi Henry unde este? întrebă bărbatul cu părul cărunt, cu un aer de politeţe bruscă. Soţul tău? Ca unul dintre conducătorii Institutului, chiar ar trebui să fie aici.

Charlotte ezită doar o fracţiune de secundă înainte să schiţeze un zâmbet.

— Trebuie să sosească, domnule Lightwood, spuse ea,

iar Tessa îşi dădu seama de două lucruri - primul, că omul cu păr cărunt era, cel mai probabil, tatăl lui Gabriel Lightwood, şi al doilea, că Charlotte minţea.

— Ar fi bine să fie aşa, murmură domnul Lightwood. O întrunire a Enclavei fără prezenţa unuia dintre conducătorii Institutului - ceva foarte neobişnuit.

Se întoarse şi, deşi Will se mişcă pentru a se ascunde în spatele bibliotecii înalte, fu prea târziu. Bărbatul făcu ochii mari.

— Cine-i acolo? Ieşi şi arată-te!

Will îi aruncă o privire lui Jem, care ridică grăitor din umeri.

— N-are rost să ne ascundem aici până când ne scot ei cu forţa, nu?

— Vorbeşte în numele tău, şuieră Tessa. Nu vreau să se supere Charlotte pe mine, dacă se presupune că n-ar trebui să fim aici.

— Nu te ambala aşa. Tu n-ai de ce să fi ştiut de întrunirea Enclavei, iar Charlotte e perfect conştientă de asta, zise Will. Ea ştie întotdeauna exact pe cine să dea vina, adăugă el rânjind. Totuşi, dacă aş fi în locul tău, m-aş transforma la loc. Nu e nevoie să le oferi un şoc prea mare acestor venerabile organisme bătrâne.

— Ah!

Pentru o clipă, Tessa aproape că uitase că era deghizată în Camille. Începu repede să-şi înlăture Transformarea, iar când toţi trei ieşiră de după bibliotecă, era din nou ea însăşi.

— Will! oftă Charlotte văzându-l, şi clătină din cap spre Tessa şi Jem. Ţi-am spus că Enclava se va întruni aici la ora patru.

— Mi-ai spus? zise Will. Cred c-am uitat. Îngrozitor - se uită în jur, iar apoi rânji. Bună, Gabriel!

Băiatul cu păr castaniu îl privi la rândul lui pe Will, cu o figură furioasă. Avea ochii verzi, foarte luminoşi, şi, uitându-se fix la Will, schiţă o grimasă de dezgust.

— William, spuse el în cele din urmă şi cu ceva efort, şi apoi se uită la Jem. Şi James. Nu sunteţi amândoi cam mici ca să vă strecuraţi la întrunirile Enclavei?

— Dar tu nu eşti? întrebă Jem.

— Am împlinit optsprezece ani în iunie, spuse Gabriel, lăsându-se pe spate în scaun, care rămase sprijinit doar pe picioarele din spate. Acum am tot dreptul să particip la activităţile Enclavei.

— Fascinant pentru tine! spuse femeia cu părul alb despre care Tessa gândise că avea o alură regală. Lottie, deci ea e? Fata magiciană despre care ne-ai spus? o întrebă ea pe Charlotte, dar fixând-o în continuare cu privirea pe Tessa. Nu prea pare.

— Nici Magnus Bane nu părea când l-am văzut prima dată, spuse domnul Lightwood, uitându-se curios la Tessa. Deci, să trecem la treabă. Arată-ne ce poţi să faci!

— Nu sunt magiciană, protestă supărată Tessa.

— Ba sigur că eşti, fata mea, zise femeia mai în vârstă. Dacă nu magiciană, atunci ce?

— Ajunge!

Charlotte se îndreptă de spate.

— Domnişoara Gray şi-a demonstrat deja *bona fides*[28] faţă de mine şi de domnul Branwell. Deocamdată, ar trebui să fie de-ajuns, cel puţin până când membrii Enclavei vor hotărî că doresc să-i folosească talentele.

— Sigur că vor dori, zise Will. Nici măcar nu sperăm să reuşim să ne realizăm planurile fără ea...

Gabriel îşi trase scaunul mai în faţă cu o asemenea forţă, încât picioarele din faţă se izbiră de podea cu un zgomot puternic.

— Doamnă Branwell, spuse el furios, William este sau nu este prea tânăr pentru a participa la o întrunire a Enclavei?

Charlotte se uită lung întâi la figura roşie a lui Gabriel, apoi la cea lipsită de expresie a lui Will. Oftă.

---

[28] Bunele intenții (lat.).

— Da, este. Will, Jem, vă rog, aşteptaţi afară, pe coridor, împreună cu Tessa.

Will se încruntă, dar Jem îi aruncă o privire mustrătoare, iar el tăcu. Gabriel Lightwood păru triumfător.

— Vă conduc eu afară, anunţă el, sărind în picioare.

Îi conduse pe cei trei dincolo de uşa bibliotecii, pe care apoi o trânti în urma lor.

— Tu, îi aruncă el lui Will, coborând tonul, astfel încât cei din bibliotecă să nu-l poată auzi, faci peste tot de ruşine numele vânătorilor de umbre.

Will se rezemă de peretele de pe coridor şi-l privi pe Gabriel cu ochii săi albaştri şi reci.

— Nu mi-am dat seama că ar mai fi rămas ceva de făcut de ruşine la numele ăsta, după ce tatăl tău...

— Ţi-aş fi recunoscător dacă *nu* ai vorbi despre familia mea, mârâi Gabriel, ducând mâna la spate pentru a deschide uşa bibliotecii.

— Din păcate nu mă tentează perspectiva recunoştinţei tale! zise Will.

Gabriel se holbă la el, cu părul în dezordine, cu ochii săi verzi strălucind de mânie. În acel moment îi aminti Tessei de cineva, deşi n-ar fi putut spune de cine anume.

— Poftim? mârâi Gabriel.

— Adică, explică Jem, lui nu-i pasă de mulţumirile tale.

Obrajii lui Gabriel se colorară într-un roşu aprins.

— Herondale, dacă n-ai fi fost minor, te-aş provoca la o *monomahie*[29]. Doar noi doi, până la moarte. Te-aş ciopârţi până ai ajunge doar nişte zdrenţe însângerate.

— Gabriel, opreşte-te, îl întrerupse Jem înainte ca Will să poată răspunde. Să-l aţâţi pe Will la duel e ca şi când ai pedepsi un câine după ce l-ai chinuit până când te-a muşcat. Ştii cum e el.

— Îţi rămân dator, James, zise Will, fără să-şi ia ochii de la Gabriel. Apreciez mărturia ta despre caracterul meu.

---

29 Luptă între doi oameni; duel prevăzut de legile medievale ca probă judiciară.

Jem ridică din umeri.

— Ăsta-i adevărul.

Gabriel îi aruncă lui Jem o privire încruntată.

— Nu te băga, Carstairs! Nu te priveşte!

Jem se apropie de uşă, şi de Will, care stătea perfect nemişcat, răspunzându-i lui Gabriel cu aceeaşi privire încruntată. Tessei i se făcu pielea de găină.

— Dacă-l priveşte pe Will, mă priveşte şi pe mine, zise Jem.

Gabriel clătină din cap.

— James, tu eşti un vânător de umbre decent, îi spuse el, şi un gentleman. Ai... dizabilitatea ta, dar nimeni nu te învinovăţeşte pentru asta. Dar acesta... - îşi strânse buzele, arătând cu un deget înspre Will. Mizerabilul ăsta o să te târască în noroi. Găseşte pe altcineva să-ţi fie *parabatai*. Nimeni nu se aşteaptă ca Will Herondale să treacă de nouăsprezece ani, şi nimănui nu-i va părea rău să-l vadă dispărând.

Tessei i se păru deja prea mult. Fără să mai stea pe gânduri, izbucni indignată:

— Ce să-ţi spun, grozave vorbe!

Gabriel, întrerupt în toiul discursului, arăta la fel de şocat de parcă una dintre tapiserii ar fi început deodată să vorbească.

— Pardon?

— M-ai auzit. Să-i spui cuiva că n-o să-ţi pară rău dacă va muri! E inadmisibil!

Îl apucă pe Will de mânecă.

— Vino, Will! Acest... această persoană... în mod evident nu merită să-ţi iroseşti timpul cu el.

Will păru să se distreze la culme.

— Foarte adevărat.

— Tu... tu... începu Gabriel, bâlbâindu-se puţin, şi o privi pe Tessa alarmat. Nici nu ştii ce lucruri a făcut.

— Şi nici nu-mi pasă. Cu toţii sunteţi nefilimi, nu-i aşa? Nu-i aşa? Se presupune că sunteţi de aceeaşi parte.

Tessa se uită la Gabriel încruntându-se.

— Consider că-i datorezi scuze lui Will.

— Mie, spuse Gabriel, mai degrabă mi-ar scoate cineva intestinele şi mi le-ar lega într-un nod în faţa ochilor decât să-i cer scuze unui asemenea vierme.

— Încântător, zise Jem, calm. Nu cred că vorbeşti serios. Nu mă refer la partea cu Will care e un vierme, desigur. Ci la partea cu intestinele. Asta sună îngrozitor.

— Ba chiar asta am vrut să spun, zise Gabriel, continuându-şi ideea. Mai degrabă aş fi aruncat într-un cazan plin cu veninul lui Malphas[30] şi lăsat să mă dizolv încet, până când n-ar mai rămâne decât oasele.

— Nu zău, zise Will. Pentru că se întâmplă să cunosc un tip care ne-ar putea vinde un cazan de...

Uşa bibliotecii se deschise. În prag stătea domnul Lightwood.

— Gabriel, spuse el pe un ton de gheaţă. Ai de gând să participi la întrunire - prima ta întrunire a Enclavei, să-ţi amintesc -, sau preferi mai degrabă să te joci aici, pe coridor, cu ceilalţi copii?

Nimeni nu păru deosebit de încântat de acest comentariu, mai ales Gabriel, care înghiţi în sec, încuviinţă din cap, îi aruncă o ultimă privire urâtă lui Will şi-l urmă pe tatăl său înapoi în bibliotecă, trântind uşa după el.

— Ei bine, spuse Jem, după ce uşa se închise în urma lui Gabriel, a fost la fel de rău cum mă aşteptam. E prima dată când îl vezi de la ultima petrecere de Crăciun? îl întrebă el pe Will.

— Da, răspunse Will. Crezi că ar fi trebuit să-i spun că mi-a fost dor de el?

— Nu, zise Jem.

— Întotdeauna e aşa? întrebă Tessa. Atât de îngrozitor?

— Ar trebui să-l vezi pe fratele lui mai mare, îi spuse Jem. Îl face pe Gabriel să pară mai dulce decât turta dulce.

---

[30] Demon, căpetenie - Marele Prinț al Întunericului care comandă 40 de legiuni infernale.

Îl urăşte pe Will mai mult decât Gabriel, dacă se poate aşa ceva.

Will rânji auzind comentariul, apoi se întoarse şi porni pe coridor, fluierând. După o clipă de ezitare, Jem se duse după el, făcându-i semn Tessei să-i urmeze.

— De ce te-ar urî Gabriel Lightwood, Will? întrebă Tessa pe drum. Ce i-ai făcut?

— Nu lui i-am făcut ceva, zise Will, mergând furios şi grăbit. Ci surorii lui.

Tessa se uită pieziş la Jem, care ridică din umeri.

— Unde e Will al nostru, acolo sunt şi vreo şase fete mânioase pretinzând că le-a compromis virtutea.

— Aşa ai făcut? întrebă Tessa grăbindu-se să ţină pasul cu băieţii.

Adică mergea cât putea de repede cu fustele acelea grele, în care se împiedica mereu. Comanda de rochii de pe Bond Street tocmai ajunsese, cu o zi înainte, iar ea abia începuse să se obişnuiască să poarte asemenea lucruri scumpe. Îşi aminti de rochiile uşoare pe care le purta când era mică, când putea să alerge după fratele ei, să-l lovească cu piciorul în gleznă şi să ţâşnească fără ca el să poată să o prindă. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să-i facă asta lui Will. Se îndoi că ar funcţiona în avantajul ei, cu toate că gândul avea ceva atrăgător.

— Adică să-i compromiţi virtutea.

— Pui cam multe întrebări, spuse Will, cotind brusc la stânga şi urcând pe nişte trepte înguste. Nu crezi?

— Aşa e, răspunse Tessa, ţăcănind cu tocurile botinelor pe treptele din piatră, urcând în urma lut Will. Ce este un *parabatai*? Şi ce-ai vrut să spui cu faptul că tatăl lui Gabriel a fost o ruşine pentru vânătorii de umbre?

— *Parabatai*, în limba greacă, e un termen care desemnează un soldat, asistent al unui conducător de car de luptă, spuse Jem, dar noi, nefilimii, desemnăm prin el o pereche de războinici, doi bărbaţi care jură să se apere unul pe celălalt şi îşi protejează unul celuilalt spatele.

— Bărbaţi? întrebă Tessa. Dar n-ar putea fi şi o echipă de femei, sau o femeie şi un bărbat?

— Parcă ai spus că femeile nu sunt însetate de sânge, zise Will fără să se întoarcă. Cât despre tatăl lui Gabriel, să spunem că a avut reputaţia cuiva căruia îi plăceau demonii şi locuitorii Lumii de Jos mai mult decât ar fi trebuit. Nu m-ar mira ca unele dintre vizitele nocturne ale bătrânului Lightwood în anumite case din Shadwell să-l fi infestat cu variola demonului.

— Variola demonului? zise Tessa îngrozită şi fascinată în acelaşi timp.

— Asta e invenţia lui, o linişti Jem. Zău, Will. De câte ori trebuie să-ţi spun că nu există aşa ceva?

Will se opri în faţa unei uşi înguste, aflată la o cotitură a scării.

— Cred că asta e, zise el mai mult pentru sine, şi scutură mânerul.

Pentru că nu se întâmplă nimic, îşi scoase stela din jachetă şi scrijeli o pecete neagră pe uşă. Aceasta se deschise, împrăştiind un nor de praf.

— Aici ar trebui să fie o debara.

Jem îl urmă înăuntru, şi după o clipă intră şi Tessa. Ajunseră într-o încăpere mică, în care lumina intra doar printr-o fereastră boltită, aflată sus, pe perete. Lumina care se filtra părea apoasă, decupând un spaţiu pătrat plin de cufere şi cutii. Ar fi putut să fie un spaţiu de depozitare obişnuit, cu excepţia stivelor de arme vechi din colţuri - obiecte greoaie din metal ruginit, cu lame late şi lanţuri legate de bucăţi de metal în formă de suliţe. Will apucă unul dintre cufere şi-l dădu la o parte ca să facă loc pe podea. Se stârni şi mai mult praf. Jem tuşi şi îi aruncă o privire urâtă.

— S-ar zice că ne-ai adus aici ca să ne omori, spuse el, dacă motivaţiile tale n-ar fi în cel mai bun caz cam prăfuite.

— Nu să vă omor, spuse Will. Stai puţin! Trebuie să mai

mut un cufăr.

În timp ce el împingea obiectul greu spre perete, Tessa se uită pieziş la Jem.

— Ce-a vrut Gabriel să spună, îl întrebă ea vorbind încet, ca să n-o audă Will, cu dizabilitatea ta?

Ochii lui argintii se măriră pentru o fracţiune de secundă, apoi Jem răspunse:

— Sănătatea mea precară. Asta-i tot.

Tessa îşi dădu seama că minte. Aceeaşi figură o avea şi Nate când minţea - o privire cam prea limpede ca să fi spus adevărul. Dar înainte ca ea să mai poată spune ceva, Will se ridică şi anunţă:

— Poftim! Staţi jos!

Apoi se aşeză pe podeaua prăfuită; Jem se duse să se aşeze lângă el, dar Tessa rămase în urmă pentru o clipă, şovăind. Will, care încă ţinea stela în mână, o privi cu un zâmbet pieziş.

— N-ai de gând să ni te alături, Tessa? Presupun că nu vrei să-ţi strici frumoasa rochie pe care ţi-a cumpărat-o Jessamine.

De fapt, era adevărat. Tessa chiar nu voia să strice cea mai frumoasă haină pe care o avusese vreodată. Dar tonul ironic al lui Will era mai enervant decât gândul că-şi distrugea rochia. Strânse din dinţi şi se aşeză vizavi de băieţi, astfel încât acum cei trei alcătuiau un triunghi. Will aşeză stela pe podeaua murdară şi începu s-o mişte. Din vârful acesteia ieşiră nişte linii largi, întunecate, pe care Tessa le privi uimită. Era ceva deosebit şi frumos în felul cum scria stela - nu ca cerneala care curge dintr-un stilou, ci mai degrabă ca şi când liniile fuseseră întotdeauna acolo, iar Will pur şi simplu le descoperea.

Aproape că terminase, când Jem scoase un sunet entuziast, dându-şi seama că recunoştea în mod limpede pecetea pe care o desena prietenul lui.

— Tu ce... zise el, dar Will ridică mâna cu care nu desena, clătinând din cap.

— Te rog, spuse Will. Dacă dau greş cu asta, am putea foarte bine să cădem prin podea.

Jem îşi dădu ochii peste cap, dar nu păru să conteze: Will terminase deja şi ridică stela de pe desenul pe care-l trasase. Tessa scoase un ţipăt uşor văzând că scândurile din podeaua strâmbă dintre ei începură să strălucească - şi apoi deveniră transparente ca o fereastră. Se aplecă repede în faţă, uitând complet de rochie, şi descoperi că se uita prin ea ca şi când ar fi fost un ochi de geam.

De fapt se uita în jos la ceea ce-şi dădu seama că era biblioteca. Vedea masa mare, rotundă, şi pe membrii Enclavei aşezaţi în jurul ei, Charlotte între Benedict Lightwood şi femeia elegantă cu părul alb. Charlotte era uşor de recunoscut, chiar şi de sus, după părul ei castaniu aranjat în coc şi după mişcările repezi ale mâinilor ei mici în timp ce vorbea.

— De ce aici, sus? îl întrebă Jem pe Will, în şoaptă. De ce nu în încăperea armelor? E alături de bibliotecă.

— Sunetul radiază, zise Will. Se aude la fel de bine şi de aici, de sus. În plus, cine ştie dacă pe la jumătatea întrunirii nu-i trece prin cap vreunuia dintre ei să facă o vizită în încăperea armelor, să vadă ce avem pe stoc? S-a mai întâmplat şi alte dăţi.

Tessa, fascinată, se uita ţintă în jos, dându-şi seama că se auzeau voci murmurate.

— Ei ne pot auzi?

Will clătină din cap.

— Descântecul funcţionează strict într-o singură direcţie - se încruntă, aplecându-se înainte. Despre ce vorbesc?

Tăcură toţi trei, şi în tăcerea care se lăsă, auziră limpede vocea lui Benedict Lightwood.

— Nu sunt sigur în legătură cu asta, Charlotte, zise el. Tot planul pare foarte riscant.

— Dar nu putem pur şi simplu să-l lăsăm pe de Quincey să facă în continuare ce a făcut până acum, argumentă Charlotte. El e conducătorul vampirilor din clanurile

londoneze. Restul Copiilor Nopţii apelează la el pentru sfaturi. Dacă îi permitem ca în mod trufaş să încalce Legea, ce mesaj le transmitem locuitorilor Lumii de Jos? Că nefilimii şi-au slăbit paza?

— După câte înţeleg, zise Lightwood, eşti dispusă să o crezi pe cuvânt pe Lady Belcourt că de Quincey, aliatul vechi al Conclavului, ucide, de fapt, mundani în propria lui casă?

— Nu ştiu de ce eşti surprins, Benedict, spuse Charlotte tăios. Sugerezi să-i ignorăm raportul, în ciuda faptului că până acum ea ne-a dat numai informaţii de încredere? Şi în ciuda faptului că, dacă ne spune din nou adevărul, sângele tuturor celor pe care de Quincey îi omoară de acum înainte ne va păta mâinile?

— Şi în ciuda faptului că suntem obligaţi prin Lege să investigăm orice raport cu privire la încălcarea Legământului, spuse un bărbat suplu, cu părul negru, din cealaltă parte a mesei. Ştii asta la fel de bine ca noi toţi, Benedict; pur şi simplu eşti încăpăţânat.

Charlotte răsuflă uşurată, în timp ce chipul lui Lightwood se întunecă.

— Mulţumesc, George. Apreciez, spuse ea.

Femeia înaltă, care mai devreme îi spusese Lottie lui Charlotte, chicoti uşor.

— Nu fi atât de melodramatică, Charlotte! zise ea. Trebuie să recunoşti, toată afacerea e bizară. O fată metamorfică, care poate că e sau nu magiciană, bordeluri pline de cadavre, şi un informator care jură că i-a vândut lui de Quincey câteva maşinării - fapt pe care se pare că tu îl priveşti ca pe o dovadă deosebit de elocventă, deşi refuzi să ne spui numele informatorului.

— Am jurat să nu-l implic, răspunse Charlotte. Se teme de Quincey.

— E un vânător de umbre? întrebă Lightwood. Pentru că dacă nu, atunci nu e de încredere.

— Zău, Benedict, ai vederi cam învechite, spuse femeia

cu ochi ca de pisică. După cum vorbeşti, s-ar putea crede că Acordurile nici n-au fost întocmite.

— Lilian are dreptate. Eşti caraghios, Benedict, zise George Penhallow. Să cauţi un informator în care poţi să ai deplină încredere e ca şi când ai căuta o amantă castă. În primul rând, dacă sunt virtuoşi, ne-ar fi de foarte puţin folos. Un informator doar furnizează informaţiile. E treaba noastră să verificăm acele informaţii, exact ce ne sugerează Charlotte.

— Mi-ar displăcea pur şi simplu să văd cum puterile Enclavei sunt prost utilizate în aceste circumstanţe, zise Lightwood pe un ton mieros.

Era foarte ciudat, gândi Tessa, să-i asculte pe acei adulţi eleganţi adresându-se unul altuia fără titluri onorifice, ci numai pe numele mici. Dar se părea că era un obicei de-al vânătorilor de umbre.

— Dacă, de exemplu, ar fi existat un vampir care să fi avut un dinte împotriva conducătorului clanului, şi să fi vrut probabil să-l vadă înlăturat de la conducere, ce altă cale mai bună ar fi avut decât să-i ceară Conclavului să facă treaba neplăcută în locul lui?

— Drace, murmură Will, schimbând o privire cu Jem. Cum de ştie despre asta?

Jem clătină din cap, ca şi când ar fi spus „Nu ştiu”.

— Să ştie despre ce? şopti Tessa, dar vocea ei fu acoperită de vocea lui Charlotte şi de cea a femeii cu părul alb, care vorbeau amândouă deodată.

— Camille n-ar face *niciodată* aşa ceva! protestă Charlotte. În primul rând, nu e proastă. Ştie care e pedeapsa dacă ne minte!

— Benedict cam are dreptate, spuse femeia mai în vârstă. Ar fi mai bine dacă un vânător de umbre l-ar surprinde pe de Quincey încălcând Legea...

— Dar tocmai ăsta e rostul întregii întreprinderi, spuse Charlotte.

În voce i se simţea o uşoară urmă de agitaţie, o ciudată

dorinţă de a dovedi că are dreptate. Tessa o compătimi în sinea ei.

— Să nu uităm că de Quincey încalcă Legea, mătuşă Callida.

Tessa scoase un sunet de uimire.

Jem se uită la ea.

— Da, e mătuşa lui Charlotte, spuse el. Fratele ei - tatăl lui Charlotte - a condus cândva Institutul. Îi place să le spună oamenilor ce să facă. Deşi, desigur, ea face întotdeauna numai ce vrea.

— Chiar aşa e, încuviinţă Will. Ştii că odată mi-a făcut propuneri?

Jem îl privi ca şi când n-ar fi crezut deloc ce spusese.

— Nu se poate!

— Ba da, insistă Will. A fost un scandal foarte mare. Aş fi putut să-i accept cererile, dacă nu m-ar fi înspăimântat atât de tare.

Jem pur şi simplu clătină din cap şi se concentră din nou la scena care se desfăşura în bibliotecă.

— Mai este şi chestiunea sigiliului lui de Quincey, spuse Charlotte, cel pe care l-am găsit în corpul fetei mecanice. Sunt pur şi simplu prea multe dovezi legate de aceste evenimente care duc la el, prea multe dovezi ca să nu cercetăm.

— Sunt de acord, zise Lilian. În ceea ce mă priveşte, mă îngrijorează creaturile astea mecanice. Să faci fete mecanice e un lucru, dar ce-ar fi dacă ar construi o armată mecanică?

— Astea sunt pur şi simplu speculaţii, Lilian, spuse Frederick Ashdown.

Lilian îl contrazise cu o mişcare a mâinii.

— Automatele nu au legătură nici cu serafimii, nici cu demonii; nu sunt nici copii ai lui Dumnezeu, nici ai Diavolului. Oare sunt vulnerabile în faţa armelor noastre?

— Cred că inventezi o problemă care nici nu există, zise Benedict Lightwood. Automatele există de ani de zile.

Mundanii sunt fascinaţi de aceste creaturi. Dar niciuna nu a constituit o ameninţare pentru noi.

— Până acum, niciuna nu a fost creată cu ajutorul magiei, spuse Charlotte.

— Nu cele despre care ştii tu!

Lightwood părea nerăbdător.

Charlotte se îndreptă de spate; numai Tessa şi ceilalţi care o priveau de sus văzură că îşi ţinea mâinile împreunate strâns în poală.

— Benedict, de fapt pe tine pare să te îngrijoreze faptul că noi îl vom pedepsi pe nedrept pe de Quincey pentru o crimă pe care n-a comis-o, şi că, procedând aşa, am periclita relaţia dintre Copiii Nopţii şi nefilimi. Am dreptate?

Benedict Lightwood încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Dar, conform planului lui Will, tot ce trebuie să facem este să-l ţinem sub *observaţie* pe de Quincey. Dacă nu-l surprindem încălcând Legea, nu vom acţiona împotriva lui, iar relaţia nu va fi ameninţată. Dacă îl surprindem încălcând Legea, atunci relaţia nu este decât o minciună. Nu putem permite să se facă abuz de Legea Legământului, oricât de convenabil ar fi pentru noi să ignorăm acest lucru.

— Eu sunt de acord cu Charlotte, zise Gabriel Lightwood, vorbind pentru prima dată, şi spre surprinderea Tessei. Consider că planul ei este solid. Cu excepţia unei singure părţi - să o trimită pe fata metamorfică acolo cu Will Herondale. El nici măcar nu are vârsta pentru a participa la această întrunire. Cum i se poate acorda încredere dându-i-se o misiune de o asemenea amploare?

— Infatuat mic şi linguşitor, mârâi Will aplecându-se în faţă, de parcă ar fi vrut să sară prin portalul magic şi să-l strângă de gât pe Gabriel. Când o să-l prind eu singur...

— În schimb, ar trebui să merg eu cu ea, continuă Gabriel. Pot să am grijă de ea ceva mai bine. În loc să am

pur şi simplu grijă de mine.

— Spânzurătoarea e prea puţin pentru el, încuviinţă Jem, care părea că se abţine să nu râdă.

— Tessa îl cunoaşte pe Will, protestă Charlotte. Ea are *încredere* în Will.

— Eu n-aş merge chiar până acolo, murmură Tessa.

— În plus, spuse Charlotte, Will este cel care a întocmit planul, Will, pe care de Quincey îl va recunoaşte de la clubul Pandemonium. Will este cel care ştie ce să caute în casa lui de Quincey pentru a face legătura între creaturile mecanice şi mundanii ucişi. Will este un investigator excelent, Gabriel, şi un bun vânător de umbre. Trebuie să-i acorzi acest credit.

Gabriel se rezemă de spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu trebuie să-i acord nimic.

— Deci, Will şi fata ta magiciană vor intra în casă, vor rezista la petrecerea lui de Quincey până când vor observa nişte încălcări ale Legii, apoi ni le vor semnala nouă, celorlalţi. Dar cum? întrebă Lilian.

— Cu ajutorul invenţiei lui Henry, zise Charlotte, cu vocea tremurându-i puţin - foarte vag - când pronunţă aceste cuvinte. Fosforul. Va trimite o flacără extrem de luminoasă de lampa-vrăjitoarei, făcând să strălucească toate ferestrele din casa lui de Quincey, timp de o clipă. Acesta va fi semnalul.

— O, Doamne, nu invenţiile lui Henry, din nou! zise George.

— Au existat nişte complicaţii legate de Fosfor prima dată, dar Henry mi-a demonstrat seara trecută cum funcţionează, îl contrazise Charlotte. Funcţionează perfect.

Frederick pufni.

— Îţi aminteşti de ultima dată când Henry s-a oferit să ne dea una dintre invenţiile lui? Ne-am curăţat cu toţii zile în şir maţe de peşte de pe haine.

— Dar nu trebuia folosit în apropierea apei... zise

Charlotte pe aceeaşi voce uşor tremurată, dar ceilalţi începuseră deja să vorbească acoperind-o, bârfind aprins despre invenţiile eşuate ale lui Henry şi despre îngrozitoarele consecinţe ale acestora, iar Charlotte tăcu brusc.

Sărmana Charlotte, gândi Tessa. Charlotte, care ţinea atât de mult la propria ei autoritate, cu un preţ atât de mare.

— Ticăloşii, să vorbească peste ea în halul ăsta, murmură Will.

Tessa îl privi uimită. Se uita atent la scena de sub ei, cu pumnii strânşi pe lângă corp. Deci ţinea la Charlotte, se gândi ea, şi o surprinse cât de încântată era că-şi dăduse seama. Asta însemna că, de fapt, la urma urmei, Will avea şi el sentimente.

Sigur, nu că ar fi privit-o în vreun fel dacă Will avea sau nu sentimente. Se uită grăbită la Jem, care şi el părea să nu se mai poată stăpâni. Îşi muşca buza.

— Unde e Henry? N-ar fi trebuit să fi ajuns până acum?

Drept răspuns, uşa de la debara se deschise izbindu-se, iar când se întoarseră, îl văzură toţi trei pe Henry stând cu ochii înflăcăraţi şi cu părul vâlvoi în pragul uşii. Strângea ceva în mână - tubul de cupru cu butonul negru în lateral, care aproape că îl făcuse pe Will să-şi rupă mâna căzând de pe servanta din sufragerie.

Will se uită la el temător.

— Ia obiectul ăla afurisit de lângă mine!

Henry, roşu la faţă şi transpirat, îi privea îngrozit.

— La naiba, zise el. Căutam biblioteca - Enclava.

— S-a întrunit, zise Jem. Da, ştim. E un etaj mai jos de aici, Henry. A treia uşă la dreapta. Ar fi mai bine să te duci. Charlotte te aşteaptă.

— Ştiu, îngână Henry. La naiba, la naiba, la naiba. Pur şi simplu încercam să repar Fosforul, asta-i tot.

— Henry, zise Jem. Charlotte chiar are nevoie de tine.

— Bine.

Henry dădu să iasă din încăpere, apoi se întoarse din nou şi se uită la ei, iar pe faţa lui pistruiată apăru o expresie de confuzie, de parcă abia acum se întreba de ce Will, Tessa şi Jem ar fi putut sta ghemuiţi împreună într-o debara aproape nefolosită.

— Totuşi, ce faceţi voi trei aici?

Will îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi lui Henry.

— Şarade, îi spuse el. Un joc important.

— A! Bine, atunci, zise Henry şi ţâşni pe uşă, lăsând-o să se închidă singură în urma lui.

— Şarade, pufni Jem dezgustat, apoi se aplecă din nou în faţă, cu coatele pe genunchi, în timp ce de sub ei se auzea vocea Callidei.

— Cinstit îţi spun, Charlotte, zicea ea. Când o să recunoşti că Henry nu e deloc potrivit pentru a conduce locul ăsta şi că tu faci totul de una singură? Probabil ajutată de James Carstairs şi Will Herondale, dar niciunul din ei n-are mai mult de şaptesprezece ani. Cât de mult pot să te ajute?

Charlotte scoase un sunet de protest de-abia murmurat.

— E prea mult pentru o singură persoană, mai ales pentru cineva de vârsta ta, zise Benedict. Ai numai douăzeci şi trei de ani. Dacă vrei să renunţi...

Numai douăzeci şi trei! Tessa era înmărmurită. Ea socotise că Charlotte era mult mai în vârstă, probabil pentru că părea foarte competentă.

— Consulul Wayland ne-a desemnat să conducem Institutul pe mine şi pe soţul meu acum cinci ani, replică tăios Charlotte, părând să-şi fi recăpătat vocea. Dacă ai ceva de obiectat vizavi de alegerea lui, ar trebui să discuţi cu el. Între timp, eu voi conduce Institutul după cum mi se pare mie potrivit.

— Sper că asta înseamnă că planurile asemănătoare celui pe care tocmai îl sugerezi vor mai fi încă supuse votului? întrebă Benedict Lightwood. Sau acum conduci pe bază de decrete?

— Nu fi caraghios, Lightwood, sigur că vom vota, zise Lilian îmbufnată, fără să-i dea lui Charlotte şansa să răspundă. Toţi care sunt în favoarea deplasării la de Quincey să spună da.

Spre surprinderea Tessei, se auzi un cor de da-uri şi nici măcar un singur nu. Discuţia fusese destul de aprinsă ca ea să fie sigură că cel puţin unul dintre vânătorii de umbre va încerca să dea înapoi. Jem îi surprinse privirea mirată, apoi zâmbi.

— Aşa se poartă întotdeauna, murmură el. Le place să se joace de-a puterea, dar niciunul din ei n-ar vota nu, când e vorba de o chestiune ca asta. Altfel ar fi catalogaţi drept laşi.

— Prea bine, zise Benedict. Atunci rămâne pe mâine seară. Este toată lumea suficient de pregătită? Există...

Uşa de la bibliotecă se izbi de perete, iar Henry apăru în prag - arătând, dacă aşa ceva era posibil, şi mai ciufulit şi cu ochii şi mai înflăcăraţi decât înainte.

— Iată-mă! anunţă el. N-am întârziat prea mult, nu-i aşa?

Charlotte îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Henry, zise pe un ton sec Benedict Lightwood. Ce plăcere să te vedem! Soţia ta ne-a informat pe scurt în legătură cu cea mai nouă invenţie a ta. Fosforul, nu-i aşa?

— Da!

Henry ridică mândru Fosforul.

— Ăsta e. Şi pot să promit că va funcţiona după cum a fost descris. Vedeţi?

— Ei, nu e nevoie să faci o demonstraţie, zise Benedict repezit, dar era deja prea târziu. Henry apăsase butonul.

Urmă o flacără luminoasă, iar luminile din bibliotecă se stinseră brusc. Tessa se uita acum ţintă la un pătrat negru, neluminat, din podea. De jos se auziră proteste. Urmă un ţipăt, iar ceva căzu la pământ şi se zdrobi. Pe deasupra tuturor zgomotelor se auzi cum Benedict Lightwood înjura fără oprire.

Will se uită într-acolo şi zâmbi.

— Puţin ciudat pentru Henry, desigur, remarcă el pe un ton vesel, şi totuşi, cumva, destul de mulţumitor, nu crezi?

Tessa nu putu să nu aprobe ambele remarci.

10
REGI ŞI PRINŢI PALIZI

Zării Regi palizi, şi tot aşa şi Prinţi,
Livizi războinici – toţi păliţi de moarte[31].
- John Keats, „La Belle Dame Merci”

În timp ce trăsura huruia pe Strand, Will ridică o mână pe care purta o mănuşă neagră şi trase una dintre perdelele de catifea, lăsând să pătrundă în interiorul întunecat al trăsurii o rază de lumină gălbuie de la lămpile cu gaz.

— Arată de parcă stă să plouă în seara asta, zise el.

Tessa îi urmări privirea; dincolo de ferestre, cerul era cenuşiu ca uleiul, acoperit de nori - ceva obişnuit pentru Londra, gândi ea. Bărbaţi cu pălării şi haine lungi, negre se grăbeau pe trotuar, pe ambele părţi ale străzii, cu umerii aplecaţi pentru a înfrunta vântul tăios care ridica praf de cărbune, bălegar de la cai şi tot felul de alte lucruri, biciuindu-le ochii. Încă o dată, Tessei i se păru că simte mirosul râului.

— Acolo, drept în mijlocul străzii, e o *biserică*? se întrebă ea cu voce tare.

— Este St. Mary le Strand, spuse Will. Are o poveste lungă, dar n-am de gând să ţi-o spun acum. Ai fost atentă la ce ţi-am zis?

— Am fost, răspunse Tessa, până când ai început să vorbeşti despre ploaie. Cui îi pasă de ploaie? Suntem în drum spre un fel de... eveniment social de-al vampirilor, şi n-am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să mă comport,

[31] John Keats, *Scrisori*, traducere de Cecilia Melinescu Burcescu, Editura Univers, București, 1974.

şi până acum nici nu m-aţi prea ajutat.

Will schiţă un zâmbet.

— Fii doar prudentă. Când ajungem în casă, nu ai voie să te uiţi spre mine ca să-mi ceri ajutor sau instrucţii. Ţine minte, eu sunt subjugatul tău uman. Mă ţii pe lângă tine pentru sânge - sânge ori de câte ori vrei -, şi nimic altceva.

— Adică nu ai de gând să vorbeşti în seara asta, spuse Tessa. Deloc.

— Nu dacă nu-mi dai tu instrucţii să o fac, zise Will.

— Poate că va fi o seară mai bună decât am crezut.

Will păru să n-o fi auzit. Cu mâna dreaptă îşi lega manşeta la încheietura mâinii stângi, unde purta un cuţit metalic. Se uita atent pe fereastră, ca şi când ar fi văzut ceva ce ea nu vedea încă.

— Ai putea crede că vampirii sunt nişte monştri sălbatici, dar nu adevărat. Sunt la fel de cultivaţi pe cât sunt de cruzi. Cuţite ascuţite pe tocila umanităţii.

În lumina slabă se văzu cum îşi încleştă maxilarul.

— Va trebui să încerci să te descurci. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu poţi, mai bine nu spui nimic. Au un simţ al etichetei opac şi torturant. O gafă socială serioasă ar putea însemna moartea pe loc.

Tessa îşi împreună mâinile în poală. Erau reci. Simţea răceala pielii lui Camille chiar şi prin mănuşi.

— Glumeşti? Aşa cum te-ai comportat în bibliotecă, cum ai lăsat cartea aia să cadă?

— Nu - vocea lui păru să vină de departe.

— Will, mă înspăimânţi, zise Tessa, înainte să-şi poată stăpâni cuvintele.

Se încordă, aşteptându-se la ironii. Will îşi luă privirea de la fereastră şi se uită la ea, ca şi când şi-ar fi dat brusc seama de ceva.

— Tess, spuse el, iar Tessa se înfioră o clipă.

Nimeni nu o mai strigase vreodată Tess. Uneori, fratele ei o striga Tessie, dar atât.

— Ştii că nu trebuie să faci asta dacă nu vrei.

Respiră adânc, deşi nu simţea nevoia.

— Şi ce să facem? Să întoarcem trăsura şi să mergem acasă?

Will îşi întinse mâinile şi i le cuprinse pe ale ei. Mâinile lui Camille erau atât de mici, încât mâinile lui, acoperite de mănuşi, părură să le înghită cu totul.

— Unul pentru toţi, şi toţi pentru unul, spuse el.

Tessa zâmbi uşor.

— *Cei trei muşchetari*?

Îi susţinu privirea cu privirea lui fermă. Ochii lui albaştri erau foarte întunecaţi, ba chiar unici. Cunoscuse şi până atunci oameni cu ochi albaştri, dar aceştia erau întotdeauna de o nuanţă deschisă. Ai lui Will aveau culoarea cerului la lăsarea nopţii, umbriţi de gene lungi. El zise:

— Uneori, când trebuie să fac ceva ce nu vreau, pretind că sunt un personaj dintr-o carte. E mai uşor să ştii ce-ar face ei.

— Zău? Şi cine pretinzi că eşti? D'Artagnan? întrebă Tessa, numindu-l pe singurul dintre muşchetari pe care şi-l putea aminti.

— „Este lucrul cel mai bun pe care-l pot face eu şi pe care l-am făcut vreodată", cită Will. „Iar odihna spre care mă îndrept este, de departe, cea mai deplină din câte am cunoscut vreodată."[32]

— Sydney Carton? Dar ai zis că urăşti *Poveste despre două oraşe*!

— Nu chiar.

Will părea să n-aibă nici o problemă în a minţi.

— Iar Sydney Carton a fost un beţiv desfrânat.

— Exact. A fost odată un om care nu valora nimic şi care ştia că nu valorează nimic, şi totuşi, oricât de mult încerca să-şi înece sufletul, exista întotdeauna în el o parte capabilă de fapte mari, zise Will şoptit. Ce-i spune el lui

[32] Charles Dickens - *Poveste despre două oraşe*, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Eminescu, București, 1973.

Lucie Manette? Că, deşi e slab, încă poate să ardă?

Tessa, care citise *Poveste despre două oraşe* de nenumărate ori, şopti, ezitând:

— „Şi totuşi am avut slăbiciunea, şi am încă această slăbiciune, de a dori să afli cu câtă neaşteptată dibăcie ai aţâţat mormanul de scrum, care sunt eu, prefăcându-l în foc.”[33] Dar asta s-a întâmplat fiindcă îl iubea.

— Da, spuse Will. El o iubea destul ca să ştie că îi va fi mai bine fără el.

Îi ţinea în continuare mâinile într-ale lui, iar căldura lor o frigea prin mănuşi. Afară bătea un vânt tăios, care, atunci când traversaseră curtea Institutului pentru a ajunge la trăsură, îi ciufulise părul negru ca tuşul. Îl făcea să pară mai tânăr, şi mai vulnerabil - iar ochii lui erau şi ei vulnerabili, deschişi precum o uşă. Felul în care o privea - n-ar fi crezut că Will ar putea, sau ar vrea, să se uite la cineva aşa. Dacă s-ar fi putut îmbujora, gândi ea, ce-ar mai fi roşit în momentul acela!

Iar apoi îşi dori să nu se fi gândit la asta. Căci acel gând ducea inevitabil şi în mod neplăcut la altul: acum, el o privea pe ea sau pe Camille, care era, într-adevăr, deosebit de frumoasă? Cum de i se schimbase aşa expresia? O putea vedea pe Tessa sub deghizare, sau doar cochilia ei?

Se feri, trăgându-şi mâinile dintr-ale lui, deşi strânsoarea era fermă. Îi luă puţin să şi le elibereze.

— Tessa… începu el, dar înainte să poată spune mai mult, trăsura în opri cu o smucitură, făcând perdelele din catifea să se legene.

Thomas, de pe capră, strigă:

— Am ajuns.

După ce trase aer în piept, Will deschise uşa şi sări pe trotuar, ridicând mâna să o ajute şi pe ea să coboare.

Când coborî din trăsură, Tessa aplecă puţin capul, ca să nu zdrobească vreunul dintre trandafirii de pe pălăria lui Camille. Deşi Will purta mănuşi, la fel ca şi ea, aproape că i

[33] *Ibidem*.

se părea că simte pulsaţia sângelui lui sub piele, chiar şi prin două straturi de material care îi separa. Era îmbujorat, şi ea se întrebă dacă frigul îi adusese sângele în obraji, sau altceva. Se aflau în faţa unei case înalte, albe, cu coloane albe la intrare. Casele care o înconjurau îi semănau, ca nişte şiruri de piese de domino de culoare deschisă. La capătul unui rând de trepte albe se găsea o uşă dublă, vopsită în negru. Aceasta era deschisă larg, iar Tessa vedea cum flăcările lumânărilor din interior străluceau asemenea unei perdele.

Se întoarse să-l privească pe Will. În spatele lui, Thomas stătea pe capra trăsurii, cu pălăria trasă pe frunte pentru a-şi ascunde chipul. Pistolul cu mânerul de argint îndesat în buzunarul jiletcii lui era complet ascuns vederii.

Undeva, într-un colţ al minţii ei, Tessa o simţi pe Camille râzând şi înţelese, fără să-şi dea seama cum anume, că femeia-vampir se distrează pentru că ea îl admira pe Will. Acolo erai, gândi Tessa, simţind o uşurare, în ciuda enervării ei. Începuse să se teamă că vocea interioară a lui Camille n-avea să ajungă niciodată la ea.

Se îndepărtă de Will, ridicând capul. Pentru ea postura maiestuoasă nu era firească, dar pentru Camille, da.

— Nu mi te vei adresa cu Tessa, ci aşa cum ar face-o un servitor, zise ea zâmbind. Acum hai să mergem - făcu un gest ferm din cap spre trepte şi porni fără să se uite înapoi să vadă dacă el o urma.

Un lacheu îmbrăcat elegant aştepta în capul scărilor.

— Înălţimea Voastră, murmură el, şi când făcu o plecăciune.

Tessa îi văzu pe gât cele două înţepături de colţi, chiar deasupra gulerului.

Întoarse capul să-l vadă pe Will în spatele ei, şi când se pregăti să i-l prezinte lacheului, vocea lui Camille îi şopti în minte: *Nu ne prezentăm animalele de companie umane unii altora. Ei sunt proprietatea noastră fără nume, numai dacă nu cumva alegem noi să le dăm nume*.

Îhh! gândi Tessa. În dezgustul ei, de-abia observă că lacheul o conducea de-a lungul unui coridor, şi apoi într-o sală mare cu podeaua din marmură. Făcu încă o plecăciune, apoi se îndepărtă; Will se aşeză lângă ea, şi pentru o clipă se uitară amândoi miraţi în jur. Spaţiul era luminat doar de lumânări. Din loc în loc se vedeau zeci de candelabre din aur, cu lumânări albe, mari aprinse. De pe pereţi se întindeau mâini sculptate în marmură, fiecare ţinând o candelă roşie, iar dârele de ceară roşie înfloreau precum trandafirii de-a lungul marmurei sculptate.

Şi printre candelabre mergeau vampirii, cu feţele albe ca norii, cu mişcări graţioase, lichide, şi ciudate. Tessa vedea cât de bine semănau cu Camille, trăsăturile pe care le aveau în comun - tenul fără pori, ochii de culoarea pietrelor preţioase, obrajii palizi, coloraţi artificial cu roşu. Unii păreau mai umani decât alţii; mulţi erau îmbrăcaţi după moda anilor trecuţi - pantaloni până la genunchi şi lavaliere, fuste ca ale Mariei Antoaneta, sau strânse în pliuri la spate, manşete din dantelă şi volane din in. Tessa scrută agitată încăperea în căutarea unei siluete cunoscute cu păr blond, dar Nathaniel nu se zărea nicăieri. În schimb, încercă să nu se zgâiască la o femeie înaltă, scheletică, îmbrăcată după moda secolului precedent şi purtând o perucă mare şi pudrată din belşug. Faţa ei era ţeapănă şi îngrozitoare, mai albă decât pudra albă din păr. Se numea Lady Delilah, îi şopti Tessei în minte vocea lui Camille. Lady Delilah ţinea de mână o siluetă slabă, iar Tessa se blocă - un copil, în acest loc? Dar când silueta se întoarse, văzu că era tot un vampir, cu un chip copilăresc şi cu ochi negri ca smoala. Îi zâmbi Tessei, dezvelindu-şi caninii.

— Trebuie să-l căutăm pe Magnus Bane, îi şopti Will. El trebuie să ne ghideze prin nebunia asta. O să ţi-l arăt, dacă-l văd.

Tessa se pregătea să-i spună că îl va recunoaşte Camille pentru ea pe Magnus, când văzu silueta unui bărbat suplu cu o claie de păr blond, îmbrăcat în frac. Simţi că-i sare

inima din piept, apoi, când se întoarse spre ea, se simţi brusc dezamăgită. Nu era Nathaniel. Bărbatul era un vampir, cu faţa palidă, osoasă. Părul lui nu era galben, ca al lui Nate, dar părea aproape decolorat în lumina lumânărilor. Îi făcu Tessei cu ochiul şi se îndreptă spre ea, croindu-şi loc prin mulţime. Nu erau numai vampiri acolo, observă Tessa, ci şi subjugaţi umani. Aceştia purtau tăvi strălucitoare, iar pe tăvi erau seturi de pahare goale. Lângă pahare erau înşirate mai multe ustensile din argint, toate ascuţite. Cuţite, desigur, şi nişte unelte subţiri, precum sulele pe care le folosesc cizmarii ca să găurească pielea.

În timp ce Tessa, confuză la culme, nu-şi putea lua privirea de la el, unul dintre subjugaţi fu oprit de femeia cu perucă albă pudrată. Pocni poruncitor din degete, şi întunericitul, un băiat palid, îmbrăcat cu jachetă şi pantaloni de culoare cenuşie, îşi întoarse ascultător capul într-o parte. După ce luă o sulă subţire de pe tavă cu degetele ei osoase, femeia-vampir împunse pielea băiatului pe gât, chiar sub mandibulă. Pentru că îi tremura mâna, paharele se ciocniră cu clinchete pe tavă, dar el nu dădu drumul tăvii, nici măcar când femeia luă un pahar şi i-l apăsă pe gât, astfel încât sângele se scurse într-un fir subţire în pahar.

Tessei i se strânse stomacul, într-un amestec ciudat de repulsie şi de foame; nu putea să nu simtă că-i era foame, deşi senzaţia îi aparţinea lui Camille, nu ei. Totuşi, mai puternică decât setea era groaza ei. Urmări cu privirea cum femeia-vampir duse paharul la buze şi, în timp ce bău, băiatul uman rămase în picioare, cu faţa pământie şi tremurând. Vru să-l apuce pe Will de mână, dar o baroneasă-vampir nu-şi ţinea niciodată subjugatul de mână. Îşi îndreptă spinarea şi-l chemă lângă ea cu un pocnet din degete. El o privi surprins, apoi i se alătură, străduindu-se în mod vizibil să-şi ascundă enervarea. Dar trebuia s-o ascundă.

— Doar n-o să pleci să bântui, William, zise ea cu o privire plină de subînţeles. Nu vreau să te pierd în mulţime.

Will se strâmbă.

— Încep să am un sentiment ciudat că te cam bucuri de asta, îi spuse el în şoaptă.

— Nu e nimic ciudat.

Simţindu-se incredibil de îndrăzneaţă, Tessa îl împunse sub bărbie cu vârful evantaiului ei din dantelă.

— Pur şi simplu ai grijă cum te porţi!

— Sunt *atât* de greu de dresat, nu-i aşa?

Bărbatul cu părul decolorat ieşise din mulţime, înclinându-şi capul spre Tessa.

— Subjugaţi umani, asta sunt, adăugă, interpretând greşit expresia ei ca fiind confuzie. Şi când i-ai dresat cum se cuvine, mor dintr-o cauză sau alta. Delicate creaturi oamenii ăştia. Toţi longevivi ca fluturii.

Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii. Pielea lui avea paloarea albăstrie a gheţii întărite. Părul îi era aproape alb şi îi atârna în şuviţe până la umeri, atingându-i gulerul elegantei haine de culoare neagră. Jiletca lui era din mătase cenuşie, cu un model de simboluri argintii contorsionate. Părea un prinţ rus desprins din paginile unei cărţi.

— Mă bucur să te văd, Lady Belcourt, spuse el, cu un accent care părea, de asemenea, mai mult slav decât franţuzesc. Am zărit cumva o trăsură nouă pe fereastră?

Acesta este de Quincey, şopti vocea lui Camille în mintea Tessei. Brusc, în creierul ei se stârniră imagini asemenea unei fântâni care ţâşneşte, lăsând să curgă viziuni în loc de apă. Se văzu pe sine dansând cu de Quincey, ţinându-şi mâinile pe umerii lui; ea, stând în picioare lângă o apă curgătoare, întunecată, sub cerul alb al nopţii nordice, privindu-l cum se hrăneşte din ceva palid şi întins în iarbă; ea, stând nemişcată la o masă lungă alături de alţi vampiri, cu de Quincey în capul mesei, şi el ţipând şi urlând la ea, şi

lovind cu pumnul atât de tare, încât blatul din marmură al mesei crăpa. El îi striga ceva în legătură cu un vârcolac şi o relaţie pe care va ajunge să o regrete. Apoi, se văzu stând singură într-o încăpere, în întuneric, plângând, şi pe de Quincey intrând şi îngenunchind lângă fotoliul ei şi luând-o de mână, vrând să o mângâie, deşi el fusese cel care îi produsese durerea. *Vampirii pot să plângă?* gândi întâi Tessa, iar apoi: *Alexei de Quincey şi Camille Belcourt sau cunoscut de mult. Au fost cândva prieteni, iar el se crede încă prietenul ei*.

— Într-adevăr, Alexei, spuse ea, şi în timp ce rosti asta, îşi dădu seama că acesta era numele pe care încercase să şi-l amintească în timpul cinei din seara precedentă, numele străin pe care îl rostiseră Surorile Întunecate. *Alexei*. Am vrut ceva puţin mai… încăpător - întinse mâna şi rămase nemişcată în timp ce el i-o săruta, atingându-i pielea cu buzele lui reci.

De Quincey îşi umezi buzele şi îşi mută privirea de la Tessa la Will.

— Şi un nou subjugat, văd. E chiar atrăgător - întinse mâna subţire, albă, şi îşi plimbă degetul arătător de pe obrazul lui Will până la bărbie. Ce culoare neobişnuită, observă el cu voce tare. Şi ochii aceştia.

— Mulţumesc, răspunse Tessa aşa cum ar fi făcut-o cineva dacă ar fi primit un compliment pentru alegerea plină de gust a tapetului.

Privi agitată cum de Quincey se apropie şi mai tare de Will, care părea palid şi încordat. Se întreba dacă avea probleme să-şi ţină firea în timp ce, cu siguranţă, toţi nervii lui urlau *Duşmanul! Duşmanul!*

De Quincey îşi coborî mai departe degetul de pe bărbia lui Will spre gât, până la punctul de pe claviculă unde i se simţea pulsul.

— Iată, spuse el, şi de data asta, când zâmbi, îşi dădu la iveală colţii albi.

Aceştia erau ascuţiţi şi fini la vârfuri, ca acele. Îşi plecă

pleoapele languroase şi greoaie, iar vocea i se îngroşă când spuse:

— Nu te superi, Camille, nu-i aşa, dacă muşc o dată...

Tessa văzu alb în faţa ochilor. Îl văzu din nou pe de Quincey, cu partea din faţă a cămăşii sale albe mânjită de sânge, şi apoi văzu un trup atârnând spânzurat invers de un copac la capătul apei curgătoare întunecate, cu degetele albe legănându-i-se în apele negre...

Mâna ei tăie aerul, mai iute decât îşi imaginase vreodată că s-ar putea mişca, şi îl prinse pe de Quincey de încheieturi.

— Dragul meu, nu, spuse ea pe un ton mieros. Mi-ar plăcea foarte mult să-l ţin pentru mine încă puţin. Ştii, uneori îţi pierzi apetitul - clipi încet.

De Quincey chicoti.

— Pentru tine, Camille, o să fac eforturi să mă abţin.

Îşi eliberă încheietura, şi pentru o clipă, dincolo de flirt, Tessei i se păru că zăreşte o licărire de mânie în ochii lui, repede mascată.

— În onoarea îndelungatei noastre relaţii.

— Mulţumesc, Alexei.

— Te-ai mai gândit, draga mea, zise el, la oferta mea de a deveni membră a clubului Pandemonium? Ştiu că mundanii te plictisesc, dar ei sunt doar o sursă de fonduri, nimic mai mult. Noi, cei din consiliul de conducere, suntem pe punctul de a face nişte... descoperiri foarte incitante. Putere dincolo de cele mai sălbatice vise ale tale, Camille.

Tessa aşteptă, dar vocea lui Camille dinăuntrul ei nu se auzi. De ce? Se strădui să-şi înăbuşe panica şi reuşi să-i zâmbească lui de Quincey.

— Visele mele, zise ea, sperând că el va crede că răguşeala din voce se datora amuzamentului, nu fricii, pot fi cu mult mai sălbatice decât ţi-ai închipui.

Era sigură că, de lângă ea, Will îi aruncase o privire surprinsă; totuşi, adoptă repede o expresie de nepăsare şi se uită în altă parte. De Quincey, cu ochii săi strălucitori,

zâmbi.

— Îţi cer doar să te gândeşti la oferta mea, Camille. Iar acum trebuie să mă ocup şi de ceilalţi invitaţi. Sunt convins că te voi vedea la ceremonie?

Ameţită, ea pur şi simplu încuviinţă din cap.

— Desigur.

De Quincey se înclină, se întoarse şi dispăru în mulţime. Tessa răsuflă. Nu realizase că-şi ţinuse respiraţia.

— Nu, spuse Will blând. Vampirii nu au nevoie să respire, nu uita.

— Dumnezeule, Will!

Tessa îşi dădu seama că tremura.

— Te-ar fi muşcat.

Ochii lui Will erau întunecaţi de mânie.

— Înainte de asta l-aş fi omorât.

O voce vorbi de undeva de foarte aproape.

— Şi atunci aţi fi fost morţi amândoi.

Tessa se întoarse şi văzu un bărbat înalt care apăruse chiar în spatele ei, pe tăcute, ca şi când ar fi plutit acolo precum fumul. Purta o jachetă din brocart atent lucrat, părând să provină din secolul precedent, cu un jabou din dantelă albă la guler şi cu manşete. Sub jacheta lungă, Tessa zări pantalonii scurţi până la genunchi, şi pantofii înalţi, cu cataramă. Părul său era ca mătasea aspră şi neagră, atât de negru, încât avea o tentă albăstrie; pielea îi era măslinie, iar trăsăturile, asemănătoare cu cele ale lui Jem. Se întrebă dacă era, ca şi el, de origine străină. Într-o ureche avea un cercel din argint de care atârna un diamant de mărimea unui deget, aruncând scânteieri în lumină, iar pe mânerul bastonului său de argint erau încrustate alte diamante. Părea să strălucească în întregime, ca o lampa-vrăjitoarei. Tessa îl privi lung; nu mai văzuse niciodată pe cineva îmbrăcat după o asemenea modă nebunească.

— *Acesta* este Magnus, şopti Will pe un ton liniştit, părând uşurat, Magnus Bane.

— Draga mea Camille, zise Magnus, îngenunchind să-i sărute mâna înmănuşată. A trecut prea mult de când nu ne-am văzut.

În clipa în care el o atinse, amintirile lui Camille o inundară - amintiri cu Magnus ţinând-o în braţe, sărutând-o, atingând-o într-un mod deosebit de intim. Tessa îşi trase mâna brusc, cu un icnet. *A, iată-te*, gândi ea plină de resentimente la adresa lui Camille.

— Înţeleg, murmură el, ridicându-se.

Când îi întâlni ochii, Tessa aproape că se simţi tulburată: erau verzi-aurii, cu pupile înguste, ca ochii unei pisici aşezaţi pe o faţă deosebit de umană. Radiau de o veselie strălucitoare. Spre deosebire de Will, ai cărui ochi păstrau o urmă de tristeţe chiar şi când se amuza, ochii lui Magnus erau plini de o bucurie surprinzătoare. Privea pieziş şi arătă cu un zvâcnet al bărbiei spre capătul îndepărtat al încăperii, ceea ce însemna că Tessa trebuia să-l urmeze.

— Vino, există o cameră privată unde putem vorbi.

Ameţită, Tessa îl urmă, împreună cu Will. Îşi imagina ea cumva, sau feţele albe ale vampirilor se întorseseră pentru a o urmări? O femeie-vampir roşcată îmbrăcată cu o rochie albastră elegantă o privi încruntată când trecu pe lângă ea; vocea lui Camille îi şopti că femeia era geloasă pe atenţia pe care i-o acordase de Quincey. Tessa răsuflă uşurată când Magnus ajunse în cele din urmă la o uşă - atât de abil mascată în panourile zidului, încât ea nu-şi dădu seama că era o uşă, până când magicianul nu făcu să apară o cheie. El o deschise cu un zgomot uşor. Will şi Tessa îl urmară înăuntru.

Încăperea era o bibliotecă, în mod evident foarte rar folosită; deşi pe toţi pereţii erau înşirate volume, acestea erau pline de praf, ca şi perdelele de catifea care atârnau la ferestre. Când uşa se închise în urma lor, lumina din încăpere scăzu; înainte ca Tessa să poată spune ceva, Magnus pocni din degete şi două focuri gemene se aprinseră în şemineurile aflate de o parte şi de cealaltă a

încăperii. Flăcările erau albastre, iar focul avea o aromă puternică de beţişoare parfumate aprinse.

— O!

Tessa nu-şi putu stăpâni o mică exclamaţie de surpriză.

Cu un zâmbet, Magnus se aşează pe masa mare cu blat din marmură aflată în centrul încăperii şi se întinse pe o parte, sprijinindu-şi capul pe mână.

— N-ai văzut niciodată un magician executând numere de magie până acum?

Will oftă enervat.

— Te rog, Magnus, abţine-te să o necăjeşti. Cred că ţi-a spus Camille că ea ştie foarte puţine lucruri despre Lumea din Umbră.

— Aşa e, zise Magnus fără să-şi ceară scuze, dar e greu de crezut, dacă ţinem cont de ce poate ea să facă - o fixă cu privirea pe Tessa. Ţi-am văzut chipul când ţi-am sărutat mâna. Ai ştiut imediat cine sunt, nu-i aşa? Ştii ce ştie şi Camille. Există unii magicieni şi demoni care se pot transforma, care pot lua orice formă. Dar n-am auzit niciodată de cineva care să poată face ceea ce faci tu.

— Nu se poate spune cu siguranţă că sunt magician, zise Tessa. Charlotte spune că nu sunt însemnată aşa cum ar trebui să fie un magician.

— A, eşti magiciană. De asta sunt sigur. Doar fiindcă nu ai urechi de liliac...

Magnus o văzu pe Tessa încruntându-se şi ridică din sprâncene.

— A, nu *vrei* să fii magiciană, nu-i aşa? Dispreţuieşti ideea.

— Nu m-am gândit niciodată, spuse Tessa în şoaptă, că aş fi altceva decât om.

Tonul lui Magnus nu era lipsit de compătimire.

— Sărmana. Acum, că ştii adevărul, nu poţi să dai înapoi.

— Las-o în pace, Magnus! spuse Will tăios. Eu trebuie să cercetez încăperea. Dacă nu vrei să mă ajuţi, cel puţin încearcă să n-o mai chinui pe Tessa între timp.

Se apropie de biroul mare din stejar aflat într-un colţ şi începu să scormonească printre hârtii.

Magnus se uită la Tessa şi îi făcu cu ochiul.

— Cred că e gelos, îi şopti el conspirativ.

Tessa clătină din cap şi se duse spre cel mai apropiat raft de cărţi. Pe mijlocul raftului era o carte deschisă, sprijinită ca şi când ar fi fost expusă. Paginile erau acoperite cu figuri luminoase, complicate, unele părţi din ilustraţii strălucind ca şi când ar fi fost pictate cu aur pe un pergament. Tessa exclamă surprinsă:

— E o Biblie!

— Te uimeşte? o întrebă Magnus.

— Credeam că vampirii nu pot atinge lucruri sfinte.

— Depinde de vampir, cât timp a trăit, ce soi de credinţă a avut. De fapt, de Quincey colecţionează Biblii vechi. Zice că e greu să găseşti o altă carte cu atât de mult sânge în paginile ei.

Tessa aruncă o privire spre uşa închisă. De dincolo se auzea un zumzet de voci.

— Nu vom stârni tot soiul de comentarii dacă ne ascundem în felul ăsta? Ceilalţi - vampirii - sunt sigură că ne-au privit lung când am intrat aici.

— L-au privit lung pe Will - zâmbetul lui Magnus era la fel de lipsit de vigoare ca al unui vampir, deşi el nu avea colţi. Will arată nepotrivit.

Tessa îi aruncă o privire lui Will, care scotocea prin sertarele biroului cu mâinile acoperite cu mănuşi.

— Mi se pare greu de crezut, când remarca vine de la cineva îmbrăcat ca tine, zise Will.

Magnus îl ignoră.

— Will nu se comportă ca ceilalţi subjugaţi umani. De exemplu, n-o priveşte numai pe stăpâna sa, cu o adoraţie fără limite.

— E din cauza pălăriei ăleia monstruoase pe care o poartă, zise Will. Mă scoate din sărite.

— Subjugaţii umani nu sunt niciodată „scoşi din sărite”,

zise Magnus. Ei îşi adoră stăpânii vampiri, indiferent cum sunt îmbrăcaţi. Desigur, oaspeţii se holbau şi fiindcă ei ştiu de relaţia mea cu Camille şi se întreabă ce am putea face aici, în bibliotecă... singuri, adăugă el ridicând din sprâncene spre Tessa.

Tessa se gândi din nou la viziunile ei.

— De Quincey... I-a spus ceva lui Camille despre faptul că regretă relaţia ei cu un vârcolac. A sunat ca şi când ar fi comis o crimă.

Magnus, care stătea acum întins pe spate şi-şi răsucea bastonul deasupra capului, ridică din umeri.

— Pentru el, ar fi o crimă. Vampirii şi vârcolacii se urăsc reciproc. Pretind că motivul ar fi faptul că cele două rase de demoni care le-au dat naştere erau implicate într-o bătălie sângeroasă, dar după părerea mea, e pur şi simplu pentru că sunt cu toţii prădători. Şi prădătorii urăsc întotdeauna incursiunile pe teritoriile lor. Nu că vampirii ar fi pasionaţi de spiritele naturii, şi nici de cei ca mine, dar de Quincey mai degrabă mă place. Crede că suntem prieteni. De fapt, bănuiesc că i-ar plăcea să fim mai mult decât prieteni.

Magnus rânji, spre uimirea Tessei.

— Dar îl dispreţuiesc, deşi el nu ştie asta.

— Atunci, de ce să pierzi vremea cu el? îl întrebă Will, care se apropiase de un birou înalt aflat între două ferestre şi îi examina conţinutul. De ce vii în casa asta?

— Politică, zise Magnus ridicând din nou din umeri. El e conductorul clanului; în ceea ce o priveşte pe Camille, dacă nu ar veni la petrecerile lui atunci când este invitată, ar considera că îl insultă. Iar în ceea ce mă priveşte, să o las să meargă singură ar fi o... neglijenţă. De Quincey e periculos, şi nu mai puţin periculos pentru cei din neamul lui. Mai ales pentru cei care nu i-au făcut pe plac în trecut.

— Atunci ar trebui să... începu Will, dar se întrerupse brusc. Am găsit ceva, zise el oprindu-se. Poate că ar trebui să arunci o privire la asta, Magnus.

Will se apropie de masă şi puse pe ea un fel de hârtie lungă, rulată. Îi făcu semn Tessei să li se alăture, apoi derulă hârtia pe masă.

— În birou nu era mai nimic interesant, dar am găsit asta ascunsă într-un sertar fals din dulap. Magnus, ce părere ai?

Tessa, care se aşezase la masă lângă Will, se uită la hârtie. Avea desenată pe ea o schiţă grosolană a unui schelet uman făcut din pistoane, roţi dinţate şi plăci din metal prelucrat manual. Craniul avea o mandibulă cu balamale, orbite pentru ochi şi o gură care se termina chiar în spatele dinţilor. În piept exista şi un panou, exact ca al Mirandei. Pe toată partea stângă a paginii erau mâzgălite nişte note, într-o limbă pe care Tessa n-o putu descifra. Literele îi erau complet necunoscute.

— Schiţa unui automat, zise Magnus, lăsându-şi capul într-o parte. O fiinţă omenească artificială. Oamenii au fost întotdeauna fascinaţi de creaturi, bănuiesc că motivul e faptul că aceşti umanoizi nu pot muri sau nu pot fi răniţi. Aţi citit vreodată *Cartea cunoştinţelor despre dispozitive mecanice ingenioase*?

— Nici măcar n-am auzit de ea, zise Will. Sunt cumva acolo mlaştini sumbre, învăluite în ceţuri misterioase? Mirese fantomatice bântuind sălile castelelor luminate? Un tip chipeş care aleargă să salveze o fecioară frumoasă, dar fără bani?

— Nu, răspunse Magnus. Cam până la jumătatea cărţii e vorba mai degrabă despre nişte scandaloase roţi dinţate, dar zău, în mare parte e cam seacă.

— Atunci, nici Tessa n-a citit-o, zise Will.

Tessa se uită urât la el, dar nu spuse nimic; n-o citise, şi n-avea chef să-l lase pe Will să o necăjească.

— Bine, atunci, zise Magnus. A fost scrisă de un cărturar arab, cu două secole înainte de Leonardo da Vinci, şi descrie cum pot fi construite maşinile şi cum acestea pot imita acţiunile fiinţelor umane. Acum, nu e nimic alarmant

în sine. Dar asta - degetul lui Magnus trecu peste notiţele din stânga paginii - e ceea ce mă îngrijorează.

Will se aplecă să vadă mai bine. Mâneca lui atinse braţul Tessei.

— Da, despre asta am vrut să te întreb. E o vrajă?

Magnus dădu din cap a încuviinţare.

— O vrajă de legare. Menită să infuzeze energie demonică într-un obiect inanimat, dându-i astfel acelui obiect un soi de viaţă. Am mai văzut vraja asta. Înainte de Acorduri, vampirilor le plăcea să se distreze creând mici mecanisme demonice precum cutiile muzicale care cântau numai noaptea, caii mecanici care puteau fi călăriţi numai după asfinţit, genul ăsta de prostioare - bătu gânditor cu degetele în mânerul bastonului. Una dintre marile probleme în crearea de automate convingătoare a fost întotdeauna, desigur, înfăţişarea lor. Nici un alt material nu prea aduce cu pielea umană.

— Dar dacă cineva ar folosi-o? Adică, pielea umană? întrebă Tessa.

Magnus tăcu o fracţiune de secundă.

— Pentru inventatorii umani, problema e, hmm, evidentă. Conservarea pielii îi distruge înfăţişarea. S-ar impune folosirea magiei. Şi tot magia pentru a lega energia demonică de corpul mecanic.

— Şi la ce ar duce asta? întrebă Will pe un ton tăios.

— Au fost construite automate care să scrie poeme, care să deseneze peisaje, dar acelea sunt numai programate pentru a crea. Nu au propria lor creativitate şi imaginaţie. Totuşi, animat de o energie demonică, un automat ar avea într-o oarecare măsură gândire şi voinţă proprii. Dar orice spirit legat este supus sclaviei. În mod inevitabil ar fi pe deplin obedient faţă de oricine ar fi făcut legarea.

— O armată mecanică, zise Will, şi în vocea lui se simţi un soi de umor amar. Născuţi nici din Rai şi nici din Iad.

— N-aş merge chiar atât de departe, zise Magnus. E greu să faci rost de energiile demonice. Trebuie să invoci

demonii, apoi să-i legi, şi ştii cât e de dificil procesul ăsta. Să obţii atâta energie demonică cât să ajungă pentru a crea o armată ar fi aproape imposibil şi extraordinar de riscant. Chiar şi pentru un ticălos cu o minte malefică, aşa cum e de Quincey.

— Înţeleg, spuse Will luând hârtia şi vârând-o în jachetă. Îţi rămân dator pentru ajutor, Magnus.

Magnus păru uşor încurcat, dar îi răspunse curtenitor:

— Pentru nimic.

— Aş zice că nu ţi-ar părea rău să-l vezi pe de Quincey înlocuit de un alt vampir, zise Will. L-ai surprins, de fapt, încălcând Legea?

— O dată. Am fost invitat aici să fiu martor la una dintre „ceremoniile" lui. După cum au evoluat lucrurile... adăugă Magnus întunecându-se la faţă. Haideţi să vă arăt.

Se întoarse şi se duse spre raftul pe care-l examinase Tessa mai devreme, făcându-le un gest cu mâna să i se alăture. Will şi Tessa îl urmară. Magnus pocni iar din degete, şi în timp ce ţâşneau scântei albastre, Biblia ilustrată alunecă într-o parte, lăsând la vedere o mică gaură care fusese tăiată în lemn în spatele raftului. Tessa se aplecă surprinsă şi văzu că aceasta dădea spre o încăpere elegantă pentru muzică. Cel puţin, asta crezu la început, văzând scaunele aşezate în şiruri cu faţa spre fundul încăperii; alcătuiau un soi de teatru. Candelabrele aprinse erau pregătite pentru a asigura iluminatul. Pereţii din spate erau acoperiţi cu draperii din satin roşu lungi până-n podea, iar aceasta era uşor înălţată, creând un soi de scenă mobilă. Acolo nu se găsea nimic, cu excepţia unui singur scaun de lemn, cu spătar înalt.

Pe braţele scaunului erau prinse cătuşe din oţel, care străluceau la lumina lumânărilor asemenea elitrelor unei insecte. Lemnul scaunului era pătat ici şi colo de ceva roşu. Tessa văzu că picioarele acestuia erau prinse de podea.

— Aici îşi desfăşoară ei micile lor... spectacole, zise

Magnus, cu un ton de dezgust în voce. Aduc un om şi-l leagă - pe el sau pe ea - de scaun. Apoi, pe rând, sug sângele victimei încet, în timp ce mulţimea priveşte şi aplaudă.

— Şi asta le face plăcere? întrebă Will, dezgustul din glasul lui fiind mai mult decât o nuanţă. Durerea mundanilor? Teama lor?

— Nu toţi Copiii Nopţii sunt aşa, spuse Magnus calm. Aceştia sunt cei mai răi dintre ei.

— Şi victimele, zise Will, unde şi le găsesc?

— În mare parte, infractori, răspunse Magnus. Beţivi, dependenţi de droguri, târfe. Cei uitaţi şi cei decăzuţi. Cei cărora nu li se va simţi lipsa - îl privi fix pe Will. Ai vrea să detaliezi puţin planul?

— Începem atunci când vedem că este încălcată Legea, zise Will. În clipa în care un vampir face prima mişcare pentru a răni un om, voi anunţa Enclava. Şi ei vor ataca.

— Zău, zise Magnus. Şi cum intra?

— Să nu-ţi faci griji în privinţa asta, zise Will calm. Treaba ta este să o duci afară pe Tessa când dau eu semnalul şi să ai grijă să fie în siguranţă. Thomas aşteaptă afară cu trăsura. Urcaţi în ea şi vă întoarceţi la Institut.

— Dar mi-aş irosi talentele dacă-mi ceri să am grijă de o fată care poate şi singură să-şi poarte de grijă, spuse Magnus. Cu siguranţă că m-ai putea folosi…

— Asta este o misiune a vânătorilor de umbre, zise Will. Noi facem Legea şi noi aplicăm Legea. Ajutorul pe care ni l-ai dat până acum a fost nepreţuit, dar nu îţi cerem mai mult.

Magnus întâlni privirea Tessei peste umărul lui Will; se uită la ea abătut.

— Mândra izolare a nefilimilor. Te folosesc când vor ei să te folosească, dar nu pot să accepte să împartă victoria cu cei din Lumea de Jos.

Tessa se întoarse spre Will.

— Mă îndepărtezi şi pe mine înainte să înceapă lupta?

— Trebuie, spuse Will. Ar fi mai bine pentru Camille să nu fie văzută cooperând cu vânătorii de umbre.

— Asta e o prostie, zise Tessa. De Quincey o să-şi dea seama că eu... că ea... te-a adus aici. O să-şi dea seama că a minţit în legătură cu locul în care te-a găsit. Oare ea n-o să creadă că, după toate astea, restul clanului o va considera trădătoare?

Undeva, într-un colţ al minţii ei, râsul uşor al lui Camille răsuna ca torsul unei pisici. Nu părea speriată.

Will şi Magnus schimbară câteva priviri.

— Ea se aşteaptă, zise Magnus, ca nici măcar un singur vampir dintre cei care se află aici în seara asta să nu supravieţuiască pentru a o acuza.

— Morţii nu pot spune poveşti, zise Will pe un ton blând.

Lumina pâlpâitoare din încăpere îi picta faţa în nuanţe alternante de negru şi de auriu. Îşi ţinea maxilarul încleştat, uitându-se spre gaura din perete cu ochii mijiţi.

— Priviţi!

Se îngrămădiră toţi trei să ajungă mai aproape de gaura prin care văzură cum uşile batante din celălalt capăt al sălii de muzică se deschideau larg. Dincolo de ele se vedea salonul luminat de multe lumânări; Vampirii începură să curgă în încăpere, ocupându-şi locurile din faţa „scenei”.

— E timpul, spuse calm Magnus, şi acoperi gaura.

* * *

Sala de muzică era aproape plină. Tessa, braţ la braţ cu Magnus, urmări cum Will îşi făcea loc prin mulţime, căutând trei locuri alăturate. Îşi ţinea capul plecat, cu ochii în podea, dar chiar şi-aşa...

— Încă se mai uită la el, îi şopti ea lui Magnus. Adică la Will.

— Bine-nţeles că se uită, zise Magnus.

În timp ce supravegheau încăperea, ochii lui reflectau lumina asemenea ochilor unei pisici.

— Uită-te la el! Chipul unui înger rău şi ochii ca cerul nopţii din Iad. E foarte drăgălaş, iar vampirilor le place asta. Aş putea spune că nici mie nu-mi displace, rânji Magnus. Părul negru şi ochii albaştri reprezintă combinaţia mea favorită.

Tessa îşi netezi buclele aurii.

Magnus ridică din umeri.

— Nimeni nu-i perfect.

Tessa nu mai fu nevoită să răspundă; Will găsise trei scaune alăturate şi, cu mâna înmănuşată, le făcu semn să vină. Lăsându-l pe Magnus să o conducă spre scaune, încercă să nu dea atenţie modului cum îl priveau vampirii. Era adevărat că el era frumos, dar ce treabă aveau ei cu asta? Will era doar o hrană, nu?

Se aşeză între Magnus şi Will, iar fusta ei din tafta de mătase foşni ca frunzele în vânt. În încăpere era răcoare, invers de cum ar fi fost normal într-o încăpere plină de oameni ale căror trupuri emană căldură. Când Will îşi duse mâna la buzunarul jiletcii, mâneca i se ridică, dezgolindu-i braţul, şi Tessa observă că i se făcuse pielea de găină. Se întreba dacă însoţitorilor umani ai vampirilor le era mereu frig.

Un ropot de şoapte străbătu încăperea, iar Tessa se uită în altă parte. Lumina candelabrelor nu ajungea până în colţurile îndepărtate ale sălii; unele porţiuni din „scenă” erau umbrite, şi nici chiar ochii de vampir ai Tessei nu puteau desluşi ce se mişca în întuneric, până când nu apăru brusc de Quincey.

Publicul tăcu. Apoi, de Quincey rânji. Era un rânjet maniacal, lăsând la vedere colţii şi transformându-i chipul. Avea o înfăţişare sălbatică, de lup. Un murmur de admiraţie străbătu încăperea, aşa cum un public uman şi-ar fi arătat aprecierea faţă de un actor cu o deosebită prezenţă scenică.

— Bună seara, zise de Quincey. Bine aţi venit, prieteni! Voi, cei care v-aţi alăturat mie, aici - zâmbi direct spre

Tessa, care era prea emoţionată ca să reacţioneze altcumva decât întorcându-i privirea -, sunteţi mândrele odrasle ale Copiilor Nopţii. Noi nu ne plecăm gâtul sub jugul opresiv numit Lege. Noi nu le răspundem nefilimilor. Şi nici nu ne vom abandona străvechile noastre obiceiuri după cheful lor!

Era imposibil să nu observi efectul cuvântării lui de Quincey asupra lui Will. Se încordase ca un arc, cu mâinile strânse în poală şi venele ieşindu-i în relief pe gât.

— Avem un prizonier, continuă de Quincey. Fărădelegea lui este că i-a trădat pe Copiii Nopţii - măturând cu privirea publicul de vampiri în aşteptare. Şi care este pedeapsa pentru o asemenea trădare?

— Moartea! strigă o voce, femeia-vampir Delilah.

Se aplecase încordată în scaun, cu o nerăbdare teribilă întipărită pe chip.

Ceilalţi vampiri îi preluară strigătul.

— Moartea! Moartea!

Între cortinele care alcătuiau scena mobilă alunecară mai multe siluete. Doi vampiri ţineau între ei un bărbat care se zbătea. O glugă neagră îi ascundea trăsăturile. Tessa nu văzu decât că era suplu, probabil tânăr, şi murdar, îmbrăcat cu haine fine, dar rupte şi zdrenţuite. În timp ce vampirii îl trăgeau înainte, picioarele lui goale lăsau dâre însângerate pe scânduri: apoi îl aruncară pe scaun. Tessei îi scăpă un suspin uşor de milă; îl simţi pe Will încordându-se alături de ea.

Bărbatul continuă să se zbată, ca o insectă prinsă în ac, în timp ce vampirii îi legau mâinile şi picioarele de scaun, iar apoi se îndepărtară. De Quincey râmase, arătându-şi din nou colţii, care, în timp ce el scrută mulţimea, străluciră ca nişte ace de fildeş. Tessa simţea neliniştea vampirilor - şi, mai mult decât neliniştea, foamea lor. Nu mai semănau cu publicul binecrescut alcătuit din spectatori umani la o piesă de teatru. Erau asemenea leilor care simt prada, la fel de avizi, foindu-se şi aplecându-se în faţă în scaune, cu

ochii larg deschişi şi cu gurile căscate.

— Când poţi convoca Enclava? îi şopti Tessa lui Will, precipitat.

Vocea lui părea gâtuită.

— Când varsă sânge. Trebuie să-l *vedem* făcând-o.

— Will...

— Tessa - îi şopti numele adevărat, strângându-i degetele într-ale lui. *Taci*!

Şovăitoare, Tessa se întoarse din nou spre scenă, unde de Quincey se apropia de prizonier, care tremura. Se opri lângă scaun. Întinse mâna, iar degetele lui albe şi subţiri mângâiară umărul bărbatului, o mângâiere uşoară ca atingerea unui păianjen. Atunci când mâna vampirului îi alunecă de pe umăr pe gât, prizonierul fu cuprins de convulsii, într-o teroare disperată. De Quincey puse două degete albe pe locul unde se simţea pulsul bărbatului, de parcă ar fi fost un doctor care verifica bătăile inimii unui pacient.

Tessa văzu că de Quincey purta un inel de argint, cu una dintre laturi ascuţită ca un ac, iar când îşi strânse mâna pumn, aceasta îi pătrunse bărbatului în piele. Se văzu o sclipire argintie, iar prizonierul ţipă - primul sunet pe care îl scoase. Acesta i se păru cumva cunoscut Tessei.

Pe gâtul prizonierului apăru o dungă subţire de roşu, ca o buclă de sârmă ruginită. Sângele ţâşni şi curse în scobitura claviculei. Prizonierul se zbătu şi se luptă în timp ce de Quincey, cu faţa care acum îi trăda foamea, atinse lichidul roşu cu două degete. Mulţimea şuiera şi suspina, reuşind cu greu să rămână aşezată. Tessa privi spre femeia cu pălăria albă cu pene.

Avea gura deschisă, cu bărbia umedă de salivă.

— Will, murmură Tessa. Will, te rog!

Will se uită în stânga ei, la Magnus.

— Magnus, scoate-o de aici!

Undeva în sinea ei, Tessa se simţi revoltată de ideea de a pleca.

— Will, nu, mi-e bine aici...

Vocea lui era liniştită, dar ochii îi ardeau.

— Am mai vorbit deja despre asta. Du-te, sau altfel nu convoc Enclava! Dacă nu pleci, bărbatul va muri!

— Vino!

Magnus, prinzând-o de cot, o ajută să se ridice. Reticentă, ea îi permise totuşi magicianului să o ridice în picioare, apoi să o ducă spre uşă. Se uită nerăbdătoare în jur, să vadă dacă remarcase cineva plecarea lor, dar nimeni nu se uita la ei. Toată lumea era atentă la de Quincey şi la prizonier, şi mulţi vampiri erau deja în picioare, şuierând, aclamând şi scoţând sunete de foame inumane.

În mulţimea agitată, Will stătea încă pe scaun, aplecându-se în faţă ca un câine de vânătoare dornic să fie eliberat din lesă. Îşi strecură mâna stângă în buzunarul jiletcii, şi apoi o scoase, ţinând între degete un obiect din cupru.

Fosforul.

Magnus deschise uşa din spatele lor.

— Grăbeşte-te!

Tessa şovăi, privind înapoi spre scenă. De Quincey stătea în picioare în spatele prizonierului. Rânjea cu gura mânjită de sânge. Apoi întinse mâna şi apucă gluga.

Will se ridică în picioare, ţinând în sus Fosforul. Magnus înjură şi o trase pe Tessa de braţ. Ea se întoarse pe jumătate, ca şi când ar fi vrut să meargă cu el, apoi încremeni când de Quincey smulse gluga neagră pentru a dezvălui chipul prizonierului.

Faţa acestuia era umflată şi învineţită din cauza loviturilor. Avea un ochi închis, negru şi congestionat. Părul său blond i se lipise de creştet, îmbâcsit de sânge şi transpiraţie. Dar nimic din toate astea nu conta; Tessa l-ar fi recunoscut oricum, oriunde. Înţelese acum de ce strigătul lui de durere îi sunase atât de cunoscut.

Era Nathaniel.

11
PUŢINI SUNT ÎNGERI

Dar suntem
Plăpânde firi de om, robiţi de timp
Puţini sunt îngeri.[34]
- Shakespeare, *Henric al VIII-lea*

Tessa ţipă.

Nu un ţipăt omenesc, ci unul de vampir. Aproape că nu-şi recunoscu propria voce - semănase cu zgomotul de sticlă care se sparge. De-abia mai târziu îşi dădu seama că ţipătul era, de fapt, format din cuvinte. Ar fi crezut că strigase numele fratelui ei, dar nu o făcuse.

— Will! strigă ea. Will, acum! Fă-o acum!

Un murmur străbătu încăperea. Zeci de chipuri albe se întoarseră brusc spre Tessa. Ţipătul ei le tăie pofta de sânge. Pe scenă, de Quincey rămase nemişcat; până şi Nathaniel se uita la ea, năucit şi cu o privire fixă, ca şi când se întreba dacă agonia lui îi provocase ţipătul acela.

Cu degetul pe butonul Fosforului, Will ezită. Întâlni privirea Tessei care se afla în cealaltă parte a încăperii. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă, dar de Quincey văzu schimbul lor de priviri. Ca şi când ar fi putut să le citească, expresia de pe chip i se schimbă, ridică mâna şi arătă spre Will.

— Băiatul, spuse el scârbit. Opriţi-l!

Will se uită în altă parte. Vampirii se ridicau deja în picioare, năpustindu-se spre el, cu ochii sclipind de furie şi de foame. Privi dincolo de ei, spre de Quincey, care îl fixa

[34] William Shakespeare, *Richard al III-lea, Henric al VIII-lea*, traducere de Dan Grigorescu, Editura Adevărul Holding, București, 2009.

mânios. Îi susţinu vampirului privirea, fără nici o urmă de teamă pe chip - nici urmă de ezitare, şi nici urmă de surprindere.

— Nu sunt băiat, spuse el. Sunt nefilim.

Şi apăsă butonul.

Tessa îşi acoperi ochii în aşteptarea izbucnirii albe de lumină din lampa-vrăjitoarei. În loc de aceasta, se auzi un fâsâit şi flăcările candelabrelor se înălţară spre tavan. Zburară scântei, acoperind podeaua cu jar strălucitor şi agăţându-se de perdele şi de rochiile femeilor. Curând, încăperea se umplu de vârtejuri de fum negru şi de ţipete - ascuţite şi îngrozitoare.

Tessa nu-l mai vedea pe Will. Încercă să fugă, dar Magnus - aproape uitase că era şi el acolo - o prinse ferm de încheietura mâinii.

— Domnişoară Gray, nu! zise el, şi când ea răspunse trăgându-şi mâna şi mai tare, el adăugă: Domnişoară Gray! Acum eşti vampir! Dacă iei foc, o să te aprinzi ca surcelele...

Ca o confirmare a vorbelor lui, în acel moment o scânteie ateriză în vârful perucii albe a lui Lady Delilah. Aceasta izbucni în flăcări. Cu un strigăt, ea încercă să şi-o smulgă de pe cap, dar când atinse flăcările cu mâinile, şi acestea se aprinseră, de parcă ar fi fost făcute din hârtie, nu din piele. În mai puţin de o secundă, ambele braţe îi ardeau ca nişte torţe. Urlând, alergă spre uşă, dar focul fu mai iute decât ea. În câteva secunde, în locul unde stătuse izbucni un rug. Tessa vedea doar conturul unei creaturi înnegrite care ţipa şi se zvârcolea.

— Înţelegi ce vreau să spun? ţipă Magnus în urechea Tessei, străduindu-se să se facă auzit peste urletele vampirilor, care se aruncau într-o parte şi-ntr-alta, încercând să evite flăcările.

— Dă-mi drumul! strigă Tessa.

De Quincey sărise în mijlocul mulţimii dezlănţuite; Nathaniel, chircit, rămas singur pe scenă şi părând să-şi fi

pierdut cunoştinţa, era ţinut în scaun doar de cătuşe.

— Cel de acolo e fratele meu. *Fratele* meu!

Magnus se uită lung la ea. Profitând de buimăceala lui, Tessa îşi eliberă brusc braţul şi începu să alerge spre scenă. În încăpere se dezlănţuise haosul: vampirii alergau încoace şi-ncolo, mulţi dintre ei fugind panicaţi către uşă. Vampirii care ajunseseră la uşă se împingeau şi se îngrămădeau să iasă primii; alţii îşi schimbaseră direcţia şi se buluceau spre uşile care dădeau spre grădină.

Tessa se feri de un scaun care cădea, şi aproape că se lovi cu capul de femeia-vampir roşcată în rochie albastră, care se uitase urât la ea mai devreme. Acum părea îngrozită. Sări spre Tessa, apoi păru să se poticnească. Gura i se deschise într-un ţipăt, iar sângele îi ţâşni ca dintr-o fântână. Faţa i se strânse, schimonosindu-se spre interior, iar pielea i se transformă în pulbere, desprinzându-i-se ca o ploaie de pe craniu. Părul ei roşu se strânse şi deveni cenuşiu; pielea de pe braţe i se topi şi se transformă de asemenea în pulbere. Şi cu un ultim strigăt disperat femeia-vampir se prăbuşi într-o grămadă de oase şi de praf, zăcând pe rochia din satin.

Tessei i se făcu rău, se uită în altă parte, şi atunci îl zări pe Will. Stătea chiar în faţa ei, ţinând un cuţit lung de argint; lama era mânjită cu sânge stacojiu. La fel îi erau şi faţa, şi ochii lui înflăcăraţi.

— Ce *dracu'* mai cauţi încă aici? ţipă el la Tessa. Fiinţă *incredibil* de proastă...

Tessa auzi zgomotul înaintea lui Will, ca un geamăt slab, ca o bucată de maşinărie care se strică. Băiatul cu păr blond-deschis, îmbrăcat cu jacheta cenuşie - servitorul uman din al cărui sânge băuse mai înainte Lady Delilah - alerga spre Will, cu un vaiet ascuţit ieşindu-i din gâtlej, cu faţa brăzdată de lacrimi şi de sânge. În mână ţinea un picior de scaun, ascuţit şi plin de aşchii la capăt.

— Will, *păzea*! strigă Tessa, iar Will se răsuci pe călcâie.

Se mişcă *iute*, observă Tessa, ca o ceaţă întunecată, iar

cuţitul din mâna lui aruncă o scânteie argintie în întunecimea plină de fum. Când mişcarea încetă, băiatul zăcea la podea, cu lama ieşindu-i din piept. Din jurul acesteia ţâşni sânge, mai gros şi mai întunecat decât sângele de vampir.

Uitându-se în jos, Will se făcu galben la faţă.

— Am crezut...

— Dacă ar fi putut, te-ar fi omorât, îi spuse Tessa.

— Habar n-ai, zise Will.

Clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să-şi dreagă vocea sau să scape de imaginea băiatului de pe podea. Subjugatul părea foarte tânăr, iar paloarea morţii dădea şi mai multă delicateţe feţei lui.

— Ţi-am spus să pleci...

— Acela e fratele meu, spuse Tessa, arătând spre fundul încăperii.

Nathaniel zăcea încă inconştient, atârnând în cătuşe. Dacă rana de la gât n-ar fi continuat să sângereze, s-ar fi zis că murise.

— Nathaniel. Pe scaun.

Will făcu ochii mari de uimire.

— Dar cum... zise el.

Nu apucă să-şi termine întrebarea. În acel moment, un sunet de sticlă spartă umplu încăperea. Cioburile uşilor de la terasă căzură în interior, iar sala fu brusc invadată de vânătorii de umbre îmbrăcaţi în costumele lor de luptă de culoare închisă. Aceştia mânau înainte grupul răzleţit de vampiri care fugiseră în grădini. În timp ce Tessa privea uimită, pe celelalte uşi năvăliră şi alţi vânători de umbre, mânând vampirii din faţa lor, aşa cum câinii mână oile într-un staul. De Quincey se împleticea înaintea celorlalţi vampiri, cu faţa lui pătată de cenuşă şi cu dinţii la vedere.

Tessa îl zări pe Henry printre nefilimi, foarte uşor de recunoscut cu părul lui de culoarea ghimbirului. Şi Charlotte era acolo, îmbrăcată ca un bărbat în costumul de luptă de culoare închisă, aidoma femeilor din cartea Tessei

despre vânătorii de umbre. Părea mică şi hotărâtă, şi surprinzător de feroce. Şi apoi îl văzu pe Jem. Costumul îl făcea să pară şi mai palid, iar peceţile negre de pe pielea lui ieşeau în evidenţă ca tuşul pe hârtie. În mulţime, îl mai recunoscu pe Gabriel Lightwood, apoi pe tatăl acestuia, Benedict; şi pe doamna Highsmith, slabă şi cu părul negru; iar în spatele lor, pe Magnus, gesticulând şi împrăştiind cu mâinile nişte scântei albastre.

Will respiră uşurat, şi obrajii lui îşi recăpătară culoarea.

— Nu eram sigur că vor veni, murmură el, pentru că Fosforul n-a funcţionat cum trebuie - acum nu se mai uita la prietenii lui, ci la Tessa. Du-te să ai grijă de fratele tău! zise el. Asta o să te ţină departe de lucrurile neplăcute. Sper.

Se întoarse şi se îndepărtă de ea, fără să-i mai arunce vreo privire. Nefililimii îi adunaseră într-o turmă pe vampirii care mai rămăseseră - cei care nu fuseseră ucişi de foc sau de Will - în mijlocul unui cerc alcătuit din vânători de umbre. De Quincey ieşea în evidenţă în mijlocul grupului, cu faţa lui palidă congestionată de furie; cămaşa îi era pătată de sânge - al lui sau al altcuiva, nu se putea şti. Ceilalţi vampiri tremurau în jurul lui precum copiii în spatele unui părinte, părând pe cât de fioroşi, pe atât de deplorabili.

— Legea, bombăni de Quincey, în timp ce Benedict Lightwood înaintă spre el, cu un cuţit strălucitor în mâna dreaptă, a cărui suprafaţă era acoperită de rune negre. Legea ne protejează. Ne predăm vouă. Legea...

— Ai încălcat Legea, mârâi Benedict. Prin urmare, nu mai eşti sub protecţia ei. Sentinţa este moartea.

— Un mundan, spuse de Quincey, aruncând o privire spre Nathaniel. Un mundan care de asemenea a încălcat Legea Legământului.

— Legea nu se aplică şi mundanilor. Nu ne putem aştepta ca ei să urmeze legile unei lumi despre care nu ştiu nimic.

— Dar el n-are nici o valoare, zise de Quincey. Nici nu ştii cât de lipsit de valoare e. Chiar vrei să strici alianţa noastră din cauza unui mundan lipsit de valoare?

— E mai mult decât un mundan! strigă Charlotte, şi scoase din jachetă hârtia pe care Will o luase din bibliotecă.

Tessa nu văzuse când Will i-o dăduse lui Charlotte, dar era clar că de la el o avea.

— Cum rămâne cu vrăjile astea? Credeai că n-o să le descoperim? Această... această magie neagră este în mod categoric interzisă prin Legământ!

Chipul liniştit al lui de Quincey trădă doar o urmă de surpriză.

— Unde aţi găsit aia?

Charlotte făcu o grimasă.

— Nu contează!

— Orice-ai crede că ştii... zise de Quincey.

— Ştim destule! spuse Charlotte înflăcărată. Ştim că ne urăşti şi ne dispreţuieşti! Ştim că alianţa ta cu noi n-a fost decât o prefăcătorie!

— Şi acum e împotriva Legii Legământului să nu-ţi placă vânătorii de umbre? întrebă de Quincey, dar vocea lui nu mai era atât de batjocoritoare. Suna mai degrabă spartă.

— Să nu crezi că-ţi merge cu noi! zise Benedict scuipând cuvintele. După tot ce-am făcut pentru tine, după ce am introdus Acordurile în Lege... De ce? Am încercat să vă facem egalii noştri.

De Quincey se crispă.

— *Egali*? Nici nu ştii ce înseamnă cuvântul acesta. Nu poţi să renunţi la convingerile tale, la credinţa ta în propria-ţi superioritate, măcar atât cât să te gândeşti ce-ar putea să însemne cuvântul ăsta. Ce locuri avem în Consiliu? Unde este ambasada noastră în Idris?

— Dar e... e ridicol, zise Charlotte, deşi se albise la faţă.

Benedict îi aruncă o privire de nerăbdare lui Charlotte.

— Şi irelevant. Nimic din toate astea nu-ţi scuză

comportamentul, de Quincey. În timp ce ai rămas în consiliu alături de noi, pretinzând că erai interesat de pace, pe la spate ai încălcat Legea şi ţi-ai bătut joc de puterea noastră. Predă-te, spune-ne ce vrem să ştim, şi s-ar putea să-i permitem clanului tău să supravieţuiască. Altminteri, nu va exista nici un fel de clemenţă.

Un alt vampir vorbi. Era unul dintre bărbaţii care îl legaseră pe Nathaniel de scaun, un bărbat cu părui vâlvoi şi cu o figură supărată.

— Dacă ne-ar mai fi trebuit vreo altă dovadă că nefilimii n-au vorbit niciodată serios în legătură cu promisiunile lor de pace, iat-o! Îndrăzniţi să ne atacaţi, vânătorilor de umbre, şi veţi avea parte de un război pe care voi l-aţi stârnit!

Benedict se mulţumi să zâmbească.

— Atunci, să înceapă războiul, zise el, şi fandă îndreptând cuţitul spre de Quincey.

Tăind aerul, cuţitul se înfipse până la plăsele în pieptul vampirului cu părul roşu, care se aruncase în faţa conducătorului clanului. Acesta explodă într-o ploaie de sânge, în timp ce ceilalţi vampiri răgeau. Cu un urlet, de Quincey se repezi spre Benedict. Ceilalţi vampiri părură să se trezească din stupoare şi panică şi se alăturară imediat suitei. În câteva secunde, în încăpere se stârni o busculadă de ţipete şi de haos.

Haosul o trezi brusc şi pe Tessa. Ţinându-şi fustele cu mâna, alergă spre scenă şi se lăsă în genunchi lângă scaunul lui Nathaniel. Capul îi atârna într-o parte, iar ochii îi erau închişi. Din rana de la gât îi picura sânge. Tessa îl prinse de mânecă.

— Nate, şopti ea. Nate, sunt eu.

El mormăi, dar nu răspunse. Muşcându-şi buza, Tessa începu să meşterească la cătuşele care îi legau încheieturile. Acestea erau din fier dur, prinse de scaunul masiv cu mai multe cuie - destinate în mod evident să facă faţă chiar şi puterii unui vampir. Trase de ele până când

degetele îi sângerară, dar nu se mişcară. Dacă ar fi avut măcar unul dintre cuţitele lui Will!

Aruncă o privire prin încăpere. Era încă întunecată din cauza fumului. Printre vârtejurile de fum vedea scurte fulgerări ale armelor, vânătorii de umbre mânuiau pumnalele albe, strălucitoare, despre care ştia că se numeau pumnale de seraf, fiecare dintre ele căpătând viaţă la pronunţarea numelui unui înger. De pe muchiile pumnalelor curgea sânge de vampir, la fel de strălucitor ca rubinele. Tessa îşi dădu seama - surprinsă, pentru că la început vampirii o îngroziseră - că aici aceştia erau în mod evident depăşiţi. Deşi Copiii Nopţii erau puternici şi rapizi, vânătorii de umbre erau aproape la fel de rapizi, dispuneau de multe arme şi erau foarte bine pregătiţi. Vampirii cădeau unul după altul victime pumnalelor de seraf. Sângele curgea şiroaie pe podea, udând marginile covoarelor persane.

Într-un loc, fumul se risipi, iar Tessa o văzu pe Charlotte omorând un vampir solid, îmbrăcat cu o jachetă de culoarea unei dimineţi cenuşii. Îi tăie gâtul cu lama, iar sângele acestuia ţâşni pe peretele din spatele lor. Mârâind, căzu în genunchi, iar Charlotte îl execută, înfigându-i pumnalul în piept.

În spatele lui Charlotte explodă o pată în mişcare: era Will, urmărit de un vampir cu ochii înflăcăraţi, care mânuia un pistol din argint. Acesta îl aţinti spre Will şi trase. Will se feri şi alunecă pe podeaua plină de sânge. Se rostogoli, şi apoi se ridică în picioare, dărâmând un scaun îmbrăcat în catifea. Sări din nou pentru a se feri de o altă lovitură, iar Tessa îl privi uimită cum alerga pe un şir de spătare de scaune, sărind jos de pe ultimul. Făcu o piruetă şi ajunse în faţa vampirului, care se îndepărtase de el. Cumva, în mână îi apăru un cuţit cu lamă scurtă şi strălucitoare, deşi Tessa nu-l văzuse scoţându-l. Îl aruncă. Vampirul se feri, dar nu suficient de iute; cuţitul îi intră în umăr. Urlă de durere şi duse şi el mâna la cuţit, când o umbră subţire, întunecată,

apăru de nicăieri în spatele lui. Se văzu o sclipire de argint, iar vampirul se descompuse într-o ploaie de sânge şi praf. Când nebunia se mai potoli, Tessa îl văzu pe Jem ţinând încă ridicat un cuţit cu lamă lungă.

Zâmbea, dar nu spre ea; lovi cu piciorul pistolul din argint - care zăcea acum abandonat printre rămăşiţele vampirului -, iar acesta alunecă pe podea, ajungând la picioarele lui Will. Will clătină din cap spre Jem, întorcându-i zâmbetul, luă pistolul de pe podea şi şi-l îndesă la brâu.

— Will îl strigă Tessa, deşi nu era convinsă că putea s-o audă în zgomotul din încăpere. Will...

Ceva o înşfăcă de spatele rochiei, o ridică şi o trase înapoi. Era ca şi când ar fi fost prinsă în ghearele unei păsări enorme. Tessa ţipă o dată şi o rupse la fugă, alunecând. Se lovi de scaune. Acestea se prăbuşiră la pământ, cu un zgomot asurzitor, iar Tessa căzu, uitându-se în sus, cu un ţipăt de durere.

De Quincey stătea în picioare lângă ea. Ochii lui negri erau sălbatici, injectaţi; părul alb îi atârna în şuviţe dezordonate pe faţă, iar cămaşa îi era despicată la piept şi mânjită de sânge. Probabil că fusese rănit, deşi nu destul de adânc încât să moară, şi se vindecase. Acum, pielea de sub cămaşă părea neatinsă.

— *Căţea*, mârâi el la Tessa. Căţea mincinoasă şi trădătoare. Camille, tu l-ai adus pe băiatul ăla aici. Pe nefilimul ăla.

Tessa se poticni mergând cu spatele şi se lovi de scaunele căzute.

— Te-am primit înapoi în clan, chiar şi după micuţul tău... interludiu dezgustător cu licantropul. Ţi l-am tolerat pe caraghiosul ăla de magician. Şi tu aşa mă răsplăteşti. *Ne* răsplăteşti - întinse mâinile spre ea, pătate de cenuşă neagră. Vezi, zise el. Praful morţilor noştri. *Vampiri* morţi. Iar tu i-ai trădat în favoarea *nefilimilor*, scuipă el cuvântul, de parcă ar fi fost otravă.

Tessa simţi ceva bolborosindu-i în gâtlej. Râsete. Nu era râsul ei; era al lui Camille.

— *Interludiu dezgustător*? - cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată opri, ca şi când nu avea control asupra a ceea ce spunea. L-am iubit, aşa cum tu nu m-ai iubit niciodată, aşa cum tu n-ai iubit niciodată nimic. Şi l-ai omorât numai ca să demonstrezi clanului că poţi s-o faci. Vreau să ştii şi tu cum e să pierzi tot ceea ce contează pentru tine. Vreau să ştii, în timp ce-ţi arde casa şi clanul îţi este transformat în cenuşă şi mizerabila ta viaţă ia sfârşit, că *eu sunt cea care-ţi face toate astea*!

Apoi vocea lui Camille dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând-o pe Tessa sleită şi năucă. Asta n-o opri însă să-şi folosească mâinile, la spate, pentru a scormoni printre scaunele sfărâmate. Cu siguranţă trebuia să fie ceva, vreo bucată zdrobită pe care să o poată folosi drept armă. De Quincey o privea şocat, cu gura căscată. Tessa îşi închipui că nimeni nu-i vorbise vreodată în felul acela. Cu siguranţă nu vreun alt vampir.

— Poate, zise el. Poate că te-am subestimat. Poate că mă vei distruge - înaintă spre ea, cu mâinile întinse, căutând. Dar te voi lua cu mine.

Tessa strânse între degete un picior de scaun; fără ca măcar să se gândească, răsuci scaunul şi-l izbi, zdrobindu-l de spatele lui de Quincey. Se simţi în culmea fericirii când el ţipă şi se clătină. Se ridică în picioare în acelaşi timp cu vampirul şi-l lovi din nou cu scaunul. De data aceasta, o bucată plină de aşchii din braţul scaunului îl lovi peste faţă, producându-i o tăietură lungă şi roşie. Îşi dezveli dinţii într-un rânjet mut şi *ţâşni* - un alt cuvânt nu ar fi putut să descrie mai bine mişcarea. Era ca săritura tăcută a unei pisici. O doborî pe Tessa la pământ, aterizând deasupra ei, şi aruncându-i scaunul din mână. Sări la gâtul ei cu dinţii, iar ea îl zgârie pe faţă cu degetele care i se transformaseră parcă în gheare. Acolo unde o atingeau picături din sângele lui simţea o arsură ca de acid. Ţipă şi-l

lovi mai tare, dar el doar râse; pupilele îi dispăruseră în negrul ochilor, aşa încât acum părea cu totul inuman, ca un şarpe de pradă monstruos.

O prinse de încheieturi şi o ţintui la pământ.

— Camille, spuse el cu voce groasă, aplecându-se asupra ei. Stai liniştită, micuţă Camille! În câteva clipe se va sfârşi.

Îşi dădu capul pe spate ca o cobră pregătită să lovească. Îngrozită, Tessa se luptă să-şi elibereze picioarele, vrând să-l lovească, să-l lovească cât de tare ar fi putut.

El ţipă. Ţipă şi se contorsionă, iar Tessa văzu cum o mână îl prinsese de păr, trăgându-i capul înainte şi înapoi şi apoi ridicându-l în picioare. O mână cu binecunoscutele peceţi negre.

Mâna lui Will.

Printre ţipete, de Quincey se trezi târât în picioare, cu mâinile la cap. Tessa se strădui să se ridice, holbându-se, în timp ce Will îl aruncă departe de el pe vampirul care urla. Nu mai zâmbea, dar ochii îi străluceau, iar Tessa înţelese de ce Magnus le descrisese culoarea ca fiind a cerului din Iad.

— *Nefilim*.

De Quincey se poticni, se îndreptă şi scuipă la picioarele lui Will. Will scoase pistolul de la cingătoare şi-l aţinti asupra lui.

— Una dintre creaturile abominabile ale Diavolului, nu-i aşa? Nici măcar nu meriţi să trăieşti în aceeaşi lume cu noi, ceilalţi, şi totuşi, când ţi-am permis acest lucru din milă, ne-ai aruncat în faţă darul.

— De parcă ne-ar fi trebuit mila voastră, răspunse de Quincey. De parcă am fi putut vreodată să fim mai puţin decât voi. Voi, nefilimii, credeţi că sunteţi…

Se opri brusc. Era atât de murdar, încât era greu de spus, dar tăietura de pe faţă părea să i se fi vindecat deja.

— Suntem ce?

Will ridică pistolul, cu un declic suficient de puternic

încât să acopere zgomotul bătăliei.

— Spune.

Ochii vampirului ardeau.

— Ce să spun?

— „Dumnezeu”, zise Will. Aveai de gând să-mi spui că noi, nefilimii, ne credem Dumnezeu, nu-i aşa? Doar că tu nici măcar nu poţi să rosteşti cuvântul ăsta. Poţi să-ţi baţi joc de Biblie cât vrei, cu toată adunătura ta, tot n-ai să reuşeşti să-l rosteşti - degetul i se albise pe trăgaci. Rosteşte-l! Rosteşte-l şi te las să trăieşti!

Vampirul îşi dezveli dinţii.

— Nu mă poţi omori cu acea... cu acea jucărie omenească stupidă.

— Dacă glontele îţi trece prin inimă, zise Will, fără să-i tremure mâna, vei muri. Şi eu ţintesc foarte bine.

Tessa rămăsese împietrită, privind fix la tabloul din faţa ei. Voise să facă un pas în spate şi apoi să se ducă la Nathaniel, dar îi era teamă să se mişte.

De Quincey ridică privirea. Deschise gura. Când încercă să vorbească, să alcătuiască un cuvânt pe care sufletul lui nu l-ar fi lăsat să-l spună, nu-i ieşi decât un zornăit. Icni din nou, se înecă, şi îşi duse o mână la gât. Will începu să râdă.

Iar vampirul ţâşni din nou. Cu faţa schimonosită ca o mască de furie şi durere, se aruncă spre Will, urlând. O mişcare tremurată. Apoi, pistolul se descărcă şi sângele ţâşni. Will căzu la podea, pistolul îi alunecă din mâni, iar vampirul se aruncase deja asupra lui. Tessa se împletici încercând să ia pistolul. Când se întoarse, văzu că de Quincey îl înşfăcase pe Will de spate şi-şi încleştase braţele în jurul gâtului lui. Ea ridică pistolul, cu mâna tremurândă. Dar nu mai folosise niciodată până atunci un pistol, nu mai împuşcase niciodată nimic, şi cum să împuşte vampirul fără să-l rănească pe Will, care era roşu la faţă, aproape sufocându-se. De Quincey mârâi ceva şi îşi înteţi strânsoarea...

Will, aplecându-şi capul, îşi înfipse dinţii în braţul

vampirului. De Quincey ţipă şi îşi trase braţul; Will se aruncă într-o parte, vomită, şi se rostogoli pe genunchi, scuipând sânge pe scenă. Când se uită în sus, jumătatea de jos a feţei îi era toată mânjită. Şi dinţii îi străluciră tot roşii, când - Tessei nu-i veni să creadă - *zâmbi*, chiar zâmbi. Privindu-l pe de Quincey, zise:

— *Cum* îţi place, vampirule? Mai devreme aveai de gând să-l muşti pe mundanul ăla. Acum ştii cum e, nu?

De Quincey, în genunchi, se uita când la Will, când la gaura urâtă şi roşie din braţul lui, care începea deja să se închidă, deşi încă mai lăsa să picure un firişor subţire de sânge închis la culoare.

— Pentru asta, zise el, vei muri, nefilimule.

Will îşi deschise larg braţele. În genunchi, rânjind ca un demon, cu sângele picurându-i din gură, nici el nu mai părea uman.

— Hai, vino şi prinde-mă!

De Quincey se pregăti să sară - iar Tessa apăsă pe trăgaci. Pistolul avu un recul puternic în mâna ei, în timp ce vampirul căzu într-o parte, cu sângele ţâşnindu-i din umăr. Ratase inima. *La naiba*!

Urlând, de Quincey dădu să se ridice în picioare. Tessa ridică braţul şi apăsă din nou pe trăgaci - nimic. Un declic slab o anunţă că pistolul era gol.

De Quincey râse. Încă se mai ţinea de umăr, dar şuvoiul de sânge nu mai era decât un firişor.

— *Camille*, îi aruncă el Tessei. O să mă întorc după tine. O să te fac să regreţi chiar şi faptul că te-ai născut din nou.

Tessa simţi un ghem rece în stomac - nu numai frica ei. Ci şi a lui Camille. De Quincey îşi dezveli pentru ultima oară dinţii şi se răsuci cu o viteză incredibilă. Alergă de-a lungul încăperii şi se izbi într-un geam înalt de sticlă. Acesta se sparse spre exterior într-o explozie de cioburi, purtându-l înainte ca şi când trupul i-ar fi fost transportat de un val. Apoi dispăru în noapte.

Will înjură.

— Nu putem să-l pierdem... zise el, şi o luă înainte.

Apoi, când Tessa ţipă, se întoarse. Un vampir cu o înfăţişare zdrenţăroasă se ridicase din spatele ei ca o fantomă, făcându-şi apariţia din neant, şi o înşfăcase de umeri. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea era prea puternică. Îl auzea murmurându-i în ureche cuvinte îngrozitoare: că era o trădătoare pentru Copiii Nopţii şi că o va sfâşia el cu dinţii.

— *Tessa*! ţipă Will, dar ea nu era sigură dacă vocea sunase mânioasă sau altfel.

Duse mâna la armele strălucitoare de la brâu. Apucă strâns mânerul unui pumnal de seraf, exact când vampirul o răsuci pe Tessa. Ea îi zări faţa albă, pofticioasă, dinţii însângeraţi gata să sfâşie. Vampirul dădu s-o muşte.

Şi explodă într-o ploaie de praf şi sânge. Se dizolvă, carnea i se topi de pe mâini şi de pe faţă, iar pentru o clipă Tessa zări scheletul lui înnegrit chircindu-se şi lăsând în urmă o grămadă de haine. Haine şi un cuţit strălucitor din argint.

Se uită în sus. Jem stătea la câţiva metri de ea, părând foarte palid. Ţinea arma în mâna stângă. Pe unul dintre obraji avea o tăietură lungă, dar în rest părea teafăr. Părul şi ochii îi străluceau argintii în lumina flăcărilor pe cale să se stingă.

— Cred, zise el, că ăsta a fost ultimul.

Surprinsă, Tessa aruncă o privire prin încăpere. Haosul se potolise. Vânătorii de umbre mişunau de colo-colo, printre resturi - câţiva stăteau pe scaune, fiind îngrijiţi de vindecătorii mânuitori de stele -, dar nu văzu nici măcar un vampir. Se mai risipise şi fumul, deşi cenuşa albă rămasă de pe urma perdelelor care arseseră plutea încă prin încăpere ca o ninsoare neaşteptată.

Will, cu rana de pe bărbie încă sângerând, îi privi pe Jem cu sprâncenele ridicate.

— Drăguţă aruncare, zise el.

Jem clătină din cap.

— L-ai muşcat pe de Quincey, îi răspunse el. Prostule! E *vampir*. Ştii ce înseamnă să muşti un vampir.

— N-am avut de ales, zise Will. Mă strângea de gât.

— Ştiu, încuviinţă Jem. Dar zău, Will! *Iarăşi*?

În cele din urmă, Henry reuşi să-l elibereze pe Nathaniel din scaunul de tortură, pe care îl sfărâmă pur şi simplu cu latul unei săbii, lovind până când cătuşele cedară. Nathaniel alunecă pe podea şi rămase acolo văitându-se, în timp ce Tessa încerca să-l aline. Charlotte se enervă puţin, aducând cârpe umede pentru a-i şterge faţa lui Nate şi o bucată ruptă de perdea pentru a-l acoperi. Apoi începu o discuţie aprinsă cu Benedict Lightwood - când arătând spre Tessa şi Nathaniel, când gesticulând teatral. Tessa, năucită de-a dreptul şi epuizată, se întreba ce Dumnezeu făcea Charlotte.

Însă asta n-avea mare importanţă. Totul părea să se petreacă într-un vis. Ea stătea pe podea lângă Nathaniel, în timp ce vânătorii de umbre se foiau în jurul lor, desenându-şi unul altuia pe piele cu stelele. Era incredibil să urmăreşti cum rănile le dispăreau odată ce peceţile de vindecare le apăreau pe corp. Cu toţii păreau la fel de capabili să deseneze peceţile. Tessa îl privi pe Jem. Înfiorându-se, el îşi descheie cămaşa, de sub care se zări o tăietură lungă peste umărul lui palid; se uita în altă parte, cu buzele strânse, în timp ce Will desena cu grijă o pecete sub rană.

Tessa nu-şi dădu seama că era extrem de obosită decât atunci când Will veni lângă ea, după ce terminase cu Jem.

— Văd că eşti din nou tu însăţi, spuse el.

Într-o mână ţinea un prosop umed, dar încă nu se deranjase să-şi şteargă sângele de pe faţă şi de pe gât.

Tessa se privi. Era adevărat. La un moment dat o pierduse pe Camille şi devenise din nou ea însăşi. Probabil că era suficient de năucită, se gândi ea, ca să nu fi remarcat că-şi recăpătase bătăile inimii. Aceasta îi pulsa în

piept ca o tobă.

— N-am ştiut că ai habar cum se foloseşte pistolul, adăugă Will.

— Nu am habar, zise Tessa. Dar Camille probabil că are. A fost... instinctiv - îşi muşcă buza. Acum, nu mai contează, de vreme ce n-a funcţionat.

— Rareori le folosim. Gravarea runelor în metalul unui pistol sau al unui glonte împiedică praful de puşcă să ia foc. Nimeni nu ştie de ce. Henry a încercat să rezolve problema, desigur, dar fără succes. De vreme ce nu poţi să ucizi demonii fără un pumnal cu rune sau unul de seraf, pistoalele nu ne prea sunt de folos. Vampirii mor dacă îi împuşti în inimă, se ştie, iar vârcolacii pot fi răniţi dacă ai un glonte din argint, dar dacă ratezi organele vitale, aceştia se vor arunca asupra ta mai furioşi ca oricând. Pentru scopurile noastre, armele cu rune funcţionează pur şi simplu mai bine. Dacă răneşti un vampir cu o armă cu rune, îi va fi mult mai greu să se refacă şi să se vindece.

Tessa se uită intens la el.

— Nu e greu?

Will aruncă deoparte cârpa umedă, care se făcuse stacojie din pricina sângelui.

— Dacă nu e greu *ce anume*?

— Să omori vampiri, răspunse ea. Se prea poate să nu fie oameni, dar arată ca oamenii. Simt la fel ca oamenii. Ţipă şi sângerează. Nu e greu să-i măcelăreşti?

Will îşi încleştă maxilarul.

— Nu, răspunse el. Şi dacă ai şti ceva despre ei.

— Camille simte, zise ea. Ea iubeşte şi urăşte.

— Şi *ea* trăieşte încă. Toţi au opţiuni, Tessa. Vampirii ăia n-ar fi fost aici în seara asta dacă n-ar fi avut propriile lor opţiuni, zise el aruncându-i o privire lui Nathaniel, leşinat în poala Tessei. Şi nici fratele tău, îmi închipui, n-ar fi fost aici.

— Nu ştiu de ce l-a vrut de Quincey mort, spuse Tessa încet. Nu ştiu cea putut să facă de a stârnit mânia

vampirilor.

— Tessa!

Era Charlotte, ţâşnind spre Tessa şi Will ca o pasăre colibri. Părea la fel de micuţă şi de inofensivă, gândi Tessa, în ciuda costumului de luptă şi a peceţilor negre care-i dantelau pielea aidoma unor şerpi unduitori.

— Ni s-a acordat permisiunea să-l aducem pe fratele tău la Institut, cu noi, anunţă ea, arătând spre Nathaniel. Se prea poate ca vampirii să-l fi drogat. Cu siguranţă a fost muşcat, şi cine mai ştie ce altceva? Ar putea să devină întunericit, sau mai rău, dacă nu luăm măsuri ca să prevenim asta. În orice caz, mă îndoiesc că vor putea să-l ajute într-un spital mundan. La noi, cel puţin, Fraţii Tăcuţi pot să-l îngrijească, bietul de el.

— Bietul de el? o îngână Will, cam nepoliticos. S-a cam băgat singur în chestia asta, nu? Nimeni nu i-a zis să fugă şi să se amestece cu o adunătură de locuitori ai Lumii de Jos.

— Zău, Will - Charlotte îl privi rece. N-ai pic de milă?

— Dumnezeule! zise Will, uitându-se când la Charlotte, când la Nate. Oare există ceva care să le facă pe femei şi mai caraghioase decât vederea unui tânăr rănit?

Tessa făcu ochii mari la el.

— Poate că n-ar strica să-ţi ştergi sângele de pe faţă înainte să continui să bodogăni pe tonul ăsta.

Will ridică braţele şi se îndepărtă. Charlotte se uită la Tessa, zâmbindu-i vag.

— Trebuie să spun că îmi cam place cum te descurci cu Will.

Tessa clătină din cap.

— Nimeni nu se descurcă bine cu Will.

Se hotărî rapid ca Tessa şi Nathaniel să meargă cu Henry şi Charlotte în birja închiriată; Will şi Jem aveau să se întoarcă acasă într-o trăsură mai mică, împrumutată de la mătuşa lui Charlotte, având-l pe Thomas birjar. Familia

Lightwood şi restul Enclavei rămâneau să cerceteze casa lui de Quincey şi să şteargă urmele luptei, pentru ca acestea să nu fie descoperite, dimineaţă, de mundani. Will voia să rămână şi să ia parte la cercetări, dar Charlotte îi interzisese ferm. Băuse sânge de vampir şi trebuia să se întoarcă la Institut cât mai curând posibil pentru a începe tratamentul.

Oricum, Thomas nu i-ar fi permis lui Will să urce în trăsură aşa, plin de sânge. După ce anunţă că se va întoarce într-o clipită, Thomas plecă să caute o cârpă umedă. Will se sprijini de portiera trăsurii, urmărind cum membrii Enclavei intrau şi ieşeau grăbiţi din casa lui de Quincey precum furnicile, salvând hârtii şi mobilă din rămăşiţele incendiului. Întorcându-se cu o cârpă săpunită, Thomas i-o întinse lui Will şi se rezemă şi el de trăsură. Aceasta se clătină sub greutatea lui. Charlotte îl încurajase întotdeauna pe Thomas să li se alăture lui Jem şi Will pentru partea de exerciţii fizice a antrenamentelor, şi odată cu trecerea anilor, Thomas se transformase din copilul slăbănog într-un bărbat atât de masiv şi musculos, încât îi aducea la disperare pe croitori cu măsurile lui. Poate că Will era un luptător mai bun - datorită sângelui său -, dar statura impunătoare a lui Thomas nu era uşor de ignorat.

Uneori, Will nu se putea abţine să nu şi-l amintească pe Thomas aşa cum venise el prima dată la Institut. Aparţinea unei familii care-i servise pe nefilimi ani la rând, dar se născuse cu o constituţie atât de fragilă, încât ei crezuseră că nu va supravieţui. Când împlinise doisprezece ani, fusese trimis la Institut, şi la vremea aceea era atât de mic, încât de-abia părea de nouă ani. Will o ironizase pe Charlotte pentru că acceptase să-l angajeze, dar în secret sperase că va rămâne acolo, astfel încât să mai fie în casă un băiat de vârsta lui. Şi, într-un fel, ei fuseseră prieteni, vânătorul de umbre şi servitorul - până când apăruse Jem, şi Will îl uitase de tot pe Thomas. Thomas nu păruse

niciodată să aibă resentimente, tratându-l pe Will cu aceeaşi prietenie cu care trata pe oricine.

— E ciudat să vezi cum se întâmplă aşa ceva şi nici un vecin să nu gineascâ, zise Thomas privind în susul şi-n josul străzii.

Charlotte ceruse întotdeauna ca servitorii de la Institut să vorbească mereu o engleză „corectă" între pereţii acestuia, iar accentul de East End al lui Thomas avea tendinţa să apară şi să dispară în funcţie de cum acesta îşi amintea sau nu regula.

— Ăsta e efectul unor iluzii magice puternice, zise Will frecându-şi faţa şi gâtul. Şi aş zice că pe strada asta locuiesc puţini care să nu fie mundani, şi ştiu să-şi vadă de treburile lor atunci când sunt implicaţi vânătorii de umbre.

— Păi, sunteţi o gaşcă îngrozitoare, ăsta-i adevărul, zise Thomas pe un ton atât de cumpănit, încât Will îl suspectă că-l ia peste picior.

Thomas arătă spre faţa lui Will:

— Dacă nu-ţi pui o *iratze* acolo, mâine o să fii frumos ca un şoarece.

— Poate că *vreau* să am un ochi învineţit, zise Will, iritat. La asta nu te-ai gândit?

Thomas pur şi simplu zâmbi, şi se urcă pe capră. Will continuă să-şi cureţe sângele de vampir de pe palme şi de pe braţe. Treaba îl absorbi suficient încât să poată să-l ignore complet pe Gabriel Lightwood, când acesta apăru din întuneric şi se apropie de el cu un zâmbet superior pe figură.

— Bună treabă, Herondale, să dai foc locului, remarcă Gabriel. Bine că am fost noi pe-acolo să curăţăm după tine, altfel tot planul s-ar fi năruit în foc, împreună cu ce-a mai rămas din reputaţia ta.

— Sugerezi cumva că resturile reputaţiei mele au rămas intacte? îl întrebă Will cu o groază prefăcută. Cu siguranţă că am făcut ceva greşit. Sau nu am făcut ceva greşit. Depinde - lovi în portiera trăsurii. Thomas! Trebuie să

mergem imediat la cel mai apropiat bordel. Vreau scandal şi companie josnică.

Thomas pufni şi mormăi un „tâmpenii”, dar Will îl ignoră.

Chipul lui Gabriel se întunecă.

— Există *ceva* ce să nu iei în glumă?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Ştii, zise Gabriel, într-o vreme credeam că am putea fi prieteni, Will.

— Într-o vreme credeam că sunt dihor, zise Will, dar s-a dovedit o iluzie provocată de opiu. Ştiai că are un asemenea efect? Fiindcă eu n-am ştiut.

— Cred, zise Gabriel, că ar fi bine să te mai gândeşti dacă glumele despre opiu sunt amuzante sau politicoase, dată fiind… situaţia prietenului tău Carstairs.

Will înlemni. Totuşi, spuse pe acelaşi ton:

— Te referi la dizabilitatea lui?

Gabriel clipi surprins.

— Poftim?

— Aşa i-ai spus. Atunci, la Institut. „Dizabilitatea” lui - Will azvârli cârpa însângerată. Şi te mai miri de ce nu suntem prieteni.

— M-am întrebat, zise Gabriel pe un ton mai potolit, dacă nu te-ai săturat.

— Să mă satur de ce?

— Să te saturi de modul în care te porţi.

Will îşi încrucişă braţele la piept. Ochii îi sclipeau periculos.

— O, nu mă satur niciodată, zise el. Ceea ce, cu totul întâmplător, mi-a zis sora ta când…

Portiera trăsurii se deschise brusc şi ieşi o mână care îl înşfăcă pe Will de spatele cămăşii şi îl trase înăuntru. Portiera se trânti în urma lui, iar Thomas, stând drept pe capră, trase de frâiele cailor. O clipă mai târziu, trăsura înainta în noapte, lăsându-l pe Gabriel să privească lung şi furios după ea.

— Ce-a fost în mintea ta?

Jem îl depuse pe Will pe bancheta de vizavi şi clătină din cap, cu ochii lui argintii sclipind în întuneric. Ţinea bastonul între genunchi, cu mâna pe mânerul sculptat în formă de cap de dragon. Bastonul îi aparţinuse tatălui lui Jem, aşa ştia Will, şi fusese desenat pentru el de către un făurar de arme, locuitor al Lumii de Jos, din Beijing.

— Să-l aţâţi pe Gabriel Lightwood în felul ăsta. De ce o faci? Ce rost are?

— Ai auzit ce-a zis despre tine.

— Nu-mi pasă ce zice despre mine. Aşa gândesc toţi. Doar că el are pur şi simplu curajul s-o spună.

Jem se aplecă în faţă, cu bărbia în palmă.

— Ştii, nu pot întotdeauna să-ţi suplinesc instinctul de autoconservare care-ţi lipseşte. Până la urmă va trebui să-nveţi să te descurci fără mine.

Ca întotdeauna, Will îl ignoră.

— Gabriel Lightwood nu prea constituie o ameninţare.

— Atunci dă-l încolo pe Gabriel! Există vreun motiv anume pentru care tot muşti vampiri?

Will îşi atinse sângele uscat de pe încheietură şi zâmbi.

— Ei nu se aşteaptă la asta.

— Sigur că nu. Pentru că ştiu ce se întâmplă când unul dintre noi bea sânge de vampir. Probabil că se aşteaptă să fii mai raţional.

— Aşteptarea asta se pare că nu le iese prea bine, nu?

— Nici ţie nu-ţi prea iese.

Jem îl privi gânditor. El era singurul care nu-şi ieşea din fire cu Will. Orice-ar fi făcut acesta, reacţia maximă de care era în stare Jem era o exasperare domoală.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? Aşteptam semnalul.

— Afurisitul de Fosfor al lui Henry n-a funcţionat. În loc să scoată o flacără, a dat foc la perdele.

Jem chicoti.

Will se uită pieziş la el.

— Nu-i amuzant. N-am ştiut dacă voi, ceilalţi, aveaţi de gând să vă faceţi apariţia sau nu.

— Chiar ai crezut că n-o să venim după tine când locul ăla s-a aprins cu totul, ca o torţă? îl întrebă Jem, sfătos. Ar fi putut să te coacă la frigare, după câte-mi dau eu seama.

— Iar Tessa, fiinţa aia caraghioasă, trebuia să plece cu Magnus. Dar n-a vrut să plece.

— Fratele ei era legat cu cătuşe de un scaun, îi reaminti Jem. Nici eu nu cred c-aş fi plecat.

— Văd că eşti hotărât să nu pricepi ce spun.

— Dacă vrei de fapt să spui că acolo era o fată frumoasă care-ţi distrăgea atenţia, atunci cred că ţi-am priceput foarte bine punctul de vedere.

— Crezi că e frumoasă? îl întrebă Will, surprins.

Jem îşi exprima rareori opiniile vizavi de asemenea chestiuni.

— Da, şi tu crezi la fel.

— N-am băgat de seamă, zău.

— Ba da, ai băgat de seamă, şi eu am observat că ai băgat de seamă.

Jem zâmbea. În ciuda stresului provocat de luptă, în seara aceasta părea mai sănătos. Avea culoare în obraji, iar ochii îi erau de un argintiu întunecat şi ferm. Uneori, când boala ajungea la apogeu, toată culoarea din ochi îi dispărea, lăsându-le o nuanţă îngrozitor de deschisă, aproape de alb, cu pata neagră a pupilei din centru ca o picătură de cenuşă pe zăpadă. Alteori delira. Will îl imobilizase pe Jem în timp ce se zbătea şi ţipa în alte limbi şi îşi dădea ochii peste cap, iar ori de câte ori se întâmpla asta, se gândea că totul se sfârşise, că Jem chiar avea să moară pe loc. Uneori se mai gândea şi la ce avea să facă după aceea, dar nu-şi putea închipui, nu mai mult decât putea să privească înapoi şi să-şi amintească viaţa pe care o dusese înainte să vină la Institut. Nu-şi bătea prea mult capul nici cu o problemă, nici cu cealaltă.

Dar, în alte împrejurări, aşa cum era cazul acum, când îl

privea pe Jem şi nu vedea semnele bolii, se întreba cum ar arăta o lume în care Jem nu ar fi pe moarte. Şi nici asupra acestei chestiuni nu zăbovea prea mult. Exista în el un loc îngrozitor de negru de unde apărea teama, o voce întunecată pe care o putea reduce la tăcere doar cu mânie, risc şi durere.

— Will! - vocea lui Jem îl trezi pe Will din neplăcuta visare. Ai ascultat măcar un cuvânt din tot ce ţi-am spus în ultimele cinci minute?

— Nu prea.

— Ştii, nu trebuie să vorbim despre Tessa dacă nu vrei.

— Nu-i vorba de Tessa.

Asta era adevărat. Will nu se gândise la Tessa. Chiar îi reuşea din ce în ce mai bine să nu se gândească la ea; îi trebuia doar hotărâre şi exerciţiu.

— Unul dintre vampiri avea un servitor uman care m-a atacat. L-am omorât, zise Will. Fără să stau pe gânduri. Era doar un băiat prost, şi l-am omorât.

— Era un întunericit. Oricum s-ar fi transformat. Doar o chestiune de timp.

— Era doar un băiat, repetă Will.

Se întoarse cu faţa la fereastră, deşi strălucirea lămpii-vrăjitoarei din trăsură nu-l lăsa să vadă decât propriul lui chip reflectat.

— Am de gând să mă îmbăt când ajungem acasă, adăugă el. Cred că o să trebuiască s-o fac.

— Ba nu, n-ai s-o faci, răspunse Jem. Ştii exact ce-o să se întâmple când ajungem acasă.

Pentru că trebuia să-i dea dreptate, Will se încruntă.

În prima trăsură, care mergea înaintea celei în care se aflau Will şi Jem, Tessa stătea pe bancheta de catifea de vizavi de Henry şi Charlotte; aceştia îşi şopteau diverse lucruri despre seara aceea şi despre cum totul trecuse acum. Tessa lăsă cuvintele să plutească pe deasupra ei, fără să-i pese aproape deloc de ele. Numai doi vânători de

umbre fuseseră ucişi, dar fuga lui de Quincey era un dezastru, iar Charlotte era îngrijorată că Enclava avea să se supere pe ea. Henry încerca s-o calmeze, dar părea de neconsolat.

Dacă ar fi avut cât de cât energie, i-ar fi părut rău pentru ea.

Nathaniel zăcea cu capul în poala Tessei, care, aplecată deasupra lui, îi mângâia părul murdar cu degetele ei înmănuşate.

— Nate, zise ea, atât de blând, sperând că Charlotte n-o putea auzi. Totul e bine acum. Totul e bine.

Nathaniel îşi mişcă uşor genele, iar apoi deschise ochii. Ridică mâna - cu degetele zdrobite, cu încheieturile umflate şt răsucite - şi o luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Nu pleca, spuse el moale.

Clipi din nou, şi închise ochii; era clar că plutea între starea de trezie şi inconştienţă, dacă se putea spune că fusese conştient.

— Tessie... rămâi cu mine.

Nimeni n-o mai strigase aşa; închise ochii, ca să-şi stăpânească lacrimile. Nu voia ca Charlotte - sau vreunul dintre ceilalţi vânători de umbre - s-o vadă plângând.

12
SÂNGE ŞI APĂ

Nu îndrăznesc mereu să o ating, ca nu cumva aprinsa-i sărutare
Să-mi pună buzele pe jar. Dă, Doamne, o clipă de-ncântare,
Scurtă, amară încântare te-ndreaptă spre păcătuirea mare,
Cu toate că Tu ştii că-i lucru dulce tare.
- Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris”

Când ajunseră la Institut, Sophie şi Agatha aşteptau lângă uşa deschisă, cu felinare în mână. Tessa abia se mai ţinea pe picioare de oboseală, şi când coborî din trăsură fu surprinsă - şi recunoscătoare - când Sophie veni să o ajute să urce scările. Charlotte şi Henry îl cărau pe Nathaniel. În urma lor, trăsura în care se aflau Will şi Jem intră pe poartă, iar vocea lui Thomas străbătu aerul rece al nopţii, într-un salut.

Jessamine nu se vedea nicăieri, dar asta n-o surprinse pe Tessa.

Îl instalară pe Nathaniel într-un dormitor asemănător cu al Tessei - aceeaşi mobilă masivă din lemn de culoare închisă, acelaşi pat mare şi aceeaşi garderobă. În timp ce Charlotte şi Agatha îl aşezau pe Nathaniel în pat, Tessa se prăbuşi în scaunul de lângă acesta, arzând de îngrijorare şi epuizare. Vocile - şoptite, ca în toate încăperile în care se află bolnavi - se învârtejeau în jurul ei. O auzi pe Charlotte spunând ceva despre Fraţii Tăcuţi şi pe Henry răspunzând pe un ton mai blând. La un moment dat, Sophie apăru lângă ea şi o obligă să bea ceva fierbinte şi dulce-acrişor

care îi dădu puţină energie, făcându-i sângele să circule prin vene mai iute. Destul de curând, reuşi să stea dreaptă şi să arunce o privire în jur, şi îşi dădu seama, spre surprinderea ei, că în afară de ea şi de Nate, nu mai era nimeni în încăpere. Plecaseră cu toţii.

Se uită în jos la Nathaniel. Zăcea nemişcat, cu faţa învineţită, cu părul fără luciu şi încurcat pe pernă. Tessa nu putu să se abţină să nu-şi aducă aminte, cu durere, de fratele frumos îmbrăcat din amintirile ei, de părul lui întotdeauna pieptănat cu grijă, de pantofii şi de manşetele fără pată. Acest Nathaniel nu semăna cu cel care-şi învârtea sora într-un dans de jur-împrejurul camerei, fredonând în şoaptă un cântec despre pura bucurie de a trăi.

Se aplecă în faţă, vrând să se uite mai îndeaproape la chipul lui, şi cu coada ochiului zări o urmă de mişcare. Întorcându-şi capul, văzu că era chiar ea, imaginea din oglinda de pe perete. Îmbrăcată în rochia lui Camille, i se părea că seamănă cu un copil care se juca de-a furatul hainelor de la părinţi. Era prea slabă pentru stilul mult prea sofisticat al rochiei. Arăta ca un copil - un copil caraghios. Nu era de mirare că Will...

— Tessie? - vocea lui Nathaniel, slabă şi fragilă, îi curmă brusc şuvoiul gândurilor despre Will. Tessie, nu mă părăsi. Cred că sunt bolnav.

— Nate, zise ea întinzându-se şi luându-i mâna între palmele ei înmănuşate. Eşti bine. O să fie totul bine. Au trimis după doctori.

— Cine a trimis după doctori? scânci el uşor. Unde suntem? Nu cunosc locul ăsta.

— Suntem la Institut. O să fii în siguranţă aici.

Nathaniel clipi. În jurul ochilor avea cercuri întunecate, aproape negre, iar pe buze avea cruste de ceea ce părea a fi sânge închegat. Ochii lui hoinăreau dintr-o parte în alta, fără să se fixeze undeva.

— Vânători de umbre, oftă el rostind cuvântul. N-am

crezut că există cu adevărat. Magistrul, şopti brusc Nathaniel, iar Tessa se nelinişti. A zis că ei reprezintă Legea. A zis că sunt de temut. Dar nu există lege în lumea asta. Nu există nici pedeapsă, ci numai să omori sau să fii omorât - ridică tonul. Tessie, îmi pare atât de rău... pentru tot...

— Magistrul. Te referi la de Quincey? întrebă ea, însă Nate se înecă şi se uită ţintă în spatele ei cu o privire teribil de speriată. Dându-i drumul la mână, Tessa se întoarse să vadă la ce se uita.

Charlotte intrase în încăpere aproape fără zgomot. Purta încă hainele bărbăteşti, deşi îşi aruncase peste ele o mantie lungă, demodată, cu o cheotoare dublă la gât. Părea foarte mică, în parte pentru că stătea lângă fratele Enoch, care arunca o umbră mare pe podea. Şi el era îmbrăcat cu aceleaşi haine ca data trecută, deşi acum toiagul era negru, iar mânerul, sculptat în formă de aripi întunecate. Îşi trăsese gluga, pentru a-şi ascunde faţa.

— Tessa, spuse Charlotte. Ţi-l aminteşti pe fratele Enoch. El a venit să-l ajute pe Nathaniel.

Cu un urlet animalic de groază, Nate o prinse pe Tessa de încheietura mâinii. Ea îl privi consternată.

— Nathaniel? Ce s-a întâmplat?

— De Quincey mi-a povestit despre ei, gemu Nathaniel. Familia Gregori. Fraţii Tăcuţi. Pot să omoare un om doar cu gândul, zise el cutremurându-se. Tessa, şopti apoi. Uită-te la *faţa* lui!

Tessa se uită. În timp ce vorbise cu fratele său, fratele Enoch îşi dăduse gluga jos, fără să scoată vreun sunet. Orbitele netede ale ochilor lui reflectau lumina lămpii-vrăjitoarei, lumina neiertătoare pe copcile roşii de pe buzele lui.

Charlotte făcu un pas în faţă.

— Dacă fratele Enoch l-ar putea examina pe domnul Gray...

— Nu! ţipă Tessa.

Smulgându-şi braţul din strânsoarea lui Nate, ea se postă între fratele ei şi ceilalţi doi ocupanţi ai încăperii.

— Nu-l atingeţi!

Charlotte se opri, părând încurcată.

— Fraţii Tăcuţi sunt cei mai buni tămăduitori ai noştri. Fără fratele Enoch, Nathaniel... zise ea cu voce pierită. Păi, în cazul ăsta, nu-i mare lucru de făcut în privinţa lui.

Domnişoară Gray.

Îi luă o clipă ca să-şi dea seama că acele cuvinte, numele ei, nu fuseseră rostite cu voce tare. În schimb, ca un fragment dintr-un cântec pe jumătate uitat, acestea îi reverberau în minte, dar nu în vocea propriilor ei gânduri. Era un gând străin, ostil - *al altcuiva*. Vocea fratelui Enoch. Aşa îi vorbise şi când ieşise din încăpere, în prima ei zi la Institut.

Este interesant, domnişoară Gray, continuă fratele Enoch, *că tu eşti o locuitoare a Lumii de Jos, iar fratele dumitale nu este. Cum se poate aşa ceva?*

Tessa se linişti.

— Tu... poţi să spui asta doar uitându-te la el?

— Tessie!

Nathaniel se forţă să se ridice pe perne, cu faţa lui palidă îmbujorată.

— Ce faci, vorbeşti cu Gregori? E periculos!

— E în regulă, Nate, zise Tessa fără să-şi ia ochii de la fratele Enoch.

Ştia că ar trebui să fie înspăimântată, dar ceea ce simţea de fapt era doar un fior de dezamăgire.

— Vrei să spui că nu e nimic neobişnuit la Nate? întrebă ea în şoaptă. Nimic supranatural?

Câtuşi de puţin, răspunse Fratele Tăcut.

Până în acel moment, Tessa nu-şi dăduse seama că sperase, măcar puţin, ca fratele ei să fi fost la fel ca ea. Dezamăgirea îi ascuţi glasul.

— Presupun că nu ştii, deşi cunoşti atât de multe, ce sunt eu? Sunt magiciană?

Nu-ţi pot spune. Ceva anume te însemnează ca fiind unul dintre Copiii lui Lilith. Şi totuşi, nu ai nici un semn demonic pe tine.

— Chiar am observat asta, zise Charlotte, iar Tessa îşi dădu seama că şi ea auzea vocea fratelui Enoch. M-am gândit că probabil nu e magiciană. Unii oameni se nasc cu nişte puteri mici, precum Vederea. Sau poate că are sânge de zână.

Ea nu e umană. E altceva. Voi studia. Poate că găsesc în arhive ceva care să mă ajute. Chiar aşa, fără ochi, fratele Enoch părea să-i cerceteze Tessei faţa. *Simt că ai o putere. O putere pe care n-o are nici un alt magician*.

— Te referi la Transformare, zise Tessa.

Nu, nu la asta mă refer.

— Atunci la ce? întrebă ea, uimită. Ce-aş putea eu…

Se întrerupse, auzind un zgomot dinspre Nathaniel. Când se întoarse, văzu că se luptase să iasă de sub pături şi că zăcea pe jumătate jos din pat, de parcă ar fi vrut să se ridice; avea faţa transpirată şi de o paloare cadaverică. O cuprinse un sentiment de vinovăţie. Ascultându-l pe fratele Enoch, uitase de fratele ei.

Se apropie de pat şi, cu ajutorul lui Charlotte, se luptă să-l aşeze pe Nate înapoi pe perne şi să-l acopere. Părea să se simtă mult mai rău decât înainte. În timp ce Tessa îl învelea cu pătura, el o prinse din nou de mână, cu ochii scăpărându-i.

— El ştie? întrebă Nate. Ştie unde sunt?

— La cine te referi? La de Quincey?

— Tessie! - o strânse de mână, trăgând-o în jos pentru a-i şopti ia ureche. Trebuie să mă ierţi. El mi-a zis că aveai să fii regina tuturor. Şi-apoi că au de gând să mă omoare. Nu vreau să mor, Tessie. Nu vreau să mor.

— Sigur că nu, îl linişti ea, dar nu păru să o audă.

Brusc, deschise şi mai tare ochii şi o fixă cu privirea, ţipând:

— Ţine-i departe de mine! Ţine-l departe de mine!

O împinse, mişcându-şi capul într-o parte şi-ntr-alta pe pernă.

— Dumnezeule, nu-l lăsa să mă atingă!

Înspăimântată, Tessa îşi smulse mâna şi se întoarse spre Charlotte - dar Charlotte se îndepărtase de pat, iar acum în locul ei stătea fratele Enoch, cu chipul său fără ochi, imobil.

Trebuie să mă laşi să-l ajut pe fratele tău. Altminteri va muri, zise el.

— Ce tot delirează? întrebă Tessa, nefericită. Ce se întâmplă cu el?

Vampirii i-au dat un drog pentru a-l ţine calm în timp ce se hrăneau. Dacă nu îl vindec, drogul îl va înnebuni şi apoi îl va ucide. Deja a început să aibă halucinaţii.

— Nu e vina mea! ţipă Nathaniel. N-am avut de ales! Nu e vina mea!

Se întoarse spre Tessa, care văzu, îngrozită, cum ochii i se înnegriseră complet, ca cei de insectă. Gemu, dându-se înapoi.

— Ajută-l! Te rog, ajută-l!

Îl prinse de mânecă pe fratele Enoch, dar regretă imediat; braţul din mânecă era tare ca marmura şi rece ca gheaţa la atingere. Îngrozită, îşi lăsă mâna în jos, dar fratele Enoch nu părea nici măcar să remarce prezenţa ei. Se apropie de Nathaniel şi-i puse degetele pline de cicatrici pe frunte. Nathaniel căzu din nou pe perne, închizând ochii.

Trebuie să pleci. Fratele Enoch vorbi fără să se întoarcă. *Prezenţa ta nu va face decât să-i încetinească vindecarea*.

— Dar Nate m-a rugat să stau.

Du-te! Vocea din mintea Tessei era acum ca un sloi de gheaţă.

Tessa îl privi pe fratele ei; stătea din nou liniştit pe perne, fără vlagă. Se întoarse spre Charlotte, vrând să protesteze, dar Charlotte se uită la el clătinând din cap. Ochii ei erau plini de compasiune, dar fermi.

— De îndată ce starea fratelui tău se schimbă, te caut eu. Îţi promit.

Tessa îl privi din nou pe fratele Enoch. Acesta deschisese punga de la brâu şi aşeza nişte obiecte pe noptieră, lent şi metodic. Fiole de sticlă cu pudră şi lichid, mănunchiuri de plante uscate, beţe dintr-o substanţă asemănătoare cărbunelui moale.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Nate, zise Tessa, n-o să te iert niciodată. Niciodată.

Era ca şi când ar fi vorbit unei statui. Fratelui Enoch nu-i tresări nici un muşchi de pe faţă în semn de răspuns.

Tessa ieşi în fugă din încăpere.

După întunericul din camera în care zăcea Nate, lumina candelabrelor de pe hol o orbi pe Tessa. Se rezemă de peretele de lângă uşă, forţându-se să nu plângă. Supărată, îşi dădu seama că era pentru a doua oară în seara aceea când aproape că izbucnea în lacrimi. Strângându-şi mâna dreaptă pumn, izbi tare în peretele de lângă ea, iar o undă de durere îi străbătu întreg braţul. Asta îi îndepărtă lacrimile şi îi limpezi mintea.

— Se pare că te-a durut.

Tessa se întoarse. Jem venise din spatele ei pe coridor, tăcut ca o pisică. Se schimbase de costumul de luptă. Purta nişte pantaloni lejeri negri, prinşi cu un şnur în talie, şi o cămaşă albă, doar puţin mai albă decât pielea lui. Părul lui de culoare deschisă, fin, era umed şi îi cobora în bucle pe tâmple şi pe ceafă.

— Aşa e.

Tessa îşi duse mâna lovită la piept. Mănuşa pe care o purta atenuase lovitura, dar încheieturile degetelor încă o dureau.

— Fratele tău, zise Jem. O să fie bine?

— Nu ştiu. E acolo cu unul dintre acei... acele creaturi-călugări.

— Fratele Enoch, zise Jem privind-o plin de compasiune.

Ştiu cum arată Fraţii Tăcuţi, dar sunt într-adevăr foarte buni tămăduitori. Ei au întemeiat prăvăliile de tămăduire şi au înfiinţat artele medicinale. Trăiesc vreme îndelungată şi ştiu o mulţime de lucruri.

— Nu prea merită să trăieşti multă vreme dacă arăţi aşa.

Jem schiţă un zâmbet.

— Aş zice că depinde pentru ce trăieşti.

O privi mai îndeaproape. I se păru că era ceva ciudat în felul cum o privea. De parcă ar fi văzut în ea şi prin ea. Dar nimic din ea, nimic din ceea ce vedea sau auzea nu putea să-l deranjeze, nici să-l supere şi nici să-l dezamăgească.

— Fratele Enoch, zise Tessa brusc. Ştii ce-a zis? Mi-a spus că Nate nu e ca mine. El e întru totul uman. N-are deloc puteri speciale.

— Şi asta te supără?

— Nu ştiu. Pe de-o parte, nu mi-aş dori ca el sau altcineva să fie... *aşa* cum sunt eu. Dar dacă nu e ca mine, înseamnă că nu e întru totul fratele meu. Este fiul părinţilor mei. Dar a cui fiică sunt eu?

— N-ar trebui să te preocupe aşa ceva. Sigur că ar fi minunat dacă am şti exact cine suntem. Dar cunoştinţele astea nu vin din exterior, ci din interior. „Cunoaşte-te pe tine însuţi”, cum zice oracolul, rânji Jem. Scuzele mele dacă asta a sunat a sofism. Îţi spun doar ceea ce am învăţat din propria mea experienţă.

— Dar eu *nu* mă cunosc pe mine însămi - Tessa clătină din cap. Îmi pare rău. După cum ai luptat acasă la de Quincey, probabil crezi că sunt de o laşitate îngrozitoare, când mă plâng că fratele meu *nu* e monstru şi că n-am curajul să fiu monstru de una singură.

— Nu eşti monstru, zise Jem. Şi nici laşă. Din contră. Am fost chiar impresionat de modul în care ai tras în de Quincey. Dacă ar mai fi fost un glonţ în pistol, mai mult ca sigur că l-ai fi omorât.

— Da, cred că l-aş fi omorât. Am vrut să-i omor pe toţi.

— Asta ne-a cerut Camille, ştii? *Să-i omorâm pe toţi*.

Poate că ceea ce simţeai erau emoţiile ei.

— Dar Camille n-avea nici un motiv să-i pese de Nate, sau de ce i se întâmpla lui, şi atunci am simţit cel mai acut dorinţa de a-i ucide. Când l-am văzut pe Nate acolo, când mi-am dat seama ce plănuiau să facă, zise ea inspirând adânc. Nu ştiu cât de mult din toate astea îmi aparţinea, şi cât îi aparţinea lui Camille. Şi nici măcar nu ştiu dacă e bine să am asemenea trăiri...

— Vrei să spui, întrebă Jem, ca o fată să aibă asemenea trăiri?

— Ca oricine să le aibă, poate. Nu ştiu. Poate că am vrut să spun ca o fată să le aibă.

Atunci Jem păru să privească prin ea, ca şi când ar fi văzut ceva dincolo de ea, dincolo de coridor, dincolo chiar de Institut.

— Orice-am fi din punct de vedere fizic, bărbat sau femeie, puternic sau slab, bolnav sau sănătos -, toate astea contează mai puţin decât ce avem în inimă. Dacă ai suflet de războinic, atunci eşti războinic. Orice culoare, formă şi contur ar avea umbra care ascunde acest lucru, flacăra din interiorul lămpii rămâne aceeaşi. *Tu eşti flacăra* - îi zâmbi, părând să fi devenit din nou el însuşi, uşor stânjenit. Asta cred eu.

Înainte ca Tessa să-i poată răspunde, uşa camerei lui Nate se deschise şi ieşi Charlotte. Răspunse privirii întrebătoare a Tessei dând din cap ca şi când ar fi fost epuizată.

— Fratele Enoch l-a ajutat mult pe fratele tău, zise ea, dar mai sunt multe de făcut, şi abia dimineaţă o să avem mai multe veşti. Îţi sugerez să te duci la culcare, Tessa. Dacă te oboseşti în felul ăsta, n-o să-l ajuţi pe Nathaniel.

Cu un efort de voinţă, Tessa se forţă pur şi simplu să dea din cap a încuviinţare şi să nu se repeadă asupra lui Charlotte cu o grămadă de întrebări la care ştia că nu avea cum să primească răspunsuri.

— Jem, zise Charlotte întorcându-se spre el. Putem să

vorbim câteva clipe? Vrei să mă conduci în bibliotecă?

Jem încuviinţă.

— Sigur.

Apoi îi zâmbi Tessei, înclinându-şi capul.

— Pe mâine, atunci, zise el, şi o urmă pe Charlotte pe coridor.

Când dispărură după colţ, Tessa încercă uşa camerei lui Nate. Era încuiată. Cu un oftat, se întoarse şi o luă spre celălalt capăt al coridorului. Poate că Charlotte avea dreptate. Poate că trebuia să doarmă puţin.

La jumătatea coridorului auzi găläigie. Cu o găleată de metal în fiecare mână, Sophie apăru brusc izbind o uşă în urma ei. Părea livid㠄

— Înălţimea Sa e într-o stare deosebită în seara asta, anunţă ea când Tessa se apropie. Mi-a aruncat cu o găleată în cap. Zău că da.

— Cine? întrebă Tessa, apoi îşi dădu seama. A, Will vrei să zici. Se simte bine?

— Destul de bine cât să arunce cu găleţi, zise Sophie îmbufnată. Şi să mă poreclească. Nu ştiu ce înseamnă. Cred că era în franceză, şi când cineva procedează aşa, de obicei înseamnă că te face prostituată - se strâmbă. Mai bine alerg s-o chem pe doamna Branwell. Poate că ea o să-l facă să ia leacul, dacă eu nu pot.

— Leacul?

— Trebuie să bea asta.

Sophie îi întinse o găleată. Tessa nu prea vedea ce era înăuntru, dar părea apă simplă.

— *Trebuie*. Altfel, nu mi-ar plăcea să vă spun ce s-ar putea întâmpla.

Un impuls nebunesc o cuprinse pe Tessa.

— Îl fac eu să bea. Unde este?

— Sus, în pod.

Sophie făcu ochii mari.

— Dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş face-o, domnişoară. E cumplit de nesuferit când e aşa.

— Nu-mi pasă, zise Tessa, întinzând mâna după găleată.

Sophie i-o dădu cu o privire de uşurare şi de înţelegere. Era surprinzător de grea, umplută-ochi cu apă care dădea pe dinafară.

— Will Herondale trebuie să înveţe să ia leacuri ca un bărbat, adăugă Tessa, şi deschise uşa spre pod, în timp ce Sophie se uită în urma ei cu o expresie care spunea în mod limpede că i se părea că-şi ieşise din minţi.

Dincolo de uşă era un şir îngust de trepte care duceau în sus. Tessa începu să urce ducând găleata în braţe, cu pielea de găină din cauza picăturilor reci care i se strecurau în corset. Când ajunse în capul scărilor, era udă şi respira din greu.

Nu văzu nici o uşă. Treptele se terminau brusc în pod, o încăpere uriaşă al cărei acoperiş era atât de înclinat, încât tavanul părea extrem de scund. De jur-împrejurul încăperii, la înălţimea capului Tessei erau grinzi, iar pe pereţi, din loc în loc, erau nişte ferestre pătrate prin care se vedea lumina cenuşie a zorilor. Podeaua era făcută din scânduri simple, lustruite. Nu exista nici un fel de mobilă şi nici o lumină, cu excepţia celei care intra pe ferestre. Un şir de scări şi mai înguste ducea la o trapă în tavan.

În centrul încăperii stătea culcat pe spate Will, desculţ, direct pe podea. În jurul lui erau mai multe găleţi - iar podeaua, văzu Tessa când se apropie, era udă. Apa se scurgea în mici şuvoaie peste scânduri şi băltea în scobiturile dintre ele. O parte era de culoare roşiatică, de parcă ar fi fost amestecată cu sânge.

Will îşi ţinea un braţ peste ochi. Nu stătea liniştit, ci se mişca necontenit, ca şi când ar fi avut dureri. Când Tessa se apropie, el şopti ceva, ceva ce părea să fie un nume. Cecily, i se păru Tessei că aude. Da, foarte probabil că asta spusese, Cecily.

— Will? zise ea. Cu cine vorbeşti?

— Te-ai întors, nu-i aşa, Sophie? îi răspunse el fără să ridice capul. Ţi-am spus că dacă-mi mai aduci vreo găleată

din asta afurisită, o să...

— Nu e Sophie, zise Tessa. Sunt eu. Tessa.

Pentru o clipă, Will tăcu - şi nu schiţă nici o mişcare, cu excepţia pieptului care se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Purta numai o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă, la fel de ude ca şi podeaua din jur. Hainele i se lipiseră de corp, iar părul, de cap, precum o cârpă udă. Probabil că îngheţa de frig.

— Te-au trimis pe *tine*? zise el în cele din urmă.

Părea neîncrezător, şi nu numai.

— Da, răspunse Tessa, deşi nu era tot adevărul.

Will deschise ochii şi întoarse capul spre ea. Chiar şi în lumina difuză, îi vedea culoarea aceea intensă.

— Prea bine, atunci. Lasă apa şi du-te!

Tessa aruncă o privire la găleată. Din cine ştie ce motiv, mâinile ei nu păreau să vrea să dea drumul mânerului din metal.

— Ce e asta? Adică, ce ţi-am adus, mai exact?

— Nu ţi-au spus? zise el clipind surprins. E apă sfinţită - agheasmă. Să ardă ce e în mine.

De data asta fu rândul Tessei să clipească uimită.

— Vrei să spui...

— Mereu uit că nu ştii chiar totul, zise Will. Îţi aduci aminte că mai devreme l-am muşcat pe de Quincey? Ei bine, am înghiţit puţin din sângele lui. Nu mult, dar nu e nevoie de mult ca să se întâmple.

— Ce să se întâmple?

— Să te transformi în vampir.

Auzind asta, Tessa aproape că scăpă găleata.

— Te transformi în *vampir*?

Will rânji, proptindu-se într-un cot.

— Nu te alarma degeaba. E nevoie de câteva zile pentru ca transformarea să aibă loc, şi chiar şi atunci, ar trebui să mor înainte să mă cuprindă. Sângele mă va face în mod irezistibil atras către vampiri, în speranţa că voi deveni unul de-al lor. Ca subjugaţii lor umani.

— Şi agheasma.

— Contracarează efectele sângelui. Trebuie să tot beau din ea. Îmi face greaţă, desigur, mă face să scuip sângele şi tot ce e în mine.

— Sfinte Dumnezeule!

Tessa îi întinse găleata cu o grimasă.

— În cazul ăsta, presupun că mai bine ţi-aş fi dat-o deja.

— Presupun că da.

Will se ridică şi întinse mâinile să ia găleata. Uitându-se la conţinut, se încruntă, apoi o ridică şi o duse la gură. După ce luă câteva înghiţituri, făcu o grimasă şi îşi turnă restul pe cap, fără ceremonie. Când termină, o împinse la o parte.

— Asta ajută? întrebă Tessa cu o curiozitate nejucată. Să ţi-o torni pe cap?

Will scoase un sunet strangulat ca un hohot de râs.

— Pui atâtea întrebări...

Clătină din cap, astfel încât câteva picături de apă din părul lui aterizară pe hainele Tessei. Apa îi udase gulerul şi partea din faţă a cămăşii, făcând-o transparentă. Văzând cum i se lipise de piele, dezvăluindu-i formele - muşchii, linia ascuţită a claviculei, peceţile arzând ca nişte flăcări negre - Tessa se gândi la cineva care ar putea aşterne un strat de hârtie subţire peste o gravură de aramă, trecând pe deasupra cu o bucată de cărbune pentru a copia modelul. Înghiţi în sec.

— Sângele îmi provoacă febră şi-mi dă usturime pe piele, zise Will. Nu pot să mă răcoresc. Dar, da, agheasma ajută.

Tessa pur şi simplu se uită lung la el. Când intrase în camera ei din Casa Întunecată, se gândise că era cel mai frumos băiat pe care-l văzuse vreodată, dar chiar acum, privindu-l, realiză că nu se uitase niciodată aşa la un băiat, nu în felul acesta care-i îmbujora obrajii şi îi îngreuna respiraţia. Îşi dorea mai mult decât orice să-l atingă, să-i atingă părul umed, să vadă dacă braţele lui cu muşchii încordaţi erau la fel de tari pe cât păreau, sau dacă

palmele lui bătătorite erau aspre. Să-şi pună obrazul lângă al lui şi să simtă cum genele lui o gâdilă. Nişte gene aşa de lungi.

— Will, zise ea, iar vocea îi răsună slab în propriile-i urechi. Will, vreau să te întreb...

Se uită la ea. Apa îi lipea genele una de cealaltă, făcându-le să semene cu nişte braţe de stele.

— Da?

— Te porţi de parcă nu ţi-ar păsa de nimic, spuse ea dintr-o suflare.

Se simţea ca şi când ar fi alergat, şi ar fi urcat pe vârful unui deal, şi ar fi alergat înapoi pe partea cealaltă, şi nu putea să se oprească. Gravitaţia o ducea acolo unde trebuia să meargă.

— Dar tuturor ne pasă de câte *ceva*. Nu?

— *Oare*? zise Will blând.

Pentru că nu-i răspunse, se lăsă din nou pe spate, cu capul sprijinit pe mâini.

— Tess, zise el. Vino aici şi stai lângă mine.

Ea se apropie. Era rece şi umed pe podea, dar se aşeză, strângându-şi fustele în jurul ei astfel încât i se vedeau numai vârfurile botinelor. Se uită la Will; stăteau foarte aproape, faţă în faţă. În lumina cenuşie, profilul lui era rece şi curat; doar gura avea o uşoară moliciune.

— Nu râzi niciodată, zise ea. Te porţi de parcă totul ţi s-ar părea amuzant, dar niciodată nu râzi. Uneori, când crezi că nimeni nu e atent la tine, zâmbeşti.

Pentru o clipă, el tăcu. Apoi:

— Tu, spuse Will pe jumătate şovăitor. Tu mă faci să râd. Din clipa în care m-ai lovit cu sticla aia.

— Era o cană, zise Tessa imediat.

El schiţă un zâmbet.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că întotdeauna mă corectezi. Cu figura aia a ta nostimă atunci când faci asta. Şi felul cum ai ţipat la Gabriel Lightwood. Şi felul cum l-ai înfruntat pe de Quincey. Tu mă faci...

Se opri ca s-o privească, iar ea se întrebă dacă arăta aşa cum se simţea, împietrită şi cu respiraţia tăiată.

— Dă-mi voie să-ţi văd mâinile, zise el brusc. Tessa?

După ce şi le privi o clipă, întinse mâinile spre el, cu palmele în sus. Nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul lui.

— Încă mai ai sânge, îi spuse el. Pe mânuşi.

Se uită în jos şi văzu că aşa era. Nu-şi scosese mânuşile din piele albă ale lui Camille, iar acestea erau mânjite cu sânge şi murdărie şi sfâşiate la degete, de când încercase să desfacă cătuşele lui Nate.

— O, zise ea, şi dădu să-şi retragă mâinile, vrând să-şi scoată mănuşile, dar Will îi eliberă numai mâna stângă.

Continuă să-i ţină mâna dreaptă, uşor, de încheietură. Tessa văzu că pe arătătorul drept avea un inel masiv din argint, încrustat cu un desen delicat reprezentând nişte păsări în zbor. Chipul nu i-l vedea, pentru că îşi ţinea capul aplecat, cu părul ud împrăştiat pe faţă. El îşi trecu uşor degetele peste suprafaţa mănuşii. Era încheiată cu patru nasturi din perle; când îi atinse, aceştia se deschiseră brusc, iar degetul lui îi trecu peste pielea de pe interiorul încheieturii, acolo unde pulsau venele albăstrii.

Tessa tresări puternic.

— Will.

— Tessa, zise el. Ce vrei de la mine?

Continuă să-i mângâie încheietura, iar atingerea lui îi produse o senzaţie ciudată şi foarte plăcută în piele şi nervi. Când vorbi, vocea îi tremură:

— Eu... Eu vreau să te înţeleg.

Will o privi printre gene.

— Chiar trebuie?

— Nu ştiu, răspunse Tessa. Nu sunt sigură că te înţelege cineva *cu adevărat*, probabil numai Jem.

— Jem nu mă înţelege, zise Will. Ţine la mine, ca un frate. Dar nu e acelaşi lucru.

— Dar n-ai *vrea* să te înţeleagă?

— Dumnezeule, nu! spuse el. De ce-ar trebui să-mi cunoască motivele pentru care trăiesc aşa cum trăiesc?

— Poate, zise Tessa, pur şi simplu vrea să ştie că există un motiv.

— Contează? întrebă Will blând, şi cu o mişcare rapidă îi scoase mănuşa de pe mână.

Aerul răcoros din încăpere îi atinse ca un şoc degetele, şi îşi simţi întregul corp străbătut de un fior, ca şi când s-ar fi găsit brusc complet dezbrăcată în frig.

— Contează motivele, dacă nu se poate face nimic pentru a schimba lucrurile?

Tessa căută un răspuns, dar nu găsi niciunul. Tremura, aproape prea tare ca să poată vorbi.

— Ţi-e frig?

Împletindu-şi degetele cu ale ei, Will îi luă mâna şi şi-o apăsă pe obraz. Ea tresări la atingerea pielii lui fierbinţi.

— Tess, zise el cu vocea groasă şi blândă plină de dorinţă.

Se aplecă spre el, legănându-se ca un copac cu ramurile încărcate de zăpadă. O durea tot corpul; o durea de parcă nu ar fi avut înăuntru decât o îngrozitoare goliciune. Îl vedea pe Will mai bine decât văzuse orice sau pe oricine în viaţa ei până atunci; strălucirea slabă a albastrului de sub pleoapele lui pe jumătate închise, umbra bărbii nerase, albul slab al cicatricilor care îi punctau pielea de pe umeri şi de pe gât, şi, mai mult decât orice, gura lui, forma ei de semilună, adâncitura din centrul buzei de jos.

Când se aplecă spre ea şi îi atinse buzele, se agăţă de el ca şi când altfel s-ar fi înecat.

Pentru o clipă, gurile lor se apăsară fierbinţi, iar cu mâna liberă Will îi răvăşi părul. Când o strânse în braţe, Tessa gemu uşor, iar când o trase şi o lipi de el, fustele i se agăţară de scândurile podelei. Ea îi înlănţui gâtul cu mâinile; îi simţea pielea fierbinte. Prin materialul subţire şi ud al cămăşii, îi simţi muşchii de pe umeri, tari şi netezi. Degetele lui îi descoperiră agrafa împodobită cu pietre

preţioase şi i-o scoaseră, astfel încât părul i se revărsă pe umeri, iar pieptenele căzu pe podea. Tessa scoase un mic strigăt de surpriză, cu gura încă lipită de a lui. Şi apoi, fără avertisment, el îi dădu drumul din braţe şi îi împinse umerii atât de puternic, încât aproape căzu pe spate şi se opri într-o poziţie ciudată cu mâinile întinse pe podea.

Se ridică repede, cu părul atârnându-i ca o perdea încurcată şi privindu-l uimită. Will stătea în genunchi, iar pieptul i se ridica şi cobora ca şi când ar fi alergat incredibil de repede şi de departe. Era palid, în afară de două puncte roşii de febră pe obraji.

— Dumnezeule din ceruri! şopti el. Ce-a fost asta?

Tessa simţi cum obrajii i se făcură stacojii. Nu cumva se presupunea că Will ar fi trebuit să ştie *ce-a fost*, şi ea ar fi trebuit să-l fi respins?

— *Nu pot*.

Îşi ţinea mâinile strânse pe lângă corp. Tessa văzu că tremura.

— Tessa, cred că ar fi mai bine să pleci.

— *Să plec*?

Gândurile i se învălmăşeau; se simţea ca şi când fusese într-un loc cald, sigur şi, fără veste, fusese aruncată într-o întunecime goală, de gheaţă.

— Eu... N-ar fi trebuit să mă apropii atât de mult. Îmi cer scuze...

Peste chipul lui Will trecu o urmă de durere intensă.

— Dumnezeule! Tessa! spuse el de parcă fiecare cuvânt s-ar fi fost smuls. Te rog. Pur şi simplu pleacă! Nu se poate să fii aici. Nu e... posibil.

— Will, te rog...

— *Nu*! - îşi smulse privirea de la ea, iar ea, ca să evite să-i vadă chipul, îşi ţinu ochii în pământ O să-ţi spun tot ce vrei să ştii mâine. Totul. Dar acum, lasă-mă singur! - vocea i se frânse. Tessa. Te implor. Înţelegi? *Te implor*. Te rog, *te rog*, pleacă!

— Foarte bine, spuse Tessa, şi văzu, cu un amestec de

uimire şi durere, că îi dispăru încordarea din umeri.

Era chiar atât de îngrozitor că se afla acolo? Şi faptul că pleca era o uşurare pentru el? Se ridică în picioare, cu rochia udă şi rece şi grea, şi aproape că alunecă pe podeaua umedă. Will nu schiţă nici un gest şi nici n-o privi, ci rămase pe loc, în genunchi, uitându-se fix în pământ, în timp ce Tessa traversă încăperea şi coborî treptele, fără să privească înapoi.

Ceva mai târziu, în camera ei pe jumătate luminată de strălucirea răsăritului de soare londonez, Tessa stătea întinsă pe pat, prea obosită ca să se schimbe de hainele lui Camille - prea obosită chiar şi ca să doarmă.

Fusese o zi cu multe premiere. Prima dată când îşi folosise puterile după propria dorinţă, simţindu-se foarte bine. Prima dată când trăsese cu un pistol. Şi - singura premieră la care visase vreodată, de ani de zile - primul ei sărut.

Se rostogoli într-o parte, îngropându-şi faţa în pernă. Timp de atâţia ani se întrebase cum avea să fie primul sărut - dacă el avea să fie chipeş, dacă avea să o iubească, dacă avea să fie blând. Nu-şi imaginase niciodată că sărutul avea să fie atât de scurt, de disperat şi de sălbatic. Sau că avea să aibă gust de apă sfinţită. Apă sfinţită şi sânge.

13
CEVA ÎNTUNECAT

Uneori suntem mai puţin nefericiţi când cei pe care-i iubim ne decepţionează, decât dacă nu ne decepţionează.
- François de La Rochefoucauld, *Maximes*

A doua zi, Tessa se trezi când Sophie aprinse lampa de pe noptieră. Protestând, îşi acoperi ochii cu mâna, pentru că o usturau.

— Ei, şi dumneavoastră acum, domnişoară, îi spuse Sophie cu obişnuita ei vioiciune. Aţi dormit toată ziua. E trecut de opt seara, iar Charlotte a zis să vă trezesc.

— E trecut de opt? *Seara*?

Tessa dădu păturile deoparte, doar pentru a-şi da seama, spre surprinderea ei, că încă purta rochia lui Camille, acum şifonată şi distrusă, şi mai ales pătată. Probabil că se prăbuşise pe pat, complet îmbrăcată. Amintirile nopţii precedente începură să-i inunde mintea - chipurile albe ale vampirilor, perdelele cuprinse de flăcări, Magnus Bane râzând, de Quincey, Nathaniel şi Will. *O, Doamne*! gândi ea. *Will*!

Alungă toate gândurile despre el şi se ridică, privind-o nerăbdătoare pe Sophie.

— Fratele meu, zise ea E...

Zâmbetul lui Sophie pieri.

— Nici mai rău, zău, dar nici mai bine.

Văzând expresia de durere a Tessei, ea zise:

— O baie fierbinte şi mâncare, domnişoară, asta vă trebuie. N-o să-i fie mai bine fratelui dumneavoastră dacă vă înfometaţi şi nu vă spălaţi.

Tessa se examină. Rochia lui Camille era distrusă,

evident - ruptă, pătată cu sânge şi cenuşă în zeci de locuri. Ciorapii ei din mătase îi erau deşiraţi, picioarele, murdare, palmele şi braţele, pătate de funingine. La păr nici nu se mai gândi.

— Presupun că ai dreptate.

Cada de baie era ovală, aşezată pe picioare sub formă de labe, ascunsă după un paravan japonez într-un colţ al încăperii. Sophie o umpluse cu apă fierbinte care începea deja să se răcească. Tessa se strecură după paravan, se dezbrăcă şi se cufundă în cadă. Apa fierbinte îi venea până la umeri, încălzind-o. Pentru o clipă rămase nemişcată, lăsând căldura să îi înmoaie oasele îngheţate. Apoi începu încet să se relaxeze, şi închise ochii…

Amintirile despre Will o copleşiră. Will, podul, felul în care îi atinsese mâna. Felul în care o sărutase, şi cum după aceea îi poruncise să plece.

Se scufundă în apă ca şi când ar fi putut să se ascundă de amintirea umilitoare. Dar nu reuşi. *N-o să te ajute la nimic să te îneci*, îşi spuse ea pe un ton ferm. *Să-l îneci pe Will, pe de altă parte…* Se ridică în fund, întinzând mâna după bucata de săpun cu levănţică de pe marginea căzii, şi îşi săpuni pielea şi părul până când apa deveni neagră de cenuşă şi de murdărie. Poate că de fapt nu era posibil să îndepărtezi prin frecare gândurile despre cineva, dar cel puţin putea să încerce.

Sophie o aştepta deja pe Tessa, când aceasta apăru de după paravan. Îi lăsase la îndemână o tavă cu sendvişuri şi cu ceai. În faţa oglinzii, o ajută să se îmbrace cu rochia ei galbenă, prinsă cu un şnur de culoare închisă; era mai luxoasă decât i-ar fi plăcut Tessei, dar lui Jessamine îi plăcuse foarte mult modelul la atelier şi insistase că acesta trebuia să fie lucrat pentru Tessa. „Eu nu pot să port galben, dar e foarte potrivit pentru fetele cu păr castaniu, lipsit de luciu, aşa ca al tău”, spusese ea.

Senzaţia periei trecându-i prin păr era deosebit de plăcută. Îi aduse aminte de copilărie, când o pieptăna

mătuşa Harriet. Pierdută în amintire, când Sophie îi vorbi din nou o făcu să tresară uşor.

— Domnişoară, aţi reuşit aseară să-l faceţi pe domnul Herondale să-şi ia leacul?

— Ah, eu...

Tessa se strădui să se adune, dar era prea târziu; obrajii i se îmbujorară brusc.

— N-a vrut, răspunse ea bâlbâindu-se. Dar până la urmă l-am convins.

— Înţeleg.

Expresia lui Sophie nu se schimbă, dar mişcările ritmice ale periei prin părul Tessei deveniră mai rapide.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar...

— Sophie, zău, poţi să-mi spui tot ce vrei.

— E doar... conaşul Will, zise ea în grabă. Domnişoară Tessa, nu e o persoană de care să vă ataşaţi. Nu aşa. Nu puteţi să aveţi încredere în el sau să vă bizuiţi pe el. El... Nu e ceea ce credeţi că este.

Tessa îşi împreună mâinile în poală. Avea o vagă senzaţie de irealitate. Lucrurile luaseră o asemenea amploare, încât era nevoie să fie atenţionată în legătură cu Will? Şi totuşi, îi făcea bine să poată vorbi despre el. Se simţea asemenea cuiva care moare de foame şi, exact atunci, primeşte de mâncare.

— Sophie, nu ştiu ce cred eu că e. Uneori e într-un fel, dar apoi se poate schimba complet, aşa cum se schimbă vântul, şi nu ştiu de ce, sau ce s-a-ntâmplat...

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu lui nu-i pasă decât de el însuşi.

— Îi pasă de Jem, spuse Tessa pe un ton liniştit.

Peria nu se mai mişcă; Sophie se oprise, înlemnită. Voia să-i spună ceva, se gândi Tessa, un lucru pe care se abţinea să-l spună. Dar oare ce anume?

Peria începu din nou să se mişte.

— Totuşi, asta nu e suficient.

— Adică, n-ar trebui să-mi deschid inima pentru vreun

băiat căruia să nu-i pese de mine...

— Nu! zise Sophie. Există lucruri şi mai rele decât ăsta. E în regulă să iubeşti pe cineva care nu te iubeşte la rândul lui, atâta timp cât este demn de iubirea ta. Atâta timp cât o *meritã*.

Înflăcărarea din vocea lui Sophie o surprinse pe Tessa. Se întoarse s-o privească.

— Sophie, e cineva la care ţii? Thomas?

Sophie păru uimită.

— *Thomas*? Nu. De unde v-a venit ideea?

— Păi, pentru că eu cred că el ţine la tine, zise Tessa. L-am văzut cum te priveşte. Te urmăreşte cu privirea când eşti în încăpere. Bănuiesc că am crezut...

Se opri când văzu stupefacţia de pe chipul lui Sophie.

— Thomas? repetă Sophie. Nu, nu se poate. Sunt sigură că n-are asemenea gânduri în legătură cu mine.

Tessa nu îndrăzni s-o contrazică; era evident că orice sentimente ar fi avut Thomas, Sophie nu le împărtăşea. Atunci, nu mai rămânea decât...

— Will? zise Tessa. Adică vrei să spui că ai ţinut cândva la Will?

Ceea ce ar explica amărăciunea şi dispreţul, gândi ea, având în vedere felul cum le trata Will pe fetele care-l plăceau.

— *Will*? spuse Sophie cu o groază pe care nu şi-o putu stăpâni, atât de mare, încât uită să se refere la Will cu numele de „domnul Herondale”. Mă întrebaţi dacă am fost vreodată îndrăgostită de el?

— Păi, am crezut... adică, e al naibii de chipeş.

Tessa îşi dădu seama că spusese ceva cam nepotrivit.

— Pentru ca cineva să fie iubit, e nevoie să aibă mai mult decât o *înfăţişare* plăcută. Fostul meu stăpân, zise Sophie, renunţând la felul îngrijit în care pronunţa de obicei cuvintele, din cauza înflăcărării cu care vorbea, astfel încât „fostul” sună mai degrabă a „prostul”, era mereu plecat în safari în Africa şi India, la vânătoare de tigri şi aşa mai

departe. Şi mi-a zis că poţi să-ţi dai seama dacă o insectă sau un şarpe sunt veninoase dacă au înfăţişare frumoasă. Cu cât mai frumos e învelişul, cu atât mai mortal e. Aşa şi Will. Faţa lui frumuşică şi toate celelalte nu fac decât să ascundă cât e de sucit şi stricat pe dinăuntru.

— Sophie, nu ştiu dacă...

— E ceva întunecat în el, spuse Sophie. Ascunde ceva negru şi întunecat. Are vreun secret, din acelea care te devorează pe dinăuntru.

Puse peria din argint pe masa de toaletă, iar Tessa văzu cu surprindere că-i tremura mâna.

— Luaţi aminte la cuvintele mele!

După ce plecă Sophie, Tessa luă îngerul mecanic de pe noptieră şi şi-l prinse la gât. Când îl simţi atârnându-i pe piept, se simţi imediat mângâiată. Îi lipsise cât timp fusese deghizată în Camille. Prezenţa lui o liniştea şi - deşi ştia că e un gând prostesc - îi trecu prin minte că, dacă l-ar fi vizitat pe Nate purtându-l la gât, ar fi putut şi el să-i simtă prezenţa şi să se liniştească.

Închise uşa dormitorului în urma ei, ţinând încă mâna pe înger, merse apoi pe coridor şi bătu uşor la uşa lui. Pentru că nu primi nici un răspuns, apucă mânerul şi împinse uşa. Draperiile erau trase, încăperea luminată, şi îl văzu pe Nate dormind pe spate sprijinit pe o movilă de perne. Îşi ţinea o mână pe frunte, iar obrajii îi ardeau de febră.

Dar nu era singur. Într-un fotoliu de la capul patului stătea Jessamine, cu o carte deschisă în poală. La rândul ei, o privi pe Tessa rece.

— Eu... începu Tessa, încercând să se adune. Ce faci aici?

— M-am gândit să-i citesc ceva fratelui tău, răspunse Jessamine. Toată lumea a dormit la amiază, iar el a fost neglijat. Numai Sophie a venit să vadă ce face, dar nu poţi conta pe *ea* pentru o conversaţie decentă.

— Jessamine, Nate nu e conştient; nu *are nevoie* de conversaţie.

— De unde ştii? zise Jessamine. Am auzit că oamenii pot să audă ce le spui chiar şi atunci când nu sunt conştienţi, sau chiar când sunt morţi.

— Dar n-a *murit*.

— Sigur că nu - Jessamine îl măsură din priviri. E mult prea chipeş ca să moară. Tessa, e însurat? Sau există acolo, la New York, o fată care să aibă vreun drept asupra lui?

— Asupra lui *Nate*? zise Tessa uitându-se lung la ea.

Existaseră întotdeauna fete, tot felul de fete, care fuseseră interesate de Nate, dar el se comportase ca un fluture.

— Jessamine, nici măcar nu e conştient. Acum nu cred că e cazul.

— O să se facă bine, anunţă Jessamine. Şi atunci o să ştie că eu am fost cea care l-a îngrijit până s-a vindecat. Bărbaţii se îndrăgostesc întotdeauna de femeile care îi îngrijesc până se însănătoşesc. „Când fruntea ţi-e chinuită de dureri şi supărare,/ Din ceruri un înger păzitor apare!”, încheie ea cu un zâmbet superior de automulţumire.

Văzând privirea îngrozită a Tessei, se încruntă.

— Cu ce-am greşit? Nu sunt destul de bună pentru preţiosul tău frate?

— N-are bani, Jessie.

— Am eu destui pentru amândoi. Nu am nevoie decât de cineva care să mă ia de aici. Ţi-am mai spus.

— De fapt, m-ai întrebat dacă aş putea eu să te ajut.

— *Asta* te enervează? întrebă Jessamine. Zău, Tessa, chiar dacă am fi şi cumnate, am putea să rămânem în continuare şi cele mai bune prietene, dar un bărbat e întotdeauna mai bun decât o femeie pentru lucruri de genul ăsta, nu crezi?

Tessei nu-i veni nici un răspuns în minte.

Jessamine ridică din umeri.

— Apropo, Charlotte vrea să te vadă. În salon. M-a rugat să-ţi spun. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu

Nathaniel. I-am luat temperatura la fiecare sfert de oră şi, în plus, i-am pus comprese reci pe frunte.

Tessa nu prea credea aşa ceva, dar cum Jessamine nu părea dornică să-i cedeze locul lângă patul lui Nathaniel, şi nu merita să mai insiste, oftă dezgustată, se întoarse şi ieşi din încăpere.

Când ajunse acolo, uşa de la salon era întredeschisă; de cealaltă parte se auzeau voci ridicate. Ezită, dădu să ciocănească la uşă, apoi îşi auzi numele pronunţat şi înlemni.

— Aici nu e Spitalul din Londra. Fratele Tessei n-ar trebui să rămână aici! - era vocea lui Will, care aproape că urla. El nu e un locuitor al Lumii de Jos, ci doar un mundan venal şi prost care s-a trezit amestecat în ceva ce n-a mai putut controla.

Charlotte răspunse:

— Nu poate fi tratat de doctorii mundani. Nu pentru ceea ce are el. Fii rezonabil, Will.

— El ştie deja despre locuitorii Lumii de Jos - era vocea lui Jem, calmă, raţională. De fapt ar putea să deţină ceva informaţii importante pe care noi nu le deţinem. Mortmain a pretins că Nathaniel lucra pentru de Quincey; s-ar putea să aibă informaţii în legătură cu planurile lui de Quincey, automatele, toată chestia cu Magistrul. La urma urmelor, de Quincey a vrut să-l omoare. Poate fiindcă ştia ceva ce n-ar fi trebuit să ştie.

Se lăsă tăcerea. Apoi:

— În cazul ăsta, îi putem chema din nou pe Fraţii Tăcuţi, zise Will. Ei ar putea să-i scormonească prin minte, să vadă ce găsesc. Nu trebuie să aşteptăm să se trezească.

— Ştii foarte bine că procedeul e foarte greu pentru mundani, protestă Charlotte. Fratele Enoch a spus deja că febra i-a provocat domnului Gray halucinaţii. I-ar fi imposibil să aleagă din mintea băiatului ce este adevărat şi ce este delir cauzat de febră. Nu fără să-i deterioreze mintea, poate pentru totdeauna.

— În primul rând, mă îndoiesc că are prea multă minte.

Tessa auzi tonul de dezgust al lui Will chiar şi prin uşă, şi simţi cum i se strânge stomacul de furie.

— Nu ştii nimic despre omul ăsta, spuse Jem, mai rece ca niciodată. Nu-nţeleg de unde ţi se trage starea asta, Will, dar nu ai nici o scuză.

— Eu ştiu care-i problema, zise Charlotte.

— Ştii?

Will păru îngrozit.

— Eşti la fel de supărat cum sunt şi eu în legătură cu modul în care s-au desfăşurat lucrurile aseară. Am avut doar doi morţi, e adevărat, dar fuga lui de Quincey nu ne avantajează. A fost planul meu. Eu l-am impus Enclavei, şi acum mă vor învinovăţi pe mine pentru tot ce n-a ieşit bine. Ca să nu mai vorbim de faptul că Lady Belcourt a trebuit să se ascundă, de vreme ce noi habar nu avem unde e de Quincey, şi probabil că a pus deja un premiu de sânge pe capul ei. Şi Magnus Bane, desigur, e furios pe noi pentru că a dispărut Camille. Prin urmare, am pierdut cel mai bun informator al nostru şi cel mai bun magician.

— Dar l-am împiedicat pe de Quincey să-l omoare pe fratele Tessei, şi cine ştie pe câţi alţi mundani, zise Jem. Asta ar trebui să conteze. La început, Benedict Lightwood n-a vrut să creadă în trădarea lui de Quincey. Acum nu are de ales. Ştie că ai avut dreptate.

— Asta, zise Charlotte, probabil că o să-l înfurie şi mai tare.

— Poate, zise Will. Şi poate că, dacă n-ai fi insistat să legi succesul planului *meu* de funcţionarea uneia dintre invenţiile ridicole ale lui Henry, acum n-am purta conversaţia asta. Poţi să te învârţi în jurul cozii cât vrei, dar noaptea trecută lucrurile au luat-o razna pentru că Fosforul n-a funcţionat. Nimic din ce inventează Henry nu funcţionează vreodată. Dacă ai recunoaşte măcar că soţul tău e un prost nefolositor, ne-ar fi tuturor cu mult mai bine.

— *Will*! se răsti Jem furios.

— Nu. James, nu!

Lui Charlotte îi tremură vocea; se auzi un soi de bufnet, ca şi când s-ar fi aşezat brusc pe un scaun.

— Will, spuse ea, Henry e un bărbat bun, blând, şi te iubeşte.

— Nu fi sentimentală, Charlotte, zise Will în zeflemea.

— Te cunoaşte de când erai doar un băieţel. Ţine la tine ca şi când ai fi fratele lui mai mic. Şi eu la fel. Will, tot ce am făcut noi până acum a fost să te iubim…

— Da, zise Will, şi mi-aş fi dorit să n-o fi făcut.

Charlotte scoase un sunet de durere, ca al unui căţeluş lovit.

— Ştiu că n-ai vrut să spui asta.

— Ba chiar spun ceea ce gândesc, zise Will. Mai ales când îţi spun că ne-ar fi mai bine dacă am scormoni prin mintea lui Nathaniel Gray acum, şi nu mai târziu. Dar dacă eşti prea sentimentală ca s-o faci…

Charlotte dădu să-l întrerupă, dar nu mai avea importanţă. Pentru Tessa, era deja prea mult. Izbi uşa şi se năpusti înăuntru. Încăperea era luminată de un foc care trosnea, contrastând cu lumina care pătrundea prin ochiurile de sticlă şi reflecta un cer plin de nori în amurg. Charlotte stătea la birou, iar Jem, pe un scaun lângă ea. Will, pe de altă parte, era rezemat de şemineu; era roşu la faţă de furie, ochii îi ardeau, şi avea gulerul de la cămaşă încheiat strâmb. Pentru o clipă, întâlni complet uimit privirea Tessei. Orice speranţă că el ar fi putut în mod miraculos să uite ce se întâmplase în pod în seara precedentă pieri. Văzând-o, Will roşi, iar privirea lui albastră, adâncă, se înnegură. Tessa se uită în altă parte, ca şi când n-ar fi putut suporta să-i susţină privirea.

— Înţeleg că ai tras cu urechea? o întrebă el. Şi acum ai venit aici să-mi zici vreo două pentru că m-am luat de preţiosul tău frate?

— Măcar eu am o minte din care să-ţi ofer ceva, ceea ce Nathaniel nu are, după părerea ta.

Tessa se întoarse spre Charlotte:

— N-o să-i permit fratelui Enoch să scormonească prin mintea lui Nate. Îi este oricum destul de rău; probabil că l-ar omorî.

Charlotte clătină din cap. Părea epuizată, cu faţa cenuşie şi pleoapele plecate. Tessa se întrebă dacă dormise măcar un pic.

— Mai mult ca sigur, îl vom lăsa să-l vindece înainte ca măcar să ne gândim să-l întrebăm ceva.

— Dar dacă va fi bolnav săptămâni în şir? Sau luni? întrebă Will. S-ar putea să n-avem atâta timp.

— De ce nu? Ce-i atât de urgent, de vrei să rişti viaţa fratelui meu pentru asta? îi aruncă Tessa.

Ochii lui Will semănau cu nişte cioburi de sticlă albastră.

— Ţie nu ţi-a păsat decât să-l găseşti pe fratele tău. Şi acum l-ai găsit. Bravo ţie. Dar ăsta n-a fost niciodată scopul nostru. Eşti conştientă de asta, nu? De obicei, noi nu ne prea abatem din drum de dragul unui delicvent mundan.

— Ceea ce încearcă Will să spună, interveni Jem, deşi o cam dă în bară cu politeţea, este...

Se întrerupse şi oftă.

— De Quincey a zis că fratele tău era o persoană în care avusese încredere. Acum, de Quincey a dispărut, iar noi habar nu avem unde se ascunde. Notiţele pe care le-am găsit în biroul lui sugerează că de Quincey credea că în curând va fi război între locuitorii Lumii de Jos şi vânătorii de umbre, un război în care, fără îndoială, acele creaturi mecanice la care lucra el aveau să deţină rolul principal. Înţelegi de ce vrem noi să ştim unde este şi, de asemenea, ce altceva ar mai putea să ştie fratele tău?

— Poate că voi vreţi să aflaţi toate astea, zise Tessa, dar nu e şi lupta mea. Eu nu sunt vânător de umbre.

— Într-adevăr, zise Will. Să nu crezi că nu ştim asta.

— Taci, Will.

Tonul lui Charlotte era mult mai aspru decât de obicei.

Se întoarse către Tessa, cu ochii ei căprui scrutători.

— Avem încredere în tine, Tessa. Şi tu trebuie să ai încredere în noi.

— Nu, răspunse Tessa. Nu, n-am.

Simţea privirea lui Will aţintită asupra ei, şi brusc fu năpădită de o furie neaşteptată. Cum de *îndrăznea* el să se poarte rece cu ea, să fie supărat pe ea? Ce făcuse ca să merite asta? Îl lăsase să o sărute. Atâta tot. Cumva, era ca şi când numai asta ar fi şters orice altceva ar fi făcut ea în aceea - ca şi cum, acum, că îl sărutase pe Will, nu mai conta că ea fusese şi curajoasă.

— Aţi vrut să mă folosiţi - aşa cum m-au folosit şi Surorile Întunecate -, şi în clipa în care aţi avut ocazia să mă folosiţi, când a venit Lady Belcourt şi aţi avut nevoie de mine, de ceea ce pot eu să fac, m-aţi obligat s-o fac. Indiferent cât de periculos ar fi fost. V-aţi comportat ca şi când am vreo responsabilitate faţă de lumea voastră, de legile voastre şi de Acordurile voastre; dar este lumea voastră, şi voi sunteţi cei meniţi să o guverneze. Nu e vina mea că faceţi o treabă murdară!

Tessa o văzu pe Charlotte albindu-se şi aşezându-se la loc. Simţi un junghi în piept. Nu pe Charlotte voise s-o rănească. Totuşi, continuă. Nu se putu abţine, şi cuvintele îi ieşiră ca un şuvoi:

— Toată vorbăria voastră despre locuitorii Lumii de Jos şi despre faptul că nu-i urâţi. Toate astea nu înseamnă nimic, nu-i aşa? Sunt doar cuvinte. Nu le gândiţi cu adevărat. Iar în ceea ce-i priveşte pe mundani, v-aţi gândit vreodată că poate aţi reuşi să-i protejaţi mai bine dacă nu i-aţi dispreţui atât de mult pe toţi?

Se uită la Will. Era palid, cu ochii arzând. Părea... Nu ştia prea bine cum să-i descrie expresia. Îngrozit, se gândi, dar nu din cauza ei; era o groază cu un motiv mai profund decât atât.

— Tessa, o mustră Charlotte, dar ea bâjbâia deja după mânerul uşii.

Se întoarse în ultima clipă în prag, şi-i văzu uitându-se lung la ea.

— Staţi departe de fratele meu! se răsti ea. Şi *nu* mă urmaţi!

Tessa se gândi că mânia era, într-un fel, satisfăcătoare, atunci când îi cedai. Era cumva mulţumitor să urli orbit de furie până când nu mai aveai nimic de spus.

Desigur, momentul de după era mai puţin plăcut. De vreme ce le-ai spus tuturor că îi urăşti şi să nu vină după tine, unde anume voiai să ajungi? Dacă se întorcea în camera ei, era ca şi când ar fi spus că fusese doar o criză de nevricale care avea să-i treacă. Nu se putea ducea la Nate, pentru că i-ar fi transmis şi lui starea ei proastă, iar să bântuie prin altă parte însemna să rişte s-o descopere Sophie sau Agatha, aşa bosumflată cum era.

Într-un final, se aventură pe scările înguste în spirală care coborau în Institut. O luă prin naosul iluminat de lampa-vrăjitoarei şi ieşi pe treptele late ale bisericii, unde se aşeză şi-şi cuprinse genunchii cu braţele, tremurând din cauza adierii neaşteptat de reci. Probabil că plouase în timpul zilei, căci treptele erau umede, iar pavajul din piatră neagră al curţii strălucea ca o oglindă. Răsărise luna, care se ivea din când în când printre petice de nori, iar poarta masivă din fier strălucea negricioasă în lumina intermitentă. *Suntem pulbere şi umbre*.

— Ştiu ce gândeşti.

Vocea care se auzi din pragul uşii din spatele Tessei era suficient de slabă încât parcă ar fi aparţinut vântului care răvăşea frunzele de pe crengile copacilor.

Tessa se întoarse. Jem stătea în cadrul uşii, iar lampa-vrăjitoarei din spatele lui îi lumina părul în aşa fel încât părea din metal. Totuşi, chipul îi era ascuns de întuneric. Îşi ţinea bastonul în mâna dreaptă; ochii dragonului străluceau vigilenţi spre Tessa.

— Nu prea cred.

— Te gândeşti aşa: „Dacă ei numesc această umezeală enervantă vară, atunci cum o fi iarna?” Ai fi surprinsă, iarna e, de fapt, cam tot aşa.

Se îndepărtă de uşă şi se aşează pe treaptă, lângă Tessa, totuşi nu foarte aproape.

— Primăvara e chiar plăcut.

— Oare? zise Tessa, fără prea mult interes.

— Nu. De fapt, e destul de ceţoasă şi umedă - se uită pieziş la ea. Ştiu că ai zis să nu te urmăm. Dar am sperat mai degrabă că te-ai referit la Will.

— Chiar aşa, zise Tessa întorcându-se spre el. N-ar fi trebuit să răcnesc în halul ăla.

— Ba nu, ai fost îndreptăţită să spui ce-ai spus, zise Jem. Noi, vânătorii de umbre, suntem ceea ce suntem de atâta timp, şi suntem atât de izolaţi, încât adesea uităm să privim orice situaţie şi din punctul de vedere al altcuiva. Întotdeauna se pune problema dacă ceva e bun pentru nefilimi sau rău pentru nefilimi. Uneori cred că uităm să ne întrebăm dacă e bine sau rău pentru ceilalţi.

— N-am vrut să o rănesc pe Charlotte.

— Charlotte e foarte sensibilă când vine vorba de felul în care este condus Institutul. Ca femeie, ea trebuie să lupte să se facă auzită, şi chiar şi atunci, deciziile îi sunt criticate. L-ai auzit pe Benedict Lightwood la întrunirea Enclavei. Ea simte că n-are libertatea să greşească.

— Dar are cineva dintre noi libertatea asta? Vreunul dintre voi? Pentru voi, totul e o chestiune de viaţă şi de moarte.

Tessa inspiră adânc aerul ceţos. Avea gust de oraş, metal şi cenuşă şi cai şi apa fluviului.

— Eu doar... Eu am uneori senzaţia că nu mai pot să suport. Nimic din toate astea. Mi-aş dori să nu fi aflat niciodată ce sunt. Mi-aş dori ca Nate să fi stat acasă şi ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

— Uneori, zise Jem, vieţile noastre se pot schimba atât de repede, încât schimbarea să ne depăşească mintea şi

inima. Mă gândesc la momentele când viaţa ni se schimbă, dar noi încă tânjim după vremea de dinainte ca totul să se fi schimbat - atunci doare cel mai tare. Deşi pot să-ţi spun, din experienţă, că te obişnuieşti cu asta. Înveţi să-ţi trăieşti noua viaţă şi nu poţi să-ţi imaginezi sau să-ţi mai aminteşti cu adevărat cum erau lucrurile înainte.

— Crezi că o să mă obişnuiesc să fiu magiciană, sau orice-aş fi eu?

— Tu întotdeauna ai fost ceea ce eşti. Nu e ceva nou. O să te obişnuieşti cu faptul că ai aflat asta.

Tessa trase adânc aer în piept şi apoi expiră uşor.

— N-am vrut să spun ce-am spus acolo, sus, zise ea. Nu cred că nefilimii sunt atât de îngrozitori.

— Ştiu că n-ai vrut. Dacă ai fi vrut, n-ai fi aici. Ai fi lângă fratele tău, păzindu-l împotriva intenţiilor noastre cumplite.

— Cred că nici Will n-a vrut să spună ce-a spus, nu-i aşa? zise Tessa după o clipă. Nu i-ar face rău lui Nate.

— A!

Jem privi spre poartă gânditor.

— Ai dreptate. Dar sunt surprins că ştii şi tu. Eu ştiu. Dar mi-a luat câţiva ani să-l înţeleg pe Will. Să ştiu când chiar gândeşte ceea ce spune şi când nu.

— Prin urmare, nu te superi niciodată pe el?

Jem râse zgomotos.

— Nici *chiar aşa*. Uneori îmi vine să-l strâng de gât.

— Şi cum Dumnezeu faci de te abţii?

— Merg în locul meu preferat din Londra, zise Jem, şi stau şi privesc apa, şi mă gândesc la continuitatea vieţii şi la cum curge fluviul, ignorând micile supărări ale vieţii.

Tessa era fascinată.

— Şi funcţionează?

— Dar după aceea mă gândesc cum aş putea să-l omor în timp doarme, dacă aş vrea cu adevărat, şi apoi mă simt mai bine.

Tessa chicoti.

— Şi unde e? Locul ăsta preferat al tău?

Pentru o clipă, Jem căzu pe gânduri. Apoi se ridică în picioare şi-i întinse cealaltă mână, în care nu ţinea bastonul.

— Vino, şi o să-ţi arăt!

— E departe?

— Deloc.

Jem zâmbi. Avea un zâmbet drăguţ, se gândi Tessa, şi contagios. Nici ea nu se putu abţine să nu zâmbească, şi i se păru că n-o mai făcuse de multă vreme.

Tessa îi îngădui să o ajute să se ridice în picioare. Mâna lui Jem era caldă şi puternică, surprinzător de mângâietoare. Ea aruncă o privire înapoi spre Institut, şovăi, apoi îl lăsă să o conducă, ieşind pe poarta de fier, spre întunericul din oraş.

14
PODUL BLACKFRIARS

De la Turn la Kew douăzeci de poduri au vrut
Să afle numai ceea ce Râul a ştiut,
Căci ele tinere erau, iar Tamisa, bătrână,
Asta-i povestea pe care Râul a vrut să o spună.
- Rudyard Kipling, „Povestea Râului”

Ieşind pe poarta de fier a Institutului, Tessa se simţi precum Frumoasa din Pădurea Adormită când plecase din castelul ei de dincolo de zidul de spini. Institutul se afla în centrul unui scuar, iar din scuar porneau străduţe spre fiecare punct cardinal, care se înfundau apoi în labirinturile înguste dintre case. Ţinând-o curtenitor de braţ, Jem o conduse printr-un pasaj îngust. Deasupra lor, cerul era de culoarea oţelului. Pământul era încă umed de la ploaia care căzuse mai devreme, clădirile păreau să se înghesuie una în alta, umede şi murdare de praf.

Pe drum, Jem vorbea neîncetat, fără să spună nimic important, ci doar păstrând o conversaţie liniştitoare: ce părere avusese el despre Londra când ajunsese pentru prima dată acolo, cum i se păruse că totul avea o nuanţă uniformă de cenuşiu - chiar şi oamenii! Nu-i venise să creadă că putea să plouă atât de mult într-un singur loc, fără oprire. I se păruse că umezeala ieşea din asfalt şi-i pătrundea în oase, astfel că, până la urmă, aveau să-i crească mlădiţe, ca unui copac.

— *Chiar* te obişnuieşti cu asta, zise el când ieşiră din pasajul îngust şi păşiră pe mult mai larga Fleet Street. Chiar dacă uneori ai senzaţia că ar trebui să fii stors, ca o cârpă.

Amintindu-şi de haosul de pe străzi din timpul zilei, Tessa se bucură să vadă cât de liniştite erau seara, în locul mulţimii de oameni care se îmbulzeau de obicei rămânând acum doar câteva siluete care mergeau pe trotuar, cu capetele plecate, având grijă să rămână în umbră. Mai treceau şi câteva trăsuri, şi chiar şi călăreţi, cu toate că niciunul nu părea să-i remarce pe Tessa şi pe Jem. O iluzie magică? se întrebă Tessa, dar nu cu voce tare. Se bucura pur şi simplu să-l asculte pe Jem vorbind. El îi spunea că aceasta era partea cea mai veche a oraşului, de unde luase naştere Londra. Magazinele aliniate de-a lungul străzii erau închise, cu obloanele trase, dar reclamele încă se vedeau peste tot, publicitate pentru tot felul de lucruri, începând cu săpunul Pears şi tonicul pentru păr şi până la anunţuri care-i îndemnau pe oameni să participe la o prelegere despre spiritism. În timp ce mergea, Tessa zări turlele Institutului printre clădiri şi nu se putu abţine să nu se întrebe dacă le mai vedeau şi alţii. Îşi aminti de femeia cu papagali, cu pielea verde şi cu pene. Oare Institutul era ascuns vederii? Foarte curioasă, îl întrebă pe Jem.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, îi spuse el. Opreşte-te aici!

O luă de cot şi o întoarse astfel încât să privească de cealaltă parte străzii. Îi indică direcţia în care să se uite.

— Ce vezi acolo?

Ea se uită atent; erau aproape de intersecţia Fleet Street cu Chancery Lane. Acolo nu părea să fie nimic interesant.

— Faţada unei bănci, ce altceva să văd?

— Acum lasă-ţi mintea să hoinărească puţin, îi spuse el, pe acelaşi ton blând. Uită-te la altceva, ca şi cum ai vrea să eviţi şi te uiţi direct la o pisică, să n-o sperii. Apoi uită-te din nou la bancă, numai cu coada ochiului. Şi acum uită-te direct la ea, foarte repede!

Tessa îl ascultă - şi privi uimită. Banca dispăruse; iar în locul ei se găsea o tavernă cu partea superioară din lemn, cu ferestre faţetate. Lumina care se revărsa prin ferestre era roşiatică-strălucitoare, iar prin uşa deschisă, aceeaşi

lumină se revărsa şi pe trotuar. Prin ferestre se vedeau mişcându-se umbre întunecate - nu acele umbre cunoscute de bărbaţi şi femei, ci forme prea înalte şi prea subţiri, prea alungite într-un mod ciudat şi cu prea multe membre ca să fi fost oameni. Hohote de râs acopereau o muzică dulce, subţire, care te bântuia şi te seducea. Pe o plăcuţă care atârna deasupra uşii era desenat un om ciupind de nas un demon cu coarne. Sub imagine erau scrise cuvintele: TAVERNA DIAVOLULUI.

Aici a fost Will noaptea trecută. Tessa îl privi pe Jem. El o apăsa uşor cu palma pe braţ, zgâindu-se şi respirând încet. Lumina roşie a localului se reflecta în ochii lui argintii asemenea apusului de soare pe apă.

— *Acesta* este locul tău preferat? întrebă ea.

Privirea lui Jem îşi pierdu din intensitate; se uită la ea şi râse.

— Doamne, nu! răspunse el Am vrut să vezi asta.

Atunci, cineva ieşi din tavernă, un bărbat într-un palton lung, negru, cu o pălărie elegantă din mătase cu ape pe cap. În timp ce acesta aruncă o privire în susul străzii, Tessa văzu că pielea lui avea o nuanţă de cerneală de culoare albastru-închis, iar părul şi barba îi erau albe ca zăpada. Tessa îl urmări cu privirea cum porni spre est, către Strand, întrebându-se dacă va atrage priviri curioase, dar trecu neobservat, ca o fantomă. De fapt, mundanii care treceau prin faţa Tavernei Diavolului nu păreau să remarce mai nimic, nici chiar atunci când mai multe siluete fusiforme ieşiră, flecărind, şi aproape că se ciocniră de un bărbat ce părea obosit împingând un cărucior gol. Acesta se opri o clipă să privească în jur, încurcat, apoi ridică din umeri şi îşi continuă drumul.

— Cândva, aici a fost o tavernă foarte obişnuită, zise Jem. Şi pe măsură ce devenea din ce în ce mai infestată de locuitori ai Lumii de Jos, nefilimii deveneau tot mai îngrijoraţi în legătură cu amestecul celor din Lumea din Umbră în lumea mundană. I-au izgonit pe mundani din

acest loc folosind o simplă iluzie magică care să-i convingă de faptul că taverna fusese demolată, iar în locul ei fusese ridicată o bancă. Acum, taverna este aproape în exclusivitate o speluncă a locuitorilor Lumii de Jos.

Jem se uită la lună, cu o faţă încruntată.

— Se face târziu. Ar fi mai bine să mergem.

După ce mai aruncă o privire spre tavernă, Tessa îl urmă pe Jem, care continuă să pălăvrăgească, arătând diferite obiective demne de interes - Temple Church, unde acum se aflau instanţele de judecată şi unde, cândva, Cavalerii Templieri îi ajutaseră pe pelerini în drumul lor spre Ţara Sfântă.

— Cavalerii aceştia erau prieteni cu nefilimii. Mundani, dar nu lipsiţi de cunoştinţe despre Lumea din Umbră. Şi desigur, adăugă el, în timp ce ieşiră din păienjenişul de străzi şi ajunseră pe Blackfriars Bridge, mulţi consideră că Fraţii Tăcuţi sunt adevăraţii Călugări Întunecaţi[35], deşi nimeni nu poate s-o dovedească. Ăsta e, încheie el, arătând undeva în faţa lui. Locul meu preferat din Londra.

Privind dincolo de pod, Tessa nu putu să nu se întrebe de ce lui Jem îi plăcea atât de mult acel loc. Se întindea de pe un mal al Tamisei pe celălalt, un pod scund din granit, cu multe arce, cu parapetele vopsite în roşu-închis şi împodobite cu decoraţiuni stacojii şi aurii care străluceau în lumina lunii. Ar fi fost frumos dacă n-ar fi existat podul de cale ferată care trecea pe partea estică a acestuia, tăcut în întuneric, dar construit ca o împletitură urâtă de bare de fier care se întindeau până pe malul opus al fluviului.

— Ştiu ce gândeşti, spuse din nou Jem, aşa cum îi spusese şi pe treptele Institutului. Podul de cale ferată e hidos. Dar asta înseamnă că oamenii vin rar aici să admire priveliştea. Mă bucur de singurătate şi de simpla privelişte a fluviului tăcut în lumina lunii.

Merseră până la mijlocul podului, unde Tessa se rezemă de parapetul din granit şi se uită în jos. Scăldată în lumina

[35] Black Friars, în engleză în original.

lunii, Tamisa era întunecată. Londra se întindea pe ambele maluri, marele dom al catedralei St. Paul conturându-se dincolo de ele ca o fantomă, şi totul învăluit de ceaţa care acoperea ca un văl liniile aspre ale oraşului.

Tessa privi fluviul. Din apă se ridica mirosul de sare, de pământ şi de putreziciune, amestecându-se cu ceaţa. Dar era şi ceva minunat la acest fluviu londonez, ca şi când ar fi purtat pe undele sale greutatea trecutului. Îşi aminti un vers dintr-o poezie veche: „Dulce Tamisa, curgi blând până-mi voi termina cântecul", zise ea în şoaptă. În mod normal, n-ar fi citat niciodată versuri cu voce tare în faţa nimănui, dar Jem avea ceva ce-o făcea să simtă că orice ar fi făcut, el n-ar fi judecat-o.

— Am mai auzit versul ăsta, fu tot ce spuse el. Mi l-a citat şi Will. Ce este?

— Spencer. „Prothalamion" - Tessa se încruntă. Se pare că Will are o afinitate ciudată pentru poezie, pentru o persoană atât de... atât de...

— Will citeşte mult şi are o memorie excelentă. Există prea puţine lucruri pe care să nu şi le amintească.

Ceva din vocea lui dădea o anume greutate afirmaţiei, dincolo de simplă enunţare a faptelor.

— Îţi place de Will, nu-i aşa? întrebă Tessa. Vreau să spun, îl îndrăgeşti.

— Îl iubesc ca şi când ar fi fratele meu, răspunse Jem imediat.

— Se vede, spuse Tessa. Oricât de urât se poartă cu ceilalţi, pe tine te iubeşte. E bun cu tine. Ce-ai făcut să-l determini să te trateze diferit faţă de ceilalţi?

Jem se rezemă de parapet şi o privi absent. Gânditor, bătea darabana cu degetele pe mânerul din jad al bastonului. Profitând de neatenţia lui, Tessa îşi îngădui să se zgâiască la el, minunându-se puţin de ciudata lui frumuseţe scăldată de lumina lunii. Era în întregime argintiu şi cenuşiu, şi nu avea culorile tari ale lui Will, de albastru, negru şi auriu.

În cele din urmă, Jem spuse:

— Chiar nu ştiu. Am crezut că era din pricina faptului că niciunul din noi nu avem părinţi, şi ca atare, el simţea că suntem la fel.

— Şi eu sunt orfană, zise Tessa. La fel şi Jessamine. Dar Will nu consideră că suntem la fel.

— Nu. Aşa e.

Ochii lui Jem trădau faptul că-i ascundea ceva.

— Nu-l înţeleg, spuse Tessa. Acum poate să fie bun, iar în următoarea clipă, absolut îngrozitor. Nu-mi dau seama dacă e bun sau crud, iubitor sau plin de ură.

— Contează? întrebă Jem. Chiar trebuie să iei o asemenea decizie?

— Noaptea trecută, continuă ea, când a venit în camera ta. A spus că băuse toată noaptea, dar apoi, mai târziu, când tu… mai târziu părea treaz de-a binelea. L-am văzut beat pe fratele meu. Ştiu că nu trece aşa, într-o clipită; nici măcar mătuşa mea, când îi arunca o găleată de apă rece pe faţă, nu l-ar fi scos din starea aia, nu atunci când era beat criţă. Iar Will nu mirosea a alcool. Şi nici n-a părut mahmur dimineaţă. Dar de ce-ar fi minţit, de ce-a spus că e beat, dacă nu era?

Jem păru resemnat.

— Iată marele mister al lui Will Herondale. Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru cândva. Cum poate cineva să bea atât de mult pe cât pretinde şi să supravieţuiască, nemaivorbind şi de încăierările la care ia parte? Aşa încât, într-o noapte, l-am urmărit.

— L-ai *urmărit*?

Jem rânji.

— Da. A ieşit, pretinzând că pleacă într-o misiune sau ceva de genul ăsta, iar eu l-am urmărit. Dacă aş fi ştiut ce mă aştepta, m-aş fi încălţat cu nişte pantofi mai rezistenţi. Toată noaptea s-a plimbat prin oraş, de la catedrala St. Paul la Spitalfields Market şi la Whitechapel High Street. A mers de-a lungul fluviului şi s-a plimbat pe la docuri. Nu s-

a oprit nici măcar o dată să vorbească cu cineva. De parcă urmărea o fantomă. A doua zi dimineaţă era deja pregătit să ne spună o poveste licenţioasă despre nişte false aventuri, dar eu nu i-am cerut niciodată adevărul. Dacă vrea să mă mintă, înseamnă că trebuie să aibă un motiv.

— Te minte, şi totuşi tu ai în continuare încredere în el?

— Da, răspunse Jem. Am încredere în el.

— Dar...

— Minte cu un motiv. Întotdeauna inventează o poveste care să-l facă să pară îngrozitor.

— Atunci, ţi-a povestit ce s-a întâmplat cu părinţii lui? Fie adevărul, fie minciuni?

— Nu tot. Mici fragmente, zise Jem după o pauză lungă. Ştiu că tatăl lui a plecat de la nefilimi. Înainte ca Will să se fi născut. S-a îndrăgostit de o mundană, şi când Consiliul a refuzat să o facă vânător de umbre, a părăsit Conclavul şi s-a mutat împreună cu ea în fundul Ţării Galilor, unde au considerat că nu se va amesteca nimeni în treburile lor. Conclavul a fost furios.

— Mama lui Will a fost mundană? Vrei să spui că el e doar pe jumătate vânător de umbre?

— Predomină sângele de nefilim, spuse Jem. De-asta există trei reguli pentru cei care părăsesc Conclavul. Prima, trebuie să tai orice contact cu toţi vânătorii de umbre pe care i-ai cunoscut vreodată, chiar şi cu propria ta familie. Ei nu pot să mai vorbească vreodată cu tine, după cum nici tu nu poţi să mai vorbeşti cu ei. A doua, nu poţi să soliciţi ajutorul Conclavului, indiferent de pericolul în care te găseşti. Iar cea de-a treia...

— Care e cea de-a treia?

— Chiar de-ar fi să părăseşti Conclavul, spuse Jem, ei pot să emită pretenţii asupra copiilor tăi.

Tessa se înfioră. Jem se uita în continuare lung la fluviu, ca şi când l-ar fi văzut pe Will oglindit pe suprafaţa argintie a acestuia.

— La fiecare şase ani, spuse el, până când copilul

împlineşte optsprezece ani, un reprezentant al Conclavului vine la familia respectivă şi îl întreabă dacă ar vrea să-şi părăsească familia şi să li se alăture nefilimilor.

— Nu pot să-mi închipui că cineva ar vrea asta, zise Tessa îngrozită. Adică, nu vei mai putea niciodată să vorbeşti cu familia ta, nu-i aşa?

Jem clătină din cap.

— Şi Will a fost de acord? Li s-a alăturat vânătorilor de umbre, chiar ştiind lucrurile astea?

— A refuzat. De două ori a refuzat. Apoi, într-o bună zi - Will avea doisprezece ani sau cam aşa -, cineva a bătut la uşa Institutului, iar Charlotte a deschis. Cred că ea avea cam optsprezece ani pe-atunci. Will stătea acolo, pe trepte. Ea mi-a povestit că era prăfuit şi murdar, ca şi când ar fi dormit prin tufişuri. El a spus: „Sunt vânător de umbre. Unul de-al vostru. Trebuie să mă lăsaţi să intru. N-am unde să mă duc în altă parte."

— A spus el asta? Will? „N-am unde să mă duc în altă parte"?

Jem ezită.

— Vezi tu, toate astea le ştiu de la Charlotte. Will n-a suflat un cuvinţel. Dar aşa zice ea că i-ar fi spus.

— Nu înţeleg. Părinţii lui au murit nu-i aşa? Altfel ar fi venit să-l caute.

— L-au căutat spuse Jem. La câteva săptămâni după sosirea lui Will, mi-a zis Charlotte, părinţii au venit după el. Au venit la intrarea principală a Institutului şi au bătut la uşă, strigându-l. Charlotte s-a dus în camera lui Will să-l întrebe dacă voia să-i vadă. El se băgase sub pat şi-şi acoperea urechile cu mâinile. N-a vrut să iasă, oricât a-ncercat ea, şi n-a vrut nici să-i vadă. Cred că, în cele din urmă, Charlotte a coborât şi le-a zis să plece, sau au plecat ei din proprie iniţiativă, nu sunt chiar sigur...

— Le-a zis să plece? Dar copilul lor era la Institut... Aveau dreptul...

— N-aveau nici un drept.

Vocea lui Jem sunase destul de blând, gândi Tessa, dar era ceva în tonul lui care-l făcea să pară mai departe de ea chiar şi decât luna de pe cer.

— Will a ales să li se alăture vânătorilor de umbre. Odată ce a făcut această alegere, ei nu mai pot emite nici o pretenţie asupra lui. Este dreptul şi responsabilitatea Conclavului să-i întoarcă din cale.

— Nu l-ai întrebat niciodată de ce?

— Dacă ar fi vrut să ştiu, mi-ar fi zis, răspunse Jem. Tu m-ai întrebat de ce cred că pe mine mă tolerează, spre deosebire de cum se poartă cu alţi oameni. Îmi închipui că tocmai pentru că nu l-am întrebat niciodată de ce.

Îi zâmbi pieziş. Aerul rece îi adusese sângele în obraji, iar ochii îi străluceau. Îşi ţineau mâinile sprijinite de parapet, foarte aproape una de cealaltă. Pentru o clipă, pe jumătate zăpăcită, Tessa se gândi că el mai avea puţin şi-i atingea mâna, dar Jem se uită în altă parte şi se încruntă.

— Cam târzior pentru o plimbare, nu-i aşa?

Urmărindu-i privirea, văzu două siluete întunecate, un bărbat şi o femeie, venind pe pod spre ei. Bărbatul purta o pălărie din fetru ca de muncitor şi o haină din lână neagră; femeia îl ţinea de braţ, cu faţa întoarsă spre a lui.

— Probabil că şi ei cred acelaşi lucru despre noi, zise Tessa, privindu-l în ochi pe Jem. Şi tu, ai venit la Institut tot pentru că nu aveai unde să te duci? De ce n-ai rămas în Shanghai?

— Părinţii mei conduceau Institutul de acolo, zise Jem, dar au fost ucişi de un demon. El... mă rog, creatura aia... se numea Yanluo, continuă el foarte calm. După ce au murit, cu toţii au socotit că cel mai sigur lucru pentru mine ar fi fost să părăsesc ţara, în caz că demonul sau acoliţii lui ar fi venit şi după mine.

— Dar de ce aici, de ce în Anglia?

— Tatăl meu era britanic. Eu vorbeam engleza. Părea logic.

Tonul vocii lui Jem era la fel de calm ca întotdeauna, dar

Tessa simţi că era ceva ce evita să-i spună.

— Am crezut că m-aş simţi mai familiar aici decât în Idris, unde niciunul dintre părinţii mei nu fusese vreodată.

Vizavi de ei, cuplul care se plimba se oprise lângă parapet; bărbatul părea să arate spre structura podului de cale ferată, iar femeia încuviinţa din cap.

— Şi tu? Te-ai simţit ca acasă?

— Nu tocmai, zise Jem. Primul lucru de care mi-am dat seama când am venit aici a fost că tatăl meu nu se considerase niciodată britanic, cel puţin nu aşa ca un englez. Englezii adevăraţi sunt în primul rând britanici, şi în al doilea rând gentlemeni. Orice altceva ar fi - doctori, magistraţi sau proprietari - trece pe locul al treilea. Pentru vânătorii de umbre e altfel. Noi suntem înainte de toate nefilimi, şi abia după aceea luăm în considerare ţara în care ne-am născut şi am crescut. Cât despre cel de-al treilea criteriu, nu există. Suntem numai vânători de umbre. Când ceilalţi nefilimi mă privesc, ei văd doar un vânător de umbre. Nu ca mundanii, care atunci când se uită la mine văd un băiat care nu e cu totul străin, dar nici aidoma lor.

— Jumătate aşa, jumătate aşa, zise Tessa. Ca şi mine. Dar tu ştii măcar că eşti om.

Expresia lui Jem se îmblânzi.

— Ca şi tine. Din toate punctele de vedere.

Tessa simţi că o ustură ochii. Privi în sus şi văzu că luna se ascunsese după un nor, creând o sclipire perlată.

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem. Ceilalţi probabil că sunt îngrijoraţi.

Jem se întoarse şi-i oferi braţul. Apoi se opri. Cuplul pe care îl zăriseră înainte apăru brusc în faţa lor şi le blocă drumul. Cu toate că se mişcaseră foarte repede, ca să ajungă la celălalt capăt al podului atât de iute, încă stăteau extrem de liniştiţi, braţ la braţ. Chipul femeii era ascuns în umbra unei bonete simple, iar al bărbatului, sub borul pălăriei sale din fetru.

Mâna lui Jem se crispă pe braţul Tessei, dar le spuse pe un ton neutru:

— Bună seara. Vă putem ajuta cu ceva?

Niciunul nu răspunse, dar se mai apropiară cu un pas, iar fusta femeii foşni în vânt. Tessa se uită în jur, dar nu mai era nimeni pe pod, la niciunul din capete. Londra părea complet pustie în lumina ceţoasă a lunii.

— Iertaţi-mă, zise Jem. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi permite mie şi însoţitoarei mele să trecem.

Făcu un pas înainte, iar Tessa îl urmă. Erau acum destul de aproape de cuplul tăcut, astfel încât, atunci când luna ieşi de după nor, inundând podul cu o sclipire argintie şi luminând faţa bărbatului cu pălărie de fetru, Tessa îl recunoscu pe loc.

Părul încâlcit, nasul mare şi cândva spart; şi bărbia cu cicatrici; şi mai mult decât orice, ochii exoftalmici, bulbucaţi, asemănători cu ai femeii de lângă el. Privirea ei goală o fixă pe Tessa într-un fel care-i amintea teribil de Miranda.

Dar eşti moartă. Will te-a omorât. Ţi-am văzut cadavrul. Tessa şopti:

— El e vizitiul. Le aparţine Surorilor Întunecate.

Vizitiul chicoti.

— Eu aparţin, zise el, Magistrului. În timp ce Surorile Întunecate îl slujeau pe el, eu le-am slujit pe ele. Acum îl slujesc doar pe el.

Vocea vizitiului suna diferit faţă de cum şi-o amintea Tessa - mai puţin groasă, mai articulată, aproape cu o fineţe sinistră. Lângă ea, Jem încremenise.

— Cine sunteţi? întrebă el. De ce ne urmăriţi?

— Magistrul ne-a îndrumat să vă urmărim, răspunse vizitiul. Sunteţi responsabili de distrugerea casei sale, de distrugerea poporului său, Copiii Nopţii. Suntem aici pentru a vă înmâna o declaraţie de război. Şi am venit după fată - întoarse privirea spre Tessa. Ea e proprietatea Magistrului şi o va avea.

— Magistrul, zise Jem, cu ochii săi argintii strălucind deosebit în lumina lunii. Adică de Quincey?

— Numele pe care i-l daţi voi nu contează. El este Magistrul. Ne-a spus să vă înmânăm un mesaj. Mesajul e: război.

Jem strânse puternic mânerul bastonului.

— Îl slujiţi pe de Quincey, dar nu sunteţi vampiri. Ce sunteţi?

Femeia care stătea lângă vizitiu oftă ciudat, asemenea şuieratului unui tren.

— Ai grijă, nefilimule. Aşa cum tu i-ai ucis pe alţii, tot aşa vei fi şi tu ucis. Îngerul tău nu te poate proteja împotriva a ceea ce nici Dumnezeu şi nici Diavolul n-au creat.

Tessa dădu să se întoarcă spre Jem, dar el începuse deja să se mişte, ridicând brusc bastonul. Urmă o fulgerare. Din capătul acestuia ieşi o lamă strălucitoare, foarte ascuţită. Cu o răsucire, Jem fandă şi înfipse lama în pieptul vizitiului. Bărbatul se dădu înapoi clătinându-se, iar din gâtlej îi ieşi un hârâit de surpriză.

Tessa oftă. Cămaşa vizitiului se despică şi sub ea nu se văzu nici carne, nici sânge, ci doar metal strălucitor, străpuns de lama lui Jem.

Jem trase spada înapoi, respirând uşurat şi satisfăcut.

— Ştiam eu…

Vizitiul mârâi. Apoi băgă brusc mâna în haină şi scoase un cuţit lung cu lamă zimţată, de genul celor pe care le folosesc măcelarii pentru a tăia oase, iar femeia, intrând în acţiune, se apropie de Tessa, cu mâinile ei fără mănuşi întinse în faţă. Mişcările mâinilor îi erau smucite, inegale - dar foarte, foarte rapide, cu mult mai rapide decât ar fi putut Tessa să bănuiască. Însoţitoarea vizitiului înaintă spre ea, cu gura pe jumătate deschisă şi cu un chip lipsit de orice expresie. Înăuntrul ei străluci ceva metalic - metal sau cupru.

„N-are esofag, şi aş zice că nici stomac. Gura i se

termină într-o fâşie de metal îndărătul dinţilor”, spusese Henry. Amintindu-şi de asta, Tessa se dădu înapoi, până se lovi cu spatele de parapet. Îl căută din priviri pe Jem, dar vizitiul înainta din nou spre el. Jem îl împunse din nou cu spada, dar asta păru numai să-l încetinească. Haina şi cămaşa îi atârnau în zdrenţe, lăsând la vedere carcasa din metal de dedesubt.

Femeia încercă să o înşface pe Tessa, dar aceasta se dădu în lături. Femeia se năpusti înainte şi se lovi de parapet. Părea că nu simte mai multă durere decât simţea vizitiul. Se redresă şi se întoarse să se năpustească din nou asupra Tessei. Totuşi, impactul îi vătămase braţul stâng, care îi atârna. Încercă s-o lovească cu braţul pe Tessa, cu degetele răsfirate, şi o prinse de încheietura mâinii. O strânse atât de puternic, încât, simţind durerea din încheietură, Tessa ţipă. Încercă să-şi înfigă unghiile în mâna care o ţinea, şi-şi afundă degetele în pielea moale şi alunecoasă. Aceasta căzu precum coaja unui fruct, iar unghiile Tessei zgâriară metalul de dedesubt, ceea ce o făcu să se înfioare.

Încercă să-şi smulgă braţul din strânsoare, dar nu reuşi decât să o tragă pe femeie mai aproape de ea; scotea nişte sunete ca un zumzăit de insecte, iar ochii îi erau lipsiţi de pupile şi complet negri. Tessa îşi duse piciorul la spate, pregătită să lovească...

Şi brusc se auzi zgomotul metalului lovit de metal; spada lui Jem licări în timp ce tăia de la cot braţul femeii. Tessa, eliberată, căzu pe spate, iar mâna desprinsă de trup se lovi de pământ la picioarele ei; femeia se mişca spasmodic spre Jem, scoţând clinchete metalice. El înaintă, lovind-o puternic cu latul bastonului şi făcând-o să dea înapoi pas cu pas până când se izbi de parapetul podului atât de tare, încât îşi pierdu echilibrul. Apoi căzu fără nici un strigăt, plonjând în apa de dedesubt; Tessa alergă spre parapet exact la timp pentru a o vedea scufundându-se. Apa nu clipoci acolo unde căzuse.

Tessa se întoarse spre Jem, care strângea cu putere bastonul, respirând sacadat. Îi curgea sânge dintr-o rană de pe obraz, dar în rest părea nevătămat. Ţinea lejer arma într-o mână şi se uita la o siluetă chircită de la picioarele lui, o formă care se mişca în spasme, de sub veşmintele sfâşiate licărindu-i coastele din metal. Când se apropie, Tessa văzu că era trupul vizitiului, contorsionat. Jem îl decapitase, iar acum din gât îi curgea o substanţă neagră, uleioasă, pătând pământul.

Jem îşi duse mâna la faţă, ca să-şi îndepărteze părul transpirat, mânjindu-şi obrazul de sânge. Mâna îi tremură. Şovăitoare, Tessa îi atinse braţul.

— Eşti bine?

El zâmbi vag.

— *Eu* ar trebui să te întreb asta - se înfioră uşor. Chestiile astea mecanice mă enervează. Ele...

Se opri, zgâindu-se în spatele Tessei.

La capătul sudic al podului, cu mişcări sacadate, se îndreptau spre ei cei puţin şase creaturi mecanice. În ciuda modului zdruncinat în care se deplasau, se apropiau repede, aproape năpustindu-se. Deja parcurseseră o treime din distanţă.

Cu un clinchet ascuţit, spada dispăru înapoi în interiorul bastonului lui Jem. O înşfăcă pe Tessa de mână, abia apucând să-i şoptească:

— Fugi!

Tessa îl ţinu strâns de mână şi o luară la goană, aruncând doar o privire îngrozită în urmă. Creaturile reuşiseră să ajungă până la jumătatea podului şi înaintau spre ei, prinzând viteză. Tessa văzu că erau de sex masculin, îmbrăcaţi, ca şi vizitiul, cu acelaşi tip de haine negre din lână şi cu pălării din fetru. În lumina lunii, feţele le străluceau.

Jem şi Tessa ajunseră la treptele de la capătul podului, iar Jem o strânse şi mai tare de mână coborând în goană treptele. Botinele îi alunecară pe piatra umedă, dar el o

prinse, iar bastonul o lovi puternic în spate; apoi îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând, lipit de al ei, ca şi când s-ar fi sufocat. Dar nu era posibil să-şi fi pierdut respiraţia, nu? Era vânător de umbre. *Codexul* spunea că ei puteau alerga kilometri întregi. Jem se trase înapoi, iar ea văzu că faţa i se încordase ca şi când ar fi avut dureri. Vru să-l întrebe dacă fusese rănit, dar nu era timp. Pe treptele de deasupra lor se auzeau paşii creaturilor. Fără un cuvânt, Jem o prinse din nou de încheietura mâinii şi o trase după el.

Trecură de debarcaderul luminat de felinare şi apoi Jem coti şi se năpusti între două clădiri de pe o alee îngustă. Aleea urca, îndepărtându-se de fluviu. Aerul era umed şi închis, iar pavajul aluneca din cauza mizeriei. De la ferestrele de deasupra atârnau rufe spălate, asemenea unor fantome. Pe Tessa o dureau picioarele în botinele ei elegante, iar inima-i bătea puternic în piept, dar nici prin cap nu-i trecea să încetinească. Auzea creaturile în urma lor, auzea din ce în ce mai aproape clinchetul metalic al mişcărilor lor.

Aleea dădea într-o stradă largă, iar acolo, răsărind drept în faţa lor, se întrezărea clădirea Institutului. Năpustindu-se pe poartă, Jem îi dădu drumul la mână şi se întoarse să închidă şi să încuie poarta în urma lor. Creaturile ajunseră exact când zăvoarele intrau în lăcaşurile lor; se izbiră de poartă precum jucăriile mecanice, incapabile să se oprească, zăngănind puternic din corpurile lor de metal.

Tessa mergea cu spatele, uitându-se lung la ele. Creaturile mecanice stăteau lipite de poartă, cu mâinile întinse printre gratii. Privi în jur alarmată. Jem stătea lângă ea, alb ca hârtia, cu o mână în şold. Vru să-l ia de mână, dar el se dădu înapoi.

— Tessa, zise el gâfâind. Intră în Institut! Trebuie să intri.

— Te doare? Jem, eşti rănit?

— Nu - vocea îi era înăbuşită.

Un huruit venind dinspre poartă o făcu pe Tessa să se uite în sus. Unul dintre bărbaţii mecanici reuşise să vâre mâna printre gratii, şi trăgea de lanţul din metal care lega poarta. Oripilată, văzu că bărbatul trăgea de zalele din metal cu o asemenea forţă, încât pielea i se cojea de pe degete, lăsându-i la vedere mâinile din metal. Evident că exista o putere imensă în acele mâini. Metalul se deforma şi se răsucea sub strânsoare; era evident - doar o chestiune de câteva minute înainte ca lanţul să cedeze.

Tessa îl apucă pe Jem de braţ. Îi simţea pielea fierbinte, chiar şi prin haine.

— *Vino*!

Cu un mormăit, el o lăsă să-l tragă spre uşa din faţă a bisericii; se clătină pe picioare şi se sprijini de ea, respirând şuierat. Se împleticiră pe scări, şi aproape în clipa în care ajunseră pe ultima treaptă, Jem se prăbuşi. Căzu în genunchi, cu tot corpul zdruncinat într-un acces de tuse.

Poarta se deschise brusc. Creaturile mecanice intrară pe alee, conduse de cea care rupsese lanţul. Mâinile ei rămase fără piele străluciră în lumina lunii.

Amintindu-şi ce-i spusese Will, că uşa nu putea fi deschisă decât de cineva cu sânge de vânător de umbre, Tessa întinse mana spre funia clopoţelului care atârna lângă ea şi trase puternic, dar nu auzi nici un sunet. Disperată, se întoarse spre Jem, care zăcea ghemuit la pământ.

— Jem! Jem! Te rog, trebuie să deschizi uşa...

El îşi ridică încet capul. Ochii îi erau larg deschişi, dar n-aveau nici o culoare. Erau albi, ca marmura. Tessa văzu luna reflectată în ei.

— Jem!

Încercă să se ridice în picioare, dar genunchii îi cedară; se prăbuşi din nou la pământ, cu sângele curgându-i pe la colţurile gurii. Bastonul i se rostogolise din mână, până la picioarele Tessei.

Creaturile ajunseră la baza treptelor; porniră să urce, împleticindu-se puţin, conduse de cea cu mâinile jupuite. Tessa se izbi în uşile de stejar ale Institutului, bătând cu pumnii. Auzea cum loviturile ei reverberau pe partea cealaltă, şi o cuprinse disperarea. Institutul era imens, iar ei n-aveau *timp*.

În cele din urmă, renunţă. Întorcându-se din faţa uşii, văzu îngrozită cum conducătorul creaturilor ajunsese deja la Jem; se apleca peste el, înşfăcându-l de piept cu mâinile lui metalice jupuite.

Cu un strigăt, Tessa ridică bastonul lui Jem şi îl flutură în aer.

— Pleacă de lângă el! zbieră ea.

Creatura se îndreptă şi, în lumina lunii, Tessa îi văzu pentru prima dată faţa. Era netedă, aproape fără trăsături, cu adâncituri acolo unde ar fi trebuit să fie ochii şi gura, şi fără nas. Creatura ridică mâinile jupuite; erau mânjite de sângele lui Jem. El zăcea nemişcat, cu cămaşa sfâşiată, şi cu o baltă de sânge de culoare închisă în jurul lui. În timp ce Tessa privea oripilată, bărbatul mecanic îşi mişcă degetele lui însângerate, parodiind în mod grotesc gestul de rămas-bun - apoi se întoarse şi se năpusti pe trepte în jos, aproape alergând, ca un păianjen. Ţâşni pe poartă şi se făcu nevăzut.

Tessa porni spre Jem, dar celelalte automate se mişcară rapid să-i blocheze calea. Toate aveau feţe albe, ca şi conducătorul lor, un grup de luptători fără chipuri, ca şi când nu fusese destul timp pentru a fi finisaţi.

Cu un clinchet, o pereche de mâini din metal se întinseră spre ea, iar ea izbi cu bastonul, aproape orbeşte. Acesta îl lovi pe unul dintre bărbaţii mecanici în moalele capului. Tessa simţi impactul lemnului cu metalul străbătându-i braţul, şi se dezechilibră din nou, dar numai pentru o clipă. Se redresă cu o viteză incredibilă. Apoi lovi iar, de data asta bastonul pocnindu-l pe bărbat în umăr; el se clătină, dar alte mâini ţâşniră, înşfăcară bastonul, trăgându-l din

strânsoarea ei cu o asemenea forţă, încât o ustură pielea. Îşi aminti puterea dureroasă a strânsorii Mirandei, în timp ce automatul îşi izbi bastonul de genunchi cu o forţă uluitoare.

Acesta plesni în două, cu un sunet îngrozitor. Tessa se răsuci pe călcâie, pregătită să o ia la goană, dar mâinile din metal o prinseră de umeri, trăgând-o înapoi. Încercă din răsputeri să se elibereze…

În momentul acela uşile Institutului se deschiseră deodată. Lumina care ieşi o orbi pe moment, şi nu văzu decât un vag contur al unor siluete întunecate, învăluite în lumină, curgând din interiorul bisericii. Ceva îi şuieră pe lângă cap, zgâriind-o pe obraz. Se auzi un sunet de metal lovit de metal, iar apoi braţele creaturii mecanice se opriră, iar Tessa căzu în faţă, pe trepte, tuşind.

Se uită în sus. Charlotte stătea deasupra ei, cu faţa palidă şi serioasă, cu un disc de metal ascuţit într-o mână. Un altul, identic, era înfipt în pieptul bărbatului mecanic care o prinsese. Acesta se răsucea în spasme, în cerc, ca o jucărie care funcţionează prost. Din tăietura de la gâtul lui ţâşneau scântei albastre.

În jurul lui, celelalte creaturi se învârteau şi se împleticeau pe măsură ce vânătorii de umbre se apropiau de ei. Henry îşi învârtea pumnalul de seraf, despicând pieptul unuia dintre automate şi trimiţându-l de-a rostogolul în întuneric. Lângă el era Will, fandând cu un soi de coasă, iar şi iar, ciopârţind altă creatură, cu o asemenea furie, încât iscă şi el un jet de scântei albastre. Charlotte, repezindu-se în jos pe trepte, aruncă cel de-al doilea disc; acesta străpunse capul unui monstru metalic, cu un zgomot dezgustător. Automatul se chirci la pământ, împrăştiind scântei şi ulei negru.

Celelalte două creaturi, reconsiderând situaţia, se întoarseră şi o luară la fugă spre poartă. Henry se repezi după ele, urmat de Charlotte, dar Will, lăsând arma din mână, se întoarse şi alergă înapoi pe trepte.

— Ce s-a-ntâmplat? îi strigă el Tessei.

Ea privea în gol, prea năucită ca să-i răspundă. Will strigă şi mai tare, cu panică şi furie.

— Eşti rănită? Unde e Jem?

— Nu sunt rănită, şopti ea. Dar Jem e, s-a prăbuşit. Acolo...

Îi arătă unde zăcea Jem, chircit în întunericul de lângă uşă.

Will se făcu alb la faţă precum creta. Fără să se mai uite la ea, alergă în sus pe scări şi se lăsă în genunchi lângă Jem, şoptindu-i ceva. Pentru că nu primi nici un răspuns, îi întoarse capul, îl strigă pe Thomas să vină să-l ajute să-l ridice, şi apoi mai strigă ceva, dar Tessa, ameţită, nu putu să desluşească ce anume. Poate că striga la ea. Credea că e vina ei? Dacă nu s-ar fi înfuriat aşa de tare, dacă n-ar fi alergat, făcându-l pe Jem să o urmeze.

În pragul luminat al uşii apăru o siluetă întunecată. Era Thomas, serios şi cu părul vâlvoi. Fără să scoată vreun cuvânt, îngenunche lângă Will. Împreună, îl ridicară pe Jem în picioare, sprijinindu-i braţele care îi atârnau de umerii lor. Intrară în Institut fără să privească în urmă.

Ameţită, Tessa cuprinse din priviri toată curtea. Era ceva ciudat, diferit. Liniştea care se lăsase brusc după toată larma şi încăierarea. Creaturile mecanice distruse zăceau împrăştiate în bucăţi prin toată curtea, pământul era lipicios, mânjit cu un lichid vâscos, porţile, deschise în lături, iar luna strălucea indiferentă, luminându-i pe toţi, exact cum îi luminase pe ea şi pe Jem pe pod, când el îi spusese că e umană.

15
PĂMÂNT STRĂIN

Ah, Doamne, dragostea floare sau flacără de-ar fi,
Viaţa ca şi cum un nume ai rosti,
Moartea de n-ar fi mai de plâns ca jindul,
Şi toate-acestea acelaşi lucru de n-ar fi!
- Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris”

— Domnişoară Tessa.

Era vocea lui Sophie. Tessa se întoarse şi o văzu în cadrul uşii, cu un felinar legănându-i-se în mână.

— Sunteţi bine?

Tessa se simţi patetic de recunoscătoare să o vadă pe cealaltă fată. Se simţise atât de singură.

— Nu sunt rănită. Dar Henry s-a dus după creaturi, iar Charlotte...

— O să fie bine, zise Sophie luând-o de mână. Veniţi, să mergem înăuntru, domnişoară. Sângeraţi.

— Sângerez?

Încurcată, Tessa îşi atinse fruntea cu degetele; privindu-le, văzu că erau mânjite de sânge.

— Probabil că m-am lovit la cap când am căzut pe trepte. Nici măcar n-am simţit.

— Şocul, spuse Sophie calm, iar Tessa se gândi de câte ori trebuise Sophie, de când lucra acolo, să facă aceste lucruri: să bandajeze tăieturile, să cureţe sângele. Veniţi, o să vă aduc o compresă pentru cap.

Tessa încuviinţă. Aruncând o ultimă privire peste umăr la prăpădul din curte, o lăsă pe Sophie să o conducă înapoi în Institut. Următoarele minute trecură ca un vârtej. După

ce Sophie o ajută să urce şi să se aşeze într-un fotoliu din salon, ea ieşi grăbită şi se întoarse câteva minute mai târziu cu Agatha, care o forţă să ţină în mână o cană cu ceva fierbinte.

În clipa în care mirosi conţinutul, Tessa îşi dădu seama ce era - brandy şi apă. Se gândi la Nate şi avu o ezitare, dar după ce luă câteva înghiţituri, lucrurile reveniră la firesc. Charlotte şi Henry se întoarseră, purtând cu ei mirosul de metal şi de luptă. Tăcând mâlc, Charlotte îşi puse armele pe masă şi îl strigă pe Will. Acesta nu răspunse, dar în schimb răspunse Thomas, venind în grabă pe coridor, cu haina pătată de sânge, şi-i spuse că Will era cu Jem, care avea să fie bine.

— Creaturile l-au rănit şi a pierdut ceva sânge, spuse Thomas, trecându-şi o mână prin părul său castaniu încâlcit şi privind-o pe Sophie. Dar Will i-a dat un *iratze*...

— Şi leacul lui? întrebă Sophie repede. L-a luat?

Thomas încuviinţă din cap, iar Sophie îşi relaxă uşor umerii încordaţi. Şi privirea lui Charlotte se linişti.

— Mulţumesc, Thomas, spuse ea. Vrei te rog să vezi dacă mai are nevoie de ceva?

Thomas dădu din cap şi ieşi din nou pe coridor, aruncându-i o ultimă privire lui Sophie, care păru să nu remarce. Charlotte se lăsă să cadă pe sofa lângă Tessa.

— Tessa, poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

Strângând ceaşca în mână, cu degetele reci, în ciuda căldurii acesteia, Tessa se înfioră.

— I-aţi prins pe cei care au fugit? Pe acei... ce-or fi ei. Pe monştrii din metal?

Charlotte clătină grav din cap.

— I-am urmărit pe străzi, dar au dispărut imediat ce-am ajuns la Hungerford Bridge. Henry crede că e vorba de o vrajă.

— Sau de un tunel secret, spuse Henry. Draga mea, eu m-am gândit şi la un tunel secret.

Se uită la Tessa. Faţa lui prietenoasă era murdară de

sânge şi de ulei, iar jiletca lui de culoare deschisă, în dungi, sfâşiată şi deşirată. Arăta ca un şcolar după o încăierare.

— Poate că i-ai văzut ieşind dintr-un tunel, domnişoară Gray?

— Nu, răspunse Tessa, aproape şoptit.

Pentru a-şi drege glasul, mai luă o înghiţitură din băutura pe care i-o dăduse Agatha, şi apoi puse cana jos, înainte să povestească totul de-a fir a păr - podul, vizitiul, urmărirea, cuvintele pe care le rostiseră creaturile, cum năvăliseră pe poarta Institutului. Charlotte ascultă albă la faţă şi îmbujorată în acelaşi timp; până şi Henry părea înverşunat. Sophie, stând tăcută pe un scaun, asculta povestea cu seriozitatea unei şcolăriţe.

— Au spus că era o declaraţie de război, încheie Tessa. Că au venit să-şi ia revanşa faţă de noi - adică faţă de voi, presupun - pentru ce i s-a întâmplat lui de Quincey.

— Şi creatura, când s-a referit la el, l-a numit Magistrul? întrebă Charlotte.

Tessa îşi strânse buzele, ca să nu-i mai tremure.

— Da. A spus că Magistrul mă voia pe mine şi că el fusese trimis să mă aducă. Charlotte, e numai vina mea. Dacă n-ar fi fost vorba despre mine, de Quincey n-ar fi trimis creaturile alea, iar Jem... adăugă ea privindu-şi mâinile. Poate că ar trebui să-l laşi să mă ia.

Charlotte clătină din cap.

— Tessa, l-ai auzit pe de Quincey noaptea trecută. El îi urăşte pe vânătorii de umbre. Cu sau fără tine, tot ar lovi în Conclav. Şi dacă i te dăm, tot ce-am face ar fi să-i punem la îndemână o potenţială armă preţioasă - îl privi pe Henry. Mă întreb de ce a aşteptat atât de mult. De ce n-a venit după Tessa când a ieşit cu Jessie? Spre deosebire de demoni, creaturile astea mecanice pot să iasă şi-n timpul zilei.

— *Pot*, zise Henry, dar nu fără să alarmeze populaţia, nu încă. Nu arată încă suficient de umane ca să treacă pe

stradă fără să stârnească tot felul de comentarii aprinse, zise el scoţând o roată dinţată strălucitoare din buzunar şi ridicând-o. Am examinat rămăşiţele automatelor acolo, în curte. Acestea pe care de Quincey le-a trimis după Tessa pe pod nu sunt ca cele din criptă. Sunt mai sofisticate, făcute din metale mai dure, şi cu finisaje mai avansate. Cineva a lucrat la planurile pe care le-a găsit Will, îmbunătăţindu-le. Acum, creaturile sunt mai rapide, şi pot omorî mai uşor.

Dar cum adică să le îmbunătăţească?

— Era o vrajă, zise Tessa repede. Pe planuri. Magnus a descifrat-o...

— Vraja de legare. Menită să lege energia demonică de un automat, spuse Charlotte uitându-se la Henry. Oare de Quincey...

— A reuşit să facă aşa ceva? Clătină Henry din cap. Nu. Creaturile astea sunt pur şi simplu configurate după un model, asemenea cutiilor muzicale. Dar nu sunt animate. Nu au inteligenţă sau voinţă sau viaţă. Nu e nimic demonic în ele.

Charlotte respiră uşurată.

— *Trebuie* să-l găsim pe de Quincey înainte să reuşească să-şi atingă ţelul. Creaturile alea sunt greu de omorât chiar şi-aşa cum se prezintă acum. Îngerul ştie câte a creat, sau cât de greu sunt de omorât, dacă posedă viclenia demonilor.

— O armată născută nici în Rai, nici în Iad, spuse Tessa încet.

— Exact, zise Henry. De Quincey trebuie să fie găsit şi oprit. Şi între timp, Tessa, tu trebuie să rămâi în Institut. Nu că am vrea să te ţinem prizonieră aici, dar ai fi mai în siguranţă dacă ai rămâne înăuntru.

— Dar cât timp... zise Tessa, şi se opri când expresia lui Sophie se schimbă.

Aceasta se uita la ceva aflat în spatele Tessei, ochii ei căprui deschizându-se brusc şi mai larg. Tessa îi urmări

privirea.

Era Will, stând în cadrul uşii salonului. Pe cămaşa albă avea o dâră de sânge; semăna cu o vopsea. Faţa îi era liniştită, aproape ca o mască, şi o privea fix pe Tessa. Când privirile li se încrucişară, ea simţi cum începe să-i bată mai tare inima.

— Vrea să vorbească cu tine, zise Will.

Când toţi cei din încăpere îl priviră, se aşternu un moment de tăcere. Ceva din intensitatea privirii lui, din încordarea nemişcării lui te împietrea. Sophie îşi duse mâna la gât, mişcându-şi agitată degetele pe guler.

— Will, spuse Charlotte în cele din urmă. Vrei să spui Jem? E bine?

— E treaz şi vorbeşte, răspunse Will.

Privirea lui alunecă pentru o clipă la Sophie, care se uită în pământ, vrând să-şi ascundă faţa.

— Iar acum vrea să vorbească cu Tessa.

— Dar... zise Tessa uitându-se la Charlotte, care părea încurcată. E bine? E destul de bine?

Expresia lui Will nu se schimbă.

— Vrea să vorbească cu tine, spuse el, rostind fiecare cuvânt foarte clar. Aşa că o să te ridici şi o să vii cu mine şi o să vorbeşti cu el. Înţelegi?

— Will, începu Charlotte pe un ton ascuţit, dar Tessa se ridicase deja, netezindu-şi fustele boţite cu dosul palmelor.

Charlotte o privi îngrijorată, dar nu mai spuse nimic.

Will tăcu tot timpul cât parcurseră coridorul. Felinarele cu lampa-vrăjitoarei aruncau umbre pe pereţii îndepărtaţi, sub forma unor modele fusiforme. Cămaşa albă a lui Will era plină de pete de ulei negricios şi de sânge, iar obrajii îi erau şi ei murdari; părul îi era încâlcit, maxilarul, încordat. Tessa se întrebă dacă apucase să doarmă vreun pic din zori, de când îl lăsase în pod. Vru să-l întrebe, dar totul la el - postura, tăcerea, umerii încordaţi - spuneau că nici o întrebare n-ar fi fost binevenită.

Deschise uşa camerei lui Jem şi o conduse înăuntru.

Singura lumină din încăpere venea pe fereastră, şi dintr-un suport aflat pe noptieră, pe care se găsea o lampa-vrăjitoarei. Jem zăcea acoperit pe jumătate de cuverturi, în patul lui înalt, sculptat. Era la fel de alb precum cămaşa de noapte, cu pleoapele de un albastru întunecat. Bastonul lui cu mâner din jad stătea sprijinit de marginea patului. Cineva îl reparase şi era iar întreg, strălucind ca nou. Îşi întoarse faţa spre sunetul de la uşă, fără să deschidă ochii.

— Will?

Will făcu ceva ce o umplu de uimire pe Tessa. Se forţă să zâmbească şi spuse pe un ton ce putea trece drept vesel:

— Am adus-o, aşa cum ai cerut.

Jem deschise ochii; Tessa fu uşurată să vadă că aceştia îşi recăpătaseră culoarea lor obişnuită. Totuşi, mai aveau încă înfăţişarea unor găuri umbrite pe faţa lui palidă.

— Tessa, zise el. Îmi pare rău.

Tessa se uită la Will - ca pentru a-i cere permisiunea sau sfatul, nu era sigură, dar el privea în gol drept înainte. În mod evident, nu avea să-i fie de ajutor. Fără să se mai uite la el, traversă grăbită încăperea şi se lăsă în scaunul de lângă patul lui Jem.

— Jem, zise ea încet, n-ar trebui să-ţi pară rău sau să-ţi ceri iertare. Eu ar trebui să-ţi cer iertare. Tu n-ai greşit cu nimic. Eu am fost ţinta acelor chestii mecanice, nu tu.

Bătu uşor cu mâna pe pătură; ar fi vrut să-i atingă mâna, dar nu îndrăznea.

— Dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi fost niciodată rănit.

— Rănit - Jem rosti cuvântul respirând cu greu, aproape dezgustat. N-am fost rănit.

— James! zise Will ca un avertisment.

— William, ar trebui să ştie şi ea. Altfel, o să creadă că a fost vina ei.

— Ţi-a fost rău, zise Will, fără să o privească pe Tessa. Nu e vina nimănui. Eu pur şi simplu cred că ar trebui să fii mai atent. Nu te simţi bine încă. Vorbind, o să oboseşti.

— Există lucruri mai importante decât să fiu precaut.

Jem se forţă să se ridice, cu muşchii de la gât încordaţi, şi se rezemă cu spatele de perne. Când vorbi iar, rămase fără respiraţie.

— Dacă nu-ţi place, Will, nu trebuie să rămâi.

Tessa auzi uşa deschizându-se şi închizându-se în spatele ei, cu un zgomot uşor. Fără să se uite, ştiu că Will plecase. Fără să se poată stăpâni, simţi un zvâcnet de durere, aşa cum simţea mereu când ieşea el dintr-o încăpere.

Jem oftă.

— E atât de încăpăţânat.

— Avea dreptate, zise Tessa. Cel puţin, avea dreptate că nu trebuie să-mi zici nimic dacă nu vrei. Ştiu că n-a fost câtuşi de puţin vina ta.

— N-are nimic de-a face vina, zise Jem. Şi, de asemenea, cred că ar trebui să ştii adevărul. Rareori e de folos să-l ascundem.

Se uită înspre uşă o clipă, ca şi când cuvintele erau pe jumătate adresate absentului Will. Apoi oftă iar, ridicând mâinile în aer.

— Ştii, zise el, că cea mai mare parte a vieţii am trăit în Shanghai împreună cu părinţii mei? Că am fost crescut în Institutul de acolo?

— Da, spuse Tessa, întrebându-se dacă mai era încă ameţit. Mi-ai spus, pe pod. Şi mi-ai spus că un demon ţi-a omorât părinţii.

— *Yanluo*, zise Jem, cu ură în voce. Demonul avea un dinte împotriva mamei mele. Ea fusese responsabilă de moartea unora dintre progeniturile lui. Avuseseră un cuib într-un orăşel numit Lijiang, şi se hrăniseră pe seama copiilor de acolo. Mama a dat foc cuibului şi a fugit înainte ca demonul să o găsească. Yanluo a răbdat ani la rând - demonii-căpetenii trăiesc veşnic -, dar n-a uitat niciodată. Când aveam unsprezece ani, Yanluo a găsit un loc vulnerabil în pavilionul care apăra Institutul, şi şi-a săpat un tunel. Apoi a omorât gărzile şi ne-a luat prizonieri pe

toţi, legându-ne de scaune în camera cea mare din casă. Şi-apoi a început să lucreze. Yanluo m-a torturat în faţa părinţilor mei, continuă Jem cu vocea goală. Mi-a injectat iar şi iar o otravă demonică arzătoare care mi-a scorojit venele şi mi-a zăpăcit mintea. Timp de două zile, am zăcut între halucinaţii şi vise. Am văzut lumea înecată în fluvii de sânge şi am auzit ţipetele tuturor morţilor şi muribunzilor de-a lungul întregii istorii. Am văzut Londra arzând, şi creaturi mari din metal mişunând încoace şi-ncolo ca nişte păianjeni uriaşi...

Se opri să respire. Era foarte palid. Cămaşa de noapte i se lipise complet de piept din cauza transpiraţiei, dar făcu un gest cu mâna pentru a îndepărta expresia de îngrijorare a Tessei.

— La fiecare câteva ore reveneam la realitate suficient de mult timp cât să-i aud pe părinţii mei ţipând îngrijoraţi pentru mine. Apoi, a doua zi, mi-am revenit şi am auzit-o numai pe mama. Tata fusese redus la tăcere. Vocea mamei era dură şi spartă, dar încă-mi rostea numele. Nu numele meu englezesc, ci numele pe care mi-l dăduse când mă născuse: Jian. Uneori încă o mai aud strigându-mă.

Mâinile lui strângeau puternic perna, atât de tare, încât materialul începuse să se rupă.

— Jem, spuse Tessa blând. Poţi să te opreşti. Nu trebuie să-mi spui totul acum.

— Îţi aminteşti când am spus că Mortmain a făcut bani probabil din contrabanda cu opiu? întrebă el. Britanicii au adus opiu în China cu tonele. Au făcut din noi o naţiune de dependenţi. În chineză, îl numim „pământ străin" sau „fum negru". S-ar putea spune că Shanghai, oraşul meu, s-a clădit pe opiu. Fără opiu, n-ar fi ceea ce este acum. Oraşul e plin de bârloguri unde bărbaţi cu ochii goi fac foamea pentru că nu vor decât droguri, mai multe droguri. Ar da orice pentru ele. Obişnuiam să-i dispreţuiesc pe aceşti oameni. Nu puteam să înţeleg cum de erau atât de slabi.

Respiră adânc.

— Când Conclavul din Shanghai a început să fie îngrijorat de tăcerea care se lăsase peste Institut şi au năvălit să ne salveze, părinţii mei erau deja morţi. Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Eu ţipam şi deliram. M-au dus la Fraţii Tăcuţi, care mi-au lecuit trupul cât de bine au putut. Un singur lucru nu l-au putut drege, totuşi. Devenisem dependent de substanţa cu care mă otrăvise demonul. Trupul meu era dependent de substanţa aia aşa cum trupul unui drogat cu opiu depinde de drogul respectiv. Ei au încercat să mă dezobişnuiască, dar dacă nu-l luam, aveam dureri groaznice. Chiar şi când au putut să blocheze durerea cu nişte vrăji de magician, lipsa drogului îmi împingea trupul la marginea morţii. După săptămâni de experimente, au hotărât că nu era nimic de făcut: nu puteam trăi fără drog. Drogul în sine însemna o moarte lentă, dar renunţarea la el însemna una foarte rapidă.

— Săptămâni de experimente? repetă Tessa. Când aveai numai unsprezece ani? Pare tare crud.

— Bunătatea - bunătatea adevărată - îşi are propria doză de cruzime, zise Jem, uitându-se la ceva de lângă ea. Acolo, lângă tine, pe noptieră, e o cutie. Poţi să mi-o dai?

Tessa luă cutia. Era făcută din argint, iar pe capac avea gravată o scenă din email înfăţişând o femeie suplă, desculţă şi îmbrăcată într-o robă albă, care turna apă dintr-un vas într-un şuvoi continuu.

— Cine e? întrebă Tessa, dându-i cutia lui Jem.

— Quan Yin, zeiţa îndurării şi milei. Se zice că ea aude toate rugăciunile şi toate strigătele de suferinţă şi face tot ce poate ca să le răspundă. M-am gândit că poate ţinând cauza suferinţei mele într-o cutie cu imaginea ei, suferinţa mi s-ar fi micşorat.

Deschise cutia cu o cheiţă şi capacul se ridică. Înăuntru era un strat gros dintr-un praf care semăna cu cenuşa, se gândi Tessa, dar avea o culoare prea deschisă. Era un strat de pulbere groasă, argintie, cu aproape aceeaşi nuanţă

strălucitoare ca cea a ochilor lui Jem.

— Ăsta e drogul, zise el. Provine de la un magician vânzător de droguri pe care-l cunoaştem în Limehouse. Iau câte puţin zilnic. De asta arăt atât de... atât de fantomatic; asta îmi decolorează ochii şi părul, chiar şi pielea. Mă întreb uneori dacă părinţii m-ar mai recunoaşte. - vocea i se frânse. Dacă trebuie să lupt, iau mai mult. Dacă iau mai puţin, mă simt slăbit. Astăzi nu luasem deloc înainte să mergem pe pod. De-asta m-am prăbuşit. Nu din cauza creaturilor mecanice. Din cauza drogului. Fără drog în organism, lupta, alergatul sunt prea mult pentru mine. Trupul meu a început să se consume singur, şi m-am prăbuşit.

Închise cutia cu un pocnet şi i-o dădu înapoi Tessei.

— Poftim, pune-o la loc.

— Nu-ţi trebuie deloc acum?

— Nu. În seara asta am luat destul.

— Ai spus că drogul înseamnă o moarte lentă, zise Tessa. Deci vrei să spui că drogul te ucide?

Jem încuviinţă din cap, iar câteva şuviţe din părul lui strălucitor îi căzură pe frunte.

Tessa îşi simţi inima bătând neregulat.

— Şi când lupţi iei mai mult? Dacă-i aşa, de ce nu încetezi să lupţi? Will şi ceilalţi...

— Ar înţelege, încheie Jem propoziţia în locul ei. Ştiu că ar face-o. Dar viaţa înseamnă mai mult decât să nu mori. Sunt un vânător de umbre. Asta sunt şi asta fac, în acelaşi timp. Nu pot trăi fără asta.

— Adică nu vrei.

Will, se gândi Tessa, s-ar fi supărat dacă i-ar fi spus aşa ceva, dar Jem nu făcu decât să o privească lung.

— Adică nu vreau. Mult timp am căutat un leac, dar în cele din urmă m-am oprit, şi l-am rugat şi pe Will şi pe ceilalţi să se oprească şi ei. Eu nu sunt numai drogul ăsta, şi nici faptul că el mă acaparează. Cred că sunt mai mult decât atât. Că viaţa mea înseamnă mai mult decât asta,

oricum şi oricând s-ar termina ea.

— Păi, eu nu vreau să mori, zise Tessa. Nu ştiu de ce simt aşa de puternic asta, abia te-am cunoscut, dar nu vreau să mori.

— Iar eu am încredere în tine. Nu ştiu de ce, abia te-am cunoscut, dar chiar am.

Mâinile lui nu mai strângeau perna, ci stăteau liniştite pe ciucurii acesteia. Avea mâini subţiri, doar încheieturile puţin prea mari, cu degete prelungi şi ascuţite, cu o cicatrice groasă, albă, de-a lungul degetului mare de la mâna dreaptă.

Tessa voia să-şi treacă mâinile peste ale lui, voia să-l ţină strâns şi să-l mângâie...

— Ei bine, foarte impresionant, totul.

Era Will, desigur, care intrase tiptil în cameră. Îşi schimbase cămaşa pătată de sânge şi părea să se fi spălat rapid. Avea părul încă umed, faţa curată, deşi sub unghii îi mai rămăseseră pământ şi ulei. Se uită întâi la Jem, apoi la Tessa, compunându-şi o expresie din care nu se putea citi nimic.

— Înţeleg că i-ai spus.

— I-am spus.

În tonul lui Jem nu era nimic provocator; el nu-l privise niciodată pe Will altfel decât afectuos, gândi Tessa, indiferent de cât de provocator se purta Will.

— S-a făcut. Nu mai e nevoie să te agiţi în legătură cu asta.

— Nu sunt de acord, zise Will.

Se uită urât la Tessa. Ea îşi aminti ce-i spusese mai devreme, că nu trebuia să-l obosească pe Jem, şi se ridică de pe scaun.

Jem îi aruncă o privire visătoare.

— Chiar trebuie să pleci? Am sperat că mai degrabă vei rămâne şi vei fi îngerul meu păzitor, dar dacă trebuie să pleci, pleacă.

— Rămân eu, spuse Will un pic îmbufnat, şi se aruncă în

fotoliul de pe care Tessa tocmai se ridicase. Pot să te păzesc într-un fel foarte îngeresc.

— Deloc convingător. Şi nici măcar nu eşti plăcut la vedere, aşa cum e Tessa, zise Jem închizând ochii şi rezemându-se din nou de pernă.

— Cât de nepoliticos! Multă lume care m-a privit a comparat experienţa cu cea a privitului la soarele luminos.

Jem ţinea în continuare ochii închişi.

— Dacă prin asta au vrut să spună că îi doare capul, atunci nu s-au înşelat.

— În plus, zise Will, cu ochii la Tessa, nu prea e cinstit să o ţinem pe Tessa departe de fratele ei. De azi-dimineaţă, n-a mai avut ocazia să vadă ce face.

— Asta e adevărat.

Jem deschise pentru o clipă ochii; erau negri-argintii, întunecaţi din cauza somnului.

— Scuzele mele, Tessa. Aproape că am uitat.

Tessa nu spuse nimic. Era mai mult îngrozită la gândul că Jem nu era singurul care aproape că uitase de fratele ei. „E în regulă”, vru ea să spună, dar Jem închise din nou ochii, şi crezu că poate adormise. În timp ce ea îl privea, Will se aplecă şi trase păturile, acoperindu-i lui Jem pieptul.

Se întoarse şi ieşi cât de liniştit putu.

Pe coridoare, lumina era foarte slabă, sau poate că pur şi simplu în dormitorul lui Jem era mai multă lumină. Se opri o clipă, clipind, ca să se obişnuiască ochii. Tresări.

— Sophie?

Cealaltă fată era compusă dintr-o serie de pete abia vizibile în întuneric - faţa ei, şi boneta albă pe care o legăna în mână, ţinând-o de una dintre funde.

— Sophie? întrebă Tessa. S-a întâmplat ceva?

— E bine? întrebă Sophie cu o nuanţă ciudată în glas. O să fie bine?

Prea speriată ca să înţeleagă întrebarea, Tessa spuse:

— Cine?

Sophie se uită lung la ea, cu ochi îngrozitor de trişti.

— Jem.

Nu conaşul Jem, sau domnul Carstairs. Jem. Tessa o privi uluită, amintindu-şi brusc. „E în regulă să iubeşti pe cineva care nu te iubeşte la rândul lui, atâta timp cât e demn de iubirea ta. Atâta timp cât o merită."

Sigur, gândi Tessa. *Ce proastă sunt! De Jem este îndrăgostită*.

— E bine, spuse ea cât de blând putu. Se odihneşte, dar a stat rezemat în perne şi am vorbit. În curând o să se facă bine. Sunt sigură. Poate dacă ai vrea să-l vezi…

— Nu! exclamă brusc Sophie. Nu, n-ar fi bine şi nici cuvenit - îi străluceau ochii. Vă sunt foarte îndatorată, domnişoară. Eu…

Apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă pe coridor. Tessa se uită după ea, încurcată şi uimită. Cum de nu înţelesese mai devreme? Cum de fusese atât de oarbă? Cât de ciudat e să deţii puterea să te transformi literalmente în alţi oameni, şi totuşi să fii incapabilă să te pui în locul lor?

Uşa de la camera lui Nate era uşor întredeschisă; Tessa o deschise complet, fără să facă zgomot, şi privi înăuntru.

Fratele ei era ca o movilă de pături. Flacăra lumânării de pe noptieră îi lumina părul blond împrăştiat pe pernă. Avea ochii închişi, iar pieptul i se ridica şi cobora regulat.

În fotoliul de lângă pat stătea Jessamine. Şi ea dormea. Părul ei blond îi ieşise din cocul aranjat cu grijă, şi acum buclele îi curgeau pe umeri. Cineva o acoperise cu o pătură groasă de lână, pe care o ţinea strâns cu mâinile, trăgând-o până la piept. Tessei i se păru mai tânără ca niciodată, şi vulnerabilă. N-ar fi zis nimeni că era aceeaşi fată care măcelărise creatura din parc.

Era ciudat, gândi Tessa, cum ieşea la suprafaţă tandreţea din oameni. Nu se întâmpla niciodată aşa cum te aşteptai. Se întoarse cât de încet putu şi ieşi închizând uşa în urma ei.

Tessa avu un somn agitat toată noaptea, trezindu-se adesea în mijlocul viselor despre creaturile mecanice care veneau după ea cu mâinile metalice întinse, ca s-o prindă şi să-i sfâşie pielea. În cele din urmă, totul se dizolvă într-un vis despre Jem, care zăcea adormit într-un pat în timp ce deasupra lui curgea o ploaie de argint, arzând acolo unde lovea cuvertura întinsă peste el, până când, în cele din urmă, tot patul luă foc, iar Jem continua să doarmă împăcat, indiferent la strigătele ei de avertizare.

În sfârşit, îl visă pe Will, care stătea în vârful catedralei St. Paul, singur, scăldat în lumina unei luni albe, albe. Purta o haină din jerseu de lână neagră, iar peceţile de pe piele i se vedeau pe gât şi pe mâini, sub strălucirea cerului. Privea Londra de sus, ca un înger rău care jurase să salveze oraşul de propriile sale vise urâte, în vreme ce la picioarele lui Londra dormea, indiferentă şi neştiutoare.

Tessa fu trezită din visare de o voce care-i răsună în urechi şi de o mână care o scutura puternic de umăr.

— Domnişoară Gray, trebuie *neapărat* să vă treziţi. E vorba de fratele dumneavoastră.

Se ridică brusc, împrăştiind pernele. Lumina după-amiezii se filtra prin ferestrele dormitorului, scăldând încăperea - şi chipul lui Sophie.

— Nate s-a trezit? E bine?

— Da. Adică, nu. Vreau să spun, nu ştiu, domnişoară.

În vocea lui Sophie se simţea ceva ciudat.

— Vedeţi dumneavoastră, a dispărut!

16
VRAJA DE LEGARE

Şchiopătând mereu, păşesc mai greu
Ca două picioruşe!
Iar pe ocnaşi în lanţuri traşi
Ruşinea-i înăbuşe[36].
- Oscar Wilde, „Balada Închisorii din Reading”

— Jessamine! Jessamine, ce se întâmplă? Unde e Nate?

Ieşind din camera lui Nate, Jessamine se întoarse să o privească pe Tessa, care alerga pe coridor. Avea ochii injectaţi, iar pe faţă i se citea furia. Din cocul aranjat de obicei cu grijă acum îi atârnau o mulţime de bucle de păr blond

— Nu ştiu, spuse ea enervată. Am adormit în scaunul de lângă pat, iar când m-am trezit, el dispăruse, pur şi simplu dispăruse! - făcu ochii mari. Dumnezeule, arăţi înfiorător!

Tessa se examină. Nu-şi bătuse capul să-şi ia o crinolină, nici măcar pantofi. Pur şi simplu îşi aruncase pe ea o rochie şi îşi vârâse picioarele goale în papucii de casă. Părul îi atârna pe umeri, şi îşi imagină că probabil semăna cu femeia nebună din *Jane Eyre* pe care o ţinea în pod domnul Rochester.

— Păi, nu cred că a putut să ajungă prea departe, în starea în care e, zise Tessa. Îl *caută* cineva?

Jessamine îşi aruncă braţele în sus.

— Toţi îl caută. Will, Charlotte, Henry, Thomas, chiar şi Agatha. Presupun că nu vrei să-l scoatem pe bietul Jem din

[36] Oscar Wilde, *Balada Închisorii din Reading*, traducere de Nicu Porsenna, Editura Arania, Braşov, 1991.

pat şi să-l facem să ia şi el parte la căutare.

Tessa clătină din cap.

— Sincer, Jessamine… zise ea, întorcându-se. Ei bine, o să-l caut şi eu. Tu poţi să rămâi aici, dacă vrei.

— Chiar vreau.

Jessamine clătină din cap când Tessa se răsuci pe călcâie şi se năpusti pe coridor, răvăşită. Unde Dumnezeu ar fi putut Nate să plece? Oare făcuse febră, delira? Coborâse din pat pentru că nu-şi dăduse seama unde se afla, şi se repezise să o caute? La gândul acesta simţi că i se strânge inima. Institutul era un labirint complicat, se gândi ea, când coti din nou orbeşte, ieşind într-un alt coridor cu pereţii acoperiţi de tapiserii. Dacă ea se descurca încă foarte greu, cum ar fi putut Nate să…

— Domnişoară Gray?

Tessa se întoarse şi-l văzu pe Thomas ieşind pe una dintre uşile de pe hol. Era îmbrăcat cu o cămaşă cu mânecile suflecate, cu părul ciufulit, ca de obicei, şi cu ochii căprui foarte serioşi. Simţi că nu se mai putea mişca. *O, Doamne, veşti proaste*!

— Da?

— L-am găsit pe fratele dumneavoastră, spuse Thomas, spre uimirea Tessei.

— L-ai *găsit*? Dar unde era?

— În salon. Şi-a găsit o mică ascunzătoare în spatele perdelelor, zău, zise Thomas repezit, părând sfios. Când m-a văzut, a luat-o razna. A început să ţipe şi să strige. A încercat s-o ia la goană pe lângă mine, şi aproape că a trebuit să-i trag una peste bot ca să-l fac să tacă.

Văzând că Tessa nu prea înţelegea, Thomas se opri şi îşi drese vocea.

— Cu alte cuvinte, mă tem că s-ar putea să-l cam fi speriat, domnişoară.

Tessa îşi duse mâna la gură.

— Vai de mine. Dar e bine?

Thomas lăsa impresia că nu prea ştia ce să facă. Era

stânjenit că-l găsise pe Nate ascunzându-se ca un laş pe după perdelele lui Charlotte, se gândi Tessa, puţin indignată. Fratele ei nu era un vânător de umbre; el nu crescuse omorând diverse chestii şi riscându-şi viaţa. Bineînţeles că era îngrozit. Şi, colac peste pupăză, probabil că delira din cauza febrei.

— Mai bine m-ai duce să-l văd. Doar eu, înţelegi? Cred că are nevoie să vadă o faţă cunoscută.

Thomas păru uşurat.

— Da, domnişoară. Iar eu vă aştept aici, deocamdată. Daţi-mi de ştire când doriţi să-i chem pe ceilalţi.

Tessa încuviinţă şi trecu pe lângă Thomas ca să deschidă uşa. Salonul era în întuneric, luminat doar de cenuşiul după-amiezii, care se filtra prin ferestrele înalte. În întuneric, sofalele şi fotoliile din încăpere semănau cu nişte bestii ghemuite. Nate stătea într-unul dintre fotoliile mai mari de lângă foc. Găsise cămaşa pătată de sânge şi pantalonii pe care îi purtase acasă la de Quincey, şi se îmbrăcase cu ele. Era desculţ. Stătea cu coatele pe genunchi, cu faţa în mâini. Părea distrus.

— Nate? spuse blând Tessa.

Auzind-o, el se uită în sus şi sări în picioare, cu o privire de fericire incredibilă pe chip.

— Tessie!

Cu un mic strigăt, Tessa alergă până în cealaltă parte a încăperii şi îl cuprinse pe fratele ei în braţe, strângându-l cu putere la piept. Îl auzi scoţând un icnet de durere, dar o îmbrăţişă şi el, iar pentru o clipă, Tessa se trezi din nou în bucătărioara mătuşii ei din New York, înconjuraţi de mirosul de mâncare şi de râsul mătuşii în timp ce ea îl certa pentru că era atât de gălăgios.

Nate se desprinse primul din îmbrăţişare, şi apoi o privi.

— Dumnezeule, Tessie, arăţi atât de diferit...

Ea se cutremură.

— Ce vrei să spui?

O bătu uşor pe obraz, aproape absent.

— Mai în vârstă, răspunse el. Mai slabă. Erai o fetiţă cu faţa rotundă când am plecat eu din New York, nu-i aşa? Sau doar aşa îmi amintesc eu?

Tessa îl asigură pe fratele ei că încă era aceeaşi surioară pe care o ştiuse dintotdeauna, dar nu-şi bătu prea mult capul cu întrebarea. Nu se putea abţine să nu-l privească îngrijorată; nu mai părea atât de cenuşiu la faţă, dar încă era palid, iar pe faţă şi pe gât avea vânătăi în diferite nuanţe de albastru, negru şi galben.

— Nate.

— Nu e chiar atât de rău pe cât arată, răspunse el, citindu-i neliniştea de pe chip.

— Ba este. Ar trebui să fii în pat, să te odihneşti. Ce cauţi aici?

— Încercam să dau de tine. Ştiam că eşti aici. Te-am văzut, înainte ca ticălosul chel fără ochi să se dea la mine. Mi-am închipuit că te-au închis şi pe tine. Aveam de gând să încerc să evadăm.

— Să mă închidă? Nate, nu, nu-i aşa! zise ea scuturând din cap. Sunt în siguranţă aici.

El miji ochii.

— Ne aflăm la Institut, nu? Am fost avertizat în legătură cu acest loc. De Quincey zicea că e condus de nebuni, monştri care-şi spun nefilimi. Zicea că ei ţin sufletele damnate ale oamenilor închise într-un fel de cutie, ţipând.

— Poftim? Pyxis-ul? Acolo sunt fragmente de energie a demonilor, Nate, nu suflete omeneşti! E complet inofensivă. O să ţi-o arăt mai târziu, în încăperea armelor, dacă nu mă crezi.

Nate o privi la fel de posac.

— Mi-a mai zis că dacă nefilimii puneau mâna pe mine, aveau să mă rupă în bucăţi pentru că le-am încălcat Legile.

Tessa simţi un fior rece pe spinare; se îndepărtă de fratele ei şi văzu că una dintre ferestrele salonului era deschisă, iar perdelele fluturau în vânt.

Deci fiorul nu fusese provocat doar de nervi.

— Tu ai deschis fereastra? Nate, e aşa de frig aici.

Nate clătină din cap.

— Era deschisă când am intrat.

Clătinând şi ea din cap, Tessa traversă încăperea şi închise fereastra.

— O să te îmbolnăveşti de moarte…

— Lasă moartea mea, zise iritat Nate. Cum rămâne cu vânătorii de umbre? Zici că nu te-au ţinut închisă aici?

— Nu!

Tessa se întoarse de la fereastră.

— Nu m-au ţinut. Sunt ciudaţi, dar cu mine au fost buni. Eu am vrut să rămân aici. Iar ei au fost suficient de generoşi încât să mă lase să rămân.

Nate dădu din cap.

— Nu înţeleg.

Tessa simţi o scânteie de mânie, ceea ce o surprinse; şi-o reprimă. Nu era vina lui Nate. Erau atât de multe lucruri pe care el nu le ştia.

— Unde altundeva să mă fi dus, Nate? întrebă ea, traversând încăperea spre el, luându-l de braţ şi conducându-l din nou spre fotoliu. Aşază-te! Te epuizezi singur.

Nate se aşează ascultător, şi se uită în sus la ea, cu o privire distantă. Tessei îi era cunoscută acea privire. Anunţa un complot, vreun plan nebunesc pe care-l cocea, un vis caraghios.

— Încă mai putem să plecăm de aici, zise el. Mergem la Liverpool, ne urcăm pe un vapor. Ne întoarcem la New York.

— Ca să facem ce? întrebă Tessa cât de blând putu. Acolo nu mai e nimic pentru noi. Nu de când a murit mătuşa Harriet. A trebuit să vând toate lucrurile noastre ca să plătesc înmormântarea. Apartamentul s-a dus. N-am avut bani de chirie. Nu e nici un loc pentru noi în New York, Nate.

— O să ne facem un loc. O viaţă nouă.

Tessa îl privi tristă pe fratele ei. O durea să-l vadă aşa, plin de speranţe, cu vânătăile care-i înfloreau pe pometi ca nişte flori urâte, cu părul încă năclăit pe alocuri cu sânge închegat. Nate nu era ca alţi oameni, aşa spusese întotdeauna mătuşa Harriet. Avea în el o inocenţă minunată, care trebuia protejată cu orice preţ.

Iar Tessa încercase să facă asta. Ea şi mătuşa ei îi ascunseseră lui Nat propria lui slăbiciune, consecinţele rătăcirilor şi căderilor lui. Nu-i spuseseră niciodată nimic despre cât muncise mătuşa Harriet pentru a face rost de banii pe care el îi pierduse la jocuri, despre batjocurile pe care le îndurase Tessa din partea celorlalţi copii, care îl numeau pe fratele ei beţiv şi risipitor. Îi ascunseseră toate aceste lucruri, ca să nu-l rănească. Dar ele două fuseseră oricum rănite, gândi Tessa. Poate că Jem avea dreptate. Poate că adevărul era întotdeauna cea mai bună soluţie.

Aşezându-se pe canapeaua de vizavi de fratele ei, îl privi hotărâtă.

— Aşa ceva nu se poate, Nate. Nu încă. Încurcătura în care ne găsim acum amândoi ne va urmări chiar dacă fugim. Iar dacă fugim, vom rămâne pe cont propriu. Nu va fi nimeni care să ne ajute sau să ne protejeze. Avem nevoie de Institut, Nate. Avem nevoie de nefilimi.

Ochii albaştri ai lui Nate îi trădau buimăceala.

— Probabil, zise el, iar cuvântul o izbi pe Tessa, care de două luni încoace nu auzise decât voci englezeşti, aşa încât accentul american o făcu să-i fie dor de casă. Din cauza mea eşti tu aici. De Quincey m-a torturat. M-a obligat să scriu scrisorile alea, să-ţi trimit biletul. Mi-a zis că n-avea să-ţi facă rău atunci când te-ar fi avut, dar apoi nu m-a lăsat niciodată să te văd, iar eu am crezut… am crezut…

Îşi ridică puţin capul şi o privi stânjenit.

— Ai avea de ce să mă urăşti.

Tessa îi răspunse ferm:

— N-aş putea niciodată să te urăsc. Eşti fratele meu. Avem acelaşi sânge.

— Crezi că, atunci când toate astea se vor termina, vom putea să ne întoarcem acasă? întrebă Nate. Să uităm că toate astea s-au întâmplat vreodată? Să trăim o viaţă normală?

Să trăim o viaţă normală. Cuvintele îi evocară o imagine cu ea şi cu Nate într-un apartament mic şi însorit. Nate putea să-şi ia o altă slujbă, seara ea putea să gătească şi să facă ordine pentru el, iar la sfârşiturile de săptămână puteau să se plimbe în parc sau să ia trenul până în Coney Island şi să se dea în carusel, sau să urce în Iron Tower şi să privească focul de artificii de deasupra hotelului Manhattan Beach. Acolo ar fi fost cu adevărat soare, nu ca această tentativă de vară, cenuşie şi apoasă, iar Tessa putea să fie o fată obişnuită, care să citească şi să simtă sub picioare asfaltul cunoscut al oraşului New York.

Dar când încercă să reţină această imagine, viziunea păru să se destrame şi să dispară, ca o pânză de păianjen atunci când încerci să o prinzi cu mâna. Văzu chipul lui Will, al lui Jem, al lui Charlotte, ba chiar şi al lui Magnus, care spuneau: „Sărmana. Acum, că ştii adevărul, nu poţi să dai înapoi.”

— Dar noi nu suntem normali, zise Tessa. Eu nu sunt normală. Ştii foarte bine, Nate.

El se uită în pământ.

— Ştiu - făcu un gest de deznădejde. Deci e adevărat. Eşti ceea ce a spus de Quincey că eşti. Magiciană. A zis că ai puterea să-ţi schimbi forma, Tessie, să devii orice ai vrea.

— Şi tu chiar l-ai crezut? E adevărat - bine, aproape adevărat -, dar nici mie nu mi-a venit să cred la început. E atât de ciudat.

— Am văzut lucruri şi mai ciudate, spuse el grav. Doamne, ar fi trebuit să fiu eu!

Tessa se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Dar înainte să-i poată răspunde, uşa se deschise.

— Domnişoară Gray.

Era Thomas, care părea să-şi ceară iertare.

— Domnişoară Gray, conaşul Will e...

— Conaşul Will e chiar aici.

Era Will, trecând vioi pe lângă Thomas, în ciuda faptului că celălalt băiat era destul de masiv. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine în care se schimbase în seara precedentă, iar acestea păreau şifonate. Tessa se întreba dacă dormise pe scaun în camera lui Jem. Sub ochi avea cearcăne cenuşii-albastre şi părea obosit, deşi ochii îi străluceau. De uşurare? De veselie?

Tessa nu-şi putea da seama. Atunci Will dădu cu ochii de Nate.

— Plimbăreţul nostru, găsit în sfârşit, zise el. Thomas mi-a zis că te ascundeai pe după perdele?

Nate îl privi ciudat pe Will.

— Cine eşti tu?

Tessa făcu repede prezentările, deşi niciunul dintre băieţi nu păru fericit să facă cunoştinţă cu celălalt. Nate arăta încă de parcă ar fi fost pe moarte, iar Will îl privea ca şi când ar fi fost o descoperire ştiinţifică, şi una nu chiar atractivă.

— Deci eşti vânător de umbre, zise Nate. De Quincey mi-a zis că gaşca voastră e alcătuită din monştri.

— Asta a fost înainte sau după ce a încercat să te mănânce? întrebă Will.

Tessa se ridică repede în picioare.

— Will, aş putea să-ţi vorbesc o clipă pe hol, te rog?

Dacă se aşteptase ca el să se opună, nu se întâmplă aşa. Aruncându-i o ultimă privire ostilă lui Nate, Will încuviinţă din cap şi ieşi cu ea pe culoar, în tăcere, închizând uşa salonului după el.

În coridorul fără ferestre, lumina se schimba mereu, lampa-vrăjitoarei aruncând pete strălucitoare şi discrete care nu se uneau unele cu altele. Will şi Tessa stăteau în porţiunea de întuneric dintre două pete de lumină,

privindu-se reciproc - precauţi, gândi Tessa, ca nişte pisici furioase care-şi dau târcoale pe o alee.

Will fu cel care rupse tăcerea.

— Gata. Suntem singuri pe coridor.

— Da, da, zise Tessa nerăbdătoare, şi mii de femei din toată Anglia ar plăti bani frumoşi pentru a avea privilegiul unei asemenea ocazii. Am putea să lăsăm la o parte pentru o clipă replicile tale inteligente? E ceva important.

— Vrei să-mi cer scuze, nu-i aşa? întrebă Will. Pentru ce s-a întâmplat în pod?

Tessa, prinsă cu garda jos, clipi uimită.

— *În pod*?

— Vrei să-ţi spun că regret că te-am sărutat.

La auzul cuvintelor lui, amintirea o copleşi pe Tessa cu o neaşteptată limpezime - degetele lui Will în părul ei, atingerea mâinii lui pe mănuşa ei, gura lui lipită de a ei. Simţi că se înroşeşte şi, plină de furie, speră că acest lucru nu se vedea în lumina difuză.

— Ce... nu. Nu!

— Deci nu vrei să-mi cer scuze, zise Will.

Acum zâmbea destul de vag, genul acela de zâmbet al unui copil în faţa castelului pe care tocmai l-a terminat de construit din cuburi, înainte să-l distrugi cu o mişcare a braţului.

— Nu-mi pasă dacă regreţi sau nu, zise Tessa. Nu despre asta am vrut să-ţi vorbesc. Am vrut să-ţi spun să fii bun cu fratele meu. A trecut prin chinuri groaznice. Nu trebuie să fie interogat ca un răufăcător.

Will răspunse mai liniştit decât ar fi crezut Tessa.

— Înţeleg. Dar dacă ascunde ceva...

— Toată lumea ascunde câte ceva! izbucni Tessa, surprinsă de ea însăşi. Există lucruri despre care ştiu că se ruşinează, dar asta nu înseamnă că acestea te privesc pe tine. Nu că tu ai spune totul oricui, nu-i aşa?

Will o privea precaut.

— La ce te referi?

Cum rămâne cu părinţii tăi, Will? De ce ai refuzat să-i vezi? De ce nu ai unde să te duci în afară de acest loc? Şi de ce, în pod, m-ai alungat? Dar Tessa nu rosti nimic din toate acestea. În schimb, spuse:

— Cum rămâne cu Jem? De ce nu mi-ai spus de ce boală suferă?

— *Jem*? zise el într-adevăr surprins. El n-a vrut să-ţi spun. Consideră că e treaba lui. Şi aşa şi este. Dacă-ţi aminteşti, eu n-am fost de acord să-ţi spună. Dar a considerat că-ţi datora o explicaţie, deşi nu ţi-o datora. Jem nu datorează nimănui nimic. Ce i s-a întâmplat n-a fost din vina lui, şi totuşi poartă povara asta şi îi este ruşine.

— N-are de ce să-i fie ruşine.

— Tu poate că gândeşti aşa. Dar alţii nu văd nici o diferenţă între boala lui şi o dependenţă, şi îl dispreţuiesc pentru că este slab. Ca şi când el ar putea să înceteze să mai ia drogul, dacă ar avea destulă voinţă, spuse Will cu o voce surprinzător de amară. Unii i-au spus chestiile astea, uneori drept în faţă. N-am vrut să fie nevoit să te audă şi pe tine spunându-i-le.

— Eu n-aş fi spus niciodată aşa ceva.

— De unde să ştiu eu ce-ai fi putut să spui? întrebă Will. Tessa, eu nu te cunosc cu adevărat, nu-i aşa? Nu mai mult decât mă cunoşti tu pe mine.

— De fapt nu vrei să te cunoască nimeni, i-o trânti Tessa. Şi foarte bine, nici n-o să încerc. Dar nu te preface că Jem e la fel ca tine. Poate că el ar prefera ca oamenii să cunoască adevărul în legătură cu cine e el.

— Nu, zise Will, şi ochii lui albaştri se întunecară. Să nu crezi că-l cunoşti pe Jem mai bine decât mine.

— Dacă-ţi pasă atât de mult de el, de ce nu faci nimic să-l ajuţi? De ce nu cauţi un leac?

— Crezi că n-am *încercat*? Crezi că Charlotte n-a căutat, că Henry n-a căutat, că n-am angajat magicieni, n-am plătit pentru orice fel de informaţii, n-am solicitat favoruri? Îţi închipui că ne-am resemnat că Jem o să moară, fără să ne

împotrivim?

— Jem mi-a spus că v-a cerut tuturor să nu mai căutaţi, spuse Tessa, calmă în comparaţie cu mânia lui, şi că aşa aţi făcut. Nu?

— El ţi-a spus asta?

— Aţi încetat să căutaţi?

— Nu e nimic de găsit, Tessa. Nu există nici un leac.

— N-ai de unde să ştii. Ai putea să continui să cauţi şi nici măcar să nu-i spui. Poate că totuşi există ceva. Chiar şi cea mai mică şansă...

Will ridică din sprâncene. Lumina pâlpâitoare de pe coridor îi adâncea cearcănele de sub ochi, făcându-i pometii să pară mai proeminenţi.

— Crezi că ar trebui să nu ţinem cont de dorinţele lui?

— Cred că ar trebui să faci tot ce poţi, chiar dacă asta înseamnă să-l minţi. Mă gândesc că nu pot să înţeleg cum de acceptaţi ideea că va muri.

— Iar eu mă gândesc că tu nu înţelegi că uneori nu ai de ales decât între acceptare şi nebunie.

În spatele lor, pe coridor, cineva îşi drese vocea.

— Deci, ce se întâmplă aici? întrebă o voce cunoscută.

Atât Tessa, cât şi Will fuseseră atât de prinşi de conversaţia lor, încât nu-l auziseră pe Jem apropiindu-se. Pentru că se simţi vinovat, Will tresări şi se întoarse să se uite la prietenul lui, care îi privea pe amândoi cu un interes calm. Jem era complet îmbrăcat, dar arăta ca şi când se trezise dintr-un somn febril, cu părul transpirat şi cu obrajii roşii.

Will păru surprins, şi nu tocmai încântat să-l vadă.

— Ce cauţi aici? De ce te-ai dat jos din pat?

— M-am întâlnit cu Charlotte pe hol. Zicea că ne strângem cu toţii în salon să vorbim cu fratele Tessei.

Tonul vocii lui Jem era calm, şi era imposibil de spus, după expresia de pe figura lui, cât de mult auzise din conversaţia lui Will cu Tessa.

— Mă simt destul de bine, cel puţin ca să vă ascult.

— O, ce bine, sunteţi cu toţii aici!

Era Charlotte, mergând grăbită pe coridor. Henry o urma, însoţit de Jessamine şi Sophie. Tessa remarcă faptul că Jessie se schimbase într-una dintre cele mai drăguţe rochii ale ei, din muselină de un albastru-deschis, şi ducea o pătură. Sophie avea o tavă cu ceai şi sendvişuri.

— Acelea sunt pentru Nate? întrebă ea surprinsă. Ceaiul şi pătura?

Sophie încuviinţă din cap.

— Doamna Branwell s-a gândit că probabil îi este foame.

— Iar *eu* m-am gândit că s-ar putea să-i fie frig. Tremura atât de tare noaptea trecută, zise Jessamine, nerăbdătoare. Să-i ducem lucrurile astea, deci?

Charlotte se uită la Tessa aşteptând aprobarea, dezarmând-o. Charlotte avea să fie bună cu Nate; nu putea să se poarte altfel.

— Da. Vă aşteaptă.

— Mulţumesc, Tessa, spuse moale Charlotte.

Apoi deschise uşa salonului şi intră, urmată de ceilalţi. Când Tessa dădu să meargă după ei, simţi o mână pe braţ, o atingere atât de uşoară, încât aproape că ar fi putut să n-o simtă.

Era Jem.

— Aşteaptă, zise el. Doar o clipă.

Se întoarse să-l privească. Prin uşa deschisă se auzea un murmur de voci - tonul baritonal şi prietenos al lui Henry, falsetul crescător şi nerăbdător al lui Jessamine, care rostea numele lui Nate.

— Ce este?

El ezită puţin. Tessa îi simţi mâna rece; degetele lui semănau cu atingerea unor ţurţuri de sticlă. Se întrebă dacă pielea de pe pometi, roşie şi fierbinte, era mai caldă la atingere.

— Dar sora mea... - vocea lui Nate pluti pe coridor, părând nerăbdătoare. Vine şi ea? Unde este?

— Nu contează. Nu-i nimic.

Cu un zâmbet mângâietor, Jem îşi luă mâna de pe braţul fetei. Tessa se miră, dar se întoarse şi intră în salon, iar Jem o urmă.

Sophie stătea în genunchi lângă grătar, făcând focul; Nate stătea tot pe fotoliu, învelit cu pătura pe care i-o aşezase Jessamine în poală.

Jessamine stătea dreaptă pe un scaun, alături, radiind mândră. Henry şi Charlotte se aşezaseră pe sofaua de vizavi de Nate - Charlotte arzând, în mod vizibil, de curiozitate -, iar Will, ca de obicei, era în picioare, rezemat de peretele cel mai apropiat, şi părea iritat şi amuzat în acelaşi timp.

Când Jem se duse lângă Will, Tessa se uită atent la fratele ei. Când o văzuse intrând în cameră, o parte din tensiunea lui dispăruse, dar încă părea nefericit. Ciupea cu degetele pătura lui Jessamine. Traversă încăperea şi se aşeză pe sofaua de lângă el, rezistând tentaţiei de a-i răvăşi părul sau de a-l bate pe umăr. Simţea cum toţi ochii din încăpere erau aţintiţi asupra ei. Toată lumea îi priveau pe ea şi pe fratele ei, şi în tăcerea de acolo s-ar fi putut auzi un ac căzând.

— Nate, spuse ea blând. Presupun că toată lumea s-a prezentat?

Încă ciupind pătura, el încuviinţă din cap.

— Domnule Gray, zise Charlotte, am vorbit deja cu domnul Mortmain. Ne-a spus o mulţime de lucruri despre dumneavoastră. Despre pasiunea dumneavoastră pentru Lumea de Jos. Şi despre jocurile de noroc.

— *Charlotte*, protestă Tessa.

Nate interveni brusc.

— E adevărat, Tessie.

— Nimeni nu-l învinovăţeşte pe fratele tău pentru tot ceea ce s-a întâmplat, Tessa.

Când se întoarse din nou spre Nate, Charlotte îi vorbi cu aceeaşi voce blândă.

— Mortmain zice că, atunci când aţi sosit la Londra,

ştiaţi că el era implicat în practici oculte. Cum de aţi aflat că e membru al clubului Pandemonium?

Nate ezită.

— Domnule Gray, pur şi simplu trebuie să înţelegem ce vi s-a întâmplat. Interesul lui de Quincey faţă de dumneavoastră... Ştiu că nu vă simţiţi bine, şi nu vrem să vă supunem unui interogatoriu, dar dacă ne-aţi putea oferi chiar şi cea mai mică informaţie, ne-aţi fi de mare ajutor...

— Erau instrumentele de cusut ale mătuşii Harriet, spuse Nate încet.

Tessa îl privi uimită.

— Poftim?

Nate continuă să vorbească încet:

— Mătuşa noastră, Harriet, ţinea întotdeauna pe noptiera de lângă patul ei vechea cutie de bijuterii a mamei. Spunea că-şi păstra acolo instrumentele de cusut, dar eu...

Nate inspiră adânc, uitându-se la Tessa.

— Eram plin de datorii. Făcusem câteva pariuri nesăbuite, pierdusem nişte bani, şi eram într-o situaţie proastă. Nu voiam ca tu sau mătuşa să ştiţi. Mi-am amintit că exista o brăţară din aur pe care o purta mama. Îmi intrase în cap că aceasta încă se găsea în acea cutie de bijuterii şi că mătura Harriet era pur şi simplu prea încăpăţânată ca să o vândă. Ştii şi tu cum e - cum *era*. Oricum, nu-mi puteam scoate ideea din minte. Ştiam că dacă aş fi reuşit să amanetez brăţara, aş fi căpătat bani pentru a-mi plăti datoriile. Aşa că, într-o zi, când tu şi mătuşa eraţi plecate, am deschis cutia şi am căutat în ea. Sigur că brăţara nu era acolo. Dar, în schimb, am descoperit că avea fund dublu. Nu era nimic valoros acolo, numai un ghemotoc de hârtii vechi. Când v-am auzit urcând scările, le-am înşfăcat şi m-am dus în camera mea.

Nate se opri. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. După o clipă, Tessa, care nu-şi mai putea reţine întrebările, spuse:

— *Şi*?

— Erau pagini din jurnalul mamei, zise Nate. Rupte din legătura lor originală. Câteva lipseau, dar era destul ca să pun cap la cap o poveste ciudată. Aceasta începea pe vremea când părinţii noştri locuiau la Londra. Tata era adesea plecat, lucrând în birourile lui Mortmain de la docuri, dar mama o avea pe mătuşa Harriet ca să-i ţină companie, şi pe mine ca să o ţin ocupată. Abia mă născusem. Asta a fost până când tata a început să vină acasă din ce în ce mai abătut, seară după seară. Vorbea despre făcături ciudate de la fabrică, piese de maşinării care funcţionau bizar, zgomote care se auzeau la orice oră, ba chiar şi paznicul care dispăruse într-o seară. Mai existau, de asemenea, zvonurile că Mortmain era implicat în practici oculte - vocea lui Nate suna ca şi când şi-ar fi amintit sau ar fi citit o poveste. La început, tata ridica din umeri la auzul zvonurilor, dar în cele din urmă i le-a repetat lui Mortmain, care a recunoscut totul. Presupun că a reuşit să facă să pară totul inofensiv, ca şi când avea parte doar de o mică distracţie cu vrăji şi pentagrame şi alte chestii. I-a vorbit tatei şi despre organizaţia din care făcea a parte, clubul Pandemonium. I-a sugerat să vină şi el la una dintre întruniri, şi să o aducă şi pe mama.

— Să o aducă pe mama? Dar el n-ar fi făcut aşa ceva.

— Probabil că nu, dar fiind proaspăt căsătorit şi având şi un copilaş, tata ar fi fost nerăbdător să-i facă pe plac patronului. A fost de acord să meargă şi să o ia şi pe mama cu el.

— Ar fi trebuit să se ducă la poliţie.

— Un om bogat ca Mortmain cu siguranţă că avea poliţia la mână, o întrerupse Will.

— Dacă tata s-ar fi dus la poliţie, ar fi râs de el.

Nathaniel îşi dădu părul de pe frunte; transpira, iar şuviţele de păr i se lipeau de piele.

— Mortmain a aranjat să vină o trăsură să-i ia pe amândoi, seara târziu, când nimeni nu i-ar fi urmărit. Trăsura i-a dus acasă la el... După aceea lipseau multe

pagini şi nu exista nici un amănunt despre ce s-a întâmplat în acea noapte. A fost prima dată când s-au dus, dar nu şi ultima, după cum am aflat. S-au întâlnit cu cei din clubul Pandemonium de mai multe ori în decursul următoarelor câteva luni. Mama, cel puţin, ura să meargă acolo, dar au continuat să participe la întruniri, până când ceva s-a schimbat brusc. Nu ştiu ce-a fost, pentru că nu mai erau decât câteva pagini. Am înţeles că atunci când au părăsit Londra, au făcut-o la adăpostul nopţii, că n-au spus nimănui unde se duceau, şi că n-au lăsat nici o adresă la care să li se trimită corespondenţa. Ar fi putut la fel de bine să fi dispărut. Totuşi, în jurnalul acela nu am găsit motivul.

Nathaniel se opri brusc, din cauza unui acces de tuse. Jessamine se repezi la ceaiul pe care Sophie îl lăsase pe măsuţă, şi, într-o clipă, îl obligă pe Nate să ţină cana în mână. În acelaşi timp îi aruncă Tessei o privire de superioritate, ca şi când ar fi vrut să demonstreze că ea ar fi trebuit să se gândească prima la asta.

După ce îşi potoli tusea cu ceaiul, Nate continuă.

— Găsind paginile din jurnal, mă simţeam ca şi când aş fi dat peste o mină de aur. Auzisem de Mortmain. Ştiam că omul era la fel de bogat ca şi Cresus[37], chiar dacă era, evident, puţin nebun. I-am scris şi i-am spus că sunt Nathaniel Gray, fiul lui Richard şi al lui Elizabeth Gray, că tata murise, şi mama la fel, şi că printre hârtiile ei găsisem dovezi ale activităţilor lui oculte. Am lăsat să se înţeleagă că eram nerăbdător să-l întâlnesc şi să discutăm despre o posibilă angajare, iar dacă el s-ar fi dovedit mai puţin dornic să mă întâlnească, atunci existau destule ziare care îmi închipuiam că ar fi fost interesate de jurnalul mamei.

— Asta a fost o adevărată iniţiativă.

Will părea de-a dreptul impresionat.

Nate zâmbi. Tessa îi aruncă o privire furioasă.

---

[37] Cresus (greacă Κροίσος Kroísos, latină Croesus; n. cca. 595 î.Hr. - d. 546 î.Hr.) a fost ultimul rege al Lidiei.

— Nu fi prea încântat de tine însuţi! Când Will zice „o adevărată iniţiativă”, vrea să spună „lipsit de moralitate”.

— Nu, chiar vreau să spun o adevărată iniţiativă, zise Will. Când vreau să spun lipsit de moralitate, spun; „Iată ceva ce-aş fi făcut şi eu.”

— Ajunge, Will, îl întrerupse Charlotte. Dă-i voie domnului Gray să-şi termine povestea,.

— M-am gândit probabil că el îmi va trimite o mită, nişte bani, ca să-mi închidă gura, continuă Nate. În schimb, am primit un bilet la clasa întâi pentru un vapor cu destinaţia Londra, şi o ofertă oficială pentru o slujbă, de îndată ce aş fi ajuns. Mi-am imaginat că avea să fie de bine şi că pentru prima dată în viaţa mea nu plănuisem să fac o nebunie. Când am ajuns la Londra, m-am dus direct acasă la Mortmain, unde am fost condus în birou să-l cunosc. M-a salutat cu multă căldură, spunându-mi cât de bucuros era să mă vadă şi cum semănam cu răposata şi scumpa mea mamă. Apoi a devenit serios. Mi-a făcut semn să mă aşez şi mi-a spus că îi plăcuse întotdeauna pe părinţii mei şi că fusese deosebit de trist când ei plecaseră din Anglia. Nu aflase că muriseră, până la scrisoarea mea. Chiar dacă aveam de gând să public ceea ce ştiam despre el, a pretins că mi-ar fi oferit bucuros o slujbă şi ar fi făcut tot ce ar fi putut pentru mine, de dragul părinţilor mei. I-am spus lui Mortmain că îi voi păstra secretul - *dacă* mă lua cu el să particip la o întrunire a clubului Pandemonium, şi că îmi datora asta, adică să-mi arate şi mie ce le arătase părinţilor mei. Adevărul e că menţiunea despre jocurile de noroc din jurnalul mamei îmi trezise interesul. Îmi închipuiam o întrunire a unui grup de oameni destul de caraghioşi încât să creadă în magie şi în diavoli. Cu siguranţă n-avea să fie greu să câştig nişte bănuţi de la asemenea fraieri - Nate închise ochii. Mortmain a fost de acord fără prea multă tragere de inimă să mă ia cu el. Presupun că n-a avut de ales. În seara aceea, întrunirea se ţinea acasă la de Quincey. În clipa în care s-a deschis uşa,

mi-am dat seama că eu eram fraierul. Nu era nici un grup de amatori în ale spiritualităţii. Era ceva real, Lumea din Umbră pe care mama de-abia o menţionase în jurnalul ei. Era *reală*. Nici nu pot să descriu cât de şocat am fost când m-am zgâit în jurul meu. Încăperea era plină de nişte creaturi de un grotesc de nedescris. Surorile Întunecate erau şi ele acolo, aruncându-mi priviri de după cărţile de whist, cu unghiile lor ca nişte gheare. Femei cu feţele şi umerii pudraţi cu alb îmi zâmbeau, cu sângele prelingându-li-se pe la colţurile gurii. Pe podea se agitau nişte creaturi mai mici, ale căror ochi îşi schimbau culoarea. Nu-mi imaginasem niciodată că asemenea lucruri erau adevărate, şi i-am spus asta lui Mortmain. „Se petrec, în cer şi pe pământ, mai multe lucruri de câte-a visat, Nathaniel, filosofia ta”[38], mi-a zis el. Ei bine, cunosc citatul, datorită ţie, Tessa. Întotdeauna îmi citeai din Shakespeare, şi uneori chiar eram atent. Tocmai eram pe punctul să-i spun lui Mortmain să nu se distreze pe seama mea, când a venit spre noi un bărbat. L-am văzut pe Mortmain devenind ţeapăn ca o scândură, ca şi când acesta ar fi fost un personaj de care se temea. M-a prezentat drept Nathaniel, un nou angajat, şi mi-a spus numele bărbatului. De Quincey. De Quincey a zâmbit. Am ştiut imediat că nu era om. Nu mai văzusem până atunci un vampir, cu pielea aia albă cadaverică, şi desigur, când mi-a zâmbit, i-am văzut dinţii. Cred că pur şi simplu m-am holbat. „Mortmain, din nou îmi ascunzi anumite lucruri”, a zis el. „Acesta este mai mult decât un nou angajat. Este Nathaniel Gray. Fiul lui Elizabeth şi al lui Richard Gray.” Mortmain a bodogănit ceva, părând uimit. De Quincey a chicotit: „Axel, să ştii că eu chiar aflu despre diferite lucruri.” Apoi s-a întors către mine: „L-am cunoscut pe tatăl tău”, mi-a zis. „Mi-a plăcut puţin de el. Poate că ai

[38] *Hamlet*, în William Shakespeare, Teatru, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1971. În textul original, numele personajului este Horațio.

vrea să mi te alături pentru un joc de cărţi?” Mortmain a clătinat din cap spre mine, dar eu văzusem camera în care se jucau cărţi, când intrasem în casă. Eram atras de mesele de joc ca o molie de lumină. Am stat la masă şi am jucat faraon cu un vampir, doi vârcolaci, şi un magician cu părul vâlvoi. Am avut mână bună în noaptea aia, şi am câştigat o mulţime de bani, şi am băut o grămadă de băuturi colorate şi spumoase, care erau aduse în încăpere pe tăvi de argint. La un moment dat, Mortmain a plecat, dar nu mi-a păsat. Am ieşit în lumina zorilor, simţindu-mă triumfător, în al nouălea cer, şi cu o invitaţie din partea lui de Quincey să revin la club ori de câte ori mi-ar fi plăcut. Am fost un fraier, desigur. M-am simţit atât de bine fiindcă băuturile fuseseră amestecate cu poţiuni magice, care creau dependenţă. Şi fusesem *lăsat* şi câştig în acea seară. M-am întors, bine-nţeles, fără Mortmain, seară de seară. La început, am câştigat, am câştigat în mod constant; aşa am putut să vă trimit bani ţie şi mătuşii Harriet, Tessie. Banii n-au provenit din munca pe care o desfăşuram la Mortmain. Mergeam la birou doar din când în când, şi de-abia puteam să mă concentrez, chiar şi la nişte treburi simple pe care mi le dădea de făcut. Nu mă gândeam decât să mă întorc la club, să beau mai multe băuturi din acelea, să câştig mai mulţi bani. Apoi am început să pierd. Cu cât pierdeam mai mult, cu atât mai obsedat deveneam să câştig banii înapoi. De Quincey mi-a sugerat să încep să joc pe datorie, aşa încât am împrumutat bani; nu m-am mai dus deloc la birou. Dormeam toată ziua şi jucam toată noaptea. Am pierdut tot, spuse el pierit. Când am primit scrisoarea de la tine, Tessa, cea în care mă anunţai că mătuşa murise, am crezut că eram judecat. Că era o pedeapsă pentru comportamentul meu. Aş fi vrut să alerg şi să-mi cumpăr un bilet să mă întorc chiar în ziua aia la New York, dar nu aveam nici un ban. Disperat, m-am dus la club. Eram nebărbierit, nefericit, cu ochii roşii. Probabil că arătam ca un om distrus, pentru că de Quincey a venit

la mine şi mi-a făcut o propunere. M-a tras într-o cameră din spate şi mi-a arătat că pierdusem mai mulţi bani în favoarea clubului decât ar fi putut orice om să înapoieze. El părea amuzat de toate astea, diavolul de el, scuturându-şi praful inexistent de pe manşete şi rânjind în faţa mea cu dinţii ăia ascuţiţi ca acele. M-a întrebat ce aş fi dispus să fac pentru a-mi plăti datoriile. I-am spus: „Orice”.

Iar el a spus: „Ce-ai zice de sora ta?”

Tessa simţi că i se face pielea de găină, şi era conştientă, deşi nu-i plăcea deloc, că toţi ochii din încăpere erau aţintiţi asupra ei.

— Poftim? Ce-a spus despre mine?

— Am fost pur şi simplu prins cu garda jos, zise Nate. Nu-mi aminteam să fi discutat vreodată cu el despre tine, dar mă îmbătasem de atâtea ori la club, şi noi vorbiserăm foarte liber...

Ceşcuţa din mâna lui zăngăni pe farfurioară. El le trânti pe amândouă.

— L-am întrebat ce ar putea să vrea de la sora mea. Mi-a spus că avea motive să creadă că unul dintre copiii mamei mele era... special. Crezuse că aş fi putut să fiu eu, dar, având plăcerea să mă observe, singurul lucru neobişnuit la mine i se păruse prostia, spuse Nate plin de amărăciune. „Dar sora ta, sora ta este cu totul aparte”, a mai zis el. „Ea are toate puterile pe care tu nu le ai. N-am nici cea mai mică intenţie să-i fac rău. E mult prea importantă.” M-am încurcat în cuvinte şi l-am implorat să-mi dea mai multe amănunte, dar a fost de neclintit. Fie i-o aduceam pe Tessa, fie aveam să mor. Ba chiar mi-a spus ce trebuia să fac.

Tessa oftă uşor.

— De Quincey ţi-a spus să-mi scrii acea scrisoare, zise ea. El te-a obligat să-mi trimiţi biletele pentru Main. El te-a obligat să mă aduci aici.

Ochii lui Nate o implorau să înţeleagă.

— A jurat că n-o să-ţi facă rău. Mi-a spus că nu voia

decât să te înveţe să-ţi foloseşti puterea. Şi că aveai să fii onorată şi bogată dincolo de orice imaginaţie...

— Păi, asta e bine, îl întrerupse Will. Nu că n-ar fi lucruri mai importante decât banii.

Ochii lui scăpărau de indignare; nici Jem nu părea mai puţin dezgustat.

— Dar nu e vina lui Nate, spuse repede Jessamine. Nu l-aţi auzit? De Quincey l-ar fi omorât. Iar el ştia cine e Nate, de unde venea; până la urmă, ar fi găsit-o oricum pe Tessa, iar Nate ar fi murit degeaba.

— Deci asta e părerea ta etică, obiectivă, nu-i aşa, Jess? îi spuse Will. Şi presupun că n-are nimic de-a face cu faptul că ţi-ai făcut de lucru pe lângă fratele Tessei încă de când a sosit. Orice mundan ar fi bun, presupun, nu contează cât e de nefolositor.

Jessamine lăsă să-i scape un icnet de indignare şi se ridică în picioare. Ridicând vocea, Charlotte încercă să-i liniştească pe amândoi, în timp ce ei ţipau unul la celălalt, dar Tessa încetase să-i mai asculte; ea se uita la Nate.

Ştia de mult că fratele ei era slab, că ceea ce mătuşa ei numea inocenţă era, de fapt, un comportament de copil alintat şi supărăcios; că, fiind băiat, primul născut, şi frumos, Nate fusese întotdeauna prinţul propriului său regat micuţ. Tessa înţelesese asta, şi deşi ar fi fost treaba lui în calitate de frate mai mare să o protejeze, ea şi mătuşa ei îl protejaseră de fapt pe el.

Dar era fratele ei; îl iubea; în momentul acela simţi din nou vechea dorinţă de a-l proteja, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când era vorba despre Nate, şi aşa cum avea să se întâmple mereu.

— Jessamine are dreptate, zise ea, ridicând tonul pentru a acoperi vocile furioase din încăpere. Nu i-ar fi fost de nici un folos să-l refuze pe de Quincey, şi n-are rost să ne certăm pentru asta acum. Acum nu trebuie decât să aflăm care sunt planurile lui de Quincey. Nate, tu ştii? Ţi-a spus ce voia de la mine?

Nate clătină din cap.

— Imediat ce-am acceptat să trimit după tine, m-a luat prizonier în casa lui. M-a obligat să-i trimit o scrisoare lui Mortmain, desigur, prin care demisionam din serviciul lui; bietul om, trebuie să fi socotit că-i aruncam în faţă generozitatea. De Quincey plănuise să nu-şi ia ochii de pe mine până când n-ar fi pus mâna pe tine, Tessie. Eu eram poliţa lui de asigurare. Le-a dat Surorilor Întunecate inelul meu, pentru a dovedi că eram la mâna lor. Surorile Întunecate raportau zilnic despre progresul tău, aşa încât ştiam că încă trăieşti. De vreme ce oricum stăteam în casă, m-am apucat să studiez treburile clubului Pandemonium. Am observat că era o organizaţie cu mai multe ranguri. Existau cei de pe treapta cel mai de jos, ţinându-se deoparte, ca Mortmain şi cei de teapa lui. De Quincey şi cei aflaţi cel mai sus îi păstrau de obicei în preajma lor pentru că aveau bani, şi îi tachinau, arătându-le frânturi de magie şi frânturi din Lumea din Umbră, ca să-i facă să se întoarcă întotdeauna. Apoi mai existau cei asemenea Surorilor Întunecate, şi alţii, care aveau mai multă putere şi responsabilitate în club. Cu toţii erau creaturi supranaturale, niciunul nu era om. Şi apoi, în vârf, era de Quincey. Ceilalţi îi spuneau Magistrul. Adesea, ţineau întruniri la care oamenii şi cei de rang inferior nu erau invitaţi. Acolo am auzit prima dată de vânătorii de umbre. De Quincey îi dispreţuieşte pe vânătorii de umbre, zise Nate, întorcându-se spre Henry şi Charlotte. Are un dinte împotriva lor, împotriva voastră. Tot vorbeşte despre cum vor fi lucrurile mai bune când vânătorii de umbre vor fi distruşi şi locuitorii Lumii de Jos vor putea să trăiască şi să-şi desfăşoare afacerile în pace...

— Ce prostie! zise Henry, părând cu adevărat ofensat. Nu ştiu ce soi de pace crede el că va fi fără vânătorii de umbre.

— Spunea că până atunci nu existase niciodată vreo modalitate prin care să fie înfrânţi vânătorii de umbre,

pentru că armele lor sunt superioare. Mai zicea despre legenda cum că Dumnezeu a vrut ca nefilimii să fie războinici superiori, astfel încât nici o creatură vie să nu-i poată distruge. Deci, aparent, el s-a gândit: „De ce nu o creatură care, la urma urmelor, *să nu fie* deloc vie?”

— Automatele, zise Charlotte. Armata lui mecanică.

Nate părea încurcat.

— Le-aţi văzut?

— Câteva automate au atacat-o pe sora ta aseară, zise Will. Din fericire, noi, monştrii de vânători de umbre, eram prin preajmă ca să o salvăm.

— Nu că ea nu s-ar fi descurcat singură, murmură Jem.

— Ştii ceva despre maşinării? întrebă Charlotte, aplecându-se nerăbdătoare în faţă. A vorbit cumva de Quincey despre ele în faţa ta, orice?

Nate se făcu din nou mic în scaunul lui.

— Da, dar n-am prea înţeles. Zău, eu nu prea am o minte mecanică...

— E simplu, spuse Henry pe un ton pe care l-ar folosi cineva încercând să calmeze o pisică înspăimântată. În momentul de faţă, aceste maşinării ale lui de Quincey funcţionează pe bază de mecanisme. Trebuie să fie întoarse, ca ceasurile. Dar am găsit în biblioteca lui o copie a unei vrăji de unde se deduce că el încearcă să găsească o cale prin care să le facă *vii*, o cale prin care să lege energia demonilor de carcasa mecanismului şi să o trezească la viaţă.

— A, asta! Da, a vorbit despre asta, răspunse Nathaniel, ca un copil încântat că putea să dea răspunsul bun la şcoală.

Tessa văzu cum vânătorii de umbre ciuliră urechile de încântare. Asta voiau ei de fapt să ştie.

— De-aia le-a angajat pe Surorile Întunecate, nu numai ca s-o pregătească pe Tessa. Ele sunt magiciene, ştiţi, şi se presupunea că vor găsi o cale prin care să ducă misiunea la îndeplinire. Şi au făcut-o. Nu cu mult timp în urmă -

acum câteva săptămâni -, dar au făcut-o.

— Au făcut-o? zise Charlotte şocată. Dar atunci, de ce nu s-a apucat de treabă de Quincey? Ce aşteaptă?

Nate se uită la figura neliniştită a lui Charlotte, apoi la Tessa, şi apoi la toţi cei din încăpere.

— Am... am crezut că ştiaţi. El a zis că vraja de legare ar putea fi generată numai când e lună plină. Când se va întâmpla asta, Surorile Întunecate se vor apuca de lucru, iar atunci... El are zeci de asemenea obiecte depozitate în ascunziş, şi ştiu că plănuieşte să mai facă multe, sute, mii, poate. Presupun că le va anima şi...

— Lună plină?

Aruncând o privire pe fereastră, Charlotte îşi muşcă buza.

— Asta va fi foarte curând, cred că mâine noapte.

Jem ţâşni ca un arc.

— Pot să verific tabelele lunare în bibliotecă. Mă întorc imediat, zise el şi dispăru imediat pe uşă.

Charlotte se întoarse spre Nate.

— Eşti sigur în legătură cu asta?

Nate încuviinţă din cap, înghiţind în sec.

— Când Tessa a fugit de la Surorile Întunecate, de Quincey a dat vina pe mine, cu toate că eu n-am ştiut nimic. Mi-a zis că drept pedeapsă avea de gând să-i lase pe Copiii Nopţii să-mi sugă sângele. M-a ţinut prizonier zile întregi înainte de petrecere. Nu i-a păsat de ce a spus în faţa mea atunci. Ştia că aveam să mor. L-am auzit spunând că Surorile desăvârşiseră vraja de legare. Şi că n-avea să mai dureze mult până când nefilimii vor fi distruşi, pentru ca toţi membrii clubului Pandemonium să conducă Londra în folosul lor.

Will începu să vorbească, pe un ton aspru.

— Ai idee unde s-ar putea ascunde de Quincey acum, că i-a ars casa?

Nate părea epuizat.

— Are o ascunzătoare în Chelsea. Probabil că s-a dus

acolo împreună cu cei care-i sunt loiali. Bănuiesc că din clanul lui au mai rămas vreo sută de vampiri care n-au fost în noaptea aia în casa lui. Ştiu exact unde e locul. Vă pot arăta pe o hartă.

Se opri când Jem se năpusti în încăpere, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu e mâine, zise Jem. Luna plină. E în noaptea asta!

17
CERE-I ÎNTUNERICULUI SĂ VINĂ

Zidul grădinii şi vechiul turn bisericesc
s-au înnegrit de ale toamnei ploi,
Şi vânturi aspre ne tot prevestesc
Că întunericul e iarăşi peste noi.
- Emily Brontë, „Vechiul turn bisericesc”

În vreme ce Charlotte ţâşni spre bibliotecă pentru a înştiinţa Enclava că era nevoie să se acţioneze de urgenţă în seara aceea, Henry rămase în salon cu Nathaniel şi cu ceilalţi. Se uita surprinzător de răbdător cum Nate, dându-şi toată silinţa, le arăta pe harta Londrei locul unde credea el că se afla ascunzătoarea lui de Quincey - o casă în Chelsea, în apropiere de Tamisa.

— Nu ştiu exact care e, zise Nate, deci va trebui să aveţi grijă.

— Întotdeauna avem grijă, zise Henry, ignorând privirile urâte pe care i le arunca Will.

Oricum, nu mult după aceea, îi trimise pe Will şi pe Jem, împreună cu Thomas, în încăperea armelor, ca să pregătească un stoc de pumnale de seraf şi alte arme. Tessa rămase în salon cu Jessamine şi cu Nate, în timp ce Henry alergă spre criptă pentru a aduce câteva dintre cele mai noi invenţii ale sale. De îndată ce toţi ceilalţi plecară, Jessamine începu să se agite în jurul lui Nate, făcând din

nou focul pentru el, aducând încă o pătură pentru ai înveli umerii, şi oferindu-se să găsească o carte din care să-i citească, dar el îi refuză oferta. Dacă Jessamine spera să-i câştige inima lui Nate agitându-se în jurul lui, se gândi Tessa, avea să fie dezamăgită. Nate era obişnuit ca lumea să se agite în jurul lui, şi ar fi remarcat cu greu atenţiile ei speciale.

— Aşadar, ce se va întâmpla acum? întrebă el în cele din urmă, pe jumătate îngropat sub un morman de pături. Domnul şi doamna Branwell...

— O, spune-le Henry şi Charlotte. Aşa le spune toată lumea, zise Jessamine.

— Vor înştiinţa Enclava - adică pe ceilalţi vânători de umbre din Londra - în legătură cu locul unde se află ascunzătoarea lui de Quincey, astfel încât să poată plănui un atac, spuse Tessa. Dar, zău, Nate, n-ar trebui să te îngrijorezi pentru lucrurile astea. Ar trebui să te odihneşti.

— Deci vom rămâne numai noi, zise Nate cu ochii închişi. În locul ăsta vechi şi mare. Pare ciudat.

— O, Will şi Jem n-o să meargă cu ei, zise Jessamine. Am auzit-o spunându-le asta în încăperea armelor, când m-am dus să iau pătura.

Nate deschise ochii.

— Nu merg? zise el uimit. De ce nu?

— Sunt prea tineri, răspunse Jessamine. Vânătorii de umbre sunt consideraţi adulţi la vârsta de optsprezece ani, şi pentru genul acesta de acţiune - o acţiune periculoasă la care participă întreaga Enclavă - cei mai tineri rămân de obicei acasă.

Tessa simţi o vagă uşurare, pe care o mască întrebând grăbită:

— Dar e atât de ciudat. În seara aia, acasă la de Quincey, le-au permis şi lui Will şi Jem să meargă.

— De-asta nu mai pot să meargă acum. Se pare că Benedict Lightwood susţine că raidul la de Quincey a ieşit atât de prost fiindcă Will şi Jem nu sunt suficient de

pregătiţi, deşi nu sunt convinsă cum ar fi putut să fie vina lui Jem, oricum. După părerea mea, el vrea o scuză ca să-l determine pe Gabriel să rămână acasă, cu toate că el are deja optsprezece ani. Îl tratează îngrozitor, ca pe un bebeluş. Charlotte zicea că el i-a spus că, odată, întreaga Enclavă a fost rasă de pe faţa pământului într-o singură noapte, şi că nefilimii au obligaţia de a lăsa generaţia mai tânără să continue lucrurile aşa cum erau pe vremuri.

Tessei i se strânse stomacul. Înainte să poată spune ceva, uşa se deschise şi intră Thomas, cărând un morman de haine împăturite.

— Acestea sunt lucruri mai vechi de-ale conaşului Jem, îi spuse el lui Nate, părând uşor stânjenit. Se pare că aţi avea cam aceleaşi măsuri şi... păi, ar trebui să aveţi ceva de purtat. Dacă mă veţi însoţi înapoi în camera dumneavoastră, o să vedem dacă vă vin.

Jessamine îşi dădu ochii peste cap. Tessa nu era sigură de ce. Poate că ea considera că hainele altora nu erau destul de bune pentru Nate.

— Mulţumesc, Thomas, zise Nate, ridicându-se în picioare. Şi trebuie să-ţi prezint scuzele mele pentru comportamentul meu de mai devreme, când, ăă... m-am ascuns de tine. Cred că aveam febră. Asta e singura explicaţie.

Thomas se înroşi.

— Eu nu-mi fac decât treaba, domnule.

— Poate că ar trebui să dormi puţin, zise Tessa, observând cearcănele întunecate de oboseală de sub ochii fratelui ei. Nu prea avem multe de făcut acum, până când se întorc ei.

— De fapt, zise Nate, uitându-se întâi la Jessamine, apoi la Tessa, cred că m-am odihnit suficient. Un camarad trebuie să-şi revină până la urmă, nu-i aşa? Pot să mă ţin pe picioare cât să mănânc ceva, şi apoi, nu mi-ar displăcea puţină companie. Sper că n-o să vă deranjeze dacă mă întorc aici de îndată ce m-am îmbrăcat?

— Sigur că nu!

Jessamine părea încântată.

— O s-o rog pe Agatha să prepare ceva uşor. Şi poate că un joc de cărţi va face să treacă timpul mai repede după ce mâncăm. Sendvişuri şi ceai, mă gândesc.

Când Thomas şi Nate ieşiră din încăpere, bătu din palme, şi apoi se întoarse către Tessa, cu ochii strălucindu-i.

— Nu-i aşa că o să fie amuzant?

— Cărţi?

Tessa, pe care sugestia lui Jessamine o şocase, lăsând-o fără glas, îşi recăpătă vocea.

— Crezi că ar trebui să jucăm *cărţi*? În timp ce Henry şi Charlotte sunt plecaţi să lupte cu de Quincey?

Jessamine clătină din cap iritată.

— Ca şi când dacă am boci pe-aici i-ar ajuta! Sunt convinsă că ar prefera să fim veseli şi să facem ceva în lipsa lor decât să lenevim şi să fim morocănoşi.

Tessa se încruntă.

— Nu prea cred, zise ea, că a fost o idee bună să-i sugerezi un joc de cărţi lui Nate, Jessamine. Ştii bine că el are… probleme… cu jocurile de noroc.

— Dar noi n-o să jucăm *jocuri de noroc*, spuse Jessamine nepăsătoare. Numai un joc prietenesc de cărţi. Zău, Tessa, chiar trebuie să fii aşa o pacoste?

— O *ce*? Jessamine, ştiu că încerci pur şi simplu să-l faci pe Nate să fie fericit, dar nu asta este modalitatea…

— Şi presupun că tu stăpâneşti arta de a cuceri afecţiunea bărbaţilor? îi trânti Jessamine, cu ochii ei căprui scăpărându-i de mânie. Crezi că nu te-am văzut cum te uitai la Will cu ochi de căţeluş? Ca şi când el ar fi fost măcar… O! adăugă ea ridicând mâinile. Nu mai contează. Îmi provoci greaţă. Mă duc să vorbesc cu Agatha, fără tine.

Şi spunând asta, se ridică în picioare şi ieşi ţanţoş din încăpere, oprindu-se în cadrul uşii numai pentru a spune, înainte ca uşa să se închidă izbindu-se în urma ei:

— Şi ştiu că nu-ţi pasă cum arăţi, dar ar trebui să-ţi aranjezi măcar părul, Tessa. Arată ca un cuib de păsări!

Deşi ştia că erau caraghioase, cuvintele lui Jessamine o atinseră pe Tessa. Se repezi în camera ei pentru a-şi da cu apă pe faţă şi pentru a-şi pieptăna părul încâlcit. Privindu-şi în oglindă faţa albă, încercă să nu se întrebe dacă încă mai arăta ca sora pe care şi-o amintea Nate. Încercă să nu-şi închipuie cât s-ar fi putut schimba.

Termină, apoi ieşi grăbită pe coridor - şi aproape că dădu peste Will, care stătea rezemat de peretele de vizavi de uşa ei, examinându-şi unghiile. Cu obişnuitul său dispreţ faţă de maniere, era în cămaşă, cu mânecile suflecate, iar peste cămaşă avea o serie de curele din piele încrucişate peste piept. Pe spate îi atârna o spadă lungă şi subţire; Tessa văzu mânerul acesteia peste umărul lui. La brâu avea înfipte mai multe pumnale de seraf cu lamă lungă, subţire şi albă.

— Eu...

Tessei îi răsună în minte vocea lui Jessamine: „Crezi că nu te-am văzut cum te uitai la Will cu ochi de căţeluş?” Lampa-vrăjitoarei ardea cu o flacără scăzută. Tessa spera că era suficient întuneric pe coridor pentru ca el să n-o vadă roşind.

— Am crezut că nu te duci în seara asta cu Enclava, zise ea în cele din urmă, mai mult ca să spună ceva.

— Nu mă duc. Duc astea jos, lui Charlotte şi lui Henry, care sunt în curte. Benedict Lightwood trimite trăsura după ei. E mai rapid aşa. Ar trebui să ajungă în scurtă vreme.

Chiar era întuneric în coridor, destul de întuneric, astfel că, deşi i păru că Will zâmbea, n-avea cum să fie sigură.

— Eşti îngrijorată pentru siguranţa mea, nu-i aşa? Sau ai plănuit să îmi oferi în dar o favoare, ca s-o port în bătălie, aşa ca Wilfred din *Ivanhoe*?

— Nu mi-a plăcut niciodată cartea aia, zise Tessa.

Rowena era o găgăuţă. Ivanhoe ar fi trebuit să o aleagă pe Rebecca.

— Bruneta, nu blonda? Zău?

Acum Tessa era aproape sigură că Will zâmbea.

— Will?

— Da?

— Crezi că Enclava va reuşi, de fapt, să-l omoare? Adică, pe de Quincey?

— Da, spuse el fără să ezite. Nu mai e timp de negocieri. Dacă ai văzut vreodată terieri într-o arenă de luptă cu şobolani drept momeală. Ei bine, nu cred că ai văzut. Dar aşa va fi în seara asta. Conclavul îi va executa pe vampiri unul câte unul, până când vor fi exterminaţi.

— Vrei să spui că nu vor mai fi vampiri în Londra?

Will ridică din umeri.

— Întotdeauna există vampiri. Dar clanul lui de Quincey va dispărea.

— Şi odată ce-o să se termine, odată ce-o să dispară Magistrul, presupun că eu şi Nate n-o să mai avem nici un motiv să rămânem în Institut, nu-i aşa?

— Eu...

Will păru cu adevărat luat prin surprindere.

— Presupun... Da, păi, aşa e. Îmi închipui că ai prefera să stai într-o clădire. Cu mai puţină violenţă. Ai putea să vezi şi locuri mai drăguţe din Londra. Westminster Abbey.

— Aş prefera să mă duc acasă, zise Tessa. La New York.

Will nu spuse nimic. Lampa-vrăjitoarei de pe coridor pălise; în întuneric, ea nu-i putea vedea clar chipul.

— Numai dacă n-aş avea totuşi vreun motiv să rămân, continuă ea, mirându-se cumva de ceea ce voise să spună cu asta.

Era mai uşor să-i vorbească lui Will aşa, când nu-i putea vedea faţa, simţindu-i numai prezenţa lângă ea, pe coridorul întunecat.

Nu-l văzu mişcându-se, dar simţi cum degetele lui îi ating uşor mâna.

— Tessa, zise el. Te rog, nu fi îngrijorată. În curând, totul o să se aranjeze.

Inima îi bătea dureros în piept. Ce o să se aranjeze în curând? Doar nu se gândea la ce credea ea. Probabil că voise să spună altceva.

— Tu *nu* vrei să te întorci acasă?

Will nu se mişcă, dar încă o mângâia pe mână.

— Nu pot să mă mai întorc acasă.

— De ce nu? şopti ea, dar era deja prea târziu.

Simţi cum îşi retrase mâna de lângă ea.

— Ştiu că părinţii tăi au venit la Institut când aveai doisprezece ani şi că tu ai refuzat să-i vezi. De ce? Ce ţi-au făcut atât de îngrozitor?

— N-au făcut nimic, clătină el din cap. Trebuie să plec. Henry şi Charlotte mă aşteaptă.

— Will, zise ea, dar el se îndepărtase deja, mergând ca o umbră întunecată spre scări.

— Will, strigă ea. Will, cine e Cecily?

Dar Will dispăruse.

Când Tessa se întoarse în salon, Nate şi Jessamine erau deja acolo, iar soarele începuse să apună. Se duse imediat la fereastră şi privi afară. În curtea de dedesubt, Jem, Henry, Will şi Charlotte stăteau laolaltă, umbrele lor profilându-se întunecate pe treptele Institutului. Henry îşi punea o ultimă rună *iratze* pe braţ, în timp ce Charlotte părea să le dea instrucţii lui Jem şi lui Will. Jem aproba din cap, dar, chiar de la distanţă, Tessa observă că Will, care îşi ţinea braţele încrucişate la piept, era recalcitrant. *Vrea să meargă cu ei*, se gândi ea. *Nu vrea să stea aici*. Probabil că şi Jem voia să meargă. Dar el nu s-ar fi plâns. În asta consta diferenţa dintre cei doi băieţi. Cel puţin, una dintre diferenţe.

— Tessie, eşti sigură că nu vrei să joci?

Nate se întoarse şi se uită la sora lui. Stătea din nou în fotoliu, cu o pătură groasă peste picioare, iar pe o măsuţă

dintre el şi Jessamine erau întinse cărţi de joc, alături de un serviciu din argint pentru ceai şi de un platouaş cu sendvişuri. Avea părul uşor umed, ca şi când şi l-ar fi spălat, şi purta hainele lui Jem. Nathaniel slăbise, era convinsă Tessa, dar Jem era mai suplu, astfel încât cămaşa lui îi venea puţin strâmtă lui Nate, la guler şi la manşete; dar, cum Jem era mai lat în umeri, Nate părea puţin mai subţire în jacheta lui.

Tessa se uita încă pe fereastră. La scară trăsese o trăsură mare şi neagră, cu un desen cu două torţe aprinse, iar Henry şi Charlotte se urcau în ea. Will şi Jem nu se mai vedeau nicăieri.

— E sigură, pufni Jessamine, pentru că Tessa nu răspunse. Uită-te la ea. Pare să nu-i placă deloc ideea.

Tessa îşi luă privirile de la geam.

— Nu e vorba că nu-mi place. Pur şi simplu mi se pare incorect să joci cărţi în timp ce Henry şi Charlotte şi ceilalţi îşi riscă vieţile.

— Da, ştiu, mi-ai mai spus.

Jessamine îşi puse cărţile jos.

— Zău, Tessa, asta se întâmplă tot timpul. Ei pleacă să lupte; apoi se întorc. Nu merită să-ţi baţi capul.

Tessa îşi muşcă buza.

— Simt că ar fi trebuit să spun la revedere sau noroc, dar cu toată graba...

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse Jem intrând în salon, urmat de Will. Vânătorii de umbre nu-şi spun la revedere înaintea unei bătălii, sau noroc. Trebuie să te porţi ca şi când întoarcerea e sigură, nu doar o chestiune de şansă.

— Nu avem nevoie de noroc, zise Will, aruncându-se pe un scaun de lângă Jessamine, care-l fulgeră cu o privire mânioasă. La urma urmelor, avem un mandat ceresc. Cu Dumnezeu de partea ta, mai contează norocul?

Vocea lui păru surprinzător de amară.

— O, nu mai fi atât de deprimat, Will, zise Jessamine. Noi jucăm cărţi. Poţi să ni te alături sau să taci din gură.

Will ridică o sprânceană.

— Ce jucaţi?

— Pope Joan[39], zise Jessamine pe un ton rece, împărţind cărţile. Tocmai îi explicam domnului Gray regulile.

— Domnişoara Lovelace spune că poţi câştiga scăpând de toate cărţile. Mie mi se pare că lucrurile stau taman invers.

Nate îi zâmbi lui Jessamine peste masă, iar aceasta făcu nişte gropiţe enervante în obrăjori.

Will lovi uşor ceaşca aburindă de lângă cotul lui Nathaniel.

— E şi ceai în asta? întrebă el, sau e doar brandy?

Nate se înroşi.

— Brandy-ul te ajută să te refaci.

— Da, spuse Jem, tăios. Adesea îi reface pe bărbaţi până ajung la azilul de săraci.

— Nu zău! Voi doi! Ce ipocriţi! Ca şi când Will n-ar bea, iar Jem...

Jessamine se opri, muşcându-şi buza.

— Voi doi faceţi atâta caz pentru că Henry şi Charlotte nu v-au luat cu ei, zise ea în cele din urmă. Fiindcă sunteţi prea *tineri* - îi zâmbi lui Nate peste masă. Eu prefer compania unui gentleman mai matur.

Nate, gândi Tessa dezgustată, *este cu exact doi ani mai mare decât Will. Nu s-ar putea spune că e un secol. Şi nici măcar printr-un efort de imaginaţie nu e „matur”*. Dar înainte să poată spune ceva, o bubuitură puternică reverberă în clădirea Institutului.

Nate ridică din sprâncene.

— Am crezut că asta nu e o biserică adevărată. Am crezut că nu există clopote.

— Nu există. Sunetul ăsta nu e ca cel al clopotelor dintr-o biserică, zise Will ridicându-se în picioare. E clopotul de convocare. Înseamnă că cineva e jos şi cere să poarte o discuţie cu vânătorii de umbre. Şi devreme ce James şi cu

[39] Joc de cărți, foarte popular în perioada victoriană.

mine suntem singurii...

O privi pe Jessamine, iar Tessa îşi dădu seama că aştepta ca Jessamine să-l contrazică, că şi ea era o vânătoare de umbre. Dar Jessamine îi zâmbea lui Nate, iar el se aplecase să-i spună ceva la ureche; niciunul din ei nu era atent la ce se întâmpla în încăpere.

Jem se uită la Will şi clătină din cap. Se întoarseră amândoi spre uşă; când ieşiră, Jem o privi pe Tessa şi ridică uşor din umeri. *Mi-aş dori să fii şi tu un vânător de umbre*, i se păru că spuneau ochii lui, dar poate era pur şi simplu ceea ce spera ea să spună. Poate că el pur şi simplu îi zâmbea amabil, fără nici un alt subînţeles.

Nate îşi turnă o altă ceaşcă de apă fierbinte şi brandy. El şi Jessamine renunţaseră să mai pretindă că jucau cărţi, şi stăteau aplecaţi unul spre celălalt, murmurând cu voci scăzute. Tessa se simţi uşor dezamăgită. Cumva, se aşteptase ca încercările prin care trecuse Nate să-l fi făcut mai grijuliu, mai înclinat să înţeleagă că existau lucruri mai mari în lume, lucruri mai importante decât plăcerile lui imediate. Nu se aşteptase la nimic bun din partea lui Jessamine, dar ce i se păruse cândva fermecător la Nate acum îi zgândărea nervii într-un fel care o surprinse.

Se aplecă din nou pe fereastră. În curte intrase o trăsură. Will şi Jem stăteau pe treptele din faţă. Împreună cu ei era un bărbat în haine de seară - un frac negru elegant, joben din mătase, o jiletcă albă care strălucea în lumina torţelor cu lampa-vrăjitoarei. Tessei i se păru că era un mundan, deşi, de la o asemenea distanţă, era greu de spus. În acel moment, el îşi ridică braţele şi făcu un gest larg. Apoi îl văzu pe Will privindu-l pe Jem, iar Jem încuviinţă din cap. Se întrebă despre ce Dumnezeu vorbeau.

Se uită la trăsura din spatele bărbatului - şi încremeni. În locul unui blazon, pe una dintre portiere era pictat numele firmei MORTMAIN AND COMPANY

Mortmain. Bărbatul pentru care lucrase tatăl ei, pe care

Nathaniel îl şantajase, care îl introdusese pe fratele ei în Lumea din Umbră. Ce căuta aici?

Se uită din nou la Nate, în locul nervilor simţind acum impulsul puternic de a-l proteja. Dacă el ar fi ştiut că Mortmain era acolo, cu siguranţă s-ar fi supărat. Era mult mai bine să afle ea mai întâi ce se întâmpla, înaintea fratelui ei. Plecă de la fereastră şi se duse în linişte spre uşă. Adâncit în conversaţia cu Jessamine, Nate nici nu păru să remarce că ieşise din încăpere.

Tessa îşi găsi surprinzător de uşor drumul spre scara în spirală, din piatră, din centrul clădirii Institutului. Probabil că învăţase, în sfârşit, drumul, hotărî ea, în timp ce coborî treptele spre parter, unde îl găsi pe Thomas stând în uşă.

Ţinea în mână o spadă masivă, cu vârful în jos, şi o privi foarte serios.

În spatele lui, uşa dublă, masivă a Institutului era deschisă, lăsând să pătrundă un dreptunghi din amurgul londonez negru-albăstrui, luminat de torţele cu lampa-vrăjitoarei din curte. Păru surprins la vederea Tessei.

— Domnişoară Gray?

Ea spuse încet:

— Ce se întâmplă acolo, Thomas?

Acesta ridică din umeri.

— Domnul Mortmain, zise el. Voia să vorbească cu domnul şi doamna Branwell. Dar de vreme ce ei nu sunt aici...

Tessa porni spre uşă.

Thomas tresări şi încercă să o oprească.

— Domnişoară Gray, nu cred că...

— Va trebui să foloseşti spada ca să mă opreşti, Thomas, zise Tessa pe un ton rece.

După un moment de ezitare, Thomas se dădu la o parte. Tessa tresări, sperând să nu-l fi supărat, dar el părea mai mult uimit. Trecu de el, ieşi pe treptele din faţa Institutului, unde stăteau Will şi Jem. Adia un vânt care îi

ciufuli părul şi o făcu să tremure. La baza treptelor stătea bărbatul pe care-l văzuse de la fereastră. Era mai scund decât îşi închipuise: mic şi cu o înfăţişare slabă şi musculoasă, cu un chip bronzat şi prietenos sub borul jobenului. În ciuda eleganţei hainelor, avea mai degrabă alura unui marinar sau a unui negustor.

— Da, zicea el, doamna şi domnul Branwell au avut amabilitatea să mă poftească săptămâna trecută. Şi cred că au fost mai mult decât amabili, după câte înţeleg, să păstreze secretul întâlnirii noastre.

— Nu au spus nimic Enclavei despre experimentele dumneavoastră oculte. Dacă la asta vă referiţi, spuse Will puţin cam brusc.

Mortmain se înroşi.

— Da, a fost o favoare. Şi m-am gândit să le returnez favoarea în amabila...

Se opri, privind-o pe Tessa peste umărul lui Will.

— Şi dânsa cine este? O altă vânătoare de umbre?

Will şi Jem se întoarseră amândoi în acelaşi timp şi o văzură pe Tessa. Jem păru încântat să o vadă; Will, desigur, păru exasperat, şi poate uşor amuzat.

— Tessa, zise el, n-ai putut să nu-ţi bagi nasul, nu-i aşa?

Se întoarse din nou către Mortmain.

— Dânsa e domnişoara Gray, desigur. Sora lui Nathaniel Gray.

Mortmain păru surprins.

— O, Doamne Dumnezeule! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Domnişoară Gray, semănaţi cu dânsul...

— De fapt, nu prea cred că seamănă, zise Will, dar aproape în şoaptă, astfel încât Tessa se îndoi că Mortmain l-ar fi putut auzi.

— Nu puteţi să-l vedeţi pe Nate, zise Tessa. Nu ştiu dacă de-asta aţi venit aici, domnule Mortmain, dar el nu se simte suficient de bine. Trebuie să-şi revină după toate prin câte a trecut, nu să i se reamintească de ele.

Cutele din colţurile gurii lui Mortmain se adânciră.

— N-am venit să-l văd pe băiat, zise el. Recunosc că am greşit în ceea ce-l priveşte, am greşit în mod abominabil. Doamna Branwell mi-a spus asta răspicat.

— Ar fi trebuit să aveţi grijă de el, zise Tessa. De fratele meu. L-aţi lăsat să se cufunde în Lumea din Umbră fără urmă.

O părticică din mintea Tessei era uimită de propria ei îndrăzneală, dar continuă, fără să mai ţină cont de nimic.

— Când v-a spus că s-a dus să lucreze pentru de Quincey, ar fi trebuit să faceţi ceva. Ştiţi ce fel de bărbat e de Quincey. Dacă măcar am putea să-l numim bărbat.

— Ştiu, spuse Mortmain, cu faţa aproape pământie sub pălărie. De aceea sunt aici. Încerc să mă revanşez pentru ceea ce am făcut.

— Şi cum v-aţi gândit să faceţi asta? întrebă Jem, cu vocea lui limpede, puternică. Şi de ce *acum*?

Mortmain se uită la Tessa.

— Părinţii dumneavoastră, zise el, au fost oameni buni, amabili. Am regretat mereu că i-am introdus în Lumea din Umbră. La vremea aceea, am considerat că totul era un joc încântător şi un soi de glumă. De atunci mi-am schimbat părerea. Pentru a-mi uşura vina, vă voi spune tot ce ştiu. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să fug din Anglia ca să scap de mânia lui de Quincey, oftă el. Cu ceva timp în urmă, de Quincey mi-a comandat un număr de piese mecanice, came, roţi dinţate, angrenaje şi aşa mai departe. Nu l-am întrebat niciodată la ce-i trebuiau. Nimeni nu-l întreabă asemenea lucruri pe Magistru. Numai când voi, nefilimii, aţi venit la mine mi-a trecut prin minte că această comandă putea fi legată de un scop infam. Am făcut cercetări, şi un informator din interiorul clubului mi-a spus că de Quincey intenţiona să construiască o armată de monştri mecanici menită să-i distrugă pe vânătorii de umbre - clătină din cap. Poate că de Quincey şi grupul lui îi dispreţuiesc pe vânătorii de umbre, dar eu nu-i dispreţuiesc. Eu sunt doar un bărbat uman. Ştiu că ei sunt

tot ceea ce stă între mine şi o lume în care eu şi cei ca mine suntem jucăriile demonilor. Nu pot să stau deoparte, când de Quincey face ce face.

— Foarte bine, zise Will, cu o urmă de nerăbdare în voce, dar nu ne spuneţi nimic nou.

— Ştiaţi, de asemenea, zise Mortmain, că el a plătit o pereche de magiciene, numite Surorile Întunecate, pentru a crea o vrajă de legare care să le anime pe acele creaturi, nu cu energii mecanice, ci cu energii demonice?

— Ştim, zise Jem. Deşi cred că a mai rămas doar o singură Soră Întunecată. Will a distrus-o pe cealaltă.

— Dar sora ei a adus-o înapoi printr-un farmec neoromantic, spuse Mortmain, triumfător, ca şi când ar fi fost mulţumit că în sfârşit le furniza o informaţie pe care ei nu o deţineau. Chiar acum, cele două sunt adăpostite într-un conac din Highgate, care a aparţinut cândva unui magician, până ce de Quincey l-a omorât, şi lucrează la vraja de legare. Dacă sursele mele sunt corecte, Surorile Întunecate vor încerca să implementeze vraja în noaptea asta.

Ochii albaştri ai lui Will se întunecaseră, lăsând să i se citească îngrijorarea.

— Vă mulţumesc pentru informaţie, spuse el, dar, în curând, de Quincey nu va mai constitui o ameninţare pentru noi, şi nici monştrii lui mecanici.

Mortmain făcu ochii mari.

— Conclavul se va ridica împotriva Magistrului? În noaptea asta?

— Dumnezeule, zise Will. Chiar cunoaşteţi termenii, nu-i aşa? Pentru un mundan e foarte tulburător, îi zâmbi el.

— Înseamnă că n-aveţi de gând să-mi spuneţi, zise Mortmain cu mâhnire. Presupun că n-o veţi face. Dar ar trebui să ştiţi că de Quincey are la dispoziţia sa sute de astfel de creaturi mecanice. În clipa în care Surorile Întunecate vor face vraja, armata se va ridica şi i se va alătura lui de Quincey. Dacă Enclava îl va învinge cumva,

el va fi destul de înţelept să se asigure fie că armata nu se ridică, fie că va fi aproape imposibil de înfrânt.

— Ştiţi mai multe despre locul în care se află Surorile Întunecate, dincolo de faptul că e în Highgate? întrebă Jem.

Mortmain dădu din cap.

— Sigur, zise el, şi rosti pe un ton răspicat numele unei străzi şi numărul unei case.

Will dădu din cap a încuviinţare.

— Ei bine, cu siguranţă că vom considera toate acestea drept un sfat. Vă mulţumim.

— Într-adevăr, zise Jem. Bună seara, domnule Mortmain.

— Dar... Mortmain păru luat prin surprindere. Aveţi de gând să faceţi ceva în legătură cu ce v-am spus, sau nu?

— Am spus că le luăm ca pe un sfat, îi spuse Will. În ceea ce vă priveşte, domnule Mortmain, arătaţi ca un bărbat care ar trebui să se afle în altă parte.

— Poftim?

Mortmain îşi privi ţinuta de seară şi chicoti.

— Aşa presupun şi eu. Doar că... Dacă Magistrul află că v-am spus toate astea, viaţa mea ar putea fi în pericol.

— Atunci, poate că e timpul pentru o vacanţă, îi sugeră Jem. Am auzit că Italia e o destinaţie foarte plăcută în această perioadă a anului.

Mortmain se uită când la Will, când la Jem, şi apoi păru să renunţe. Îşi încovoie umerii. Ridică privirea spre Tessa.

— Dacă aţi putea, vă rog, să-i transmiteţi scuzele mele fratelui dumneavoastră...

— Nu cred, zise Tessa, dar vă mulţumesc, domnule Mortmain.

După o pauză lungă, el îi salută din cap şi se întoarse. Toţi trei îl priviră cum se urca înapoi în trăsură. Zgomotul copitelor cailor răsună puternic în curte, în timp ce trăsura ieşi zăngănind pe porţile Institutului.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Tessa în clipa în care trăsura nu se mai văzu. În legătură cu Surorile

Întunecate?

— Desigur, să mergem după ele, zise Will foarte agitat. Fratele tău a spus că de Quincey are zeci de astfel de creaturi la dispoziţie; Mortmain zice că sunt sute. Dacă Mortmain nu se înşală, trebuie să ajungem la Surorile Întunecate înainte ca vraja lor să fie pusă în aplicare, altminteri Enclava va fi măcelărită.

— Dar... Poate că ar fi mai bine să-i avertizaţi pe Henry şi pe Charlotte şi pe ceilalţi.

— Cum?

Will reuşi să facă acest cuvânt să sune tăios.

— Cred că l-am putea trimite pe Thomas să avertizeze Enclava, dar nu avem nici o garanţie că va ajunge la timp, iar dacă Surorile Întunecate reuşesc să ridice armata, el pur şi simplu ar fi ucis împreună cu ceilalţi. Nu, nu, trebuie să ne descurcăm cu Surorile Întunecate pe cont propriu. Am omorât-o pe una dintre ele; Jem şi cu mine ar trebui să ne descurcăm cu două.

— Dar poate că Mortmain se înşală, zise Tessa. Nu aveţi decât cuvântul lui; s-ar putea să aibă informaţii false.

— S-ar putea, recunoscu Jem, dar poţi să-ţi închipui ce se întâmplă dacă lucrurile nu stau aşa şi noi ignorăm ce ne-a spus? Pentru Enclavă, consecinţa ar fi pur şi simplu distrugerea.

Tessa, ştiind că el avea dreptate, simţi o mare apăsare.

— Cred că aş putea să vă dau o mână de ajutor. Am mai luptat cu voi împotriva Surorilor Întunecate. Dacă m-aţi lăsa să vin cu voi...

— Nu, zise Will. Nici nu se pune problema. Avem prea puţin timp să ne pregătim, aşa că trebuie să ne bizuim numai pe experienţa noastră în luptă, iar tu n-ai aşa ceva.

— M-am luptat cu de Quincey la petrecere...

— Am spus nu!

Tonul lui Will fu categoric. Tessa se uită la Jem, dar el nu făcu decât să ridice din umeri drept scuză, ca şi când ar fi spus că-i pare rău, dar Will avea dreptate. Ea îl privi din

nou pe Will.

— Dar ce zici de Boadicea?

Pentru o clipă, crezu că el uitase ce-i spusese în bibliotecă. Apoi, pe buze îi răsări o umbră de zâmbet, ca şi când ar fi vrut să şi-l reţină şi nu putea.

— Tessa, într-o bună zi vei fi Boadicea, spuse el, dar nu în seara asta.

Se întoarse spre Jem.

— Trebuie să-l găsim pe Thomas şi să-i spunem să pregătească trăsura. Highgate nu e aproape; ar fi mai bine să pornim.

Se întunecase deja de tot, în timp ce Will şi Jem aşteptau lângă trăsură, pregătindu-se să plece. Thomas verifica hamurile cailor, iar Will, cu stela lui ca un fulger alb în întuneric, scrijelea o pecete pe braţul gol al lui Jem. Tessa, cu o expresie îmbufnată pe chip, stătea pe trepte şi îi privea, simţind un gol în stomac.

După ce se declară satisfăcut că harnaşamentele erau asigurate, Thomas se întoarse şi alergă uşor pe trepte, oprindu-se când Tessa ridică o mână şi-i făcu semn să se oprească.

— Pleacă acum? întrebă ea. Asta-i tot?

El încuviinţă din cap.

— Gata de plecare, domnişoară.

Şi el încercase să-i convingă pe Jem şi pe Will să îl ia cu ei, dar Will era îngrijorat că Charlotte s-ar fi supărat pe Thomas dacă ar fi luat parte la aventura lor, şi îi spusese să nu vină.

— În plus, spusese Will, trebuie să rămână un bărbat în casă, cineva care să apere Institutul în timp ce noi suntem plecaţi. Nathaniel nu se pune la socoteală, adăugase el, cu o privire piezişă către Tessa, care îl ignorase.

Will lăsă în jos mâneca lui Jem, acoperind pecetea pe care i-o făcuse. Când băgă stela înapoi în buzunar, Jem se uită la el; feţele lor erau două pete palide în lumina

torţelor. Tessa ridică o mână, apoi o lăsă încet în jos. Ce-i spusese el? „Vânătorii de umbre nu-şi spun la revedere înaintea unei bătălii, sau noroc. Trebuie să te porţi ca şi când întoarcerea e sigură, nu doar o chestiune de şansă.”

Ca şi când ar fi fost alertaţi de gestul ei, băieţii se uitară în sus. Tessei i se păru că vede albastrul din ochii lui Will, chiar şi de acolo de unde stătea. Când privirile li se încrucişară, pe chipul lui era întipărită o expresie ciudată, ca a cuiva care tocmai fusese trezit şi se întreba dacă ceea ce se întâmpla era adevărat sau era vis.

Jem alergă pe scări spre ea. Când ajunse aproape, Tessa văzu că era roşu la faţă, iar ochii lui strălucitori parcă ardeau. Se întrebă cât de mult drog îl lăsase Will să ia ca să fie pregătit să lupte.

— Tessa... spuse el.

— N-am vrut să spun la revedere, zise ea repede. Dar... Dar mi se pare ciudat să vă las să plecaţi fără să spun nimic.

El o privi curios. Atunci, făcu ceva ce o surprinse: îi luă mâna, întorcând-o cu palma în jos. Ea se uită în jos, la unghiile ei roase, la zgârieturile de pe degete, care abia începuseră să se vindece, Jem îi sărută mâna, atingându-i-o foarte uşor cu buzele, iar când îşi plecă fruntea, părul lui - moale şi strălucitor ca mătasea - îi atinse încheietura. Simţi un fior destul de puternic încât să tresară, şi rămase fără grai, în timp ce el se îndreptă de spate, zâmbindu-i.

— *Miţpa*, spuse Jem.

Tessa clipi, puţin ameţită.

— Poftim?

— Un fel de la revedere, fără să spui la revedere, zise el. Se referă la un pasaj din Biblie. „Se mai numeşte şi Miţpa, pentru că el a zis: Domnul să vegheze asupra mea şi asupra ta când ne vom pierde din vedere unul pe celălalt.”

Tessa nu apucă să-i răspundă nimic, pentru că Jem se răsuci pe călcâie şi coborî în fugă treptele, pentru a i se alătura lui Will, care stătea nemişcat, ca o statuie, cu

bărbia ridicată, la picioarele scării. Îşi ţinea mâinile apărate de mănuşi negre cu pumnii strânşi, gândi Tessa. Dar poate că lumina îi juca feste, pentru că atunci când Jem ajunse lângă el şi îl atinse pe umăr, el se întoarse râzând şi, fără să se uite la Tessa, sări pe capră, urmat de Jem. Pocni din bici, iar trăsura ieşi zornăind pe poartă, care se închise în urma lor ca şi când ar fi fost împinsă de o mână invizibilă. Tessa auzi cum zăvorul se închide, un zgomot puternic în tăcere, şi apoi se auzi sunetul unor clopote de biserică, undeva în oraş.

Sophie şi Agatha o aşteptau pe Tessa la intrare; Agatha îi spunea ceva lui Sophie, dar Sophie părea să n-o asculte. O privi pe Tessa când intră, iar ceva în felul în care o privea îi aminti, pentru o clipă, de felul în care o privise Will în curte. Caraghios: nu existau doi oameni în lume mai diferiţi decât Sophie şi Will.

Tessa se dădu la o parte când Agatha se duse să închidă uşile duble, mari şi greoaie. Abia reuşi să le închidă, gâfâind uşor, că mânerul uşii din stânga începu să se răsucească, fără să-l fi atins ea.

Sophie se încruntă.

— Nu se poate să se fi întors atât de curând, nu-i aşa?

Agatha se uita în jos, perplexă, la mânerul care se răsucea, ţinând încă mâinile pe uşă - şi apoi se dădu îndărăt când aceasta se deschise larg în faţa ei. În prag se afla o siluetă luminată din spate. Pentru o clipă, Tessa nu putu să vadă decât că era cineva înalt, îmbrăcat cu o jachetă uzată. Agatha, cu capul pe spate, privind în sus, spuse cu o voce speriată:

— O, Doamne...

Silueta înaintă. Metalul reflectă lumina; Agatha ţipă şi se împletici. Părea să încerce să se îndepărteze de străin, dar ceva o împiedica.

— Dumnezeule din ceruri! şopti Sophie. Ce este asta?

Pentru o clipă, Tessa văzu întreaga scenă nemişcată, de parcă ar fi fost o pictură - uşa deschisă, automatul

mecanic, cel cu mâinile fără piele, în aceeaşi jachetă cenuşie şi uzată. Şi, Dumnezeule!, cu sângele lui Jem pe mâini, închegat roşu-negricios pe carnea cenuşie, şi cu fire de cupru ieşite în afară acolo unde pielea fusese zgâriată sau îndepărtată. Cu o mână însângerată, o apucă pe Agatha de încheietură; în cealaltă avea un cuţit cu lamă lungă şi subţire. Tessa înaintă, dar era deja prea târziu. Creatura învârti cuţitul cu o viteză orbitoare şi îl înfipse în pieptul Agathei. Agatha se înecă, ducând mâinile spre cuţit. Creatura stătea în picioare, zdrenţuită şi terifiantă, şi, fără să se mişte, apucă mânerul cuţitului; apoi, cu o iuţeală uimitoare, îl trase afară, lăsând-o pe Agatha să cadă la pământ. Automatul nu rămase să o vadă prăbuşindu-se, ci se întoarse şi ieşi pe uşa pe care intrase.

Galvanizată, Sophie ţipă:

— Agatha!

Apoi alergă spre ea.

Tessa se repezi la uşă şi se uită lung în urma creaturii automate, care cobora treptele spre curtea pustie. Pentru ce Dumnezeu mai venise, şi de ce pleca acum? Dar nu era timp de pierdut cu întrebări. Întinse mâna până la funia clopotului de convocare, şi trase de ea, tare. Când sunetul străbătu clădirea, trânti uşa, închizând-o, apoi se întoarse să o ajute pe Sophie.

Împreună, reuşiră să o ridice pe Agatha, şi, pe jumătate târând-o, pe jumătate cărând-o, traversară încăperea şi căzură în genunchi lângă ea. Rupând fâşii din şorţul ei alb şi apăsându-le pe rana Agathei, Sophie spuse îngrozită:

— Nu înţeleg, domnişoară. Nimeni n-ar fi trebuit să poată atinge uşa aia, nimeni n-ar trebui să poată să răsucească mânerul, în afară de cei cu sânge de vânător de umbre.

Dar el avea sânge de vânător de umbre, gândi Tessa, cuprinsă brusc de panică. Sângele lui Jem, acoperindu-i mâinile din metal ca o vopsea. Oare de-asta se aplecase asupra lui Jem în noaptea aceea, dincolo de pod? Oare de-

asta fugise odată ce căpătase ceea ce dorise - sângele lui? Şi asta nu însemna că se putea întoarce oricând voia?

Dădu să se ridice în picioare, dar era deja prea târziu. Drugul care ţinea uşa închisă crăpă cu un zgomot ca de împuşcătură şi căzu la podea, rupt în două. Sophie se uită într-acolo şi ţipă iar, deşi nu se îndepărtă de Agatha. Uşa se deschise brusc, ca o fereastră în noapte.

Treptele Institutului nu mai erau pustii; erau pline, dar nu de oameni. Monştri mecanici viermuiau peste tot, cu mişcările lor smucite, cu chipurile goale, dar îndreptate înainte. Nu erau ca cei pe care Tessa îi mai văzuse. Unii arătau ca şi când ar fi fost asamblaţi atât de rapid, încât nu aveau deloc feţe, ci numai ovaluri netede din metal, cârpite ici, colo cu bucăţi inegale de piele umană. Chiar şi mai îngrozitor, câţiva dintre ei aveau bucăţi de maşinării în loc de braţe sau picioare. Un automat avea o coasă în loc de braţ; altul purta o seceră care ieşea dintr-o mânecă ce imita un braţ adevărat.

Tessa se ridică şi se aruncă în faţa uşii deschise, încercând să o închidă. Era grea, şi părea să se mişte agonizant de încet. În spatele ei Sophie ţipa, neajutorată, iar şi iar; Agatha era îngrozitor de tăcută. Cu un geamăt spart, Tessa împinse încă o dată uşa...

Şi-şi trase mâinile înapoi, când aceasta fu pur şi simplu smulsă, scoasă din ţâţâni ca o mână de ierburi smulse din pământ. Căzu pe spate, iar automatul care înşfăcase uşa o aruncă şi apoi se năpusti înainte, cu picioarele lui din metal clănţănind pe piatră. Trecu pragul, urmat de un altul şi apoi de un altul dintre fraţii lui mecanici, cel puţin zece, înaintând spre Tessa cu braţele lor monstruoase întinse în faţă.

Când Will şi Jem ajunseră la conacul din Highgate, luna începuse să răsară. Highgate se afla pe un deal în partea nordică a Londrei, oferind o privelişte excelentă a oraşului de dedesubt, palid în lumina lunii, care transforma ceaţa şi

fumul de cărbune ce plutea deasupra oraşului într-un nor argintiu. *Un oraş de vis*, gândi Will, *care pluteşte în aer*. Îi veniră în minte câteva versuri, ceva despre minunea teribilă a Londrei, dar avea nervii prea încordaţi de tensiunea copleşitoare a luptei, ca să-şi poată aminti cuvintele.

Casa era construită în stil georgian, aşezată într-un parc plin de vegetaţie. În jurul acestuia se înălţa un zid de cărămidă, iar din stradă acoperişul mansardat abia se vedea deasupra lui. Când se apropie, Will simţi un fior rece, dar nu era nimic neobişnuit pentru Highgate. Se aflau aproape de ceea ce londonezii numeau Gravel Pit Woods, la marginea oraşului, unde în timpul Marii Ciume fuseseră aruncate mii de cadavre. Pentru că nu avuseseră parte de o înmormântare adecvată, umbrele lor mânioase bântuiau prin vecinătate chiar şi acum, iar Will fusese trimis aici nu o dată, din cauza activităţii lor.

O poartă din metal negru, încastrată în zidul conacului, ţinea la distanţă intruşii, dar runa de Deschidere a lui Jem reuşi să descuie lacătul. După ce intrară cu trăsura pe poartă, cei doi vânători de umbre ajunseră pe aleea şerpuită care ducea la uşa de intrare. Cărarea era năpădită de buruieni care crescuseră peste măsură, iar în jur se întindeau grădinile, punctate de construcţii anexe, în ruină, şi de cioturile înnegrite ale copacilor morţi.

Jem se întoarse spre Will, cu ochii înflăcăraţi.

— Hai să dăm gata treaba.

Will scoase un pumnal de seraf de la centură.

— Israfel, şopti el, şi arma se aprinse precum o furcă străbătută de un fulger.

Pumnalele de seraf ardeau atât de puternic, încât Will se aştepta întotdeauna să degaje şi căldură, dar lamele lor erau reci ca gheaţa la atingere. Îşi aminti ce-i spusese Tessa, că în iad era frig, şi abia-şi stăpâni un impuls ciudat să zâmbească la această amintire. Alergaseră pentru a-şi salva vieţile, ar fi trebuit să fie îngrozită, şi când colo, ea îi

vorbea despre Infernul lui Dante, cu un perfect accent american.

— Ai dreptate, îi spuse lui Jem. E timpul.

Urcară treptele din faţă şi încercară uşile. Cu toate că Will se aşteptase să fie încuiate, acestea erau deschise şi cedau la atingere cu un zgomot ca de obiect care crapă. Intrară în casă, luminându-şi calea cu pumnalele de seraf.

Pătrunseră într-un hol mare. Ferestrele arcuite din spatele lor fuseseră probabil cândva magnifice. Acum, în locul lor alternau ochiuri întregi de geam cu altele sparte. Prin crăpăturile sub formă de pânză de păianjen din geam se vedea priveliştea unui parc cu vegetaţie crescută mult prea mult şi încâlcită. Podeaua din marmură era crăpată şi spartă, printre crăpături ieşind buruienile, aşa cum creşteau şi printre pietrele de pe aleea principală. În faţa lui Will şi a lui Jem, o scară cu trepte largi urca spre etajul întunecat.

— Ceva nu e în regulă, şopti Jem. Aici parcă n-ar mai fi fost nimeni de peste cincizeci de ani.

Nici nu termină bine de vorbit, că în aerul nopţii se auzi un sunet care îi ridică părul la ceafă lui Will şi făcu ca peceţile de pe umerii lui să ardă. Era un cântec - dar nu unul plăcut. O voce capabilă să atingă note pe care o voce umană n-ar fi putut niciodată să le atingă. Deasupra capetelor lor, ornamentele de cristal ale candelabrului zăngăneau ca paharele de vin lovite cu degetul.

— E *cineva* aici, murmură Will.

Fără vreun alt cuvânt, el şi Jem se întoarseră, stând spate în spate. Jem, cu faţa spre uşa de la intrare, iar Will, spre scara vastă.

Apăru ceva în capul scărilor. La început, Will văzu numai un model care alterna în alb şi negru, o umbră mişcătoare. În timp ce plutea în jos, cântecul deveni mai puternic, iar Will se înfioră şi mai tare. La tâmple îi apărură broboane de transpiraţie, care, în ciuda aerului rece, îi curgeau în jos pe gât.

Era deja la jumătatea scării, când o recunoscură - doamna Dark, cu corpul ei lungan şi osos, îmbrăcată într-un soi de rasă călugărească, o robă neagră, fără formă, acoperind-o de la gât până la tălpi. În mâna ei cu gheare se legăna un felinar fără lumină. Era singură - deşi nu tocmai, observă Will când ea se opri la primul nivel, căci ceea ce ţinea în mână nu era deloc un felinar. Era capul Surorii ei.

— În numele Îngerului! şopti Will. Jem, uite!

Jem se uită într-acolo, apoi înjură. Capul doamnei Black se legăna de o şuviţă de păr cenuşiu pe care doamna Dark o strângea de parcă ar fi fost un artefact nepreţuit. Ochii căpăţânii erau larg deschişi şi cu totul albi, ca nişte ouă fierte tari. Gura îi era de asemenea larg deschisă, iar din colţul buzelor îi atârna un firişor de sânge închegat.

Doamna Dark încetă să mai cânte şi chicoti, ca o şcolăriţă.

— Obrăznicuţilor, obrăznicuţilor, zise ea. Să daţi buzna în casa mea în felul acesta. Micuţi vânători de umbre răi ce sunteţi.

— Am crezut, şopti Jem, că cealaltă Soră trăieşte.

— Poate că aceasta a adus-o din nou la viaţă pe sora ei, şi apoi a decapitat-o iar? murmură Will. Pare cam multă muncă, fără vreun folos real, dar…

— Nefilim ucigaş, mârâi doamna Dark, privindu-l fix pe Will. Nu ţi-a ajuns că ai omorât-o pe sora mea o dată, nu-i aşa? Trebuie să te întorci să mă împiedici să-i dau încă o dată viaţă. Ştii tu, ai habar, cum e să fii complet *singur*?

— Mai bine decât ai putea vreodată să-ţi închipui, spuse Will sec, şi-l văzu pe Jem privindu-l pieziş, încurcat.

Sunt un prost, se gândi Will. *N-ar trebui să zic asemenea lucruri*.

Doamna Dark se legăna pe picioare.

— Tu eşti muritor. Tu eşti singur doar pentru câtva timp, o singură respiraţie a universului. Eu sunt singură pentru totdeauna - strânse căpăţâna la piept. Dar ce-ţi pasă ţie? Cu siguranţă că există în Londra crime mai întunecate care

să necesite de urgenţă atenţia vânătorilor de umbre, nu bietele mele încercări de a-mi aduce înapoi la viaţă Sora.

Will întâlni privirea lui Jem. Celălalt băiat ridică din umeri. În mod clar, era şi el la fel de încurcat ca şi Will.

— E adevărat că necromanţia e împotriva Legii, zise Jem, dar la fel e şi legarea energiilor demonilor. Şi asta chiar ne solicită atenţia, şi încă destul de urgent.

Doamna Dark se holbă la ei.

— Legarea energiilor demonilor?

— N-are rost să te prefaci. Ştim exact ce planuri ai, zise Will. Ştim de automate, de vraja de legare, de serviciile pe care i le aduci Magistrului. Apropo, Enclava îi face o vizită, chiar acum, i-am depistat ascunzătoarea. Până la sfârşitul nopţii, va fi şters de pe faţa pământului. N-o să mai ai pe cine să chemi, n-o să mai ai unde să te ascunzi!

Auzind acestea, doamna Dark păli în mod vădit.

— Magistrul? şopti ea. L-aţi descoperit pe Magistru? Dar cum...

— Exact, spuse Will. De Quincey mi-a scăpat o dată, dar nu şi de data asta. Ştim unde e şi...

Dar vorbele lui fură înecate de hohote de râs. Doamna Dark stătea aplecată peste balustrada scărilor, urlând de bucurie. Will şi Jem se uitau fix la ea, uluiţi. Apoi se ridică, râzând cu lacrimi negricioase care îi pătau faţa.

— De Quincey, Magistrul! strigă ea. Codoşul ăla spilcuit de vampir! Ha, ce glumă! Proştilor, prostuţi nesăbuiţi ce sunteţi!

18
TREIZECI DE ARGINŢI

Numele să i-l ştergi, apoi marchează înc-un suflet dispărut,
Într-o pedeapsă refuzată, încă o cărare necălcată,
Într-un câştig al răului, într-o mâhnire a binelui,
Într-un păcat al omului, într-o jignire a Domnului!
- Robert Browning, „Conducătorul rătăcit”

Tessa se îndepărtă de uşă împleticindu-se. În spatele ei, Sophie încremenise, îngenuncheată lângă Agatha, cu mâinile apăsate pe pieptul femeii mai în vârstă. Prin jalnicele bandaje pe care le apăsa cu degetele ţâşnea sânge; Agatha căpătase o tentă cenuşie şi scotea un sunet ca de ceainic care fierbe. Când văzu automatele mecanice, deschise larg ochii şi încercă să o dea la o parte pe Sophie cu mâinile ei însângerate, dar aceasta, încă ţipând, o imobiliza tenace, refuzând să se mişte.

— Sophie!

De pe scări se auziră zgomote de paşi, iar Thomas se năpusti la intrare, alb ca varul la faţă. Ţinea în mâini spada masivă pe care Tessa o văzuse mai devreme la el. Jessamine venise şi ea, cu umbrela în mână. În spatele ei era Nathaniel, arătând absolut îngrozit. Ce Dumnezeu...

Thomas se opri brusc, uitându-se când la Sophie, Tessa şi Agatha, când spre uşă. Automatele se opriseră. Stăteau în şir, în cadrul uşii, la fel de imobile ca nişte marionete ale căror sfori nu mai erau trase. Chipurile lor goale erau îndreptate spre înainte.

— Agatha!

Vocea lui Sophie se transformă într-un vaiet. Femeia mai

în vârstă era nemişcată, cu ochii larg deschişi, dar fără nici un semn de viaţă. Mâinile îi atârnau fără vlagă pe lângă corp.

Deşi i se zbârlise pielea la gândul că trebuia să se întoarcă cu spatele la maşinării, Tessa se aplecă şi puse o mână pe umărul lui Sophie. Cealaltă fată se scutură; scotea nişte scâncete ca de căţel lovit. Tessa aruncă o privire scurtă spre automatele din spatele ei. Acestea erau în continuare nemişcate, precum piesele unui joc de şah, dar cât ar mai fi putut să dureze situaţia asta?

— Sophie, te rog!

Nate respira sacadat, cu ochii fixaţi asupra uşii, livid. Arăta ca şi când n-avea altă dorinţă decât să se întoarcă şi să o rupă la fugă. Jessamine îi aruncă o privire, o privire de surpriză şi de dispreţ, apoi se întoarse spre Thomas.

— Ridic-o în picioare, spuse el. De tine o să asculte.

După ce se uită speriat la Jessamine, Thomas se aplecă şi, blând, dar ferm, îi îndepărtă lui Sophie mâinile de pe Agatha şi o ridică în picioare. Ea se agăţă de el. Mâinile şi braţele îi erau roşii, de parcă ieşise dintr-un abator, iar şorţul îi era sfâşiat şi mânjit de sânge.

— Domnişoară Lovelace, zise el încet, ţinând-o pe Sophie lângă el cu o mână, iar în cealaltă ţinând spada. Duceţi-le pe Sophie şi pe domnişoara Gray în Sanctuar...

— Nu, spuse o voce mârâită din spatele Tessei. Nu prea cred. Sau fie, ia-o pe servitoare şi du-te unde vrei cu ea. Dar domnişoara Gray rămâne aici. La fel şi fratele ei.

Vocea părea cunoscută - şocant de cunoscută. Foarte lent, Tessa se răsuci pe călcâie.

Printre maşinăriile nemişcate stătea un bărbat, ca şi când pur şi simplu se ivise acolo printr-o magie. Tessei i se păru, ca şi înainte, că avea o înfăţişare extrem de banală, cu toate că acum nu mai avea pălăria, şi capul lui cu păr cărunt era descoperit în lumina lămpii-vrăjitoarei.

Mortmain.

Zâmbea. Nu aşa cum zâmbise mai devreme, cu o voioşie

afabilă. Zâmbetul lui era acum aproape greţos în strălucirea lui.

— Nathaniel Gray, zise el. Te-ai descurcat excelent. Recunosc că încrederea mea în tine a fost supusă unor teste - teste dureroase -, dar ţi-ai revenit admirabil după greşelile din trecut. Sunt mândru de tine.

Tessa se întoarse şi se uită la fratele ei, dar Nate părea să fi uitat că ea era acolo - că oricine altcineva era acolo. Privea ţintă la Mortmain, cu cea mai ciudată expresie întipărită pe chip - un amestec de teamă şi de adorare. Făcu un pas înainte, aproape lovindu-se de Tessa; ea întinse mâna să-l oprească, dar Nate se scutură, dându-i mâna la o parte cu un gest de enervare. În cele din urmă, ajunse în faţa lui Mortmain.

Cu un strigăt, căzu în genunchi şi îşi împreună mâinile în faţa lui, aproape ca şi când s-ar fi rugat.

— Singura mea dorinţă, dintotdeauna, zise el, a fost să te slujesc, Magistre.

Doamna Dark continuă să râdă.

— Dar ce este? spuse Jem uluit, ridicând vocea pentru a se face auzit peste hohotele de râs. Ce vrei să spui?

În ciuda înfăţişării ei zdrenţăroase, doamna Dark reuşi să arboreze un aer triumfător.

— Nu de Quincey este Magistrul, zise ea pe un ton ironic. El nu e decât un suge-sânge tâmpit, cu nimic mai bun decât ceilalţi. Faptul că aţi fost atât de uşor prostiţi dovedeşte că n-aveţi habar cine e Magistrul, sau cu ce vă confruntaţi. Sunteţi morţi, micuţi vânători de umbre. Nişte omuleţi morţi-vii.

Asta era prea mult pentru Will. Cu un mârâit, el se aruncă spre trepte, cu pumnalul de seraf întins în faţă. Jem îl strigă să se oprească, dar era deja prea târziu. Doamna Dark, cu dinţii dezveliţi, sâsâind ca o cobră, ridică braţul în faţă şi aruncă spre Will capul Surorii ei. Cu un ţipăt de dezgust, Will se feri, iar ea profită de ocazie şi coborî

treptele, trecu de Will şi o luă la goană prin uşa cu arcadă din partea vestică a holului, spre întunericul de dincolo de uşă.

Între timp, capul doamnei Black se rostogoli pe trepte şi se opri inert lângă vârful ghetei lui Will. El îl privi şi se cutremură. Una dintre pleoape i se închisese, iar limba îi atârna, cenuşie, ca o bucată de piele, ca şi când l-ar fi ironizat.

— Cred că mi-e greaţă, anunţă el.

— Nu e momentul să-ţi fie greaţă, zise Jem. Să mergem…

Şi se năpusti prin arcadă după doamna Dark. Trăgând un şut cu vârful ghetei în capul magicienei, Will îşi urmă în goană prietenul.

— Magistrul? repetă Tessa pe un ton lipsit de orice inflexiune. Dar e imposibil. De Quincey este Magistrul. Creaturile alea de pe pod au spus că-l slujeau pe el. Nate a spus…

Se zgâi la fratele ei.

— Nate?

Fusese o greşeală să spună asta cu voce tare. Mortmain îşi îndreptă privirea spre Tessa, şi rânji.

— Puneţi mâna pe fata metamorfică! le spuse el creaturilor mecanice. Nu-i daţi drumul!

— Nate! strigă Tessa, dar fratele ei nu făcu nimic altceva decât să se întoarcă şi să o privească, în timp ce creaturile aduse brusc la viaţă înaintau, cu zgomote metalice, apropiindu-se de Tessa. Una dintre acestea o înşfăcă, prinzând-o cu braţele ei metalice ca într-o menghină şi lăsând-o fără respiraţie.

Mortmain rânji spre ea.

— Domnişoară Gray, să nu fii prea dură cu fratele tău. Chiar este mai isteţ decât l-am considerat eu. A lui a fost ideea să-i îndepărtez pe tinerii Carstairs şi Herondale cu o poveste falsă, ca să pot intra aici nestingherit.

— Ce se întâmplă? spuse Jessamine cu o voce

tremurândă, uitându-se când la Nate, când la Tessa, când la Mortmain. Nu înţeleg. Cine e ăsta, Nate? De ce îngenunchezi în faţa lui?

— El e Magistrul, spuse Nate. Dacă ai fi înţeleaptă, ai îngenunchea şi tu.

Jessamine părea sceptică.

— Ăsta e de Quincey?

Lui Nate îi scăpărau ochii.

— De Quincey e un pion, un sclav. E supusul Magistrului. Foarte puţini cunosc adevărata identitate a Magistrului; eu sunt unul dintre cei aleşi. Cei favorizaţi.

Jessamine scoase un sunet nepoliticos.

— Ales să îngenunchezi, nu-i aşa?

Nate o fulgeră cu privirea şi se grăbi să se ridice în picioare. Strigă ceva spre Jessamine, dar Tessa nu putu să audă ce anume. Automatul din metal îşi înteţi strânsoarea, până când ea de-abia mai putu respira, iar în faţa ochilor începură să-i joace puncte negre. Auzi vag cum Mortmain îi striga creaturii să mai slăbească strânsoarea, dar aceasta nu asculta. Încercă să apuce, cu degetele slăbite, braţele metalice ale automatului, de-abia conştientă de fluturarea de lângă gâtul ei, o mişcare ca şi când o pasăre sau un fluture ar fi fost prinse sub gulerul rochiei. Lanţul din jurul gâtului ei vibra şi se răsucea. Reuşi să se uite în jos, imaginea i se înceţoşă, şi văzu spre uimirea ei că de sub gulerul rochiei ieşise micul înger din metal; acesta se ridică în zbor, trăgându-i lanţul peste cap. În timp ce zbura, ochii păreau să-i strălucească. Pentru prima dată, aripile lui metalice erau întinse, iar Tessa văzu că fiecare aripă se termina în ceva sclipitor şi ascuţit ca o lamă. În timp ce-l urmărea mirată cu privirea, îngerul plonjă ca o viespe, tăind cu marginile aripilor capul creaturii, străpungând cuprul şi metalul şi iscând un şuvoi de scântei roşii.

Scânteile o înţepară pe Tessa pe gât ca o ploaie de cenuşă fierbinte, dar de-abia le simţea; creatura îşi slăbi

strânsoarea şi, în timp ce se răsucea şi se clătina, mişcându-şi haotic braţele în faţă, Tessa se eliberă. Nu se putu abţine să nu-şi amintească de o schiţă pe care o văzuse şi care înfăţişa un domn mânios la o petrecere în aer liber, dând din mâini pentru a se apăra de albine. Mortmain, care observă cu o secundă prea târziu ce se întâmpla, ţipă, iar celelalte creaturi începură să se mişte, îndreptându-se spre Tessa. Ea se uită agitată în jur, dar nu-l mai văzu pe micul înger. Parcă dispăruse.

— Tessa! Dă-te din drum!

O mânuţă rece o prinse de încheietură. Era Jessamine, care o trase înapoi, în timp ce Thomas, care-i dăduse drumul lui Sophie, se aruncă în faţa ei. Jessamine o împinse pe Tessa spre scările din fundul holului, şi porni înainte, învârtindu-şi umbrela. Pe chipul ei se citea hotărârea. Thomas fu cel care dădu prima lovitură. Fandând cu spada în mână, o înfipse în pieptul unei creaturi care venea spre el, cu mâinile întinse. Bărbatul mecanic se clătină, scoţând zgomote metalice puternice, iar din piept îi ţâşniră scântei roşii asemănătoare sângelui. La vederea acestora, Jessamine râse şi şarjă cu umbrela ei asupra creaturii. Vârful umbrelei secţionă, rotindu-se, picioarele a două creaturi, trimiţându-le grămadă pe podea, ca pe nişte peşti rămaşi fără apă.

Mortmain se uită la ea năucit.

— O, la naiba! Tu…

Pocni din degete, arătând spre un automat, care avea ceva ca un tub de metal sudat de încheietura mâinii drepte.

— Scapă de ea! De vânătoarea de umbre!

Creatura îşi ridică braţele cu un gest smucit. Un arc de foc roşu ţâşni din tubul din metal. O izbi pe Jessamine drept în piept, trântind-o pe spate. Umbrela îi sări din mână, iar ea se lovi de pământ, cu trupul în spasme şi cu ochii larg deschişi şi sticloşi.

Nathaniel, care se dusese lângă Mortmain, fără să

participe la încăierare, râse.

Pe Tessa o năpădi un şuvoi de ură clocotitoare, surprinzător de puternică. Voia să se arunce asupra lui Nate şi să-i sfâşie pieptul cu unghiile, să-l lovească până îl făcea să ţipe. Ştia că n-ar fi durat mult. El fusese întotdeauna un laş când era vorba de durere. Se uită ţintă înainte, dar creaturile, isprăvind cu Jessamine, se întorceau deja, îndreptându-se spre ea. Thomas, cu părul lipit de faţă din cauza transpiraţiei şi cu o despicătură însângerată pe piept, se postă în faţa ei. Mânuia magnific spada, cu mişcări largi, care şfichiuiau aerul. Părea foarte aproape să transforme creaturile în panglici, şi totuşi acestea dovedeau o dexteritate surprinzătoare. Ferindu-se din calea lui, continuau să înainteze, cu chipurile fixate asupra Tessei. Thomas, cu ochii înflăcăraţi, se răsuci pe călcâie şi ne uită la ea.

— Domnişoară Gray! Acum! Luaţi-o pe Sophie!

Tessa ezită. Nu voia să fugă. Voia să rămână acolo. Dar Sophie se ghemuise transfigurată în spatele ei, cu ochii plini de groază.

— Sophie! strigă Thomas, iar Tessa, auzindu-i vocea, îşi dădu seama că avusese dreptate în legătură cu sentimentele lui pentru Sophie.

— Sanctuarul! *Du-te*!

— Nu! strigă Mortmain, întorcându-se spre automatul care o atacase pe Jessamine.

Când aceasta ridică braţul, Tessa o prinse pe Sophie de încheietura mâinii şi o trase spre scări. Un arc roşu de foc lovi peretele de lângă ele, pârjolind piatra. Tessa ţipă, dar nu încetini, târând-o pe Sophie pe scara în spirală, urmărite de mirosul de fum şi de moarte.

Will ţâşni prin arcada care separa holul de încăperea de dincolo - şi se opri. Jem era deja acolo, privind uimit în jur. Deşi nu existau alte ieşiri din încăpere, cu excepţia celei prin care tocmai intraseră ei, doamna Dark nu se zărea

nicăieri.

Cu toate acestea, încăperea nu era câtuşi de puţin goală. Cel mai probabil, cândva fusese o sufragerie: pereţii erau ornaţi cu portrete uriaşe, rupte şi sfâşiate, aproape de nerecunoscut. Din tavan atârna un candelabru mare din cristal, înfăşurat în pânze de păianjen care fluturau în curentul de aer stârnit, ca nişte perdele străvechi din dantelă. Cândva, probabil că atârnase deasupra unei mese. Acum se legăna deasupra unei podele din marmură goală pe care fuseseră pictate o serie de modele necromantice - o stea cu cinci braţe în interiorul unui cerc înscris într-un pătrat. În interiorul pentagramei se găsea o statuie din piatră respingătoare - figura unui demon hidos, cu membre răsucite şi cu gheare la mâini. Pe frunte avea coarne.

De jur împrejurul încăperii erau împrăştiate rămăşiţe de obiecte folosite la magia întunecată - oase şi pene şi fâşii de piele, băltoace de sânge care păreau să facă băşici ca o şampanie neagră. Pe margini erau cuşti goale, şi o masă scundă pe care erau împrăştiate câteva cuţite pline de sânge şi vase din piatră pline cu nişte lichide scârboase, de culoare închisă.

În spaţiile dintre braţele pentagramei cu cinci colţuri se găseau rune şi nişte scrijelituri buclate la vederea cărora pe Will începură să-l doară ochii. Acestea erau opusele runelor din Cartea Gri, care păreau să evoce gloria şi pacea. Erau simboluri neoromantice care evocau ruina şi moartea.

— Jem, zise Will, astea nu sunt pregătiri pentru o vrajă de legare. E o lucrare de necromanţie.

— Ea încerca să-şi aducă sora înapoi la viaţă, nu asta spunea?

— Da, dar nu mai făcea şi altceva.

Lui Will îi încolţi în minte o presupunere îngrozitoare.

Jem nu-i răspunse; părea să fie atent la un lucru aflat în cealaltă parte a încăperii.

— Acolo e o pisică, şopti el, arătându-i-o. Într-una din

cuştile de acolo.

Will privi spre locul pe care i-l indica prietenul său. Într-adevăr, o pisică cenuşie cu blana aspră stătea cuibărită într-una dintre cuştile încuiate înşirate de-a lungul peretelui.

— Şi?

— E încă vie.

— E o pisică, James. Avem lucruri mai importante pentru care să ne îngrijorăm...

Dar Jem se îndrepta deja într-acolo. Ajunse la cuşca animalului şi o ridică, ţinând-o la nivelul ochilor. Pisica părea să fie o persană gri, cu faţa turtită şi cu ochi galbeni care-l priveau răuvoitori pe Jem. Brusc, pisica îşi arcui spinarea şi îl scuipă, cu ochii fixaţi asupra pentagramei. Jem se uită în sus - şi apoi se holbă.

— *Will*, spuse el alarmat. Uite!

Statuia din mijlocul pentagramei se mişcase. În loc să fie ghemuită, se îndreptase până când ajunsese în poziţie verticală. Ochii îi ardeau cu o lumină fosforescentă. Numai când cele trei guri rânjiră spre Will, acesta îşi dădu seama că, de fapt, nu era din piatră, ci era o creatură înveşmântată într-o piele cenuşie asemănătoare pietrei. Un demon.

Will se feri aplecându-se şi, dintr-un reflex, îl aruncă pe Israfel, fără să se aştepte neapărat ca gestul să folosească la ceva. Şi nici nu folosi. Când acesta zbură pe lângă pentagramă, lama se izbi de un perete invizibil şi căzu cu un zgomot pe podeaua din marmură. Demonul din pentagramă chicoti.

— Mă atacaţi aici? întrebă el cu o voce înaltă, piţigăiată. Puteţi să-i aduceţi pe toţi locuitorii Raiului împotriva mea, şi tot n-o să-mi poată face nimic! Nici o putere angelică nu poate să pătrundă în acest cerc.

— Doamna Dark, rosti Will printre dinţi.

— Deci mă recunoşti acum, nu-i aşa? Nimeni n-a pretins vreodată că voi, vânătorii de umbre, aţi fi inteligenţi.

Demonul îşi dezveli colţii verzui.

— Asta este adevărata mea formă. O surpriză neplăcută pentru voi, bănuiesc.

— Aş îndrăzni să spun că e un progres, spuse Will. Nu erai cine ştie ce frumuseţe nici înainte, şi cel puţin coarnele sunt de impact.

— Până la urmă, ce eşti? întrebă Jem, lăsând jos, la picioarele lui, cuşca în care stătea încă pisica. Am crezut că tu şi cu sora ta sunteţi magiciene.

— Sora mea e magiciană, şuieră creatura care fusese doamna Dark. Eu sunt un demon pur, *Eidolon*. Un demon metamorfic. Ca şi scumpa voastră Tessa. Dar, spre deosebire de ea, eu nu pot deveni fiinţa în care mă transform. Nu pot ajunge la gândurile celor vii sau ale celor morţi. Aşa că Magistrul nu m-a vrut - din vocea creaturii răzbătea puţină durere. El m-a angajat să o pregătesc. Scumpa lui micuţă protejată. La fel şi pe sora mea. Noi cunoşteam căile Transformării. Şi puteam să le aplicăm asupra ei. Dar ea n-a fost niciodată recunoscătoare.

— Probabil că te-a durut, zise Jem, cu o voce cât se poate de mieroasă.

Will deschise gura să zică ceva, dar văzând privirea de avertizare a lui Jem, o închise la loc.

— S-o vezi pe Tessa cum devine ceea ce voiai tu să devii, iar ea să nu aprecieze asta.

— N-a înţeles niciodată. Cinstea care i se făcea. Gloria pe care avea să o primească, zise ea cu ochii galbeni arzându-i. Când a fugit, mânia Magistrului a căzut asupra mea, îl dezamăgisem. A pus o recompensă pe capul meu.

Asta îl făcu pe Jem să tresară, sau cel puţin aşa părea.

— Vrei să zici că de Ouincey te voia moartă?

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu de Quincey este Magistrul? Magistrul este...

Demonul îşi curmă vorbele cu un mârâit.

— Încerci să mă păcăleşti, micuţule vânător de umbre,

dar scamatoria ta nu ţine.

Jem ridică din umeri.

— N-o să poţi să rămâi o veşnicie în pentagramă, doamnă Dark. Până la urmă, vor ajunge şi ceilalţi membri ai Enclavei. O să avem grijă să flămânzeşti. Şi apoi o să fii a noastră, şi ştii ce le face Conclavul celor care au încălcat Legea.

Doamna Dark sâsâi.

— Poate că m-a abandonat, zise ea, dar încă mă tem mai mult de Magistru decât de tine sau de Enclava ta.

Mai mult decât mă tem de Enclavă. Chiar avea de ce să-i fie teamă, gândi Will. Ceea ce-i spusese Jem era adevărat. Trebuia să se teamă, dar nu se temea. După câte ştia Will, când cineva care trebuia să se teamă nu se temea, motivul era rareori curajul. De obicei, adevăratul motiv era că ştiau ceva ce tu nu ştiai.

— Dacă nu ne spui cine este Magistrul, zise Will, cu voce tăioasă ca oţelul, poate că vrei să ne răspunzi, în schimb, la o întrebare simplă. Axel Mortmain este Magistrul?

Demonul lăsă să-i scape un oftat, apoi îşi împreună mâinile peste gură şi căzu la pământ, cu ochii arzând.

— Magistrul. O să creadă că eu v-am spus. N-o să-mi capăt niciodată iertarea, acum, că...

— Mortmain? repetă Jem. Dar el e cel care ne-a avertizat. Ah! - se opri. Înţeleg.

Apoi păli brusc; Will ştia că şi gândurile lui o luaseră pe aceeaşi pistă ca şi ale lui Jem. Probabil că el ajunsese primul la această concluzie - Will bănuia că Jem era de fapt mai isteţ decât el -, dar îi lipsea tendinţa lui de a presupune tot ce era mai rău în legătură cu oamenii şi de a proceda în consecinţă.

— Mortmain ne-a minţit în legătură cu Surorile Întunecate şi cu vraja de legare, gândi el cu voce tare. De fapt, Mortmain a fost cel care i-a indus lui Charlotte în primul rând ideea că de Quincey e Magistrul. Dacă n-ar fi fost el, noi nu l-am fi bănuit niciodată pe vampir. Dar de

ce?

— De Quincey e o bestie josnică, se văită doamna Dark, încă ghemuită în interiorul pentagramei ei - părea să se fi hotărât că nu mai avea rost să se ascundă. Nu i-a dat ascultare niciodată lui Mortmain, dorindu-şi să fie el însuşi Magistrul. O asemenea nesupunere trebuie să fie pedepsită.

Jem prinse privirea lui Will. Era convins că se gândeau amândoi la acelaşi lucru.

— Mortmain a găsit ocazia să arunce bănuiala asupra unui rival, zise Jem. De-asta l-a ales pe de Quincey.

— El ar fi putut să ascundă planurile pentru automate în biblioteca lui de Quincey, îl aprobă Will. Nu că de Quincey ar fi recunoscut vreodată că îi aparţineau, şi n-a părut să recunoască nici măcar când i le-a arătat Charlotte. Şi probabil că tot Mortmain le-a spus automatelor de pe pod să pretindă că lucrau pentru vampir. De fapt, poate că tot el a imprimat sigiliul lui de Quincey pe pieptul acelei fete mecanice şi a abandonat-o în Casa Întunecată, ca s-o găsim noi. Toate astea ca să nu-l bănuim pe el.

— Dar Mortmain nu e singurul care l-a arătat cu degetul pe de Quincey, zise Jem cu o voce greoaie. Will, Nathaniel Gray, fratele Tessei. Când doi oameni spun aceeaşi minciună...

— Ei colaborează, termină Will propoziţia.

Pentru o clipă, simţi ceva asemănător satisfacţiei, dar îşi reveni imediat. Îi displăcuse Nate Gray, urâse felul în care Tessa îl tratase de parcă n-ar fi făcut nimic rău, apoi se dispreţuise pentru gelozia de care dăduse dovadă. Era ceva că acum îşi dădea seama că avusese dreptate în legătură cu caracterul lui Nate, dar cu ce preţ?

Doamna Dark râse, un sunet acut, ca un scâncet.

— Nate Gray, zise ea scuipând cuvintele. Căţeluşul uman al Magistrului. Ştiţi, şi-a vândut sora lui Mortmain. Numai pentru o mână de arginţi, aşa a făcut. Ca un mic dar pentru vanitatea lui. Eu n-aş fi tratat-o niciodată aşa pe

sora mea. Şi mai ziceţi că demonii sunt cei răi, şi că trebuie să-i protejaţi pe oameni de noi! - vocea ei se transformă într-un chicotit.

Will o ignoră; gândurile i se învălmăşeau. Sfinte Dumnezeule, întreaga poveste a lui Nathaniel despre de Quincey fusese o păcăleală, o minciună menită să pună Conclavul pe o pistă falsă. Atunci de ce apăruse Mortmain imediat după plecarea lor? *Ca să scape de noi, de Jem şi de mine*, gândi Will cu amărăciune. *Nate n-ar fi avut de unde să ştie că noi doi n-aveam să mergem cu Charlotte şi cu Henry. A trebuit să improvizeze ceva rapid când a văzut că rămânem acolo*. De aici, povestea lui Mortmain, şi încă o păcăleală. Nate fusese alături de Mortmain încă de la început.

Iar acum Tessa e la Institut, cu el. Will simţi că i se face rău de la stomac. Voia să se întoarcă şi să fugă spre uşă, să o ia la goană spre Institut şi să-l dea pe Nathaniel cu capul de un perete. Numai anii de antrenament şi teama pentru Henry şi Charlotte îl ţinură în loc.

Se întoarse spre doamna Dark.

— Care-i planul lui? Ce-o să găsească Enclava când o să ajungă în Carleton Square? Un măcel? *Răspunde-mi*! urlă el, cu vocea spartă de teamă. Sau, în numele Îngerului, o să mă asigur că vei fi torturată de Conclav până mori. Ce plănuieşte în legătură cu ei?

Ochii galbeni ai doamnei Dark scăpărau.

— Ce-i pasă Magistrului de asta? sâsâi ea. I-a păsat lui vreodată de ceva? Îi dispreţuieşte pe nefilimi, dar ce vrea el de fapt?

— Tessa, răspunse Jem imediat. Dar ea e în siguranţă în Institut, şi afurisita lui de armată mecanică nu poate oricum să pătrundă în interior. Chiar dacă nu suntem noi acolo…

Pe un ton linguşitor, doamna Dark îi spuse:

— Cândva, când Magistrul îmi făcea confidenţe, mi-a vorbit de un plan pe care-l avea pentru a invada Institutul.

Plănuia să mânjească mâinile creaturilor lui mecanice cu sângele unui vânător de umbre, permiţându-i astfel să deschidă uşa.

— Sângele unui vânător de umbre? repetă Will. Dar...

— Will, zise Jem ducând mâna la piept, acolo unde creatura mecanică îi sfâşiase pielea în seara aceea pe treptele Institutului. Sângele *meu*.

Pentru o clipă, Will rămase împietrit, fixându-şi prietenul cu privirea. Apoi, fără un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi se repezi la uşa sufrageriei; Jem, oprindu-se numai pentru a înşfăca repede cuşca pisicii, îl urmă. Când ajunseră în faţa ei, uşa se închise ca şi când ar fi fost împinsă, iar Will se opri, alunecând. Se întoarse să se uite în spate, la Jem, care părea nedumerit.

În pentagrama ei, doamna Dark hohotea.

— Nefilimi, icnea ea printre hohote. Nefilimi proşti, proşti. Unde vă este îngerul acum?

În timp ce ei se zgâiau, pe pereţi se ridicaseră nişte flăcări enorme, cuprinzând perdelele de la ferestre, care începură să mocnească deasupra podelei. Flăcările ardeau într-o culoare ciudată, verde-albăstrui, iar duhoarea era densă şi puturoasă - iz de demon. În cuşca sa, pisica înnebunise, izbindu-se iar şi iar de bare şi urlând.

Will scoase un al doilea pumnal de seraf de la centură şi strigă:

— Anael!

Din tăişul armei ţâşni lumină, dar asta o făcu pe doamna Dark să râdă.

— Când Magistrul o să vadă cadavrele voastre carbonizate, strigă ea, mă va ierta! Şi mă va primi bucuros înapoi.

Râsul ei se ridica tot mai acut şi mai nesuferit. Încăperea se umpluse deja de fum. Ridicând mâna ca să-şi acopere gura, Jem îi spuse lui Will, înecându-se:

— Omoar-o! Omoar-o, şi focul o să se stingă.

Will, ţinând mâna strânsă pe mânerul lui Anael, mârâi:

— Nu crezi că aş face-o dacă aş putea? E în pentagramă!

— *Ştiu* - privirea lui Jem era plină de subînţeles. Will, *taie-l*!

Fiind vorba de Jem, Will ştiu imediat ce voia să spună, fără alte explicaţii. Răsucindu-se pentru a ajunge cu faţa la pentagramă, îl ridică pe strălucitorul Anael, ochi, apoi azvârli cuţitul - nu spre demon, ci spre lanţul de metal care susţinea candelabrul masiv. Cuţitul tăie lanţul de parcă ar fi fost din hârtie, se auzi un sunet de obiect care crăpa, iar demonul avu timp doar să ţipe înainte ca masivul candelabru să coboare, o cometă zdrobitoare de metal răsucit şi de sticlă spartă. Will îşi duse braţul la ochi, ferindu-se de resturile care cădeau de deasupra lui - bucăţi de piatră zdrobită, fragmente de cristal şi fulgi de rugină. Sub el, podeaua se clătină, ca şi când ar fi avut loc un cutremur.

Când în cele din urmă se lăsă liniştea, deschise ochii. Candelabrul zăcea ca epava unui vapor imens contorsionat şi distrus, căzut pe fundul mării. Praful se ridica asemenea fumului, iar de sub un colţ al grămezii de sticlă şi metal zdrobit curgea un firişor de sânge negru-verzui, prelingându-se pe podeaua de marmură...

Jem avusese dreptate. Flăcările dispăruseră. Încă strângând mânerul cuştii, privea şi el dezastrul. Părul lui deschis la culoare se albise şi mai mult din cauza pulberii de tencuială, iar obrajii îi erau murdari de cenuşă.

— Bine lucrat, William, zise el.

Will nu-i răspunse. Nu era timp pentru aşa ceva. Împingând uşa - care se deschise uşor -, ieşi în grabă din încăpere.

Tessa şi Sophie aproape că zburau pe treptele Institutului, până ce Sophie bolborosi:

— Aici! Uşa asta!

Tessa o deschise şi se năpustiră pe coridorul aflat dincolo de ea. Sophie îşi trase mâna din strânsoarea Tessei

şi se întoarse să închidă şi să încuie uşa în urma lor. Se rezemă o clipă de uşă, respirând greoi, cu faţa scăldată în şiroaie de lacrimi.

— Domnişoara Jessamine, şopti ea. Credeţi...

— Nu ştiu, spuse Tessa. Dar l-ai auzit pe Thomas. Trebuie să ajungem în Sanctuar, Sophie. Acolo vom fi în siguranţă.

Şi Thomas vrea ca eu să mă asigur că şi tu vei fi în siguranţă.

— Trebuie să-mi arăţi unde e. Nu mă descurc singură să găsesc drumul.

Sophie încuviinţă încetişor din cap şi se îndreptă de spate. În tăcere, o conduse pe Tessa printr-un labirint de coridoare, până când ajunseră în acel coridor pe care aceasta şi-l amintea din noaptea în care o întâlnise pe Camille. După ce luă un felinar din suportul de pe perete, Sophie îl aprinse şi se grăbiră spre uşile duble din fier, cu C-uri gravate pe ele. Ajunsă în faţa uşii, Sophie duse brusc o mână la gură.

— Cheia! şopti ea. Am uitat afurisita de - iertaţi-mă, domnişoară - cheie.

Tessa simţi cum o cuprinde o mânie frustrantă, dar se stăpâni. Lui Sophie tocmai îi murise o prietenă în braţe; nu prea putea fi învinovăţită că uitase o cheie.

— Dar ştii unde o ţine Charlotte?

Sophie încuviinţă.

— Fug s-o aduc. Domnişoară, aşteptaţi aici.

Alergă pe coridor. Tessa o urmări până când boneta şi mânecile ei albe dispărură în întuneric, şi rămase singură pe coridor. Singura lumina de acolo era cea care se infiltra pe sub uşa care dădea în Sanctuar. Se lipi de perete în întunericul care o înconjura, ca şi când ar fi putut să se lase absorbită de acesta. Vedea în continuare în faţa ochilor sângele care-i curgea Agathei din piept, mânjind mâinile lui Sophie. Auzea în continuare sunetul supărător al râsului lui Nate în timp ce Jessamine se prăbuşea.

Acesta se auzi din nou, aspru şi tăios ca sticla, reverberând din întunericul din spatele ei.

Convinsă că era doar imaginaţia ei, Tessa se întoarse cu spatele la uşa Sanctuarului. În faţa ei, pe coridor, unde cu o clipă înainte nu era decât aer, stătea cineva. Cineva cu părul deschis la culoare şi cu un rânjet întipărit pe faţă. Cineva care ţinea un cuţit lung cu lamă subţire în mâna dreaptă.

Nate.

— Tessie a mea, zise el. A fost de-a dreptul impresionant. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că tu sau servitoarea puteţi alerga atât de repede, zise el învârtind cuţitul între degete. Din nefericire pentru tine, stăpânul m-a înzestrat cu anumite... puteri. Pot să mă deplasez mai iute decât crezi - rânji cu un aer de superioritate. Probabil cu mult mai rapid, dacă ne gândim cât va trebuit vouă să pricepeţi ce se petrece jos.

— Nate, zise Tessa cu voce tremurată. Încă nu e prea târziu. Poţi să încetezi cu toate astea.

— Să încetez cu ce *anume*?

Nate o privea drept în faţă, pentru prima dată de când îngenunchease în faţa lui Mortmain.

— Să încetez să capăt puteri incredibile şi cunoştinţe infinite? Să încetez să fiu acolitul favorit al celui mai puternic bărbat din Londra? Aş fi un prost să încetez cu toate astea, surioară.

— Acolitul favorit? Unde era el când de Quincey se pregătea să-ţi sugă sângele?

— Îl dezamăgisem, spuse Nate. Tu l-ai dezamăgit. Ai fugit de la Surorile Întunecate, ştiind cât mă va costa pe mine. Afecţiunea ta de soră cam lasă de dorit, Tessie.

— De dragul tău, Nate, le-am lăsat pe Surorile Întunecate să mă tortureze. Am făcut totul pentru tine. Şi tu, tu m-ai lăsat să cred că de Quincey e Magistrul. Toate lucrurile pe care tu ai pretins că le făcea de Quincey de fapt le făcea Mortmain, nu-i aşa? El e cel care m-a vrut

aici. El e cel care le-a angajat pe Surorile Întunecate. Toate prostiile alea despre de Quincey erau menite să îndepărteze Enclava de Institut.

Nate rânji cu superioritate.

— Ce obişnuia mătuşa Harriet să spună, că isteţimea care vine prea târziu nu prea poate fi numită isteţime?

— Şi ce-o să găsească cei din Enclavă când o să ajungă la adresa despre care tu ai pretins că e cuibul lui de Quincey? Nimic? O casă pustie, nişte ruine arse?

Dădu să se îndepărteze de el, până când se lovi cu spatele de uşa rece din fier.

Nate o urmă, cu ochii sclipindu-i asemenea cuţitului pe care-l ţinea în mână.

— O, vai de mine, nu! Partea aia a fost adevărată. N-ar fi fost bine ca membrii Enclavei să-şi dea seama prea curând că fuseseră prostiţi, nu? Mai bine să-i ţinem ocupaţi, şi curăţatul micuţei ascunzători a lui de Quincey chiar îi va ţine ocupaţi, zise el ridicând din umeri. Ştii, de fapt, tu mi-ai dat ideea ca vina pentru orice să-i fie atribuită vampirului. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, oricum era mort. Nefilimii îl luaseră în vizor, ceea ce îl făcea să fie nefolositor pentru Mortmain. Trimiţând Enclava să scape de el, iar pe Will şi pe Jem să-l scape pe stăpânul meu de plictisitoarea doamnă Dark, ar fi trei dintr-o lovitură, nu-i aşa? Şi e chiar un plan isteţ, conceput de mine, dacă e să mă laud.

Se cam lăuda, gândi Tessa dezgustată. Mândru de el însuşi. O parte din ea voia să-l scuipe în faţă, dar ştia că ar trebui să-l ţină de vorbă, ca să aibă timp să găsească o cale de a scăpa din situaţia aceea.

— Cu siguranţă că ne-ai prostit, zise ea, urându-se. Dar cât din povestea pe care ai spus-o era adevărat? Cât erau minciuni?

— Era o parte adevărată, dacă chiar vrei să ştii. Minciunile sunt bazate pe adevăr, cel puţin în mare parte, se făli el. Am venit la Londra gândind că aveam să-l

şantajez pe Mortmain cu faptul că ştiam despre activităţile lui oculte. Adevărul e că îi păsa prea puţin despre chestia asta. El de fapt voia să mă examineze puţin, pentru că, vezi tu, nu era sigur. Nu era sigur dacă eu eram primul copil al părinţilor noştri, sau cel de-al doilea. Credea că eu aş putea să fiu tu, rânji el. A fost mândru nevoie mare când şi-a dat seama că nu eram copilul pe care-l caută. Vezi tu, el voia o fată.

— Dar de ce? Ce vrea de la mine?

Nate ridică din umeri.

— Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Mi-a spus că dacă i te aduceam, şi se dovedea că erai tot ceea ce sperase el că vei fi, avea să mă facă discipolul lui. După ce ai fugit, ca răzbunare, m-a dat pe mâna lui de Quincey. Când mai adus aici, în mijlocul nefilimilor, a fost a doua şansă să-i ofer Magistrului ceea ce pierdusem înainte pentru el.

— L-ai contactat?

Tessa simţi că i se face rău. Se gândi la fereastra deschisă din salon, la chipul îmbujorat al lui Nate, la faptul că pretinsese că nu el deschisese fereastra. Cumva, era convinsă că îi trimisese lui Mortmain un mesaj.

— I-ai dat de ştire că eşti aici? Că eşti dispus să ne trădezi? Dar ai fi putut să rămâi cu noi! Ai fi putut să fii în siguranţă!

— În siguranţă şi lipsit de puteri. Aici sunt un om obişnuit, slab şi vrednic de dispreţ. Dar ca discipol al lui Mortmain, voi fi mâna lui dreaptă când va conduce Imperiul Britanic.

— Eşti nebun, spuse Tessa. Toată afacerea asta e ridicolă.

— Te asigur că nu e. Pe vremea asta, la anul, Mortmain se va instala la Palatul Buckingham. Imperiul va face plecăciuni în faţa lui.

— Dar tu nu vei fi lângă el. Înţeleg cum crezi că o să se întâmple lucrurile. Dar tu nu eşti discipol, ci o unealtă de care el se foloseşte. Când va căpăta ceea ce vrea, te va

arunca imediat, ca pe un gunoi.

Nate strânse şi mai tare cuţitul.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat, zise Tessa. Mătuşa a spus întotdeauna că eşti prea credul, Nate. Din cauza asta eşti şi un jucător îngrozitor. Eşti un mare mincinos, dar nu ştii niciodată când eşti minţit. Mătuşa zicea...

— Mătuşa Harriet, râse Nate încetişor. Cam nefericit mod să moară - rânji. Nu crezi că a fost cam ciudat să vă trimit o cutie cu bomboane de ciocolată? Ceva ce ştiam că tu nu vei mânca? Ceva ce ştiam că ea va mânca?

Pe Tessa o cuprinse greaţa şi simţi o durere în stomac, ca şi când Nate ar fi răsucit cuţitul acolo.

— Nate, nu se poate! Mătuşa Harriet te iubea!

— Tessie, habar n-ai ce eram în stare să fac. Habar n-ai - vorbea precipitat, aproape arzând de nerăbdare. Mă crezi un prost. Prostul de frate-tu care trebuie să fie apărat de lume. Atât de uşor de dus de nas şi de care se poate profita atât de uşor. V-am auzit pe tine şi pe mătuşa discutând despre mine. Ştiu că niciuna din voi nu s-a gândit vreo clipă că aş putea să fac ceva de unul singur, ceva pentru care să fiţi mândre de mine. Dar acum am făcut. *Acum am făcut*, mârâi el, ca şi când n-ar fi fost conştient de penibilul vorbelor lui.

— Ai devenit un criminal. Şi crezi că ar trebui să fiu mândră? Mi-e ruşine că sunt rudă cu tine.

— Rudă cu mine? Tu nici măcar nu eşti om. Tu eşti *ceva*. Nu ai acelaşi sânge ca şi mine. Din clipa în care Mortmain mi-a spus ce erai cu adevărat, pentru mine ai fost ca şi moartă. N-am nici o soră.

— Atunci de ce, zise Tessa pe o voce atât de slabă, încât de-abia se auzea singură, continui să mă strigi Tessie?

El o privi o clipă de-a dreptul încurcat. Iar când Tessa se uită din nou la fratele ei - la fratele despre care crezuse că era tot ce mai avea pe lume -, ceva se mişcă dincolo de umărul lui Nate, făcând-o să se întrebe dacă avea vedenii,

dacă era aproape să leşine.

— Nu te strigam Tessie, zise Nate.

Vocea lui păru uimită, aproape pierdută.

Tessa se simţi cuprinsă de o tristeţe greu de suportat.

— Eşti fratele meu, Nate. Vei fi întotdeauna fratele meu.

El miji ochii. Pentru o clipă, Tessa crezu că probabil o auzise cu *adevărat*. Că avea să-şi reconsidere părerea.

— Când tu îi vei aparţine lui Mortmain, eu voi fi legat de el pentru vecie. Pentru că voi fi cel care l-a ajutat să te aibă.

Tessa simţi că i se frânge inima. Acel ceva de dincolo de umărul lui Nate se mişcă din nou, ca o tulburare în întuneric. Era real, se gândi ea. Nu era doar imaginaţia ei. Era ceva în spatele lui Nate. Ceva ce se îndrepta spre ei doi. Deschise gura, apoi o închise. Sophie. Spera că cealaltă fată va avea suficientă prezenţă de spirit încât să fugă înainte ca Nate să se repeadă la ea cu cuţitul.

— Hai, vino, îi zise el Tessei. Nu e nici un motiv să faci atâta caz, Magistrul n-o să-ţi facă rău...

— Nu poţi să fii sigur de asta, îi zise Tessa.

Silueta din spatele lui Nate aproape că se năpusti asupra lui. În mână avea ceva deschis la culoare şi strălucitor. Tessa se forţă să se uite în continuare fix la Nate.

— Ba pot să fiu sigur, zise el nerăbdător. Nu sunt un prost, Tessa.

Silueta făcu o mişcare bruscă. Obiectul deschis la culoare şi strălucitor se ridică deasupra capului lui Nate şi căzu greoi. Nate căzu în faţă, ghemuindu-se la pământ. Când aterizã pe covor, cuţitul i se rostogoli din mână, iar el rămase nemişcat, cu sângele curgându-i din părul blond.

Tessa se uită în sus. În lumina slabă o văzu pe Jessamine stând deasupra lui Nate cu o expresie furioasă pe chip. În mâna stângă încă ţinea resturile unei lămpi sparte.

— Poate că nu eşti prost - lovi dispreţuitoare cu piciorul silueta chircită a lui Nate. Dar nici în cel mai strălucit moment al tău.

Tessa nu putu decât să se zgâiască.

— Jessamine?

Jessamine se uită în sus. Corsajul rochiei îi era sfâşiat, părul îi ieşise din agrafe, şi pe obrazul drept avea o vânătaie purpurie. Lăsă lampa să cadă, iar aceasta aproape că-l lovi din nou în cap pe Nate. Apoi zise:

— Sunt destul de bine, dacă asta-i întrebarea pentru care-ţi ies ochii din orbite. Nu pe mine mă voiau, la urma urmelor.

— Domnişoară Gray! Domnişoară Lovelace!

Era Sophie, care abia mai respira după alergătura pe scări. Ţinea într-o mână cheia alungită, din fier, a Sanctuarului. Când ajunse în capătul coridorului, se uită la Nate cu gura căscată de uimire.

— Se simte bine?

— O, cui îi pasă dacă se simte bine? zise Jessamine, aplecându-se să ridice cuţitul pe care îl scăpase Nate. După toate minciunile pe care le-a spus! *M-a minţit*! Chiar am crezut... - se îmbujoră de mânie. Ei, nu mai contează acum.

Se îndreptă de spate şi se întoarse spre Sophie, într-o postură mândră.

— Acum, nu sta să te holbezi, Sophie. Lasă-ne să intrăm în Sanctuar, înainte ca Dumnezeu ştie cine să mai vină după noi şi să încerce iar să ne omoare.

Will ieşi în fugă din conac şi se repezi pe treptele din faţă, iar Jem îl urmă îndeaproape. Peluza din faţă arăta dezolant în lumina lunii; trăsura lor era acolo unde o lăsaseră, în mijlocul aleii de la intrare. Jem fu uşurat să vadă că cei doi cai n-o luaseră razna în ciuda tuturor zgomotelor, cu toate că presupunea că Balios şi Xanthos, aparţinând unor vânători de umbre, probabil că văzuseră lucruri şi mai rele.

— Will.

Jem se opri lângă prietenul lui, încercând să ascundă

faptul că trebuia să-şi recapete suflul.

— Trebuie să ne întoarcem la Institut cât mai repede posibil.

— În chestiunea asta n-o să te contrazic.

Will îl cercetă atent pe Jem; Jem se întreba dacă faţa lui era atât de roşie şi febrilă pe cât se temea el. Efectul drogului, pe care îl luase într-o cantitate mare înainte să plece de la Institut, dispărea mai rapid decât ar fi trebuit; altădată, acest lucru l-ar fi supărat pe Jem. Acum nu-l interesa.

— Crezi că Mortmain se aştepta să o omorâm pe doamna Dark? întrebă el, nu neapărat pentru că ar fi fost o întrebare urgentă, ci pentru că avea nevoie de câteva momente ca să-şi revină înainte să se urce în trăsură.

Will era descheiat la jachetă şi cotrobăia într-unul dintre buzunare.

— Îmi închipui că da, zise el aproape neatent, sau probabil că a sperat să ne omorâm reciproc, ceea ce ar fi fost ideal pentru el. Clar că l-a vrut şi pe de Quincey mort, după cum a decis să-i folosească pe nefilimi ca pe o gaşcă de asasini personali.

Will scoase un briceag din buzunarul interior şi îl privi mulţumit.

— Un singur cal, remarcă el, e mult mai rapid decât o trăsură.

Jem strânse mai tare cuşca. Pisica gri de după gratii se uita în jur cu ochii ei galbeni, curioşi.

— Will, te rog, spune-mi că n-ai de gând să faci ceea ce bănuiesc eu.

Will deschise cuţitul şi porni pe alee.

— Nu e timp de pierdut, James. Iar Xanthos poate să tragă trăsura perfect de unul singur, dacă eşti numai tu în ea.

Jem se duse după el, dar cuşca grea, oboseala şi febra îl încetiniră.

— Ce faci cu briceagul ăla? N-ai de gând să omori caii,

nu?

— Sigur că nu.

Will ridică repede cuţitul şi începu să taie hamaşamentul care-l lega pe Balios, calul lui preferat, desprinzându-l de trăsuri

— A, zise Jem. Înţeleg. Ai de gând să călăreşti pe calul acela, ca Dick Turpin, şi să mă laşi aici. Ai înnebunit?

— Cineva trebuie să aibă grijă de pisică.

Chinga şi hamurile căzură, iar Will se aruncă pe Balios.

— Dar...

Cu adevărat alarmat, Jem puse cuşca jos.

— Will, nu poţi să...

Era prea târziu. Will îşi înfipse călcâiele în burta calului. Balios dădu înapoi şi necheză, dar Will ţinu frâiele hotărât - Jem ar fi putut să jure că *rânjea* -, apoi calul o luă la galop şi ieşi pe poartă. Într-o fracţiune de secundă, calul şi călăreţul se făcură nevăzuţi.

19
BOADICEA

Mi-a fost menită de la prima-i dulce răsuflare.
E a mea de drept până la moarte din născare
A mea, a mea - aşa jurat-au taţii noştri.
- Alfred, Lord Tennyson, „Maud”

Când uşile Sanctuarului se închiseră în urma lor, Tessa privi în jur cu teamă. Încăperea era mai întunecată decât atunci când venise aici pentru a o întâlni pe Camille. Nu ardea nici o lumânare în marile candelabre, ci doar mai multe lampa-vrăjitoarei, a căror lumină emana din suporturile de pe pereţi. Statuia îngerului continua să-şi verse lacrimile fără sfârşit în fântână. În încăpere era rece de-ţi îngheţau oasele, iar Tessa începu să tremure.

Sophie, băgând cheia înapoi în buzunar, părea la fel de emoţionată ca şi Tessa.

— Iată-ne, în sfârşit, spuse ea. E îngrozitor de frig în locul ăsta.

— Păi, n-o să stăm mult aici, sunt sigură, zise Jessamine - încă mai ţinea în mână cuţitul lui Nate, care strălucea. Va veni cineva să ne salveze. Will, sau Charlotte.

— Şi va găsi Institutul plin de monştri mecanici, îi aminti Tessa. Şi pe Mortmain - se cutremură. Nu sunt sigură că va fi atât de simplu pe cât ţi se pare ţie.

Jessamine îi aruncă o privire rece Tessei.

— Ei bine, nu trebuie s-o spui de parcă ar fi vina mea. Dacă n-ai fi fost tu, nu ne-am fi găsit în încurcătura asta.

Sophie, care se aşezase între stâlpii masivi, părea foarte mică. Vocea ei reverberă în pereţii de piatră.

— Nu e prea drăguţ din partea dumneavoastră,

domnişoară.

Jessamine se aşează pe marginea fântânii, apoi se ridică din nou în picioare, încruntându-se. Îşi scutură exasperată rochia la spate, pentru că se umpluse de pete de umezeală.

— Poate că nu, dar e adevărat. Tessa e singurul motiv pentru care Magistrul se află aici.

— I-am spus lui Charlotte că toate astea sunt din vina mea, zise Tessa liniştit. I-am spus să mă dea afară. N-a vrut.

Jessamine îşi dădu ochii peste cap.

— Charlotte are inima bună, şi Henry la fel. Iar Will... Will crede că e Galahad. Vrea să-i salveze pe toţi. Şi Jem la fel. Amândoi sunt lipsiţi de simţ practic.

— Presupun, zise Tessa, că dacă ar fi fost cazul să iei tu deciziile...

— Ai fi fost dată afară pe uşă fără să iei nimic cu tine, zise Jessamine, şi pufni.

Văzând cum o privea Sophie, adăugă:

— O, zău! Nu mai bombăni atâta, Sophie. Agatha şi Thomas ar fi încă în viaţă dacă eu aş fi fost la conducere, nu-i aşa?

Sophie păli, iar cicatricea îi ieşi în evidenţă de-a lungul obrazului, ca urma unei palme.

— Thomas a murit?

Jessamine păru să-şi dea seama că făcuse o greşeală.

— N-am vrut să spun asta.

Tessa se uită dur înspre ea.

— Ce s-a întâmplat, Jessamine? Am văzut că te-ai rănit.

— Iar scumpii de voi n-aţi făcut nimic în legătură cu asta, spuse Jessamine, şi se aşează brusc pe ghizdul fântânii, uitând să se îngrijoreze pentru starea rochiei ei. Îmi pierdusem cunoştinţa. Şi când m-am trezit am văzut că dispăruseră toţi cu toţii, în afară de Thomas. Şi Mortmain dispăruse, dar creaturile alea erau încă acolo. Unele dintre ele veneau spre mine, iar eu îmi căutam umbrela, dar fusese făcută bucăţi. Pe Thomas îl înconjuraseră. M-am

dus spre el, dar mi-a spus să fug, aşa că... Am fugit, încheie ea înălţându-şi sfidătoare bărbia.

Ochii lui Sophie scăpărară.

— Şi l-aţi lăsat acolo? Singur?

Jessamine puse cuţitul pe ghizdul fântânii, enervată.

— Sunt o doamnă, Sophie. E de aşteptat ca un bărbat să se sacrifice pentru siguranţa unei doamne.

— Asta-i o *prostie*!

Sophie îşi strânse pumnii.

— Sunteţi *vânătoare de umbre*! Iar Thomas e doar un mundan! Aţi fi putut să-l ajutaţi. Pur şi simplu n-aţi vrut, pentru că sunteţi egoistă! Şi... şi îngrozitoare!

Jessamine se uită la Sophie, cu gura căscată.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul...

Tăcu, pentru că în uşa Sanctuarului răsună un ciocănit puternic. Răsună din nou, iar apoi o voce familiară se auzi strigându-le:

— Tessa! Sophie! Sunt eu, Will.

— O, slavă Domnului, zise Jessamine, simţindu-se evident uşurată că nu mai trebuia să converseze cu Sophie şi pentru că era salvată, şi se grăbi spre uşă. Will! Sunt Jessamine. Şi eu sunt aici.

— Sunteţi bine toate trei?

— Will părea nerăbdător, într-un fel care o făcu pe Tessa să simtă un junghi în piept. Ce s-a întâmplat? Am alergat de la Highgate până aici. Am văzut uşa Institutului deschisă. Cum, pentru numele Îngerului, a intrat Mortmain aici?

— A reuşit cumva să treacă de apărători, spuse Jessamine cu amărăciune, întinzând mâna spre mânerul uşii. Habar n-am.

— Nu mai contează acum. E mort. Creaturile mecanice sunt distruse.

Tonul lui Will era liniştitor - atunci de ce, gândi Tessa, ea nu se simţea liniştită? Se întoarse să se uite la Sophie, care privea ţintă spre ea, încruntându-se, cu buzele mişcându-i-

se uşor, de parcă ar fi şoptit ceva. Sophie avea darul Vederii, îşi aminti Tessa - aşa spusese Charlotte. Se simţi din ce în ce mai neliniştită.

— Jessamine! strigă ea. Jessamine, nu deschide uşa.

Dar era deja prea târziu. Uşa se deschise larg, iar în prag se afla Mortmain, flancat de monştrii mecanici.

* * *

Mulţumesc Îngerului pentru farmece, gândi Will. Priveliştea unui băiat gonind spre Farringdon Road pe un cal negru fără şa ar fi făcut în mod normal pe toată lumea să se încrunte, chiar şi într-o metropolă ca Londra, obişnuită să vadă multe. Dar pe drum, deşi calul stârnea nori de praf londonez în urmă şi necheza gonind pe străzi, Will nu văzu pe nimeni care să întoarcă măcar o dată capul. Dar cu toate că nimeni nu părea să-l vadă, fiecare găsea câte un motiv ca să se ferească din calea lui - o pereche de ochelari scăpaţi pe jos, un pas în lateral pentru a evita o băltoacă din drum -, orice, numai să nu fie călcaţi în picioare.

Din Highgate până la Institut erau aproximativ opt kilometri; la dus le luase trei sferturi de oră să ajungă acolo cu trăsura. La întoarcere, lui Will, călare pe Balios, îi luă douăzeci de minute, deşi când se năpusti pe poarta Institutului şi trase în faţa scărilor calul era asudat tot. Inima i se opri în loc. Uşa era deschisă. Larg deschisă, ca şi când ar fi invitat noaptea să intre. Era strict interzis de Legea Legământului ca uşile unui Institut să fie lăsate deschise. Avusese dreptate; se întâmpla ceva îngrozitor.

Sări de pe cal, iar tocurile ghetelor ţăcăniră când atinseră pavajul. Căută în jur ceva ca să lege animalul, dar fiindcă îi tăiase hamaşamentul nu avea cu ce, şi, în plus, Balios parcă ar fi vrut să-l muşte. Ridică din umeri şi urcă treptele.

Când Mortmain păşi în încăpere, Jessamine gemu şi se dădu înapoi. Sophie ţipă şi se ascunse după un stâlp. Tessa era prea şocată ca să se mai mişte. Patru automate, câte două de fiecare parte a lui Mortmain, aveau feţele ca nişte măşti din metal strălucitor îndreptate înainte.

În spatele lui Mortmain stătea Nate. Era legat cu un bandaj improvizat, pătat de sânge. Poalele cămăşii lui - cămaşa lui Jem - erau sfâşiate. O privi încruntat pe Jessamine.

— Tu, târfă tâmpită, mârâi el şi se năpusti înainte.

— Nathaniel.

Vocea lui Mortmain plesni ca un bici. Nate încremeni.

— Asta nu e o arenă în care să-ţi dai frâu micilor tale răzbunări. Nu mai am nevoie decât de un singur lucru de la tine. Ştii de ce anume. Ia-l pentru mine.

Nate ezită. O privea pe Jessamine aşa cum priveşte o pisică un şoricel.

— Nathaniel. În încăperea armelor. Acum!

Nate îşi luă privirile de la Jessie. Pentru o clipă se uită la Tessa, expresia lui de mânie transformându-se într-una batjocoritoare. Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere; două dintre creaturile mecanice se desprinseră de Mortmain şi-l urmară.

Uşa se închise după el, iar Mortmain zâmbi încântat.

— Voi două, zise el, uitându-se întâi la Jessamine, apoi la Sophie, ieşiţi afară!

— Nu! - era vocea lui Sophie, mică, dar încăpăţânată, cu toate că, spre surprinderea Tessei, nici Jessamine nu dădea semne că ar fi vrut să iasă. Nu fără Tessa!

Mortmain ridică din umeri.

— Prea bine - se întoarse spre creaturile mecanice. Cele două fete, zise el. Vânătoarea de umbre şi servitoarea. Omorâţi-le pe amândouă!

Pocni din degete şi creaturile mecanice se repeziră înainte. Aveau viteza caraghioasă a unor şobolani fugăriţi. Jessamine se întoarse să o ia la goană, dar apucă să facă

doar câţiva paşi, când una dintre creaturi o înşfăcă, ridicând-o de la pământ. Sophie ţâşni printre stâlpi, aşa cum fugise Albă-ca-Zăpada prin pădure, dar nu-i folosi la nimic. Cea de-a doua creatură o ajunse repede şi o ridică de la pământ, printre ţipetele ei. Din contră, Jessamine era deosebit de tăcută; creatura care o ţinea îi pusese o mână de metal la gură, iar cu cealaltă o ţinea de talie, cu degetele înfipte cu cruzime în carnea ei. Dădea neajutorată din picioare, ca un criminal care atârna la capătul funiei călăului.

Tessa îşi auzi propria voce ieşindu-i din gâtlej ca şi când ar fi fost a unui străin.

— Opriţi-vă! Vă rog, vă rog, opriţi-vă!

Sophie scăpase din mâinile creaturii care o ţinea şi se târa pe podea în patru labe. Întinzând o mână, creatura o prinse de gleznă şi o trase înapoi, făcând-o să suspine şi rupându-i şorţul.

— *Vă rog*, zise Tessa din nou, fixându-l cu privirea pe Mortmain.

— Domnişoară Gray, *dumneavoastră* puteţi opri asta, spuse el. Promiteţi-mi că nu veţi încerca să fugiţi - o privea cu ochi arzători. Apoi le voi lăsa să plece.

Ochii lui Jessamine, care se zăreau deasupra braţului din metal ce-i astupa gura, o implorau pe Tessa. Cealaltă creatură era în picioare, ţinând-o pe Sophie, care atârna fără vlagă.

— Voi rămâne aici, zise Tessa. Vă dau cuvântul meu. Cu siguranţă voi rămâne. Numai daţi-le drumul să plece.

Urmă o pauză îndelungată. Apoi:

— Aţi auzit-o, le spuse Mortmain monştrilor mecanici. Scoateţi fetele de-aici. Duceţi-le jos. Să nu le faceţi rău.

Apoi zâmbi şiret:

— Lăsaţi-mă singur cu domnişoara Gray.

Înainte chiar să treacă de uşa de la intrare, Will simţi - avu sentimentul dureros - că ceva îngrozitor se petrecea

acolo. Prima dată când mai simţise aşa ceva avea doisprezece ani şi ţinea acea blestemată de cutie, dar nu-şi imaginase vreodată că avea să simtă acelaşi lucru în siguranţa oferită de Institut.

Mai întâi văzu trupul Agathei, chiar în clipa în care trecu pragul. Zăcea pe spate, cu ochii ei sticloşi holbaţi spre tavan, cu partea din faţă a rochiei cenuşii îmbibată de sânge. Îl cuprinse un sentiment aproape copleşitor de furie, care-l lăsă năuc. Muşcându-şi cu putere buza, se aplecă să-i închidă Agathei ochii, apoi se ridică şi se uită în jur.

Peste tot rămăseseră semne ale unei ambuscade - bucăţi contorsionate de metal, angrenaje îndoite şi sparte, pete de sânge amestecate cu băltoace de ulei. Mergând spre scări, Will păşi peste rămăşiţele zdrenţuite ale umbrelei lui Jessamine. Scrâşni din dinţi şi îşi continuă drumul.

Şi acolo, ghemuit pe treptele cele mai de jos, zăcea Thomas, cu ochii închişi, nemişcat într-o băltoacă stacojie care se tot mărea. Lângă el se găsea o spadă, puţin mai departe de mâna lui; lama acesteia era ciobită şi lovită, ca şi când ar fi fost folosită la tăiat pietre. Din piept îi ieşea o bucată mare de metal zimţat. Semăna puţin cu lama răsucită a unui fierăstrău, gândi Will lăsându-se pe vine lângă Thomas, sau ca o porţiune ascuţită dintr-o alcătuire mai mare de metal.

Will simţi că-l arde ceva pe gâtlej. Un gust de metal şi de furie. Rareori plângea în timpul unei bătălii; îşi păstra emoţiile pentru mai târziu - acelea pe care nu învăţase încă să le îngroape atât de adânc, încât aproape să nu le mai simtă deloc. Pe restul le îngropase încă de când avea doisprezece ani. Simţi o durere în piept, dar vocea îi sună fermă:

— Salutare şi rămas-bun, Thomas, zise el, întinzând o mână să-i închidă ochii celuilalt băiat. Ave...

O mână ţâşni şi-l apucă de încheietură. Will privi uimit în jos, ca lovit de trăsnet, când ochii sticloşi ai lui Thomas se

întoarseră spre el, căprui-deschis pe fondul de o paloare albicioasă al morţii.

— Nu-s, zise el, făcând un efort să rostească fiecare cuvânt, un vânător de umbre.

— Ai apărat Institutul, spuse Will. Ai făcut-o aşa cum am fi făcut-o oricare dintre noi.

— Nu.

Thomas închise ochii, ca şi când ar fi fost epuizat. Pieptul i se ridică uşor; cămaşa îi era aproape neagră de sânge.

— Dumneavoastră i-aţi fi terminat, conaşule Will. Ştiţi că aşa s-ar fi-ntâmplat.

— Thomas, şopti Will.

Voia să-i spună: „Stai liniştit, şi vei fi bine când toţi ceilalţi vor ajunge aici.” Dar, în mod evident, Thomas nu avea să fie bine. Era om; nici o rună de vindecare nu putea să-l ajute. Will îşi dori ca Jem să fi fost acolo în locul lui. Jem era cel pe care să-l fi vrut alături când erai pe moarte. Jem putea să facă pe oricine să simtă că lucrurile vor fi bine, în timp ce Will se gândea dacă nu cumva erau puţine situaţii în care prezenţa lui nu făcea mai mult rău.

— Ea trăieşte, zise Thomas, fără să deschidă ochii.

— Poftim?

Will fu prins cu garda jos.

— Cea după care v-aţi întors. Dânsa. Tessa. E cu Sophie.

Thomas vorbea de parcă ar fi fost un fapt evident pentru toată lumea că Will se întorsese de dragul Tessei. Tuşi, iar un val de sânge îi ţâşni din gură şi i se prelinse pe bărbie. El nu păru să bage de seamă.

— Conaşule Will, să aveţi grijă de Sophie. Sophie este…

Dar Will nu mai află niciodată ce era Sophie, căci strânsoarea lui Thomas slăbi brusc, iar mâna îi căzu şi se lovi de podea cu un pocnet surd. Will se trase înapoi. Văzuse moartea de multe ori şi ştia când aceasta sosea. Nu era nevoie să-i închidă ochii lui Thomas; erau deja închişi.

— Dormi, atunci, zise el, fără să ştie exact de unde-i

veneau vorbele, bunule şi credinciosule servitor al nefilimilor. Şi îţi mulţumesc.

Nu era destul, nici pe departe destul, dar atâta era. Will sări în picioare şi o luă la goană pe scări.

Uşile se închiseră în urma creaturilor mecanice. În Sanctuar se lăsă liniştea. Tessa auzea apa curgând în fântâna din spatele ei.

Mortmain rămase pe loc, uitându-se calm la ea. Nu arăta înspăimântător când îl priveai, gândi Tessa. Un bărbat scund, obişnuit, cu părul închis la culoare albindu-i la tâmple, şi cu acei ochi ciudaţi de culoare deschisă.

— Domnişoară Gray, zise el. Sperasem că prima noastră întâlnire în doi va fi o experienţă mai plăcută.

Pe Tessa o usturau ochii. Spuse:

— Ce sunteţi? Un magician?

El zâmbi scurt, fără să lase să se vadă vreun sentiment.

— Doar o biată fiinţă umană, domnişoară Gray.

— Dar aţi făcut lucruri magice, zise ea. Aţi vorbit cu vocea lui Will.

— Oricine poate să înveţe să imite voci. Desigur, cu pregătirea potrivită, zise el. O şmecherie simplă, aşa ca prestidigitaţia. Nimeni nu se aşteaptă. Cu siguranţă, nu vânătorii de umbre. Ei cred că oamenii nu sunt buni la nimic, şi, de asemenea, buni de nimic.

— Nu, şopti Tessa. Ei nu cred asta.

Mortmain făcu o grimasă.

— Ce rapid te-ai ataşat de ei, de duşmanii tăi naturali. Curând te vom pregăti să uiţi asta.

Înaintă, iar Tessa se dădu înapoi.

— Nu vreau să-ţi fac rău. Pur şi simplu vreau să-ţi arăt ceva. Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un ceas din aur care arăta foarte elegant, ataşat de un lanţ tot de aur.

Oare chiar vrea să ştie cât e *ceasul*? Tessei îi veni să râdă, dar se abţinu.

El i-l întinse.

— Domnişoară Gray, zise el, te rog, ia asta.

Îl privi nedumerită.

— Nu-l vreau.

Mortmain se apropie din nou. Tessa se retrase până când partea din spate a fustei atinse ghizdul fântânii.

— Domnişoară Gray, ia ceasul.

Tessa clătină din cap.

— Ia-l, spuse el. Sau îi voi chema din nou pe servitorii mei mecanici şi îi voi pune să le strângă de gât pe cele două prietene până ce le vor omorî. Nu trebuie decât să mă duc la uşă şi să-i strig. Este alegerea ta.

Tessa simţi că se enervează. Se uită fix la ceas, care se legăna pe lanţul de aur. În mod clar, nu mai fusese întors. Limbile se opriseră de mult, indicând miezul nopţii. Pe spatele lui erau gravate iniţialele J.T.S., într-o scriitură elegantă.

— De ce? şopti ea. De ce vreţi să-l iau?

— Pentru că vreau să te Transformi, zise Mortmain.

Tessa ridică privirea spre el, sceptică.

— Poftim?

— Acest ceas i-a aparţinut cuiva, cuiva pe care aş vrea foarte mult să-l întâlnesc din nou.

Vocea lui era calmă, dar lăsa să răzbată un soi de curent, ca o foame nerăbdătoare care o îngrozi pe Tessa mai mult decât ar fi putut să o facă orice fel de furie.

— Ştiu că Surorile Întunecate te-au învăţat. Ştiu că eşti conştientă de puterile tale. Eşti singura din lume care poate să facă ceea ce faci tu. Ştiu asta pentru că *eu te-am făcut*.

— M-aţi *făcut*?

Tessa se holbă la el.

— Doar nu spuneţi că... nu se poate să fiţi tatăl meu...

— Tatăl tău?

Mortmain râse scurt.

— Sunt om, nu locuitor al Lumii de Jos. În mine nu sălăşluieşte nici un demon, şi nici nu mă însoţesc cu

demonii. Nu avem acelaşi sânge, domnişoară Gray. Şi totuşi, dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi existat.

— Nu înţeleg, şopti Tessa.

— N-ai nevoie să înţelegi.

În mod vizibil, Mortmain îşi pierdea cumpătul.

— Trebuie să faci ce-ţi spun eu. Iar eu îţi spun să te Transformi. *Acum*!

Era ca şi cum se afla din nou în faţa Surorilor Întunecate, speriată şi cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i puternic, obligată să scoată la iveală acea parte din ea care o înspăimânta. Obligată să se piardă în acel întuneric, în acel gol dintre sine şi altcineva. Poate că ar fi fost mai uşor să facă după cum îi spunea - să întindă mâna şi să ia ceasul, cum îi poruncise, să se abandoneze în pielea altcuiva, aşa cum mai făcuse, fără voinţă şi fără posibilitatea de a alege.

Se uită în jos, ca să scape de privirea arzătoare a lui Mortmain, şi văzu ceva sclipind pe ghizdul fântânii, chiar lângă ea. Un strop de apă, gândi ea pentru o clipă - dar nu. Era altceva. Şi atunci vorbi, aproape fără să vrea.

— Nu, zise ea.

Mortmain făcu ochii mari.

— Ce-a fost asta?

— Am spus nu.

Tessa se simţea ca şi când ar fi ieşit cumva din pielea ei, privindu-se pe sine la fel cum se uita la Mortmain, ca şi când ar fi privit un străin.

— N-o voi face, până când nu-mi spuneţi ce-aţi vrut să ziceţi când aţi spus că m-aţi făcut. De ce sunt aşa? Cum se face că aveţi atât de multă nevoie de puterile mele? Ce plănuiţi să mă obligaţi să fac pentru dumneavoastră? Faceţi mai mult decât doar să construiţi o armată de monştri. Mi-am dat seama de asta. Nu sunt proastă, ca fratele meu.

Mortmain băgă din nou ceasul în buzunar. Chipul lui era o mască urâtă de furie.

— Nu, spuse el. Nu eşti proastă, ca fratele tău. El e prost şi laş. Tu eşti o proastă cu ceva curaj. Deşi îţi e de prea puţin folos. Şi pentru asta, prietenele tale vor suferi. În timp ce tu vei privi.

Se întoarse şi păşi spre uşă.

Tessa se aplecă şi înşfacă obiectul care sclipise alături de ea. Era cuţitul pe care-l pusese Jessamine acolo. Lama acestuia străluci în lumina lămpii-vrăjitoarei din Sanctuar.

— Opriţi-vă! strigă ea. Domnule Mortmain. *Opriţi-vă*!

Atunci el se întoarse din nou şi o văzu ţinând cuţitul. Pe chip i se citea o veselie plină de dezgust.

— Zău, domnişoară Gray, zise el. Chiar crezi că poţi să-mi faci rău cu obiectul acela? Crezi că eu am venit complet dezarmat?

Îşi deschise jacheta, iar Tessa văzu mânerul unui pistol strălucind la curea.

— Nu, spuse ea. Nu, nu cred că pot să vă rănesc. Întoarse cuţitul, ţinându-l acum cu vârful îndreptat spre propriul ei piept. Dar dacă mai faceţi un singur pas, vă jur, o să-mi înfig cuţitul drept în inimă.

Lui Jem îi luă mai mult decât ar fi vrut, să repare stricăciunea pe care o făcuse Will cu hamaşamentul trăsurii. Luna era deja îngrijorător de sus pe cer, când el intră zdrăngănind pe porţile Institutului şi îl opri pe Xanthos la baza treptelor.

Balios, dezlegat, stătea lângă stâlpul scării, părând epuizat. Probabil că Will îl gonise în draci, gândi Jem, dar cel puţin ajunsese cu bine. Era o slabă consolare, ţinând cont de priveliştea uşii larg deschise a Institutului, care-i dădu fiori. Părea atât de bizară, ca atunci când priveai o faţă fără ochi sau un cer fără stele. Ceva care pur şi simplu nu trebuia să fie aşa.

Jem strigă:

— Will? Will, mă auzi?

Pentru că nu auzi nici un răspuns, sări de pe capra

trăsurii şi întinse mâna să-şi ia bastonul cu mâner de jad. Îl ţinea uşor, legănându-l. Începură să-l doară încheieturile, ceea ce-l îngrijoră. De obicei, când dispărea efectul pulberii demonului începeau să-l doară încheieturile, o durere surdă, care se împrăştia lent până când simţea că tot corpul îl ustura ca focul. Dar acum nu-şi putea permite nici o durere. Trebuia să se gândească la Will şi la Tessa. Nu putea să-şi alunge din minte imaginea ei pe trepte, uitându-se în jos la el, în timp ce rostea cuvintele străvechi. Păruse atât de îngrijorată, iar gândul că de fapt ar fi putut să fie îngrijorată pentru el îi dădu o plăcere neaşteptată.

Se întoarse să urce scările, apoi se opri. Cineva deja cobora. Nu doar o persoană - ci o mulţime. Erau luminaţi din spate de lumina din Institut, şi pentru o clipă Jem miji ochii, zărind doar siluetele. Câţiva păreau în mod ciudat greşit alcătuiţi.

— Jem!

Vocea era acută, disperată. Cunoscută.

Jessamine.

Galvanizat, Jem ţâşni pe scări şi apoi se opri. În faţa lui stătea Nathaniel Gray, cu hainele rupte şi pătate de sânge. Pe cap avea un bandaj improvizat, mânjit de sânge la tâmplă. Şi o expresie îngrozitoare.

Era flancat de automate mecanice, ca nişte servitori ascultători. În spate mai erau încă doi. Unul o ţinea pe Jessamine, care se zbătea; celălalt, pe Sophie, inertă, aproape leşinată.

— Jem! ţipă Jessamine. Nate este un mincinos. În tot acest timp el l-a ajutat pe Mortmain. Mortmain este Magistrul, nu de Quincey...

Nathaniel se întoarse.

— Fă-o să tacă, lătră el la creatura mecanică din spatele lui.

Braţul acesteia o strânse pe Jessamine, care se sufocă şi tăcu, cu faţa albă de durere. Ochii ei fixară automatul din dreapta lui Nathaniel.

Urmărindu-i privirea, Jem văzu că acesta ţinea în mână cunoscuta formă pătrată, aurie, a Pyxisului.

Văzându-i expresia, Nate zâmbi.

— Nu poate fi atinsă decât de un vânător de umbre, zise e. Adică de nici o altă *creatură vie*. Dar un automat nu e viu.

— Despre asta era vorba? întrebă Jem uimit. Pyxis-ul? La ce ţi-ar putea folosi?

— Stăpânul meu vrea energiile demonice, şi energii demonice va avea, zise Nate pe un ton pompos. Şi nu va uita că eu sunt cel care i le-am furnizat.

Jem clătină din cap.

— Şi ce-o să-ţi dea el în schimb? Ce ţi-a dat pentru că ţi-ai trădat sora? Treizeci de arginţi?

Faţa lui Nate se schimonosi, iar pentru o clipă lui Jem i se păru că putea să vadă prin masca chipeşă ceea ce zăcea cu adevărat dedesubt - ceva duşmănos şi respingător, care îl făcu să vrea să se întoarcă şi să vomite.

— Chestia aia, zise Nate, nu e sora mea.

— E greu de crezut, nu-i aşa? zise Jem, nefăcând nici un efort să-şi ascundă ura, că tu şi Tessa nu aveţi nimic în comun, nici măcar o singură picătură de sânge. Ea e mult mai bună decât tine.

Nathaniel făcu ochii mari.

— Nu mă priveşte soarta ei. Ea îi aparţine lui Mortmain.

— Nu ştiu ce ţi-a promis Mortmain, zise Jem, dar eu îţi promit că dacă le faci rău lui Jessamine sau lui Sophie, sau dacă scoţi Pyxis-ul din clădirea asta, Conclavul o să te urmărească. Şi o să te găsească. Şi o să te omoare.

Nathaniel clătină uşor din cap.

— Nu înţelegi. Nici un nefilim nu-nţelege. Tot ce puteţi voi să-mi oferiţi este să mă lăsaţi să trăiesc. Dar Magistrul poate să-mi promită că *nu voi muri niciodată*.

Se întoarse spre creatura mecanică din stânga lui, cea care nu ţinea Pyxis-ul.

— Omoară-l! zise el.

Automatul se repezi spre Jem. Era mult mai rapid decât creaturile pe care le înfruntaseră pe Blackfriars Bridge. De-abia avu timp să scoată lama din baston şi să o ridice, înainte ca automatul să sară asupra lui. Când îi înfipse lama direct în piept şi o răsuci, sfâşiind metalul, acesta scoase un sunet asemenea unui tren care frânează. Creatura se clătină, împrăştiind scântei roşii ca o roată de foc.

Nate, atins de şuvoiul de foc, ţipă şi sări înapoi, scuturându-se ca să stingă scânteile care-i făceau deja găuri în veşminte. Jem profită de ocazie, sări două trepte deodată şi-l plesni pe Nate pe spinare cu latul spadei, făcându-l să cadă în genunchi. Nate se răsuci, căutându-şi din priviri protectorul mecanic, dar acesta se clătina pe trepte, cu jerbe de scântei ţâşnindu-i din piept; părea evident că Jem îi retezase unul dintre mecanismele centrale. Automatul care ţinea Pyxis-ul rămase neclintit. În mod clar, Nate nu era prioritatea lui.

— Daţi-le drumul! strigă Nate către creaturile mecanice care le ţineau pe Sophie şi pe Jessamine. Omorâţi-l pe vânătorul de umbre! Omorâţi-l, mă auziţi?

Eliberate, Jessamine şi Sophie căzură la pământ, amândouă gemând, dar încă vii. Uşurarea lui Jem nu dură mult, totuşi, căci o a doua pereche de automate înainta spre el clătinându-se, cu o viteză incredibilă. Fandă cu bastonul spre una dintre creaturi. Aceasta făcu un salt înapoi, ferindu-se, iar cealaltă ridică o mână - nu o mână, ci mai degrabă un bloc pătrăţos din metal, cu o muchie zimţată ca de fierăstrău...

Din spatele lui Jem se auzi un ţipăt. Henry şarjă pe lângă el, mânuind o spadă lată, masivă. Despică aerul cu putere, înfigând-o în braţul ridicat al automatului, pe care i-l detaşă. Braţul căzu pe pavaj, scânteind şi fâşâind, apoi luă foc.

— Jem!

Era vocea lui Charlotte, care-l avertiza. Jem se întoarse

şi văzu că celălalt automat încerca să pună mâna pe el. Îşi înfipse spada în gâtul creaturii, tăind tuburile de cupru din interior, în timp ce Charlotte îl lovea peste genunchi cu biciul ei. Cu un scâncet acut, automatul se prăbuşi la pământ, cu picioarele retezate. Charlotte, cu chipul palid şi încruntat, ridică din nou biciul, în timp ce Jem se întoarse şi văzu cum Henry, cu părul lui de culoarea ghimbirului lipit de fruntea asudată, îşi lăsa spada în jos. Automatul pe care-l atacase era acum doar un morman de metal căzut la pământ.

De fapt, mai multe bucăţi din mecanism erau împrăştiate prin curte, unele încă arzând, ca un câmp de stele căzătoare. Jessamine şi Sophie stăteau una lângă alta, Jessamine sprijinind-o pe cealaltă fată, care avea gâtul înconjurat de un colier de vânătăi închise la culoare. Privirile lui Jem şi Jessamine se încrucişară. El se gândi că era probabil prima dată când ea chiar părea încântată să-l vadă.

— A dispărut, zise ea. Nathaniel. A dispărut împreună cu creatura aia şi cu Pyxis-ul.

— Nu înţeleg, zise Charlotte, şocată şi cu faţa plină de sânge. Fratele Tessei...

— Nu ne-a spus decât minciuni, răspunse Jessamine. Faptul că v-a trimis după vampiri n-a fost decât o diversiune.

— Doamne, Dumnezeule, zise Charlotte. Deci de Quincey nu minţea.

Clătină din cap ca şi când s-ar fi scuturat de nişte pânze de păianjen.

— Când am ajuns la casa lui din Chelsea, l-am găsit acolo doar cu alţi câţiva vampiri, nu mai mult de şase sau şapte, cu siguranţă nu sutele despre care ne avertizase Nathaniel, şi nici urmă de vreo creatură mecanică.

Benedict l-a înjunghiat pe de Quincey, dar nu înainte ca vampirul să râdă de noi pentru că i-am spus Magistrul. A zis că l-am lăsat pe Mortmain să-şi bată joc de noi.

Mortmain. Şi eu care crezusem că el era doar... doar un mundan.

Henry se aşează pe trepte, iar spada sa scoase un clinchet.

— Un adevărat dezastru!

— Will, zise Charlotte năucită, ca în vis. Şi Tessa. Ei unde sunt?

— Tessa e în Sanctuar. Cu Mortmain. Will... zise Jessamine clătinând din cap. Nu ştiu să fi fost aici.

— E înăuntru, zise Jem, ridicându-şi privirile spre Institut.

Îşi aminti coşmarul indus de drog - Institutul în flăcări, un nor de fum deasupra Londrei şi creaturi mecanice uriaşe mişunând încoace şi-ncolo printre clădiri, ca nişte păianjeni monstruoşi.

— Probabil că s-a dus după Tessa.

Mortmain se albi la faţă.

— Ce faci? o întrebă el, apropiindu-se.

Tessa îşi puse vârful cuţitului în piept şi apăsă. O durere ascuţită, bruscă. Apoi pe rochie îi înflori o pată de sânge.

— Nu mai faceţi nici un pas!

Mortmain se opri, cu faţa congestionată de furie.

— Domnişoară Gray, ce te face să crezi că-mi pasă dacă trăieşti sau mori?

— După cum aţi spus, dumneavoastră m-aţi făcut, zise Tessa. Din nu ştiu ce motiv, aţi vrut ca eu să exist. M-aţi considerat suficient de valoroasă încât să nu vreţi ca Surorile Întunecate să-mi facă vreun rău. Probabil că reprezint ceva pentru dumneavoastră. O, nu *eu însămi*, desigur. Puterea mea. Asta vă doriţi.

Simţea sângele picurându-i, cald şi umed, pe piele, dar durerea nu era nimic în comparaţie cu satisfacţia pe care o simţi văzând frica întipărită pe chipul lui Mortmain.

El vorbi printre dinţii încleştaţi.

— Ce vrei de la mine?

— Nu. Ce vreţi dumneavoastră de la mine? Spuneţi-mi! Spuneţi-mi de ce m-aţi creat. Spuneţi-mi cine sunt părinţii mei adevăraţi. Mama mea a fost cu adevărat mama mea? Şi tata, tatăl meu?

Mortmain arboră un zâmbet pieziş.

— Domnişoară Gray, pui întrebări greşite.

— De ce sunt eu… ceea ce sunt, iar Nate e doar om? De ce nu e şi el ca mine?

— Nathaniel îţi este doar frate vitreg. El nu e nimic mai mult decât o fiinţă omenească, şi încă nu un exemplar bun. Nu te plânge că nu semeni mai mult cu el.

— Atunci…

Tessa se opri. Inima îi bătea nebuneşte.

— Nu se poate ca mama să fi fost un demon, spuse ea încet. Sau altă creatură supranaturală, pentru că avea o soră, mătuşa Harriet, care nu era decât om. Deci probabil că e vorba de tata. Tata era demon?

Mortmain rânji, un rânjet brusc şi urât.

— Lasă jos cuţitul şi-ţi voi răspunde. Poate chiar am putea invoca lucrul care ţi-a dat viaţă, dacă eşti atât de disperată să cunoşti persoana. Sau ar trebui să spun „lucrul”?

— Deci simt o magiciană, zise Tessa, simţind un nod în gât. Asta spuneţi.

Ochii apoşi ai lui Mortmain erau plini de dispreţ.

— Dacă insişti, spuse el, presupun că e cel mai potrivit cuvânt pentru ceea ce eşti.

Tessa auzi vocea lui Magnus Bane limpede în minte: „Ah, eşti magiciană. De asta sunt sigur.” Şi totuşi…

— Nu cred nimic din toate astea, zise Tessa. Mama mea, ea n-ar fi fost niciodată… nu cu un demon.

— Habar n-avea - vocea lui Mortmain părea aproape compătimitoare. Nu ştia că îi era necredincioasă tatălui tău.

Tessa simţi un ghem în stomac Nu s-ar fi gândit niciodată că aşa ceva ar fi fost posibil, nici nu şi-ar fi pus

problema. Totuşi, era cu totul altceva s-o audă acum răspicat.

— Dacă bărbatul despre care am crezut că e tatăl meu nu e tatăl meu, iar adevăratul meu tată e demon, zise ea, atunci de ce nu sunt însemnată, aşa ca magicienii?

Ochii lui Mortmain sclipiră cu răutate.

— Într-adevăr, de ce nu eşti? Poate fiindcă mama ta nu ştia ce este, nu mai mult decât ştii tu.

— Ce vreţi să spuneţi? Mama era om!

Mortmain clătină din cap.

— Domnişoară Gray, continui să pui întrebări greşite. De fapt trebuie să înţelegi că în mare parte totul a fost plănuit astfel încât să ajungi într-o zi să exişti. Planul a început încă înaintea mea, iar eu l-am dus mai departe, ştiind că supraveghez crearea a ceva unic în lume, ceva unic care avea să-mi aparţină mie. Ştiam că aveam să mă căsătoresc cu tine într-o bună zi şi că aveai să fii a mea pentru totdeauna.

Tessa îl privi îngrozit!

— Dar pentru ce? Nu mă *iubiţi*. Nu mă cunoaşteţi. Nici măcar nu ştiaţi cum arăt. Aş fi putut să fiu hidoasă.

— N-ar fi contat. Tu poţi să-ţi iei o înfăţişare oricât de hidoasă sau de frumoasă doreşti. Chipul pe care-l porţi acum este doar unul dintre miile de chipuri posibile. Când o să înţelegi că *în realitate* nu există nici o Tessa Gray?

— Ieşiţi afară! spuse Tessa.

Mortmain o privi cu ochii săi apoşi.

— Ce-ai zis?

— Ieşiţi afară! Părăsiţi Institutul! Luaţi-vă şi monştrii! Altminteri mă înjunghii drept în inimă.

Pentru o clipă el ezită, frământându-şi mâinile. Aşa probabil că proceda când trebuia să ia o decizie rapidă - să cumpere sau să vândă? Să investească sau să se extindă? Tessa se gândi că era un bărbat obişnuit să ia orice decizie într-o clipită. Iar ea era doar o fată. Ce şanse avea să-l manevreze?

El clătină uşor din cap.

— Nu cred că o vei face. Poate că eşti magiciană, dar eşti, încă, doar o fată. O femeie delicată - făcu un pas spre ea. Violenţa nu-ţi stă în fire.

Tessa strânse mânerul cuţitului. Simţea totul - suprafaţa lipicioasă şi dură de sub degetele ei, durerea din locul unde lama îi străpunsese pielea, bătaia propriei inimi.

— Să nu mai faceţi nici un pas, spuse ea cu voce tremurândă, sau o fac. Îmi înfig cuţitul.

Tremurul din vocea ei păru să-l convingă pe Mortmain că avea dreptate; cu maxilarul încleştat, se apropie de ea păşind plin de încredere.

— Nu, n-ai s-o faci!

În mintea Tessei răsună vocea lui Will. „A preferat să înghită o otravă decât să se lase prinsă de romani. A fost mai curajoasă decât orice bărbat”.

— Ba da, spuse ea. Am s-o fac.

Probabil că ceva i se schimbase pe chip, căci încrederea lui Mortmain dispăru şi se aruncă spre ea, încercând disperat să-i ia cuţitul. Tessa se feri de el şi se întoarse cu faţa spre fântână. Când duse cuţitul la piept, ultimul lucru pe care-l văzu fu apa argintie ţâşnind mai sus decât ea.

Când se apropie de uşa Sanctuarului, Will abia mai respira. Luptase cu două automate mecanice pe coridor, şi crezuse că s-a zis cu el, până când primul - în care înfipsese de mai multe ori spada lui Thomas - începuse să funcţioneze greşit şi îl împinsese pe cel de-al doilea pe fereastră, prăbuşindu-se apoi şi zdrobindu-se de trepte într-un vârtej de metal boţit şi de jerbe de scântei.

Metalul zimţat al creaturilor îl tăiase pe mâini şi pe braţe, dar nu se oprise pentru un *iratze*. Încă alergând, îşi scoase stela şi lovi uşa Sanctuarului cu viteză. Apoi o trecu peste suprafaţa uşii, creând cea mai rapidă rună de Deschidere din viaţa lui.

Încuietoarea sări în lături. Într-o fracţiune de secundă,

Will înlocui stela cu unul dintre pumnalele de seraf de la curea.

— Jerahmeel, şopti el, iar în timp ce arma se aprinse cu o flacără albă, el izbi cu piciorul uşa Sanctuarului, deschizând-o.

Şi încremeni, îngrozit. Tessa zăcea chircită lângă fântână, a cărei apă era colorată în roşu. Partea din faţă a rochiei ei alb cu albastru era acum stacojie, iar sângele se împrăştia în jurul trupului ei într-o băltoacă din ce în ce mai mare. Lângă mâna ei dreaptă inertă zăcea un cuţit cu plăselele pătate de sânge. Avea ochii închişi.

Mortmain îngenunchease lângă ea, cu mâna pe umărul ei. Când uşa se deschise, aruncă o privire în sus, şi sări în picioare, îndepărtându-se de corpul Tessei. Avea mâinile roşii de sânge, iar cămaşa şi jacheta îi erau mânjite.

— Eu... începu el.

— Ai omorât-o, zise Will.

I se păru că propria lui voce venea de departe şi suna prosteşte. Văzu din nou în minte biblioteca din casa în care locuise cu familia lui, copil fiind. Ţinea cutia în mână, cu degetele curioase să desfacă închizătoarea care o fereca. Apoi biblioteca umplându-se de ţipete. Drumul spre Londra, argintiu în lumina lunii. Cuvintele care-i trecuseră prin minte, iar şi iar, când fugise de tot ce cunoscuse vreodată, pentru totdeauna. *Am pierdut totul. Pierdut totul*.

Totul.

— Nu.

Mortmain clătină din cap. Tot învârtea ceva între degete - un inel de pe mâna lui dreaptă, din argint.

— Nici n-am atins-o. Singură şi-a făcut asta.

— Minţi!

Will înaintă, simţind pumnalul de seraf pe care îl ţinea uşor între degete ca pe ceva familiar într-o lume care părea să se schimbe constant în jurul lui, asemenea unui peisaj dintr-un vis.

— Ştii ce se întâmplă când înfig aşa ceva în carnea unui om? spuse el pe un ton aspru, ridicându-l pe Jerahmeel. O să te taie şi o să te ardă, în acelaşi timp. O să mori în agonie, arzând din interior spre exterior.

— Crezi că jeleşti pierderea ei, Will Herondale? zise Mortmain cu voce chinuită. Jalea ta nu reprezintă nimic în comparaţie cu a mea. Ani de muncă, vise, mai multe decât ţi-ai putea vreodată imagina, toate irosite.

— Atunci fii liniştit, căci durerea ta nu va dura mult, zise Will, şi se aruncă înainte cu pumnalul îndreptat spre el.

Simţi cum acesta zgârie materialul jachetei lui Mortmain - şi nu întâmpină nici un fel de rezistenţă. Se împletici în faţă, se îndreptă, şi apoi se uită lung. La picioarele lui căzu ceva, un nasture din aramă. Probabil că lama cuţitului îl tăiase de pe jacheta lui Mortmain. Parcă îi făcea cu ochiul de pe jos asemenea unui ochi fals.

Şocat, Will lăsă să cadă pumnalul de seraf. Jerahmeel căzu pe podea încă arzând. Mortmain dispăruse - cu totul. Se evaporase, aşa cum poate un magician să se evapore, un magician care se antrenase în practica magiei ani la rând. Pentru un om, fie el şi un om cu destule cunoştinţe de ocultism, să realizeze aşa ceva...

Dar n-avea importanţă. Nu acum. Will nu se putea gândi decât la un singur lucru. *Tessa*. Pe jumătate îngrozit, pe jumătate încrezător, traversă încăperea spre locul unde zăcea ea. Zgomotele care veneau dinspre fântână păreau să vrea să-l liniştească. Îngenunche şi o ridică în braţe.

Nu o mai ţinuse aşa decât o singură dată, atunci, în pod, în noaptea în care incendiaseră casa lui de Quincey. De atunci, amintirea aceasta îi revenise adesea în minte, dezlănţuită. Acum era un chin. Rochia Tessei era năclăită de sânge. La fel şi părul, iar faţa îi era mânjită în roşu. Will văzuse destule răni ca să ştie că nimeni nu putea să piardă atât de mult sânge şi să rămână în viaţă.

— Tessa, şopti el.

O strânse la piept. Acum nu mai conta ce făcea. Îşi

îngropă faţa în scobitura gâtului ei. Părul ei, plin de sânge întărit, îi zgâria obrazul. Dar sub piele îi simţi pulsul.

Înlemni. *Pulsul*! Îi sări inima din piept. Îi îndepărtă puţin trupul, vrând să-l aşeze pe pământ, şi descoperi că Tessa îl privea cu ochii ei cenuşii larg deschişi.

— Will, spuse ea. Will, eşti tu cu adevărat?

Întâi se simţi uşurat, apoi uşurarea fu înlocuită de o teroare clocotitoare. Pentru că Thomas murise în faţa lui, şi acum şi ea. Sau ea putea fi salvată? În orice caz, nu cu peceţi. Cum erau vindecaţi locuitorii Lumii de Jos? Numai Fraţii Tăcuţi deţineau aceste cunoştinţe.

— Bandaje, spuse Will, mai mult pentru sine. Trebuie să fac rost de bandaje.

Se pregătea să-i dea drumul din braţe, dar Tessa îl prinse de încheietură.

— Will, trebuie să ai grijă. Mortmain. El e Magistrul. A fost aici.

Will simţi că se sufocă.

— Taci! Păstrează-ţi puterile. Mortmain a plecat. Trebuie să mă duc după ajutor…

— Nu, zise ea strângându-l mai tare. Nu, nu trebuie să faci asta, Will. *Nu e sângele meu*.

— Poftim? zise el privind-o perplex.

Poate că delira, se gândi el, dar strânsoarea şi vocea erau surprinzător de puternice pentru cineva care era pe moarte.

— Orice ţi-ar fi făcut, Tessa.

— *Eu* am făcut-o, zise ea cu aceeaşi voce fermă. Eu mi-am făcut-o, singură, Will. A fost singura modalitate prin care am ştiut c-o să-l oblig să plece. Nu m-ar fi lăsat niciodată aici dacă s-ar fi gândit că trăiesc.

— Dar.

— M-am *Transformat*. Când m-a atins cuţitul, m-am Transformat, chiar în acel moment. Mortmain mi-a dat ideea, cu ceva ce mi-a spus: prestidigitaţia e un simplu truc, şi nimeni nu se aşteaptă la asta.

— Nu înţeleg. Sângele?

Ea încuviinţă din cap, cu faţa luminată de uşurare şi vădit bucuroasă să-i povestească ce făcuse.

— Cândva, Surorile Întunecate m-au obligat să mă Transform într-o femeie care murise de o rană de glonte, şi când m-am Transformat, sângele ei a curs peste mine. Ţi-am spus asta? Am crezut că ţi-am spus, nu mai contează. Mi-am amintit şi m-am Transformat în ea, doar pentru o clipă, iar sângele a ţâşnit ca şi prima dată. M-am întors cu spatele la Mortmain, ca să nu vadă că mă Transform, şi m-am chircit la pământ, ca şi când cuţitul chiar m-ar fi străpuns. Şi într-adevăr, forţa Transformării, faptul că am făcut-o atât de repede m-au făcut să leşin de-adevăratelea. S-a întunecat totul în jurul meu, şi apoi l-am auzit pe Mortmain strigându-mă. Am ştiut că probabil redevenisem eu însămi, şi am ştiut că trebuia să mă prefac că sunt moartă. Mă temeam că m-ar fi descoperit, dacă n-ai fi sosit tu.

Se uită în jos la propriul ei corp, iar Will ar fi putut jura că simte un ton uşor infatuat când adăugă:

— L-am păcălit pe Magistru, Will! N-aş fi crezut că e cu putinţă, era atât de încrezător în superioritatea lui faţă de mine. Dar mi-am amintit ce-mi spuseseşi tu despre Boadicea. Dacă n-ar fi fost vorbele tale, Will…

Îi zâmbi. Iar zâmbetul ei îi anulă şi ultima frântură de rezistenţă - i-o clătină. Când crezuse că Tessa a murit, lăsase zidurile pe care le construise să dispară, iar acum nu mai avea timp să le reconstruiască. Neajutorat, o strânse din nou în braţe. Pentru o clipă, ea se agăţă strâns de el, caldă şi vie. Părul ei îi atingea obrazul. Culoarea revenise în lume; putea să respire din nou, iar pentru un moment, el îi adulmecă pielea - mirosul ei de sare, de sânge, de lacrimi, şi de Tessa.

Când se desprinse din îmbrăţişarea lui, ochii îi sclipeau.

— Am crezut că atunci când ţi-am auzit vocea era un vis, spuse Tessa. Dar eşti real.

Îi cercetă chipul şi, ca şi când ar fi fost mulţumită cu ce găsi acolo, zâmbi.

— Eşti real.

El deschise gura. Cuvintele erau acolo. Se pregătea să le rostească, dar îl străbătu un fior de teroare, teroarea cuiva care, rătăcind în ceaţă, face o pauză numai pentru a-şi da seama că s-a oprit la câţiva centimetri de marginea unui abis. Felul cum îl privea - Will îşi dădu seama că ea putea citi ceea ce se afla dincolo de ochii lui. Probabil că era scris limpede acolo, asemenea unor cuvinte dintr-o pagină de carte. Nu avusese nici timpul şi nici ocazia să ascundă acest lucru.

— Will, şopti ea. Spune ceva, Will.

Dar nu era nimic de spus. Acolo era doar goliciunea, aşa cum fusese şi înainte s-o cunoască pe ea. Aşa cum avea să fie întotdeauna.

Am pierdut totul, gândi Will. *Totul*.

20
ÎNGROZITOARE MINUNE

Cu toţii ucidem ce ni-i drag
Şi-ntindem morţii prada,
Omoară unii măgulind,
Ori cu dojeni, cu sfada.
Cei laşi ucid cu sărutări,
Iar cei viteji cu spada![40]
- Oscar Wilde, „Balada Închisorii din Reading”

Pentru vânătorii de umbre, peceţile care indicau doliul erau de culoare roşie. Culoarea pentru moarte era albul.

Tessa nu ştiuse acest lucru, şi nici nu-l citise în *Codex*, aşa că, privind împreună cu Sophie de la ferestrele din bibliotecă, fusese mirată să-i vadă pe cei cinci vânători de umbre din Institut ieşind într-o trăsură drapată toată în alb ca pentru o petrecere de nuntă. Câţiva membri ai Enclavei fuseseră ucişi în timpul acţiunii de la ascunzătoarea lui de Quincey. De fapt, funeraliile erau pentru ei, cu toate că erau îngropaţi şi Thomas şi Agatha. Charlotte explicase că înmormântările nefilimilor erau în general numai pentru nefilimi, dar se putea face o excepţie pentru cei care mureau în serviciul Conclavului.

Cu toate acestea, lui Sophie şi Tessei li se interzisese să participe. Ceremonia în sine le era încă inaccesibilă. Sophie îi spusese Tessei că oricum era mai bine aşa, că nu

[40] Oscar Wilde, „*Balada Închisorii din Reading*”, traducere de Nicu Porsena, Editura Arania, Braşov, 1991.

voia să-l vadă pe Thomas arzând şi cenuşa sa împrăştiată în Oraşul Tăcut. „Prefer să mi-l amintesc aşa cum a fost”, spusese ea, „la fel şi pe Agatha.”

Enclava lăsase un corp de gardă pentru ele, mai mulţi vânători de umbre care se oferiseră voluntari să rămână şi să vegheze asupra Institutului. Tessa se gândi că nu aveau să-l mai lase nepăzit prea curând.

Cât fuseseră ei plecaţi, îşi petrecuse timpul citind în alcovul de la fereastră - nimic care să aibă de-a face cu nefilimii sau cu demonii sau cu locuitorii Lumii de Jos, ci un exemplar din *Poveste despre două oraşe* pe care îl găsise pe raftul lui Charlotte cu cărţile lui Dickens. Încercase cât putea de hotărât să se forţeze să nu se gândească la Mortmain, la Thomas şi la Agatha, la lucrurile pe care i le spusese Mortmain în Sanctuar - şi mai ales, să nu se gândească la Nathaniel, la unde ar fi putut el să fie acum.

Orice gând legat de fratele ei îi strângea stomacul şi îi aducea lacrimi în ochi.

Dar nu numai asta o preocupa. Cu două zile înainte fusese obligată să apară în faţa Conclavului în biblioteca Institutului. Un bărbat pe care ceilalţi îl numeau Inchizitorul o chestionase, iar şi iar, în legătură cu discuţia pe care o avusese cu Mortmain, atent la orice schimbare în povestirea ei, până când o obosise. O întrebaseră despre ceasul pe care voise el să i-l dea, şi dacă ştia cui îi aparţinuse, sau de unde puteau proveni iniţialele J.T.S. Nu ştia, şi pentru că Mortmain luase ceasul cu el când dispăruse, Tessa le spusese că era puţin probabil să poată să se transforme. Îl chestionaseră şi pe Will în legătură cu ce-i spusese Mortmain înainte să dispară. Will îndurase ancheta cu o nerăbdare arogantă, ceea ce nu surprinsese pe nimeni, şi fusese în cele din urmă eliberat, primind sancţiuni pentru nesubordonare şi obrăznicie.

Inchizitorul ceruse chiar ca Tessa să-şi dea jos veşmintele, pentru a putea fi verificată în legătură cu

semnele de magician, dar Charlotte îl oprise imediat. Când i se permisese în cele din urmă să plece, Tessa ieşise repede pe coridor în căutarea lui Will, dar acesta dispăruse. Trecuseră două zile de atunci, şi în tot acest răstimp, de-abia îl văzuse, şi nici nu vorbiseră prea mult, cu excepţia vreunui schimb politicos de replici, din când în când, în prezenţa celorlalţi. Când se uitase la el, el privise în altă parte. Când ieşise din încăpere, sperând că o va urma, n-o făcuse. O situaţie înnebunitoare.

Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă numai ea se gândea că se întâmplase ceva semnificativ între ei acolo, pe podeaua Sanctuarului. Se trezise ieşind dintr-un întuneric mai profund decât oricare altul pe care îl întâlnise în timpul Transformărilor, şi descoperise că Will o ţinea în braţe, cu o durere groaznică întipărită pe chip, cum nu mai văzuse niciodată la el. Şi cu siguranţă nu fusese numai o închipuire de-a ei felul în care îi rostise numele şi o privise, nu?

Nu. Nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva. Will ţinea la ea, era sigură. Da, se purtase nepoliticos cu ea, chiar de când o cunoscuse, dar apoi, în romane se întâmpla mereu la fel. De exemplu, cât de necioplit fusese Darcy faţă de Elizabeth Bennet înainte să o fi cerut în căsătorie, şi chiar destul de nepoliticos şi după aceea. Şi Heathcliff n-a fost decât un necioplit faţă de Cathy. Deşi trebuia să admită că în *Poveste despre două oraşe* atât Sydney Carton, cât şi Charles Darnay fuseseră foarte amabili cu Lucie Manette. „Şi totuşi am avut slăbiciunea, şi am încă această slăbiciune, de a dori să afli cu câtă neaşteptată dibăcie ai aţâţat mormanul de scrum, care sunt eu, prefăcându-l în foc.”[41]

Ceea ce o tulbura era faptul că, din noaptea aceea, în Sanctuar, Will nici nu se mai uitase la ea şi nici nu-i mai rostise numele. Credea că ştie motivul pentru care se

[41] Charles Dickens - *Poveste despre două orașe*, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Eminescu, București, 1973.

comporta aşa - îl ghicise în felul în care o privise Charlotte, în felul în care tăceau ceilalţi în preajma ei. Era evident. Vânătorii de umbre aveau să o alunge.

Şi de ce n-ar fi făcut-o? Institutul era pentru nefilimi, nu pentru locuitorii Lumii de Jos. Ea atrăsese moartea şi distrugerea asupra acestui loc la scurtă vreme după ce ajunsese acolo; numai Dumnezeu ştia ce s-ar mai fi putut întâmpla dacă ar mai fi rămas acolo. Desigur, nu avea unde să se ducă, şi nici la cine să se ducă, dar de ce ar fi contat aşa ceva pentru ei? Legea Legământului era Legea Legământului; nu putea fi schimbată sau încălcată. La urma urmelor, poate că până la urmă avea să locuiască împreună cu Jessamine în vreo casă din Belgravia. Existau şi sorţi mai rele.

Zdrăngănitul roţilor trăsurii pe pavajul din piatră, semnalând întoarcerea celorlalţi din Oraşul Tăcut, o trezi din reveria ei mohorâtă. Sophie alergă pe scări să-i salute, în timp ce Tessa îi privea de la fereastră cum ieşeau din trăsură, unul câte unul.

Henry o ţinea pe după umeri pe Charlotte, iar ea se sprijinea de el. Apoi coborî Jessamine, cu o cunună de flori albe pe părul ei blond. Tessa ar fi admirat felul în care arăta, dacă n-ar fi bănuit că lui Jessamine probabil că îi plăcuseră funeraliile doar pentru că ştia că arăta deosebit de bine îmbrăcată în alb. Apoi urmă Jem, şi apoi Will, arătând ca două piese dintr-un joc ciudat de şah: hainele lor de culoare deschisă scoteau în evidenţă atât părul argintiu al lui Jem, cât şi părul brunet, buclat şi încâlcit al lui Will. Cavalerul Alb şi Cavalerul Negru[42], gândi Tessa, în timp ce ei urcau treptele şi intrau în Institut.

De-abia lăsase cartea jos lângă ea, când uşa bibliotecii se deschise şi intră Charlotte, care îşi scotea mănuşile. Nu mai avea pălărie, iar părul ei castaniu, încreţit de la

[42] În limba română, la jocul de șah, cele două piese sunt numite „*nebunul alb*” și „*nebunul negru*”, însă din considerente de context, s-a ales traducerea fidelă variantei englezești.

umezeală, îi încadra chipul.

— M-am gândit eu că te găsesc aici, zise ea, traversând încăperea pentru a se lăsa într-un scaun vizavi de Tessa, punându-şi mănuşa albă de copil pe o măsuţă din apropiere, şi oftând.

— A fost... începu Tessa.

— Îngrozitor? Da. Urăsc funeraliile, deşi numai Îngerul ştie că am participat la câteva zeci.

Charlotte se opri şi-şi muşcă buza.

— Parcă aş fi Jessamine. Uită că am spus asta, Tessa. Sacrificiul şi moartea fac parte din viaţa vânătorilor de umbre, şi am acceptat dintotdeauna asta.

— Ştiu.

Era o linişte deplină. Tessei i se păru că putea să audă bătăile inimii asemenea ticăitului unei pendule dintr-o încăpere goală.

— Tessa... zise Charlotte.

— Ştiu deja ce vrei să spui, Charlotte, şi e în regulă.

Charlotte clipi uimită.

— Ştii? Chiar... este?

— Vrei să plec, zise Tessa, Ştiu că te-ai întâlnit cu Conclavul înainte de funeralii. Mi-a spus Jem. Nu pot să cred că ei s-ar gândi să te lase să mă ţii în continuare aici. După tot necazul şi groaza pe care vi le-am adus. Nate, Thomas şi Agatha...

— Conclavului nu-i pasă de Thomas şi de Agatha.

— Pyxis-ul, atunci.

— Da, spuse Charlotte încetişor. Tessa, cred că greşeşti întru totul. N-am venit să-ţi cer să pleci. Am venit să-ţi cer să rămâi.

— Să rămân?

Cuvintele păreau să nu aibă nici un sens. Cu siguranţă că sensul celor spuse de Charlotte nu era acesta.

— Dar Conclavul... Probabil că sunt furioşi...

— *Sunt* furioşi, zise Charlotte. Pe mine şi pe Henry. Am fost în mod evident păcăliţi de Mortmain. Ne-a folosit ca pe

nişte unelte de-ale lui, şi noi am permis treaba asta. Am fost atât de mândră de isteţimea şi de îndemânarea cu care m-am ocupat de el, încât niciodată nu m-am oprit să mă gândesc că poate el era cel care se ocupa de noi. Nu m-am oprit niciodată să mă gândesc că nici o altă fiinţă vie, în afară de Mortmain şi de fratele tău, nu ne-a confirmat vreodată că de Quincey era Magistrul. Toate celelalte dovezi erau de circumstanţă. Şi totuşi, m-am lăsat convinsă.

— Era foarte convingător, se repezi Tessa să o liniştească pe Charlotte. Sigiliul pe care l-am găsit pe trupul Mirandei. Creaturile de pe pod.

Charlotte scoase un oftat plin de amărăciune.

— Toate personajele dintr-o piesă de teatru pe care Mortmain a pus-o în scenă pentru noi. Ştii că, deşi am cercetat, n-am fost capabili să găsim nici cea mai mică dovadă legată de alţi locuitori ai Lumii de Jos care să controleze clubul Pandemonium? Niciunul dintre membrii mundani nu deţine nici cel mai mic indiciu, şi de vreme ce am distrus clanul lui de Quincey, locuitorii Lumii de Jos au tot mai puţină încredere în noi, deşi nu au avut niciodată prea multă.

— Dar au trecut doar câteva zile. Lui Will i-au trebuit şase săptămâni ca să le descopere pe Surorile Întunecate. Dacă veţi continua să căutaţi...

— Nu avem atât de mult timp. Dacă ceea ce i-a spus Nathaniel lui Jem este adevărat, iar Mortmain plănuieşte să folosească energiile demonice din Pyxis pentru a-şi anima automatele, nu mai avem decât atâta timp cât îi ia lui să înveţe să deschidă cutia - ridică puţin din umeri. Desigur, Conclavul consideră că asta e imposibil. Pyxis-ul poate fi deschis numai cu rune, şi numai un vânător de umbre le poate desena. Şi numai un vânător de umbre ar fi trebuit să poată intra în Institut.

— Mortmain este foarte isteţ.

— Da, zise Charlotte împreunându-şi mâinile în poală.

Ştiai că Henry este cel care i-a spus lui Mortmain despre Pyxis? Cum se numeşte şi ce este?

— Nu...

Cuvintele liniştitoare o părăsiseră pe Tessa.

— N-aveai de unde. Nimeni nu ştie asta. Numai eu şi Henry. El zicea să le spun celor din Conclav, dar n-am vrut. Şi-aşa se poartă urât cu el, iar eu...

Lui Charlotte îi tremură vocea, dar chipul ei era foarte hotărât.

— Conclavul convoacă un tribunal. Conduita mea şi a lui Henry vor fi examinate, şi se va vota. Este posibil să pierdem Institutul.

Tessa era înmărmurită.

— Dar tu te descurci de minune să conduci Institutul! Felul în care organizezi totul şi cum pui toate lucrurile la locul lor, modul cum reuşeşti să le faci pe toate.

Charlotte avea ochii umezi.

— Mulţumesc, Tessa. Problema e că Benedict Lightwood şi-a dorit dintotdeauna postul de şef al Institutului pentru sine, sau pentru fiul lui. Cei din familia Lightwood au un soi de mândrie de familie şi urăsc să primească ordine. Dacă nu ne-ar fi numit consulul Wayland pe soţul meu şi pe mine ca succesori ai tatălui meu, sunt sigură că Benedict *ar fi fost* acum la conducere. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să conduc Institutul, Tessa, şi voi face orice pentru a păstra această funcţie. Dacă tu ai vrea să mă ajuţi...

— Eu? Dar ce pot eu să fac? Nu ştiu nimic din politica vânătorilor de umbre.

— Alianţele pe care le-am încheiat cu locuitorii Lumii de Jos sunt realizările noastre cele mai nepreţuite, Tessa. Unul dintre motivele pentru care încă sunt unde sunt este afilierea mea cu magicieni precum Magnus Bane şi cu vampiri precum Camille Belcourt. Iar tu, tu eşti un bun de mare valoare. Ceea ce poţi tu să faci a ajutat deja Enclava o dată; iar ajutorul pe care ni l-ai putea oferi pe viitor nu poate fi estimat. Şi dacă se ştie că eşti o aliată de nădejde

a mea, acest lucru nu-mi poate fi decât de folos.

Tessa îşi ţinu respiraţia. Îl vedea în mintea ei pe Will - Will aşa cum arătase în Sanctuar -, dar, aproape spre surprinderea ei, acesta nu era singurul ei gând. Acolo era şi Jem, bunătatea şi mâinile lui blânde; şi Henry, care o făcea să râdă datorită hainelor lui ciudate şi invenţiilor lui caraghioase; şi chiar şi Jessamine, cu obişnuita ei impetuozitate şi cu accesele ocazionale de bravură surprinzătoare.

— Dar Legea... spuse ea cu un fir de voce.

— Nu există nici o lege care să te împiedice să rămâi aici ca oaspete, zise Charlotte. Am cercetat în arhive şi n-am găsit nimic care să-ţi interzică să rămâi, dacă tu consimţi. Deci, Tessa, consimţi? Rămâi?

Tessa se repezi pe scările care duceau în pod; pentru prima dată în ultima vreme, ceea ce păruse a fi o veşnicie, îşi simţea inima uşoară. Podul în sine era în mare parte aşa cum şi-l amintea, micile ferestre aflate la înălţime lăsând să se infiltreze lumina soarelui la apus, căci aproape că se lăsase seara. Pe podea era o găleată întoarsă cu fundul în sus, pe care o ocoli mergând spre treptele înguste care duceau pe acoperiş.

„Când e tulburat, poate fi de obicei găsit acolo”, îi spusese Charlotte.

„Şi foarte rar l-am văzut pe Will atât de tulburat. A suportat mult mai greu decât aş fi crezut să-i piardă pe Thomas şi pe Agatha.”

Treptele se terminau în faţa unei trape cu balamale pe o parte. Tessa împinse trapa şi ieşi pe acoperişul Institutului.

Îndreptându-se, privi în jur. Stătea în centrul larg şi plat al acoperişului, care era înconjurat de un grilaj din fier forjat. Barele grilajului se terminau în ornamente în formă de floare de crin. Will stătea în capătul îndepărtat al acoperişului, rezemat de grilaj. Nu se întoarse nici când trapa se închise în urma Tessei, iar ea făcu un pas înainte,

ştergându-şi palmele zgâriate pe fustă.

— Will, spuse ea.

El nu se mişcă. Soarele începuse să apună într-un torent de foc. Pe malul celălalt al Tamisei, coşurile de fum ale fabricilor aruncau vârtejuri de fum care semănau cu nişte urme de degete pe cerul roşu. Will se rezema de grilaj, ca şi când ar fi fost epuizat, ca şi când intenţiona să se arunce în ornamentele lui ascuţite şi să încheie toate socotelile cu viaţa. Nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o pe Tessa, care se apropie şi se aşeză lângă el. Din acest punct, acoperişul cobora într-o pantă abruptă spre imaginea ameţitoare a pavajului din piatră de dedesubt.

— Will, repetă ea. Ce faci?

Nu se uită la ea. Privea oraşul, un contur întunecat profilat pe cerul sângeriu. Cupola catedralei St. Paul strălucea în aerul murdar, iar Tamisa curgea la vale, având culoarea unui ceai tare, punctată ici şi colo cu formele negre ale podurilor. Siluete întunecate se mişcau pe malul râului - vagabonzi, care căutau prin mizeria aruncată la mal de fluviu, sperând să găsească ceva valoros de vânzare.

— Acum îmi amintesc, spuse Will, fără să se uite la ea, ce încercam să-mi amintesc deunăzi. Era Blake. „Şi privesc Londra, o îngrozitoare minune Umană a lui Dumnezeu” - avea ochii aţintiţi asupra peisajului. Ştii, Milton credea că Iadul e o cetate. Cred că într-un fel avea dreptate. Poate că Londra e doar intrarea în Iad, iar noi suntem suflete damnate care refuză să treacă dincolo, temându-ne că ceea ce vom găsi de partea cealaltă va fi mai rău decât oroarea pe care deja o cunoaştem.

— Will, spuse Tessa, derutată. Will, ce este, ce s-a-ntâmplat?

El strânse grilajul cu ambele mâini, până când degetele i se albiră de efort. Avea mâinile pline de tăieturi şi zgârieturi, iar încheieturile degetelor, julite şi învineţite. Şi faţa îi era plină de vânătăi, care îi întunecau maxilarul şi îi

colorau în purpuriu pielea de sub ochi. Buza de jos îi era despicată şi umflată, dar nu făcuse nimic pentru a se vindeca. Tessa nu-şi putu închipui de ce.

— Ar fi trebuit să ştiu, zise el. Că era o înşelătorie. Că Mortmain minţea când a venit aici. Adesea, Charlotte îmi laudă îndemânarea în ceea ce priveşte tactica, dar un bun tactician nu se încrede orbeşte. Am fost un prost.

— Charlotte consideră că e vina ei. Henry, că e vina lui. Eu cred că e vina mea, spuse Tessa iritată. Nu ne putem permite cu toţii luxul să ne învinovăţim, nu-i aşa?

— Vina ta? zise Will, încurcat. Pentru că Mortmain e obsedat de tine? Asta nu prea pare...

— Pentru că l-am adus pe Nathaniel aici, zise Tessa - spunând asta cu voce tare, avu senzaţia că rămâne fără aer. Pentru că te-am îndemnat să ai încredere în el.

— Îl iubeai, zise Will. Era fratele tău.

— Încă mai este, zise Tessa. Şi încă îl iubesc. Dar ştiu ce este. Am ştiut întotdeauna ce este. Pur şi simplu am refuzat să cred. Bănuiesc că ne minţim cu toţii uneori.

— Da - vocea lui Will părea încordată şi distantă. Presupun că da.

Tessa spuse repede:

— Am venit aici pentru că am veşti bune, Will. Nu vrei să mă laşi să ţi le spun?

— Spune-mi, zise el fără prea mult interes.

— Charlotte spune că pot să rămân aici, zise Tessa. La Institut.

Will nu zise nimic.

— A spus că nu e nici o lege împotriva acestui lucru, continuă Tessa, puţin zăpăcită acum. Aşa că nu va trebui să plec.

— Charlotte nu te-ar fi obligat niciodată să pleci, Tessa. Ea nu poate să suporte nici măcar să abandoneze o muscă prinsă în pânza unui păianjen. Nu te-ar fi abandonat.

În vocea lui Will nu era nici o scânteie de viaţă şi nici urma vreunui sentiment. El pur şi simplu afirma un fapt.

— Am crezut... - încântarea Tessei începu să dispară. Că o să fii măcar puţin încântat. Credeam că o să devenim prieteni.

Când înghiţi în sec, strângând şi mai tare mâinile pe grilaj, Tessa văzu cum i se mişcă mărul lui Adam.

— Ca prietenă, continuă ea, cu voce joasă, am ajuns să te admir, Will. Să ţin la tine.

Întinse mâna spre a lui, dar apoi şi-o retrase, speriată de tensiunea poziţiei lui, de albeaţa încheieturilor care strângeau grilajul metalic. Peceţile roşii de doliu ieşeau în evidenţă, stacojii în contrast cu pielea albă, ca şi când ar fi fost tăiate acolo cu un cuţit.

— Am crezut că poate...

În sfârşit, Will se întoarse şi o privi direct în ochi. Tessa fu şocată de expresia feţei lui. Sub ochi avea cearcăne atât de închise la culoare, încât păreau nişte scobituri.

În picioare, îl privi şi ea fix, dorindu-şi să spună ceea ce ar fi spus un erou din cărţi în acel moment. *Tessa, sentimentele mele pentru tine au devenit mai mult decât sentimente de prietenie. Sunt cu mult mai rare şi mai preţioase de-atât...*

— Vino aici, spuse el.

Dar în vocea lui şi în felul în care stătea nu era nimic care s-o facă să se simtă binevenită. Tessa se stăpâni să nu tresară şi se duse spre el, suficient de aproape ca să o poată atinge. El întinse mâinile şi o mângâie uşor pe păr, îndepărtându-i şuviţele de pe faţă.

— Tess.

Se uită la el. Ochii lui aveau aceeaşi culoare cu a cerului pătat de fum; chiar şi învineţită, avea o faţă foarte frumoasă. Voia să-l atingă, voia acest lucru într-un fel nou, instinctiv, pe care nu şi-l putea nici explica, nici controla. Când se aplecă să o sărute, se forţă să rămână nemişcată până când buzele li se întâlniră. Gura lui o atinse pe a ei, iar ea simţi gustul de sare, mica cicatrice acolo unde buza îi era tăiată. O prinse de umeri şi o trase mai aproape de

el, strângându-i rochia. Mai mult decât atunci, în pod, Tessa se simţi prinsă în coama unui val puternic care ameninţa să o tragă deasupra şi dedesubt, să o zdrobească şi să o rupă, să o netezească aşa cum marea ar netezi un ciob de sticlă.

Când întinse mâinile pentru a şi le pune pe umerii lui, Will se trase înapoi, privind-o şi gâfâind. Ochii îi străluceau, iar buzele îi erau roşii şi umflate de la sărut şi de la răni.

— În cazul ăsta, zise el, poate că ar trebui să discutăm despre aranjamentele noastre.

Încă simţind că se îneacă, Tessa şopti:

— Aranjamente?

— Dacă ai de gând să rămâi, zise el, ar fi în avantajul nostru să fim discreţi. Ar fi probabil mai bine să folosim camera ta. Jem are tendinţa să intre şi să iasă din camera mea ca şi când ar locui acolo, şi ar putea fi uimit dacă ar găsi uşa încuiată. Camera ta, pe de altă parte.

— Să folosim camera mea? Pentru ce?

Will schiţă un zâmbet; Tessa, care se tot gândea la cât de frumos conturate erau buzele lui, avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama, cu un sentiment de surpriză distantă, că zâmbetul era unul foarte rece.

— Nu poţi să pretinzi că nu ştii… Tessa, nu cred că eşti complet ignorantă în cele lumeşti. Nu cu un frate ca al tău.

— Will, răspunse ea, simţind că acea căldură o părăsea aşa cum marea se retrage de pe ţărm şi că îi era frig, în ciuda aerului de vară. Eu nu sunt ca fratele meu.

— Ţii la mine, zise Will, cu o voce rece şi sigură. Şi ştii că şi eu te admir, aşa cum toate femeile ştiu când un bărbat le admiră. Acum ai venit să-mi spui că vei rămâne aici, disponibilă pentru mine, pentru oricât timp îmi doresc. Îţi ofer ceea ce am crezut că-ţi doreşti.

— Nu se poate să spui asta.

— Şi nu se poate să-ţi fi închipuit că am vrut să spun altceva, zise Will. Nu există nici un viitor pentru un vânător

de umbre care îşi pierde vremea cu magicieni. S-ar putea împrieteni cu ei, i-ar putea folosi, dar nu...

— S-ar căsători cu ei? zise Tessa.

Văzu în minte imaginea limpede a mării. Se retrăsese complet de pe ţărm, şi acum micile creaturi rămase acolo plângeau, dând din aripioare şi stingându-se încet pe nisipul gol.

— Cât de directă eşti! zâmbi Will superior.

Ar fi vrut să-l plesnească pentru figura aia.

— La ce te-ai aşteptat, de fapt, Tessa?

— Nu m-am aşteptat să mă insulţi, răspunse ea cu voce aproape tremurată, dar reuşind cumva să-şi păstreze fermitatea.

— Nu se poate să fii îngrijorată de eventualele consecinţe nedorite ale unui flirt, spuse Will sfătos. De vreme ce magicienele nu pot avea copii.

— Poftim?

Tessa făcu un pas înapoi, ca şi când el ar fi împins-o. Simţi cum i se clatină pământul sub picioare.

Will se uită la ea. Soarele dispăruse aproape complet de pe cer. În întunericul care se lăsa, oasele feţei lui păreau proeminente, iar liniile de la colţurile gurii îi erau schimonosite, ca şi când l-ar fi durut ceva. Dar când vorbi, vocea îi era calmă.

— N-ai ştiut asta? Am crezut că s-a găsit cineva să-ţi spună.

— Nu, spuse Tessa cu un fir de voce. Nu mi-a spus nimeni.

Will o privi intens.

— Dacă nu eşti interesată de oferta mea...

— Opreşte-te, spuse ea, simţind replica tăioasă ca muchia unui ciob de sticlă, transparent, ascuţit şi dureros. Jem zice că tu minţi ca să pari rău, continuă ea. Şi probabil că aşa e, sau poate că pur şi simplu asta vrea el să creadă despre tine. Dar nu există nici un motiv şi nici o scuză pentru o asemenea cruzime.

Pentru o clipă, Will păru de fapt lipsit de vlagă, ca şi când Tessa chiar l-ar fi speriat. Expresia dispăru într-o clipă, asemenea unui nor care-şi schimbă forma.

— Atunci înseamnă că eu nu mai am ce să spun, nu?

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Tessa se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de el, pornind spre treptele care coborau în Institut. Nu se întoarse să-l vadă cum se uita după ea, o siluetă neagră, nemişcată, profilată pe cerul pe care ardeau ultimele fire de jar.

Copiii lui Lilith, de asemenea cunoscuţi sub numele de magicieni, sunt, asemenea catârilor şi a altor hibrizi, sterili. Ei nu pot avea progenituri. Nu se cunosc excepţii de la această regulă...

Tessa îşi ridică ochii din *Codex* şi privi în gol pe fereastra sălii de muzică, deşi afară era prea întuneric ca să vadă ceva. Se refugiase aici, pentru că nu voia să se întoarcă în camera ei, unde ar fi putut în cele din urmă s-o găsească bocind Sophie sau, şi mai rău, Charlotte. Stratul subţire de praf aşezat pretutindeni în încăpere o asigură că era mai puţin probabil să fie găsită aici.

Se întreba cum de îi scăpase acest lucru despre magicieni până acum. De fapt, nu se găsea în secţiunea *Codexului* referitoare la magicieni, ci mai degrabă în ultima secţiune, referitoare la hibrizii din Lumea de Jos, aşa ca cei pe jumătate spirite ale naturii, pe jumătate vârcolaci. Aparent, nu existau hibrizi de magicieni. Magicienii nu puteau avea copii. Will n-o minţise pentru a o răni; îi spusese adevărul. Ceea ce, într-un fel, părea şi mai rău. Ar fi trebuit să ştie că vorbele lui nu erau o lovitură uşor de suportat.

Poate că avusese dreptate. Ce altceva sperase ea că avea să se întâmple? Will era Will, şi ea n-ar fi trebuit să se aştepte să fie altcineva. Sophie o avertizase, şi totuşi n-o ascultase. Ştia ce ar fi spus mătuşa Harriet despre fetele

care nu ascultă de sfaturile bune.

În biroul cafeniu pătrunse un foşnet slab. Se întoarse, şi la început nu văzu nimic. Singura lumină din încăpere era cea care provenea de la o lampa-vrăjitoarei aprinsă într-un suport. Lumina pâlpâitoare a acesteia dansa pe conturul pianului, pe silueta întunecată a harpei acoperite cu un material ce cădea greu. Privind atentă, văzu două puncte strălucitoare de lumină, aproape de podea, de o culoare ciudată, galben-verzuie. Acestea se îndreptau spre ea în acelaşi ritm, ca două mănunchiuri îngemănate de ectoplasmă.

Tessa expiră brusc, după ce-şi ţinuse respiraţia. Sigur. Se aplecă înainte.

— Hai, pisi! - încercă s-o cheme spre ea. Hai, pis, pis!

Răspunsul mieunat al pisicii fu acoperit de zgomotul produs de uşa care se deschidea. Lumina se infiltră în încăpere şi, pentru o clipă, silueta din prag rămase doar o umbră.

— Tessa? Tessa, tu eşti?

Tessei i se păru imediat că recunoaşte vocea - semăna atât de bine cu cea care-i spusese primele cuvinte în noaptea în care intrase în camera lui.

Will? Will? tu eşti?

— Jem, spuse ea resemnată. Da, eu sunt. Se pare că pisica ta se plimba pe-aici.

— Nu pot să spun că sunt surprins.

Jem părea amuzat. Acum, că intrase în încăpere, îl vedea clar; odată cu el, pătrunsese şi lumina lămpii-vrăjitoarei de pe hol, astfel încât acum şi pisica se vedea clar, aşezată pe podea şi spălându-şi faţa cu o lăbuţă. Părea supărată, aşa cum par întotdeauna pisicile persane.

— E puţin cam hoinar. Ca şi când ar vrea să le fie prezentat tuturor…

Jem se opri, fixând-o cu privirea pe Tessa.

— Ce s-a întâmplat?

Tessa fu luată prin surprindere, şi se bâlbâi.

— D... de ce mă întrebi aşa ceva?

— Se vede pe faţa ta. Ceva s-a-ntâmplat, zise Jem aşezându-se pe scaunul de la pian, aflat în faţa ei. Charlotte mi-a spus veştile bune, adăugă el, în timp ce pisica se ridică şi se apropie tiptil de el. Sau, cel puţin, am crezut că sunt veşti bune. Nu eşti încântată?

— Ba sigur că sunt încântată.

— Hmm.

Jem nu păru convins. Aplecându-se, întinse mâna spre pisică, care-şi frecă repede capul de degetele lui.

— Eşti o pisică foarte cuminte, Church.

— Church? Ăsta e numele pisicii?

Tessa se amuză, fără să vrea.

— Dumnezeule, ăsta nu era cumva unul dintre animalele de casă ale doamnei Dark? Poate că Church nu e cel mai potrivit nume!

— El, o corectă Jem cu o severitate prefăcută, nu era un animal de casă, ci o sărmană creatură pe care planificase să o sacrifice ca parte a ritualului ei necromantic. Şi Charlotte a spus că ar trebui să-l păstrăm, pentru că e de bun augur să ai o pisică în biserică. Aşa că am început să-i spunem „pisica bisericii”, şi de acolo... Church - ridică el din umeri. Şi dacă numele îl ajută să nu dea de belele, cu atât mai bine.

— Mie chiar mi se pare că mă priveşte cu superioritate.

— Probabil. Pisicile cred că sunt superioare tuturor, zise Jem scărpinându-l pe Church după urechi. Ce citeşti?

Tessa îi arătă *Codexul*.

— Will mi l-a dat...

Jem întinse mâna şi-l luă, cu atâta îndemânare, încât Tessa nu avu timp să-şi retragă mâna. Era încă deschis la pagina pe care o studiase. Jem aruncă o privire, şi apoi se uită din nou la ea, cu expresia schimbată.

— Ştiai asta?

Tessa clătină din cap.

— Nu că aş fi visat să am copii. Până acum nu m-am

gândit la asta. Dar e un lucru care mă diferenţiază şi mai mult de umanitate. Mă face să fiu un monstru. O creatură respinsă.

Pentru o clipă, Jem tăcu, mângâind cu degetele lui lungi blana cenuşie a pisicii.

— Poate, zise el, nu e chiar atât de rău să fii respins - se aplecă în faţă. Tessa, tu ştii că deşi se pare că eşti magiciană, ai un talent pe care noi nu l-am mai văzut până acum. Nu ai nici un semn de magician. Cu atâtea lucruri pe care nu le ştii despre tine, nu poţi lăsa o simplă informaţie să te deznădăjduiască.

— Dar nu deznădăjduiesc, zise Tessa. E doar... N-am prea putut să dorm în ultimele nopţi. M-am tot gândit la părinţii mei. Vezi tu, de-abia mi-i pot aminti. Şi totuşi, nu mă pot abţine să nu mă mir. Mortmain a zis că mama nu ştia că tata era demon. Dar oare m-a minţit? A zis că ea nu ştia nici ce era ea. Ce înseamnă asta? A ştiut vreodată ce eram eu, că nu sunt om? De-asta au părăsit Londra aşa cum au făcut-o, în secret, la adăpostul întunericului? Se poate să fiu rezultatul a ceva hidos ce i s-a făcut mamei fără ca ea să aibă habar? Dar apoi cum de a reuşit să mă iubească?

— Te ascundeau de Mortmain, zise Jem. Probabil că ştiau că te vrea. În toţi aceşti ani, te-a căutat, iar ei au avut grijă să fii în siguranţă. Mai întâi părinţii tăi, apoi mătuşa ta. Nu aşa se comportă o familie care nu te iubeşte, continuă el, privind-o insistent. Tessa, nu vreau să-ţi fac promisiuni pe care să nu le pot ţine, dar dacă vrei cu adevărat să cunoşti adevărul despre trecutul tău, putem să cercetăm. După tot ce-ai făcut pentru noi, îţi datorăm măcar atât. Dacă există secrete pe care să le putem afla, despre cum ai ajuns să fii ceea ce eşti, le vom afla, dacă asta vrei.

— Da, asta vreau.

— S-ar putea, zise Jem, să nu-ţi placă ce-o să descoperim.

— E mai bine să ştiu adevărul, răspunse Tessa, surprinsă de convingerea din propria ei voce. Acum ştiu adevărul despre Nate, şi oricât de dureros este, e mai bine decât să ştiu minciuni. E mai bine decât să continui să iubesc pe cineva care nu mă poate iubi la rându-i. Mai bine decât să-mi risipesc sentimentele - îi tremură vocea.

— Cred că el te-a iubit, zise Jem, şi te iubeşte încă, în felul lui, dar nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta. E un lucru la fel de mare să iubeşti şi să fii iubit. Dragostea nu e ceva ce poate fi irosit.

— E greu. Asta-i tot.

Tessa ştia că-şi plânge de milă, dar nu putea să nege ceea ce simţea.

— Să fii atât de singur.

Jem se aplecă şi o privi. Peceţile roşii ieşeau în evidenţă ca nişte limbi de foc pe pielea lui palidă, aducându-i aminte Tessei de modelele care se găseau pe marginea robelor Fraţilor Tăcuţi.

— Părinţii mei, ca şi ai tăi, au murit. La fel şi ai lui Will, şi ai lui Jessie, şi chiar şi ai lui Henry şi ai lui Charlotte. Nu sunt convins că e cineva în Institut care să nu fie orfan. Altminteri, nici n-am fi aici.

Tessa vru să-i răspundă ceva, dar se răzgândi.

— Ştiu, zise ea. Îmi pare rău. Am fost foarte egoistă să nu mă gândesc.

El ridică o mână subţire.

— Nu te condamn. Poate că tu te afli aici pentru că altfel ai fi singură. Dar aşa sunt şi eu. Şi Will la fel. Şi Jessamine. Şi chiar, într-o oarecare măsură, Charlotte şi Henry. Unde altundeva ar fi putut Henry să-şi instaleze laboratorul? Unde altundeva ar fi putut Charlotte să fie lăsată să-şi valorifice mintea ei strălucitoare în felul în care o face aici? Şi cu toate că Jessamine pretinde că urăşte totul, iar Will n-ar recunoaşte niciodată că are nevoie de ceva, căminul amândurora e aici. Într-un fel, noi nu suntem aici numai pentru că nu avem unde să mergem în altă parte; nu avem

nevoie să mergem în altă parte, pentru că avem Institutul, şi ne suntem unii altora o familie.

— Dar nu şi familia *mea*.

— Ba ar putea fi şi familia ta, zise Jem. Când am venit prima dată aici, aveam doisprezece ani. În mod cert nu mă simţeam ca acasă pe vremea aceea. Vedeam numai că Londra nu semăna cu Shanghaiul, şi mi-era dor de casă. Aşa că Will s-a dus la un magazin din East End şi mi-a adus asta.

Îşi scoase lanţul care îi atârna la gât, şi Tessa văzu că strălucirea verde pe care o remarcase deja provenea de la un pandantiv din piatră verde în formă de mână închisă.

— Cred că i-a plăcut fiindcă seamănă cu un pumn. Dar e din jad, şi el ştia că jadul provine din China, aşa că mi l-a adus şi eu l-am pus pe un lanţ, ca să-l port. Încă îl port.

Simpla menţionare a numelui lui Will îi strânse inima Tessei.

— Presupun că e bine de ştiut că Will poate fi şi bun uneori.

Jem o privi atent cu ochii lui argintii.

— Când am intrat, expresia de pe chipul tău nu era numai din cauza a ceea ce citeai în *Codex*, nu-i aşa? Era şi din cauza lui Will. Ce ţi-a spus?

Tessa şovăi. În cele din urmă, zise:

— Mi-a dat de înţeles că nu mă vrea aici. Că faptul că rămân la Institut nu e o ocazie fericită, aşa cum aş fi crezut. Nu din punctul lui de vedere.

— Dar eu tocmai ţi-am spus care ar fi motivul pentru care ar trebui să-l consideri ca făcând parte din familie, zise Jem puţin mâhnit. Nu e de mirare că arătai ca şi când ţi-aş fi spus că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Îmi pare rău, şopti Tessa.

— Să nu-ţi pară! Lui Will ar trebui să-i pară rău - ochii lui Jem se întunecară. O să-l dăm afară, proclamă el. Îţi promit că până mâine dimineaţă o să plece.

Tessa tresări şi se ridică în picioare.

— O, nu, sper că glumeşti...

El rânji.

— Sigur că n-am de gând să fac asta. Dar pentru o clipă, te-ai simţit mai bine, nu-i aşa?

— A fost ca un vis frumos, spuse Tessa pe un ton serios, dar zâmbi, ceea ce o surprinse chiar şi pe ea.

— Will e... dificil, spuse Jem. Dar şi cu familia e greu. Dacă n-aş crede că Institutul e cel mai bun loc pentru tine, Tessa, n-aş spune că este. Şi oricine îşi poate alcătui propria-i familie. Ştiu că te simţi inumană, şi ca şi când ai fi respinsă, dincolo de viaţă şi de iubire, dar...

Vocea îi tremură uşor, şi pentru prima dată Tessei i se păru că vorbeşte nesigur pe el. Apoi Jem îşi drese vocea.

— Îţi promit că bărbatului potrivit n-o să-i pese.

Înainte ca Tessa să-i poată răspunde, se auzi un ciocănit puternic în sticla de la geam. Se uită la Jem, care ridică din umeri. Şi el îl auzise.

Traversând încăperea, ea văzu că, într-adevăr, era ceva afară. Ceva ca o aripă întunecată, ca o mică pasăre, luptându-se să pătrundă în interior, încercă să deschidă fereastra, dar aceasta părea înţepenită.

Se întoarse, dar Jem deja apăruse lângă ea, şi deschise fereastra. Când forma întunecată zbură înăuntru, se duse drept la Tessa. Ea îşi ridică mâinile şi o prinse, simţind cum aripile ascuţite din metal îi flutură în palme. În pumnul ei, aripile şi ochii i se închiseră. Îşi ţinea liniştit spada din metal, ca şi când ar fi aşteptat să fie din nou trezit. Tic-tac, bătea inima lui mecanică sub degetele ei.

Jem se întoarse de la fereastra deschisă, cu părul răvăşit de vânt. În lumina gălbuie, acesta strălucea precum aurul alb.

— Ce este ăsta?

Tessa zâmbi.

— Îngerul meu, spuse ea.

EPILOG

Se făcuse târziu, iar lui Magnus Bane i se închideau ochii de oboseală. Puse *Odele* lui Horaţiu pe noptieră şi privi gânditor pe fereastra ce dădea înspre scuar, biciuită de ploaie.

Stătea în casa lui Camille, dar în seara asta ea nu era acasă; Magnus credea că, oricum, nu avea să se întoarcă acasă pentru multe nopţi, dacă nu chiar pentru mai mult timp. Plecase din oraş după dezastruoasa noapte din casa lui de Quincey, şi cu toate că el îi trimisese un mesaj spunându-i că se putea întoarce în siguranţă, se îndoia că avea s-o facă. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă acum, că solicitase răzbunare pentru clanul ei de vampiri, mai avea să-i agreeze compania. Poate că el nu fusese decât o armă împotriva lui de Quincey.

Putea oricând să plece - să împacheteze şi să plece, să lase în urmă tot acest lux de împrumut. Această casă, servitorii, cărţile, chiar şi hainele pe care le purta îi aparţineau ei; Magnus venise la Londra cu mâna goală. Nu că n-ar fi putut să câştige singur bani. Uneori, în trecut, fusese destul de înstărit, deşi de obicei îl plictisea să aibă prea mulţi bani. Dar rămânând aici, oricât de supărător ar fi fost, avea totuşi cele mai multe şanse să o revadă pe Camille.

Un ciocănit în uşă îl trezi din reverie, iar când se întoarse îl văzu pe Archer, lacheul, stând în prag. Archer fusese ani de zile subjugatul lui Camille, şi-l privea cu ură pe Magnus, probabil fiindcă simţea că o legătură cu un magician nu era genul de ataşament potrivit pentru preaiubita lui stăpână.

— Domnule, vrea să vă vadă cineva.

Archer insistă asupra cuvântului „domnule” suficient de

mult pentru a-i da un subînţeles jignitor.

— La ora asta? Cine e?

— Unul dintre nefilimi, răspunse Archer, condimentându-şi cuvintele cu un uşor dezgust. Zice că are o treabă urgentă cu dumneavoastră.

Deci nu era Charlotte, singura dintre neflimii din Londra pe care Magnus s-ar fi aşteptat să-i vadă. De câteva zile, ajuta Enclava asistând la interogatoriile mundanilor terifiaţi care fuseseră membri ai clubului Pandemonium, şi folosind magia pentru a le şterge amintirile urâte după ce se termina ancheta. O treabă neplăcută, dar Conclavul îl plătea întotdeauna bine, şi era înţelept să le fie recunoscător.

— De asemenea, adăugă Archer, cu un dezgust şi mai pronunţat, oaspetele este foarte ud.

— Ud?

— Plouă, domnule, iar gentlemanul nu poartă pălărie. M-am oferit să-i usuc hainele, dar m-a refuzat.

— Prea bine. Condu-l înăuntru.

Archer strânse din buze.

— Vă aşteaptă în salon. M-am gândit că poate doreşte să se încălzească la foc.

Magnus oftă în sinea lui. Ar fi putut, desigur, să-i ceară lui Archer să conducă oaspetele în bibliotecă, o încăpere pe care el o prefera. Dar era un efort prea mare, având în vedere rezultatul, şi în plus, dacă ar fi făcut-o, lacheul ar fi stat îmbufnat următoarele trei zile.

— Foarte bine.

Mulţumit, Archer plecă, lăsându-l pe Magnus să se ducă singur în salon. Uşa era închisă, dar după lumina care pătrundea pe sub uşă se vedea că focul era aprins. Deschise uşa.

Salonul fusese încăperea preferată a lui Camille şi purta amprenta ei în materie de decoraţii. Pereţii erau vopsiţi în culoarea vinului de Burgundia, iar mobila din lemn de trandafir fusese importată din China. Ferestrele, care

dădeau spre scuar, erau acoperite cu perdele din catifea care atârnau din tavan până în podea, blocând orice rază de lumină. Cineva stătea în picioare în faţa căminului, cu mâinile la spate - o siluetă suplă, cu părul negru. Când se întoarse, Magnus îl recunoscu imediat.

Will Herondale.

Era ud, aşa cum spusese Archer, de parcă nu i-ar fi păsat că a stat în ploaie. Avea hainele leoarcă, iar părul îi atârna în ochi. Pe faţă îi curgeau picături de apă ca nişte lacrimi.

— William, spuse Magnus cu adevărat surprins. Ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva la Institut?

— Nu, zise Will cu o voce de parcă s-ar fi înecat. Am venit pe cont propriu. Am nevoie de ajutorul tău. Nu e absolut nimeni altcineva căruia să-i pot cere ajutorul.

— Zău?

Magnus îl privi pe băiat mai îndeaproape. Will era frumos; Magnus fusese îndrăgostit de mai multe ori în decursul anilor, şi în mod normal, frumuseţea de orice fel îl mişca, dar asta nu se întâmplase niciodată în cazul lui Will. Era ceva întunecat la acest băiat, ceva ascuns şi ciudat, greu de admirat. Nu părea să arate nimic adevărat lumii. Şi totuşi, acum, sub părul negru şiroind de apă, era alb la faţă ca hârtia, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp, atât de tare, încât tremura. Era clar că ceva dinlăuntrul lui îl răvăşea.

Magnus duse mâna la spate şi închise uşa salonului.

— Prea bine, zise el. Ce-ar fi să-mi spui care e problema?

CUPRINS

Prolog....4
1 Casa Întunecată....16
2 În iad e frig....30
3 Institutul....50
4 Suntem umbre....74
5 Codexul vânătorului de umbre....96
6 Pământ ciudat....125
7 Fata mecanică....152
8 Camille....170
9 Enclava....195
10 Regi şi prinţi palizi....218
11 Puţini sunt îngeri....243
12 Sânge şi apă....268
13 Ceva întunecat....287
14 Podul Blackfriars....302
15 Pământ străin....322
16 Vraja de legare....337
17 Cere-i întunericului să vină....363

18 Treizeci de arginţi.....389
19 Boadicea.....413
20 Îngrozitoare minune.....439
Epilog.....460

versiune eBook: [v1.0] hunyade